கந்த புராணம்

(வசனம்)

வித்துவான்
எஸ். வி. முத்துக்கிருஷ்ண ரெட்டியாரவர்கள்

கந்த புராணம்

(வசனம்)

(திருத்தமான இரண்டாம் பதிப்பு)

இது

திருப்பாதிரிப்புலியூர் ஞானியார் மடாலயத்து மகா சந்நிதானம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ

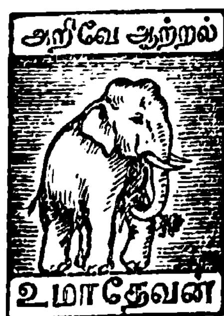
சிவ சண்முக மெய்ஞ்ஞான சிவாசாரிய சுவாமிகள்

மாணவர்

வித்துவான்

என். வி. முத்துக்கிருஷ்ண ரெட்டியாரவர்கள்

இயற்றியது.

உமாதேவன் கம்பெனி,
16, செம்புதாஸ் தெரு, சென்னை—1

[illegible]

[illegible] 12

[illegible]

முகவுரை

அருள் மிக்க சித்துருவாகிய சிவபெருமான் உலகுயிர்த் தொகை உய்யும் வண்ணம் தாமே அறுமுகனாய்த் திருவுருக் கொண்டார் என்பதும், அவ்வருள் வடிவத்தின் திருத்தோற் றத்தைக் குறித்து எழுதப்பட்ட அருமை நூல்களும் பாடப் பட்ட அழகிய செய்யுட்களும் எண்ணிறந்தன என்பதும் யாவரும் அறிந்த உண்மைகளாம். முருகப் பெருமான் திரு விளையாடல்களைப் பற்றி உரைக்கும் நூல்கள் யாவற்றினும் சிறந்தது கந்த புராணமே ஆகும். அதுவே முருகவேள் வர லாற்றை முற்ற முடிய சுவை பொருந்த இனிய தமிழ்ச் செய்யுட்களால் சுவை மிக்கார்க்க நெறி திறம்பாமல் கூறிச் செல்வது. கந்த புராணத்தைச் சைவர் படனஞ்செய்ததோடு அமையாது, பூசித்தும் வழிபாடு செய்கின்றனர். பிற சமயத் தாரும் முருகனை வழிபட்டும் அவன் அற்புத மான்மியம் விளக்கும் திருப்புகழ்ப் பாடல்களை இசையுடன் ஓதியும் இன்புற்று வருகின்றனர். ஆதலால், கந்தன் அருமை பெருமைகளை அனைவரும் அறிய வேண்டுவது இன்றியமையாத தாகும்.

கந்த புராணம் செய்யுள் வடிவத்திலே பரந்து இருந்தமையின், அதனைப் படிப்போர் இலக்கண இலக்கியப் பயிற்சி உடைய ராய் இருந்தால் அன்றி, அது மிக்க பயன் விளைக்கமாட்டா தாகும். இப்போதுள்ள வசன நூல்களும் மிக விரிந்தும், செய்யுட்களின் போக்கைத் தழுவாமல் எழுதப்பட்டிருக் கின்றன. இக்குறைபாடுகளெல்லாம் நீக்கும்பொருட்டுக் கந்தர் [illegible] விரும்பும் அனைவர்க்கும் [illegible] [illegible] வசனமாகச் செய்து [illegible] [illegible]

இந்நூல் தெள்ளிய இனிய செந்தமிழ் நடையிலே கந்தபுராணச் செய்யுட்களின் கருத்துகளையும் முறைமையையும் தழுவிச் சுருக்கமாக வித்துவான் என். வி. முத்துக்கிருஷ்ண ரெட்டியாரவர்களால் எழுதப்பட்டுள்ளது. இதனைப் படிப்பவர் மனம் உருகி, அன்பு வயப்பட்டு, முருக தாசர்களாய் விளங்குவர் என்பது திண்ணம். இதனைப் பெண் பாலாரும் சிறுவரும் முதியரும் எளிதில் படித்து உணரலாம். இது தமிழழகு பூத்துச் சைவசித்தாந்த நறுமணம் வீசி, பத்தித் தேன் சொட்டி, ஞானக்கனிந்து நிற்றலைக்கண்டு அன்பர் களி துளும்புவர் என்பது ஒருதலை.

பதிப்பாளர்

பொருளடக்கம்

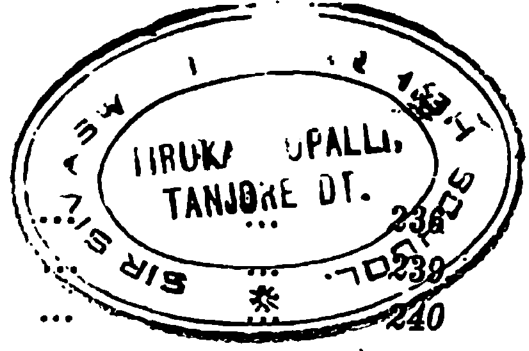
I. உற்பத்தி காண்டம்

II. அசுர காண்டம்

III. மகேந்திர காண்டம்

IV. உயுத்த காண்டம்

V. தேவ காண்டம்

VI. தக்ஷ காண்டம்

கந்த புராண வசனம்

நூல் வரலாறு

விநாயகர் காப்பு

'திகட சக்கரச் செம்முகம் ஐந்துளான்
சகட சக்கரத் தாமரை நாயகன்
அகட சக்கர வின்மணி யாவுறை
விகட சக்கரன் மெய்ப்பதம் போற்றுவாம்!'

உலக காரணனாகிய சிவபெருமான் திருவருளால் தோன்றிய வேதம் முதலிய முதனூல்கள், முன்னொரு காலத்தில் ஆன்மாக்கள் செய்த தீவினையின் காரணமாகத் தலைதடுமாற்றங் கொண்டன. அதனால், திருமால் முதலிய தேவர்கள் ஒன்று கூடி, 'நாம் இவற்றை ஒழுங்குபடுத்துவது அசாத்தியமாகும்; ஆனதால், நாம் சிவபெருமான் சந்நிதியில் விண்ணப்பிப்போம்,' என்று, திருக்கைலையை அடைந்து, நந்தி தேவர் உத்தரவால் சிவ சந்நிதானம் அடைந்து, துதித்து நின்றார்கள்.

அதற்கிரங்கிய சிவபெருமான், 'உங்கள் அரசியல்கள் நன்றாய் நடக்கின்றனவோ?' என்று வினவ, அவர்கள், பெருமானை நோக்கி, 'இறைவரே, தேவரீர் கிருபையால் செவ்வனே நடக்கின்றன; ஆயினும், ஆன்மாக்கள் மாயையால் மூடப்பட்டுத் தேவரீரின் பரத்துவத்தை உறுதியாக எண்ணாமல், அதனை எங்கள்மேலேற்றி ஒப்பிடுகின்றார்கள்; அந்தணர் முதலியவர் தத்தம் வருணத்திற்கோதிய ஒழுக்கத்திற்றவறி நடக்கின்றனர். ஆதலால், இத்தீமைகள் ஒழிய அருள் புரியவேண்டும்,' என்று வேண்டினார்கள். சிவபெருமான், திருமாலை நோக்கி, 'திருமாலே, உன் கலைகளில் ஒன்றைக்கொண்டு வியாசமுனியாக அவதாரஞ் செய்து, வேதங்களை ஆராய்ந்து, நான்காகத் தொகுத்து, மாணாக்கராயினார்க்கு உபதேசிப்பாய்; வேதாகமங்களுக்கு மாறுபாடில்லாமல் பதினெண்புராணங்களையும் நந்திக்கு அருளினோம். அவன், சனற்குமாரனுக்கு உபதேசித்தான். நீ அவனிடத்தில் அப்புராணங்களைக் கேட்பாயாக,' என்றருளிச்செய்தனன். அவ்வருளைப் பெற்ற அனைவரும், தத்தம் பதி புகுந்திருந்தனர்.

பின்னர்த் திருமால், பிரமனது மரபில், பராசர முனிவன் யோசனை கந்தியைச்சேர, அவ்விருவர்க்குப் புதல்வனாய் அவதரித்துச் சிலநாள் கழித்துப் பதரி வனம் அடைந்து, இறைவன் திருவருளால் வேதாகமாதி பல கலைகளையும் ஓதாதுணர்ந்து, வாதராயணன் என்னுங் காரணப்பெயர் பெற்றிருந்தான். வேதங்களைத் தொகுத்தமையான் வேதவியாசன் எனப் பெயர் பெற்ற அவன், சனற்குமாரமுனிவனிடம் புராணம் பதினெட்டினையுங் கேட்டு, ஐயமறத் தன் மனத்தமைத்தான். வேதங்களை அறிந்த நுண்ணறிவால் வேதாந்த சூத்திரஞ்செய்து, அதை அவ்வேதங்களோடு பயிலவர், வைசம்பாயனர், சைமினி, சுமந்து என்னும் நால்வருக்கும் போதித்தருளினன். பிறகு வியாச முனிவன் ஆணையின்படி அந்நால்வரும், தம்மை வணங்கும் மாணாக்கருக்குப் பக்குவம் நோக்கி அவற்றை உணர்த்தி வந்தனர். வியாச பகவான் அருளால் வேதபுராணங்களெல்லாம் உலக முழுமையும் பரந்தன.

சூதமுனிவன், 'புராணம் பதினெட்டனுள் சிவபுராணம் பத்து; விஷ்ணுபுராணம் நான்கு; பிரமபுராணம் இரண்டு; சூரிய புராணம் ஒன்று; அக்கினி புராணம் ஒன்று. அச்சிவ புராணம் பத்தனுள் அறுமுகன் திருவவதாரம் முதலியவற்றைக் கூறும் கந்த புராணத்தைத் தொகை வகை விரியாற்கூறுவேன்,' என்று முனிவரை நோக்கிச் சொல்லத் தொடங்கினன் :

'தக்ஷப்பிரஜாபதிக்கு மகளாகிய தாக்ஷாயணி என்னும் இறைவியானவள், அப்பெயரை ஒழிக்கக் கருதி, மலையரசன் தவத்தால் அவன் விருப்பப்படி அவனுக்கு மகளாயவதரித்து, அவனிடம் வளர்ந்து வந்தாள்.

'காசிபமுனிவனுக்கு மாயையினிடம் சூரபன்மன் முதலிய மூவர் தோன்றிச் சிவபெருமானைக் குறித்துத் தவமியற்றிப் பெருஞ்செல்வம் அடைந்திருந்தனர். அவருள் சூரபன்மன் மகேந்திர நகரத்திலிருந்து ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் கொடுங்கோன்மையால் ஆண்டு வந்தான். திருக்கைலையில் சனகர் முதலிய நால்வர்க்கும் மோனமாகிய ஞானநிலையினைக் காட்டிச் சிவபெருமான் அமர்ந்திருந்தருளினன். சூரன் கொடுஞ்செயல்களைப் பொறாத தேவர் சிலர், சிறைப்பட்டு மாழ்க, சிலர் மறைபட்டு நொந்து, பிரமனோடு கலந்து, மீனக்கொடியனை இறைவனது மோன நிலையைக் கலைக்கும்படி ஏவ, அவன் அத்தொழிலுக்கு முயன்று, சிவபெருமான் நெற்றிக்கண் தீயினால் சாம்பராயினன்.

'பிறகு சிவபெருமான் முனிவரெழுவரை அனுப்பி, இமாசலனிடம் பெண் பேசி, திருமணத்திற்குச் செல்லப் பூதகணங்கள் ஒருங்கு சூழ்ந்த பாரத்தினால் வட திசை தாழ, அது சமமாக அகத்தியனைத் தென்திசைக்குச் செலுத்தி, மலைமகளை மணந்து, மன்மதனை உயிர்ப்பித்தருளினான். அதன் பின் திருக்கைலாயத்தில் அமர்ந்தருளித் தன் ஆறு முகங்களினுமுள்ள ஆறு நெற்றிக்கண்களால் ஆறுதீப்பொறியுருவாய்க் குமார மூர்த்தியைத் தந்து, ஒன்பது வீரர்களையும், இலக்கம் தம்பிமார்களையும் அக்குமாரனுக்கு உதவியாகும்படி அம்மையின் காற்சிலம்பின் மணிகளினின்றுந் தோன்றச் செய்தான். குழந்தை வடிவாகி வளர்ந்த அக்குமரன், அற்புதத் திருவிளையாடல் பல புரிந்து, அறியாது அவமதித்துப் போர் புரிந்த தேவரைக்கொன்று, வியாழ பகவான் வேண்டுகையால் மீண்டும் அவரை எழுப்பித் தன் காட்சி தந்தருளினான்.

'பிறகு நாரதனியற்றிய வேள்வியிற்றோன்றிய தகரை, அஃது உலகினரை நலியாவண்ணம் வாகனமாக்கி அடக்கியும், பிரமன் ஓமெனும் பொருட்கு உரை தெரியாது மயங்க அவனைக் குட்டிச் சிறையிலிட்டுத் தான் சிருட்டித்தொழிலை நடாத்தியும், இறைவன் கேட்க அவனுக்கு ஆசானாய் எழுந்தருளி அப்பொருள் கூறியும், வழிபட்ட அகத்தியனுக்கு வேதாகமப் பொருளை உபதேசித்துமிருந்தான். பிறகு சிவபெருமான், 'சூரன் முதலியவரைக் கொன்று தேவர்களிடரைத் தீர்க்கக் கடவாய்,' என்ன, அவ்வாறே தாரகனைக் கொன்று, தேவர் பூஜை ஏற்றுத் தென்திசை நோக்கிச்சென்று, இறைவன் அமர்ந்த பதி பலவும் பூஜித்துத் திருச்சேய்ஞலூரிற் பெருமானை வணங்கிப் பாசுபதம் பெற்றுத் திருப்பரங்குன்றிற் செல்ல, சரவணப் பொய்கையில் மீன்களாயிருந்து தனதருளால் சாபம் நீங்கி அங்கு வசிக்கும் பராசரன் புதல்வர் அறுவரும் வந்தனர். பெருமான் அவரை நோக்கி, 'யாம் இங்கு வருவோம்; அச்சமயம் வேதாகமங்களின் முடிவுப் பொருள்களை உமக்கு அருளுவோம்,' என்று விடையளித்துப் பிறகு திருச்செந்தூரையடைந்து, சூராதிகள் வரலாற்றை வியாழபகவானாற் கேட்டு, வீரபாகுவைச் சூரனிடந் தூதனுப்பி, அச்சூரன் இசையாமையால் படைகொடு மகேந்திர நகரடைந்து, சூரன் கிளைஞர் முதலியவரைச் சங்கரித்துச் சூரன் மார்பையும் வேற்படையாற்பிளந்து நிற்க, அவன், மயிலுஞ்சேவலுமாய் உருவெடுத்து வர, மயிலை வாகனமாக்கியும், சேவலைக் கொடியாக்கியும் அருள் புரிந்தான்.

'மீண்டு சென்ற குமரன், திருச்செந்தூரிற் சிலநாள் தங்கிப் பின் பரங்குன்றடைந்து, அங்குத் தெய்வயானையம்மையைத் திருமணமுடித்துப் பராசரர் புதல்வருக்கு வேதாகம முடிவுணர்த்தி, இந்திரனுக்கு விண்ணரசீந்து, தேவசேனாபதி என்னுந் திருநாமங்கொண்டருளி, தெய்வயானையம்மையொடு திருக்கைலையடைந்து, இறைவனை வணங்கிக் கந்தகிரி அடைந்து, பின் தொண்டை நாட்டின்கணுள்ள திருத்தணிகை மாமலையை அடைந்தருளினன்.

'ஒரு நாள் நாரத முனிவன் சென்று வணங்கி, வள்ளி மலையில் மான் வயிற்றிற்பிறந்து வேடரால் வளர்க்கப்பட்டு வள்ளி நாயகியென்னுந் திருநாமத்தையடைந்துள்ள அப்பெண்ணின் அழகு முதலியவற்றை எடுத்துரைத்தான். அறுமுகன், அவளை மணம் புரிய விரும்பி, அம்மலையை அடைந்து, அவளுக்குப் பல திருவுருக்களைக் காட்டித் தமிழிற்குப் பரமாசாரியனாகிய தான், களவியற்பொருளை உண்மையெனக் காட்டுவான் போல அக்களவியலுக்கு இலக்கியங் காட்டத் துணிவுகொண்டு, களிறு தரு புணர்ச்சியால் வள்ளியைக் கொண்டு செல்ல, அதனையறிந்த வேடர்கள் தொடர்ந்து போர் செய்ய, அவர்களைத் தன் கொடிச்சேவலின் பேரொலியால் மயங்கி வீழ்ந்திறக்கச் செய்து, பின்னர் அம்மையால் அவர்களையெழுப்பி, அவளையுந் திருமணம் புரிந்து சென்று, அவளோடு தணிகை வரையில் சில பகல் வைகியருளினன்.

'பிறகு கந்தகிரியை அடைந்து தெய்வயானை, வள்ளிநாயகி ஆகிய இருவரும் கிரியா சத்தி, இச்சா சத்திகளாய் இரு புறம் வீற்றிருக்கத் திருக்கரத்தில் வேற்படையாகிய ஞானசத்தியை ஏந்தி எழுந்தருளியிருந்தான்.'

இங்ஙனம் சூதமுனிவன் கூற, அதனைக் கேட்ட முனிவர், 'இதனைப் பத்தியோடும் கேட்போம்; இது போல வேறு கதையைக் கேட்க விருப்பமில்லோம்; இதனைச் சுருக்கி உரைத்த அடிகள், விரித்துரைக்க வேண்டும்,' என்று பணிய, அவர்களது பணிவுக்கிரங்கிய சூதமுனிவன், குமாரக்கடவுளின் சரிதத்தை விரித்துக் கூறத்தொடங்கினன் :

உ

சிவமயம்

சண்முகக் கடவுள் துணை.

கந்தபுராணம்

I

உற்பத்தி காண்டம்

1. திருக்கயிலாயப் படலம்

திருக்கயிலாய மலையானது தன்னை வழிபடும் அன்பருக்குப் பாசத்தை நீக்கி அருள் பாலிக்கும் இறைவனைப்போலத் தன்னை அடைந்தாரது ஒளியை மாற்றித் தனது சிறந்த ஒளியை வீசுவது; கங்காதரனாகிய சிவபெருமான் ஏறும் இடபமும், அவனது திருநீற்றுக் கோலமும், அவனைத் தெளிந்த அன்பரது உள்ளமும் போலத் திகழ்வது; தேன் பிலிற்றுங் கொன்றையும் வில்வமுஞ் செறிந்த நற்பூஞ்சோலையைச் சிரத்தினுடைமையானும், வான்யாறு தவழப்பெறும் வண்மையினானும், அன்று ஆலமுண்டவனை ஒத்தது. அது ஆயிரங்கோடி சந்திரர் ஒருங்கே உதித்தாற்போன்று ஒளி வீசி, நந்தி தேவனால் காவல் செய்யப் பட்டுள்ளது. இந்திரன் முதலிய தேவரும் முனிவரும் நெருங்கி நின்று வணங்குவதும், அரமகளிர் ஆடல் பாடல் புரிவதும், தன் சிகரத்தால் மேலுள்ள சுவர்க்க லோகங்களையும் அடியால் அதோ லோகங்களையும் ஊடுருவிச் செல்வதும் அதுவே.

அடி முடி காண்டற்கு அரிதாகிய அம்மலையினிடை மாற் றுயர்ந்த பொன்மலை போன்று மணித்தொகுதிகளின் ஒளி வீசப் பொற்கோயிலொன்று பொலிவுறும். அதனுள் மணி மண்டபமும், அதனிடை அரதனங் குயிற்றிய அரியாசனமும்

விளங்க, அதன்மேல் சருவலோக மாதாவாகிய உமாதேவியோடு இறைவனாகிய சிவபெருமான் வீற்றிருந்து, வழிபடும் அடியவருக்கு அனுக்கிரகத்தைச் செய்தருளுவன்.

2. பார்ப்பதிப் படலம்

அங்ஙனம் அமர்ந்திருக்குங்கால் உமையம்மை, பரமபதியை நோக்கி ஒன்றியம்பத் தொடங்கி, "நான் தேவரீரிடத்து அன்பில்லாத தக்ஷனுக்கு மகளாகித் தாக்ஷாயணி என்னும் பெயரை உடையளாய் இருப்பது எனக்கு மனக்கவலையை உண்டு பண்ணுகிறது. ஆதலின், அவன் சம்பந்தமாகிய இப் பெயரினை ஒழிக்க எண்ணினேன்," என்றனள்.

அதனைக் கேட்ட சிவபெருமான், "நீ கொண்ட கருத்து மிகவும் நன்று! அதற்கியைய் மலையரசன் நம்மாட்டு அன்பு மிகுதியால், உன்னைத் தன் மகளாகப்பெற்று எமக்குத் திருமணஞ் செய்துகொடுக்கக் காதலுடையனாய்க் கடுந்தவம் இயற்றுகின்றான். நீ அவனுக்குப் புதல்வியாகச் சென்று தவமியற்றுதி," என்றருளினன். அம்மையும் அவ்வாறே இமாசலத்திற்கேகி அதனிடத்துள்ள தாமரைத் தடாகத்தில் ஒரு தாமரை மலரின் மேல் குழந்தைத் திருவுருவங் கொண்டிருந்தனள்.

அதனருகே தவங்கிடந்த மலையரசன், அக்குழந்தையைக் கண்டு, தன் தவத்தின் பயனெனக் கருதி, கண்ணினில் அன்பு நீர் வார ஏந்திச் சென்று, தன் மனைவி மேனை என்பாளிடத்துக் கொடுக்க, அவளிடைத் தலையன்பு கிடந்தமையால், இரு தனமும் பால் சொரியப் பெற்றனள். பின்னர் மேனையானவள், அக்குழந்தையை அணிகளணிந்து அழகு பார்த்து ஆனந்தங் கொண்டு வளர்த்து வருங்கால், ஐந்தாண்டெல்லை அணுகியது. அப்பெண்கள் திலகம், "இறைவனை நோக்கித் தவஞ்செய்ய எண்ணினேன்; அவனையே நாயகனாகக் கருதினேன்; ஆதலின், இம்மலையின் ஒரு சார் தவச் சாலையிலிருந்து நோற்பேன்; ஆதலின், விடை தருவீர்," என்றாள். மலையரசன், "நீ ஐந்து வயதில் தவமியற்றலாகாது. உடல் வருந்தும்; வேண்டா," என்றனன். அம்மையானவள், 'இறைவனிடத்து வைத்த அன்பினைத் தடை செய்யற்க,' என்று அவன் இணங்குமாற்றாற்கூறி, விடை பெற்றுத் தவமுயன்றிருந்தாள். அவளைச் சூழத் தவத்திற்குக்

காவலாய்ப் பல சேடிமார்களிருக்கவும், வைகலும் அக்கிரியர சனும் மேனையும் சென்று அவளது தவத்தைப் போற்றிச் சென்றனர்.

இவ்வாறு அம்மை தவமியற்றத் திருக்கயிலேயிற் பிரிந்த பின்னர், சிவபெருமான் செய்தவற்றை இனிக் கூறத் தொடங்குவாம்: காசிப முனிவனுக்கு மாயையால் தோன்றிய சூரபன்மன் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் அரசு புரிந்து வந்தான். அக்காலத்தில் சனகனை முதலிட்ட முனிவர் நால்வரும் தவஞ் செய்து திருக்கயிலையை அடைந்து, நந்தி தேவன் ஆணையால் சிவபரஞ்சுடரைத் தரிசித்து வணங்கி, ஆகமப் பொருளை அருள வேண்டினர். பெருமான், அவர்களுக்கு ஆகமத்தின் மூன்று பாதப்பொருளை உபதேசித்து, ஞான பாதத்தை உணர்த்த அருள் கூர்ந்து, 'அது வாக்கினாற்சொல்லக்கூடியது அன்று; இவ்வாறு சும்மாவிருத்தலேயாகும்,' என்று தன் ஞான முத்திரையமைத்த திருக்கரத்தை மார்பிலமைத்து, ஒரு கணப் பொழுது யோகஞ் செய்வான்போன்றிருந்தருளினான். முனிவர் நால்வரும் அவனருளால் ஞானபாதமுணர்ந்து, மோனத்திருந்தனர். நந்தி பகவான் இறைவன் ஆணைபின்படியே கிழக்கு வாயிலில் காவல் போற்றியிருந்தான். அவ்வாறு நிகழ்ந்த ஒரு கணம், மற்றைப் பிரமன் முதலியவருக்கு யுகங்கள் பலவாயிற்று. அஃதன்றி, விண்ணுறைவாரும் பெண் மயக்கின்றி மண்ணுறைவாரும் மகளிரை விழையாது அருந்துறவினர்போல அவாவற்றிருந்தனர். இது நிற்க.

சூரபதுமனால் இடுக்கண் அடைந்த இந்திரன், தன்னகர் விட்டுக் கயிலையையடைந்து தவமியற்றினான். சிவபெருமான் எழுந்தருளி, "நீ வேண்டுவது யாது?" என, இந்திரன், "சூரனைக் கொன்று விண்ணுலகளிக்க அடியேன் வேண்டினேன்," என்ன, இறைவன், "நீ அஞ்சல்! அஞ்சல்! நம்பால் மதலை ஒருவன் உதிப்பன்; அவனே உங்கள் வாழ்வினை அளிப்பன்," என்றுரைத்து மறைந்தருளினான். பின்னர் இந்திரன், "சிவபெருமான் யோகி போன்று அமர்ந்திருக்கின்றான். அம்மையோ, அருந்தவமியற்றுகின்றாள்; இவர்பாற் குமரன் தோன்றுதல் எவ்வாறு!" எனக் கலங்கித் தன் பட்டமகிஷியாகிய

அயிராணியை மனோவதி நகரிற் கொண்டுபோய்த் தன் ஆசான் மனைவியிடத்தே விட்டுத் தான் தேவர்களோடு சென்று பிரமனை அடைந்து, தன் குறைகளைக் கூறினான். பிரமன், வந்த தேவர்களோடும் விண்டுவினிடஞ் சென்று, சிவபெருமான் யோகம் செய்வதும், அதனால் உலகம் அசைவற்றிருப்பதும், தனது சிருட்டித் தொழில் நடவாததும் இயம்பிச் சூரனால் பொறுக்க இயலாத் துன்பமனுபவித்தலையும் பகர்ந்து, "தீர்வுக்கு வழி என்னை?" என்று துதித்து நின்றனன். அதற்குத் திருமகள் கணவன் மகிழ்ந்து, "சிவபெருமான் மோனம் நீங்கி உமையை மணந்தாலன்றி, நங்குறையனைத்தும் தொலையாவாகலான், அவ்வாறவனை மயலுறுத்துதற்கு ஞானிகளையெல்லாம் பெண் மயக்கில் அழுத்துபவனாகிய மன்மதனால் அன்றி ஏனையோரால் இயலாது. ஆனதால், அவனை அழைத்துச் சிவபெருமான் மோனத்தின் நீங்கி மயலுறுமாறு செய்வித்தால், அவன் உமையை மணந்து குமரனை அளிப்பன். நமது இன்னல் நீங்கும். ஆதலால், அதனை விரைந்து செய்ம்மின்," என, பிரமன் சம்மதித்துத் தன்னகர் அடைந்தான்; அடைந்து, தன் மலர்ப்பீடத்திலிருந்து, மீனகேதனனை அவ்வுழி வருமாறு தன் மனத்தில் எண்ணினான்.

3. காமதகனப் படலம்

அவன் நினைத்தபடியே மன்மதன் விரைந்தெய்தி, "என்னை வருமாறெண்ணியது என்கொல்?" என்ன, பிரமன், "பரமசிவன் கொண்டுள்ள மோனம் நீங்கி மலைமகளை விழைந்து மணம் புரியுமாறு நின் பூங்கணையால் அவனை மயக்கி வெல்லக் கடவை," என்றான்.

அது கேட்ட மதன், இரு காதையுங் கைகளாற்பொத்தி, "என் தாதையாகிய திருமாலையும், நின்னையும், ஏனைய உயிர்களையும், என் அம்புகளால் மயலுறுத்திக் கலக்கி, ஆயிழையாரை அருந்தெய்வமென்றெண்ணி, குறைவிலாக் கிரியையால் அவர் பணியியற்றி அலமரல் அடையச் செய்தலல்லது கண்ணுதலானைக் கலக்க வல்லேன்கொல்? அவனிடைச் செல்லேன்! அவனிடைச் செல்லேன்!" எனக் கூறினன்.

பிரமன், "நீ செல்லினல்லது தேவரடைந்துள துன்பம் நீங்காது; அவர் நிமித்தம் உன்னுயிர் நீங்கினும், உனக்குப் புகழே. நீ செல்ல வேண்டுவதவசியம்; அவ்வாறன்றித் தடுத்து மொழிவையேல், நின்னைச் சபிப்பன்!" என, அம்மீனக்கொடியோன், அச்சாபத்தினும் சிவபெருமானது வெகுளியே சீர்மையுடைத்து என்றெண்ணி, நடுக்கமடைந்து, அவ்வாறே செய்வதாகப் பிரமனிடம் விடை பெற்றுத் தன் கருவிகளுடன் திருக்கயிலையை அடைந்து, நந்தியம்பெருமானைக் கண்ணுற்று நடுங்கி, வணங்கி, உற்றதியம்பி, உட்செல்ல விடை தர வேண்டினன். நந்தி, "நலமே இவன் செய்கை! 'இவன் வரிற்றடாது ஏனைத் தேவர் வரின் விடாது காத்தி,' என்று பரமன் அன்றே ஆணை தந்துளானன்றே? ஆதலின், இவனைப் பெம்மானிடம் புகவிடுவேம்," என்று கருதி, மேலை வாயில்வாய் ஐங்கணைக் கிழவனை அனுப்பினன்.

புகுந்த மன்மதன், கறைமிடற்றிறைவனைக் கண்டு, சரப்பட்சியைக் கண்ட சிங்கம் கலங்குவது போன்று கலங்கிக் கீழே விழுந்து, இரதிதேவியின் உபசாரத்தால் தெளிந்தெழுந்து, முப்புரமெரித்த மோனியின் எதிரில் முனைந்து நின்றான். நிற்க, இந்திரனை முதலிட்ட தேவர்கள் கூட்டத்தோடு பிரமன், அம்மலையின் ஒரு புறம் பரமனைப் பரவி நின்றான். போர்த்திறம் உன்னி நின்ற காமன், மலர்க்கணை ஐந்தினையும் அறிவன்மேற் செலுத்த, அச்சிவபெருமான் நெற்றி விழி சிறிதே விழிக்க, அவ்விழிக்கனல் காமனைச் சுட்டுப் பொடியாக்கியது. அச்செயலைக் கண்ட இரதி கலங்கி, உடல் பதைத்துப் பொடிமேல் விழுந்து புரண்டு,

"நேயமொடு மறைபயிலுந் திசைமுகனைப் புரந்தரனை
நின்னைத் தநத
மாயவனை முனிவர்களை யாவரையும் நின்கணையால்
மருட்டி வென்றாய்!
ஆயதுபோல் மதிமுடித்த பரமனையும் நினைந்திவ்வா
றழிவுற் றாயே!
தீயழலின் விளக்கத்திற் படுகின்ற பதங்கத்தின்
செயலி தன்றோ?"

என மொழிந்து புலம்பினள்.

4. மோனம் நீங்கு படலம்

காமனை எரித்த கண்ணுதற்பெருமான் பின்னரும் மோனஞ் செய்ய, விண்ணவருணர்ந்து, "காமனும் பட்டான்; நங்கடுந்துயர் பட்டிலது. அந்தோ! என் செய்வது!" என்று ஆவலித்து, "சிவனன்றி அருளுவாரில்லையாகலான், அவனையே துதிப்பாம்," என அணுகிச் சென்று கோவிலின் மாடே குறை மொழிந்து நின்றனர். சிவபிரான், துதித்து முறை வேண்டிய தேவரை நந்தியம்பண்ணவனால் அழைப்பித்து, வணங்கி நின்ற அவரை நோக்கிக் குறையினை வினவ, அவர், "பெருமான் உணராப் பெற்றியுமுண்டோ? நீவிர் உமையை மணப்பதும், குமரனைத் தருவதும், அன்னான் சூரனைக் கொன்று எம் வாழ்வினை அளிப்பதும், அடியேம் வேண்டும் வரம்," என வணங்கினர். அவர்க்கிரங்கிய சிவபெருமான், "அவ்வண்ணமே செய்குவம்; அஞ்சலீர்," என்று அவரை அனுப்பி, இரதியை நோக்கி, "நீ கவலற்க. நம் மணம் நிகழ்காலை உன் கொழுநனைத் தருதும்," என்றவளையுமனுப்பி, தேவர் நிமித்தம் உமையினை மணக்க விரும்பி, முனிவர் நால்வரையும் நோக்கி, "இவ்வாறு மோனவரம்பில் நீவிர் நிலைத்து நிற்பிரேல், வீடு பேறு நமக்கெளிது," என அவர்க்கும் விடையளித்தருளினன்.

5. தவங்காண் படலம்

அம்முனிவர் நீங்கிய பின்னர்ச் சிவபெருமான் இமாசலஞ் சென்று மலைமகள் அன்பை அனைவருக்குங் காட்ட விரும்பிச் செஞ்சடையும், திருவெண்ணீறும், முப்புரி நூலும், கமண்டலமுமாகிய இவற்றுடன் வயோதிக மறையவர் வடிவுகொண்டு அம்மையின் அருந்தவச் சாலையை அடைந்தருளினன். அங்குள்ளவர், "அருந்தவத்தீர், இவண் புகுந்த காரியமென்னை?" என்று வினவ, "உமையவள் தவத்தினைக் காணிய வந்தேன்; என் வருகையை அவட்கு அறிவியுங்கள்," என்ன, ஆங்கவர் ஓடி, "அம்மையே, முற்றத் துறந்த முனிவர் ஒருவர் போந்தனர்; நின் தவங்காண விரும்பினர்," என்றனர். உமாதேவி, "விரைந்து தம்மின்; அருந்துறவினரேல், யானுங் காணுங் காதலுடையேன்," என, அச்சேடியர் அவரை அணுகி அழைத்

துச் சென்று, உமையவள் அருகில் விடுத்து, உபசரித்து நின்றனர். அம்மை வணங்கி, ஆசனந் தந்து அருகில் நிற்ப, அருந்துறவியார் அம்மையை நோக்கி, "உமையே, நின்னுடல் வருந்த இக்கடுந்தவமியற்றல் என் பயன் கருதி?" என்ன, உயிர்ப்பாங்கி விச்யை, "ஆலமுண்ட ஐயனை அருமை நாயகனாக அடைதல் வேண்டி," என்றனள். அக்காலை அத்துறவியார், "இவள் அருந் தவத்தினை விரும்பி மணப்பவன் அச்சிவபெருமானே! வேதமுங் காணு விழுப்பொருளாகிய அவனையடைதல் அரிது! இவளது தவமும் அவமாம். ஆதலின், தவத்தினையொழித்திருத்தல் நலம்," எனக் கூறியதைக் கேட்ட அம்மை, 'பெருந்தவமியற்றியும் பெறுவன் சிவனை! அல்லுழி யாக்கையை அழிப்பன்,' என்றுரைத்தாள். அருந்தவர், "உமையே, நீ அவனை அடையினும், அவன் உடை புலித்தோல்; ஏறுவதெருது; அணி பாம்பு; மாலை என்பு வெண்டலை; உணவு ஆலம்; நடம்புரி அரங்குஞ் சுடுகாடாகும்; அணியும் பூ நொச்சி; பூசுவது நீறு; கையில் ஏந்துவது அழல். இன்ன மங்கலங்களே அவற்குள வாவன. இவற்றை விரும்பியோ வரைதல் எண்ணினை!" என்றார். அவ்வுரை கேட்ட அம்மை, "விருப்பு வெறுப்பில்லா இவையெல்லாம் இறைவன் ஆன்மாக்கள் வீடு பெறுதல் கருதிக் கொள்ளுங் கோலங்காண்! இறைவன் புகழைச் சிறிதும் அறியாது இகழ்ந்து கூறிய பொய் வேடத்தாய், நீ புறத்துப் போதி," என்றனள். அருந்தவர், "நங்கையே, நின்னை வேட்டு நலம் பெற வந்தேன்," என்றார். தன் செவி பொத்தித் தாயுமொருபுறமேகினள். அவளன்பின் பெருக்கைக் கண்ட சிவ பெருமான், அவ்வேடம் நீத்து, இடபாரூடனாய்க் கணங்கள் சூழ ஆகாய வீதியில் காட்சி தந்தருள, "அருந்தவராய் வந்தவர் இவரன்றோ!" என மனங்கசிந்து, பன்முறை வணங்கி, "அடியாள் செய்த பிழையை மன்னித்தருளல் வேண்டும்!" என்று இறைஞ்சி நாணி நின்றவளைப் பார்த்து, "நீ ஒன்றிற்கும் வருந்தாதே. நின்பால் குற்றமொன்றுமிலது. நாளையே யாம் வந்து திருமணம் முடிப்பேம்," என்றகன்றருளினன். உமையின் தவத்தால் பரமன் வந்து அருளிய அனைத்தும் மலையரசன் கேட்டு உவந்து, அங்குச் சென்று, அம்மையை அழைத்துத் தன் அரண்மனை எய்தினன்.

6. மணம் பேசு படலம்

உமையம்மைக்கு அருள்புரிந்து திருக்கயிலை அடைந்த சிவபெருமான், முனிவரெழுவரைத் தன்னிடம் வருமாறு மனத்தில் நினைத்தருளினன். அஃதுணர்ந்த முனிவர்கள், தம்மாட்டு வைத்த கருணைபோலும் சிவபெருமான் தம்மைப் பொருட்படுத்தி அழைத்ததென்றுணர்ந்து, அங்ஙனமே பெருமான் சன்னிதானஞ் சென்றடைந்தார்கள். அம்முனிவர்களிடம் இறைவன், "இமாசலஞ் சென்று மலையரசனைத் தன் மகள் உமையை எமக்கு விதிப்படி மணமுடித்துத் தரப்பணித்து வாருங்கள்," எனக் கூறினன். அவர்கள் வணங்கி, அவ்வாறே இமாசலமடைந்தார்கள்.

முனிவர்களைக் கண்ட மலையரசன், அவர்கள் திருவடிகளை வணங்கி, அன்பு கூர்ந்து வந்த காரியத்தைத் தெரிவித்தருள வேண்டினன். முனிவர்கள், "உன் மகள் உமையை உயர் பரம்பொருளுக்கு முறைப்படி நன்மணம் பேச வந்தனம்; ஈதே அவனது கருத்து," என்றார்கள். மலையரசன், "என் உமையையும் அளிப்பேன்; யானும் அவனடிக்குத் தொண்டனாவேன்," என்றான். அயலில் நின்ற அவன் மனைவியாகிய மேனை என்பாள், "முன்னொரு ஞான்று தக்ஷன் புதல்வி தாக்ஷாயணியைச் சிவபெருமான் மணந்து, அத்தக்ஷன் மாமனாகிய பின்னர் அவன் தலையைத் தடிந்து ஆட்டின் தலையை அவனுக்கு அமைத்தானல்லவா? அது போல என் கணவர் தலைக்கும் தடுமாற்றந் தந்தீர்கள் போலும்! ஐயோ! உமையை அளித்தல் எவ்வாறியலும்?" என்றனள். முனிவர்கள், "நீ யாதொன்றினுக்கும் இரங்காதே! தக்ஷன் செய்தது மிக்கதாய சிவாபராதம். அவ்வாறு நீங்கள் ஒரு போதுஞ் செய்யமாட்டீர்கள். சிவபெருமான் உங்களிடத்து அருளையே பாலிப்பன்," என்று அவன் அடைவுகளை எடுத்துக்கூற, மலையரசனும் மேனையும் மணத்திற்கிசைந்து, முனிவர்களுக்கு விடை கொடுத்தார்கள். முனிவரெழுவரும் திருக்கயிலையை அடைந்து, பரமனை வணங்கி, நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறினர். பெருமான், அவர்க்கு விடை அளித்தருளினன்.

அங்கு மலையரசன் தேவ தச்சனை அழைத்து, பொன்னுல கினும் அளகையினும் அழகுற மண மண்டபம் அமைக்கச் செய்து, தன் பரிஜனங்களோடும் கயிலையை அடைந்து, நந்தியம் பண்ணவனால் நாதன் திருமுன்னர்ச் சென்று பணிந்து, "பங்குனி உத்தர நன்னாள் இன்றேயாதலின், உமையைக் கடிமணம் முடிக்க வரவு அருளுதி," என்று வேண்டினன். பெருமான் தேவர் முதலியவரும் கணங்களுஞ் சூழ அப் பொழுதே புறப்பட, மலையரசன் விரைந்து தன்பதியணைந்தான்.

அச்சமயம் சிவபெருமான், திருமால், பிரமன் முதலிய தேவரையும் எல்லா மக்களையும் தருவிக்குமாறு நந்திதேவனுக் குணர்த்த, அவன் அவ்வாறே நிகழ்த்த, அவர்கள் வந்து பெரு மானை வணங்கித் துதித்து, அவ்வவர் தகுதிக்கேற்ப இருந்தார் கள். பிரமன், தான் கொணர்ந்த மணியணிகளை அணிய வேண்டுதலும், சிவபெருமான் அவ்வாறே திருக்கரத்தை வைத்து அனுக்கிரகித்துப் பின்னர்த் தன் மேலுள்ள பணிகளை அணிகளாகும்படி சங்கற்பித்து, மணக்கோலங்கொண்டு, யாவ ருங் கண்டு வணங்க, இமாசலம் நோக்கிக் கணங்கள் சூழ எழுந் தருளினன். இவ்வாறு ஞான ரூபமாயுள்ள ஏற்றின்மீது சிவ பெருமான் திகழ்ந்து வர, கணேசர் முன்னின்று துதிக்க, மற் றைத் தேவர்களும் கணங்களுஞ் சூழ்ந்து புகழ் பாடியும் ஆடி யும் வர, இமாசலன் எதிர் சென்று வணங்கித் தன்னகரிடத்து அழைத்துச் செல்ல, அப்பொழுது அவ்வீதிகளில் உள்ளோரது அரகர முழக்கம் கடலொலி போன்று இருந்தது. பிரமன் பதத்தினுஞ் சிறந்துள்ளனவும், இலக்குமியும் விரும்பி அமரும் பெருமையுடையனவுமாகிய அவ்வீதிகளை நோக்கிக்கொண்டு பராபரையாகிய உமையம்மை எழுந்தருளியிருக்கும் மாளி கையை அடைந்தருளினன். அரம்பையரையொத்த மாதர் பலர் மங்கல தீர்த்தம் அட்ட மங்கலங்கள் ஆரதி முதலிய ஏந்தி உபசரிக்கச் சென்ற ஞான நாயகன் திருவடிகளை மேனை யானவள் பசுவின் பாலினால் அபிடேகஞ் செய்து வணங்கவும், திருமால் பிரமன் முதலியவர் துதித்துப் பாங்கரில் வரவும், நின் மலனாகிய சிவபெருமான், திருமணச் சாலையில் இடப்பட்டு இந் திர நீலத்தாலாக்கியுள்ள ஆசனத்திலெழுந்தருளியிருந்தான்.

அம்மகா சபையின்கண் தேவர் முனிவர் முதலிய அளவிறந்தார் குழுமி இருந்தமையால், பூமியின் வடதிசை தாழ்ந்து தென் திசை உயரவும், அனைவருந் துண்ணென நடுக்கமடைந்தனர். அவர் அச்சம் நோக்கிய சிவபெருமான், அகத்திய முனிவனை விளித்து, " நீ நமது ஆணையால் தென்பாலுள்ள பொதிகைக்கு ஏகுவாய். அங்கு நம் மணக்கோலங் காட்டுதும்," என்றருள, அவ்வாணை தாங்கி முனிவனேகி இருப்பப் பூமி சம நிலையாயது.

பின்னர் உமாதேவியானவள், தேவமாதர்கள் சூழ்ந்து வரவும், திருமாது கைலாகு கொடுக்கவும், கங்கை முதலிய மாதர்கள் கவரி வீசவும், ஏனைய மாதர் பல்பணி இயற்றவும் சென்று, திருமணச் சாலையில் அமைத்திருந்த மணப் பீடிகையில் முன்னர் அமர்ந்துள்ள முதல்வனைப் பணிந்து, அவனருளால் பாங்கரில் அமர்ந்தருளினாள். அது காலை அளவிறந்த வாத்தியங்கள் இயம்பாநின்றன. மேனையும், மலையரசனும் புனித தீர்த்தம் புஷ்பம் சந்தனம் முதலியன கொண்டு முன்னவன் திருவடிகளை அபிஷேகித்து, அருச்சனை இயற்றி, அவனருள் கொண்டு நிற்ப, திருமணச் சடங்குகள் யாவும் செவ்வனே நடைபெற, இமாசலன் அம்மையின் திருக்கரத்தை இறைவன் திருக்கரத்தில் அமைத்து மந்திர விதிப்படி தாரை வார்த்துக்கொடுத்தான். அந்த விபவத்தைக் கண்ட தேவர் முதலியவர் தாம் எய்துதற்குரிய போக மோக்ஷங்களை எளிதில் எய்தியவராயினர். அப்பொழுது மலையரசன், பசுவின்பால், வாழைக்கனி, பலாக்கனி, நெய், தேன் முதலியன கலந்த திருவமுதைப் பொன் வட்டிலில் கொடுபோந்து இறைவன் திருமுன்னர் வைத்து, அமுது செய்யும்படி வேண்ட, அப்பெருமான் திருக்கரந் தொட்டுப் புனிதமாக்கினான். அவ்வமுதத்தினை வந்திருந்த அனைவருக்கும் வினியோகித்து மலையரசனும் மேனையும் ஆனந்தக்கடலில் ஆழ்ந்திருந்தனர். இது நிற்க.

கணவனை இழந்த இரதி தேவி, இறைவனைப் பணிந்து வேண்ட, ஐங்கணைக் கிழவனை அவளுக்கு மாத்திரம் ரூபனாய், ஏனையர்க்கு அரூபனாயிருக்கும்படி எழுப்பியருளி, அவர்க்கு விடையளித்து, திருமணிப் பீடத்தில் இறைவியோடும் இழிந்து, கணத்தொகை சூழ இடபாரூடனாய் உமையம்மையை ஒருபுறம்

இருக்க அருள் புரிந்து, மலையரசனுக்கும், மேனைக்கும், அவர் பரிஜனர்க்கும் அருள் பாலித்து, இமயம் நீங்கித் திருக்கயிலை அடைந்தருளினன். அதன் பின்னர்த் திருமால் முதலிய தேவர் தத்தம் பதி புகுமாறு அவர்க்கு அருள் புரிந்து, இறைவன், தன் துணைவியாகிய உமையம்மையோடு அத்தாணி மண்டபத்து அரியணையில் வீற்றிருந்தருளினன்.

7. முருகன் திருவவதாரப் படலம்

இவ்வாறு திருமணம் முடிந்த பின்னர், இறைவன் அம்மையோடு திருக்கயிலையில் அமர்ந்திருக்க, தேவர் அனைவரும் மேரு மலையில் குழுமி, சூரனாதியர் இயற்றுந் துன்பச் செயல்களைப் போக்கித் தமக்கருள் செய்ய ஒரு புதல்வனை அச்சிவ பரஞ் சுடர் தரவில்லை எனவும், இனித் தாம் செய்வதென்னை எனவும் உன்னிக் கலங்குமெல்லை, பிரமன், வாயு தேவனை அழைத்து, "நீ கைலைக்கேகிச் சிவபெருமானிடம் நம் குறைகளைக் கூறி அருள் கொடு வருதி," என்றான். அதனை மறுத்துரைக்க வல்லவர் இன்மையால், ஒருவாறு ஒருப்பட்டுத் திருக்கயிலை அடைந்து, நந்தியம்பண்ணவனை நணுகி நடுக்கமுற்றுக் கீழே விழுந்து ஒருவாறு தெளிந்து எழுந்து உயிர்கொடு மீண்டனன். அதன் பின் தேவர்கள் ஒருங்கே திரண்டு சென்று நந்தியாணையால் நம்பன்பால் குறுகி, வணங்கி, "இறைவீர், முன்னரருளிய படியே ஒரு புதல்வனைத் தந்து எம்மை வாழ்விக்க வேண்டுகின்றோம்," என்றனர்.

இறைவன் அருள்கூர்ந்து, ஈசானம் முதலிய ஐந்து முகங்களோடு அதோ முகமுங்கொண்டு தோன்ற, அவ்வாறு முகங்களினுமுள்ள நெற்றிக் கண்களினின்றும் ஆறு தீப்பொறிகள் வெளி வந்தன. அவற்றின் வெப்பத்தைக்கூற முடியாதெனும், ஒருயிர்க்கும் துன்பமுண்டாக்காத அப்பொறிகள் மிக்க பயங்கரமாயிருந்ததால், தேவர்கள் நடுங்கிப் பரமனை வேண்டினார்கள். சிவபெருமான், வாயுதேவனையும், அக்கினிதேவனையும் நோக்கி, "நீங்கள் நம்மாணையால் இவற்றைக் கொடுசென்று, கங்கையில் விடுதிர். அக்கங்கை சரவணத்திற்செலுத்தும்," என்று அவருக்கு அப்பொறிகளைத் தாங்கிச் செல்லப் பெருவலியையுந் தந்தருளினன். அவ்வாறு எடுத்துச் சென்ற தேவர்களை நோக்கி,

"இப்பொறிகள் சரவணத்தில் எமது மதலையாய் விளங்கும். நீங்கள் செல்லுங்கள்," என, அவர்கள், அப்பொறிகளை வாயுவும் அனலும் தாங்கிச் செல்ல உடன் சென்று கங்கையில் விட்டார்கள். அக்கங்கை சரவணத்திற்செலுத்த,

"அருவமு முருவு மாகி அநாதியாய்ப் பலவா யொன்றாய்ப்
பிரமமாய் நின்ற சோதிப் பிழம்பதோர் மேனி யாகக்
கருணைகூர் முகங்க ளாறுங் கரங்கள்பன் னிரண்டுங் கொண்
ஒருதிரு முருகன் வந்தாங் குதித்தன னுலக முய்ய." [டே

உதித்த அம்முருகப் பெருமான், வானதுந்துபி முழங்க, தேவர்கள் வாழ்த்த, அச்சரவணப் பொய்கையே மலரணையாக இனிது வீற்றிருந்தருளினன். அளவிடற்கரிய பல வளப்பங்கள் நிறைந்த அச்சரவணப் பொய்கையில், தேவர் சூழ்ந்து நின்று துதிக்கும் அக்குழந்தை அமுதுண்ணும்பொருட்டுக் கார்த்திகைப் பெண்கள் அறுவரையும் நோக்கி, "நீங்கள் இக்குழந்தையை அமுதூட்டி வளர்த்து வாருங்கள்," என்று சூழ்ந்துள்ள அத்தேவர் கூற, அம்மாதர் தவப்பயனால் ஒருருக்கொண்ட அக்குழவி ஆறு குழந்தைகளாக, அவ்வறுவரையும் அம்மாதர் போற்றி வளர்த்து வந்தனர். இவ்வாறு ஆறு குழந்தைகளும் பாலுண்டு அற்புத விளையாடல் புரிந்து வருங்கால், பெண்டிர் அறுவரும் குழந்தைகளென்று கருதாது, தமது வழிபடு கடவுளரென்றே அன்பால் போற்றி வந்தனர். இது நிற்க.

சிவபெருமான் நெற்றிக் கண்களிற்றோன்றிய பொறிகளை அஞ்சி அகன்ற அம்பிகை, தேவர்கள்மீது கோபங்கொண்டு, புதல்வன் தன் மாட்டுத் தோன்றாது இறைவனது நெற்றிக்கண்களிடமாகத் தோன்றச் செய்த அவர்கள் மனைவியருக்குப் புதல்வரில்லாமற்போகவெனச் சபித்தனள். அன்றியும், தான் அஞ்சியோடும்போது தன் காற்சிலம்பினின்றும் தெறித்த ஒன்பது வகைப்பட்ட மணிகளில் தன்னுருவம் தோன்ற, அவ்வுருவங்களைச் சிவபெருமான் விழைந்தழைக்க, நவசத்திகளாய் வந்து இறைவனை விரும்ப, அச்சத்திகள் அப்போதே கருப்பமடைந்தார்கள். இறைவி அவர்களைக் கோபித்து நோக்கி, "எனக்கு மாறாக வந்த நீங்கள், இக்கருவுடன் நெடுங்காலம் வருந்தியிருக்கக் கடவீர்கள்!" என்று சபிக்க, அதனால் அவர்கள் அஞ்சி,

உடல் வியர்த்து நின்றார்கள். அவ்வியர்வையினின்றும் இலக்கம் வீரர் வந்துதித்தனர். அவர்களை இறைவன் நோக்கி, "அவுணரை அழிக்க வந்த அறுமுகனுக்குப் படைத்துணையாவீர்," என, அவர்கள் வணங்கித் துதித்து, அமலன் சன்னதியில் அணைந்து ஒழுகி வந்தனர். அந்நவசத்திகளின் வயிற்றில் நந்திகணத்தவர் குழந்தைகளாய்க் காளைப் பருவம்வரை சுக முனிவன் போன்று வெளிப்படாதிருந்தமையால், அச்சத்திகள் வருந்தி இறைவனையும் இறைவியையும் வேண்ட, அம்மை அருள் புரிய, வீரவாகு, வீரகேசரி, வீரமகேந்திரன், வீரமகேச்சுரன், வீரபுரந்தரன், வீரராக்கதன், வீரமார்த்தாண்டன், வீராந்தகன், வீரதீரன் என்னும் நவவீரர்களும் நவசத்திகளிடத்து உதித்தனர். அவ்வீரரைப் பெருமான் வியந்து, அவர்களுக்குச் சூரிய வாள்களைக் கொடுத்து, "இலக்கத்தவரோடு நீங்களும் பிரியாதிருந்து, உங்களுக்கு இறைவனாகிய முருகவேளின் ஏவலைப் புரிவீர்களாக," என, அவ்வாறே அவர்கள் ஒழுகி வந்தார்கள். சத்திகளும் இறைவியிடம் ஏவல் புரிந்து வந்தார்கள்.

8. திருவிளையாடற் படலம்

இனி, சரவணத்தில் திருவிளையாடல் புரியும் அறுமுகனை அழைக்க விரும்பிய சிவபெருமான், இறைவியை நோக்கி, "நம் முருகன் சரவணத்தில் ஆடல் புரிவதைக் காணச் செல்லுவேம்," என, அம்மையும் உவப்புடன் இடப்பாகத்தமர, இருவரும் நந்தி வாகனத்திற்சென்று சரவணமடைந்தபோழ்து, இறைவன் பார்வதியைப் பார்த்து, "உன் புதல்வன் முருகனைக் கொண்டு வா," என்றனன். அவள் அக்குழந்தையை அணைத்தெடுத்த அளவில் திருமுகமாறும் திருக்கரம் பன்னிரண்டும் உருவம் ஒன்றுமேயாகிய அக்குழந்தையைக் கண்டு, தலையளி செய்யத் தன்னிரு தனத்திற்சுரந்த பாலை மணிக்கிண்ணத்தேற்று உண்பித்து, இறைவனை வணங்குவித்துத் தம்மிருவரிடையே சோமாஸ்கந்தராக அமர்த்த, தேவரெல்லாருந் துதித்து நின்றனர். சிவபெருமான், அங்கு நின்று வணங்கிய கார்த்திகை மாதர் அறுவரையும் நோக்கி, "உங்களால் இவன் வளர்க்கப் பட்டமையால் இவனுக்குக் **கார்த்திகேயன்** எனத் திருநாமமிட்டோம். அன்றியும், உங்கள் நாளாகிய கிருத்திகையில் இம்

முருகனை அருச்சித்தார்க்குப் போக மோக்ஷங்களை அளிப் போம்,'' என்று அருள் புரிந்தான்.

இறைவி தனத்தினின்றிழிந்த பாலைச் சாபத்தால் மீன்களாயிருந்த பராசரர் புதல்வர் அறுவரும் உண்டு, சாபநீங்கி, அச் சரவணப் பொய்கைக் கரையில் வந்து இறைவனை வணங்கி, "மெய்ஞ்ஞானப் பொருளைப் போதித்தருள வேண்டும்,'' என்றனர். இறைவன் அம்முனிவரை நோக்கி, "உடனே நீங்கள் திருப்பரங்குன்றமெய்தித் தவம் உஞற்றுங்கள். இக்குமரன் அங்கு வந்து உங்களுக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்வான்,'' என்று அவர்களுக்கு விடை கொடுத்தருளினன். பின்பு இறைவன், பிரமன் முதலியவரைத் தத்தம் பதி புக விடையளித்து, இறைவியோடுங் குமரனோடுந் திருக்கயிலை சென்று வீற்றிருந் தருளினன்.

இலக்கத்தொன்பது தம்பிமார்களும் குமாரக்கடவுள் திருவடியைத் தொழுது, அகலாது ஏவல் புரிந்து வந்தார்கள். இவ்வண்ணம் நிகழ, அறுமுகப் பண்ணவன், தன் பின்னவர் களோடு மன்றுதோறும் உலாவியும், பூஞ்சோலைதோறும் உலாவியும், குன்றுதோறாடல் புரிந்தும், பல திருப்பதிகளிலும் பிரமன் மால் முதலிய தேவர் பதங்களில் உலாவியும் ஆடல் புரிந்து வந்தான். அப்பால் அட்ட குலாசலங்களை ஒன்று சேர்ப்பதும், எழு கடலையும் ஒன்றாக்குவதுமான அளவிறந்த அற்புதத் திருவிளையாடல்களைப் புரிந்து வர, அவற்றைக்கண்ட தேவர், "இவ்வரியனவற்றை இயற்றுபவன் யாவன்! சூரபன் மனைச் சேர்ந்தானுமல்லனே!'' என்று திகைப்படைந்து, இந்திரனோடு சேர்ந்து சென்று, குமரனை எதிர்த்துப் போர் புரிந்து, வலியிழந்து, வீழ்ந்து மாண்டனர். அதனை நாரத முனிவன் தேவ குருவுக்குக்கூற, அவ்வியாழபகவான் முருகனிடஞ்சென்று அடி வணங்கி, அவர்களை எழுப்புமாறு வேண்டிக்கொள்ள, அத்தேவர்களை எழுப்பியருளினன். அவர்கள், குமார நாயகன் திருவடிகளைப் பணிந்து ஏத்தி நிற்க, அவர்களை நோக்கி, "தேவர் களே, நம்மைக் குழந்தையென்று நினையன்மின்,'' என்று கூறித் தனது பேருருவத்தினைக் காட்டி, அவர்கள் அதனை முழுவதும் தரிசிக்க ஆற்றலும் கொடுத்தருளினன். சேவித்த தேவர்,

அடங்காப் பெருமகிழ்ச்சியுடையராய்த் திருக்கயிலை மலைக்கு அருகில் உள்ள ஒரு மலையில் தேவ கம்மியனால் சிருஷ்டிக்கப் பட்ட திருக்கோயிலில் அறுமுகத்து அண்ணலை அமர்வித்துப் புனித நீராட்டி, ஆகமமுறைப்படி அருச்சித்து வணங்கி நின்று, தேவ சேனைகளாகிய தமக்குச் சேனாபதியாக இருந்தருளல் வேண்டுமென்று வேண்டினர். அவன் அவ்வாறே **தேவ சேனா பதி** என்னும் பெயர் பெற்று, அவ்வுழி நின்று காத்தருளி னான். அந்நிமித்தத்தால் அம்மலை, கந்தகிரி எனப் பெயர் பெற்றது. அதன் பின் தேவர்கள் தத்தம் பதி புக, இந்திரன் மனோவதி நகரினை அடைந்தான்.

9. தகர் ஏறு படலம்

இவ்வாறு திருக்கயிலையில் **சண்முகப்பெருமான்** எழுந்தருளி இருக்க, நாரத முனிவன், சிவபெருமான் உவக்குமாற்றால் ஒரு வேள்வியினைச் செய்தான். அவ்வேள்வியினின்று ஓர் ஆட்டுக் கடா ஊழித்தீயினை ஒத்துத் தோன்றி, யாண்டும் உலவி உயிர் களை வருத்த, அக்கொடுஞ்செயலைக் கண்ட நாரதன் முதலிய முனிவர்கள் குமார மூர்த்தியின்பாற்சென்று, அகில உலகங் களையும் அழிக்கும் ஆற்றலமைந்த அத்தகரின் தீமைகளை விண் ணப்பித்து வேண்ட, முருகப்பெருமான் அவருக்கு அருள் புரிந்து, தன்னுழையனாய வீரபாகுவை விளித்து, அச்செச்சை யினைக் கொண்டு வர ஆணை தந்தருள, அவ்வீரபாகு பிரம பதத்தில் உலாவிச் செல்லும் அவ்வலிய ஆட்டினைக் கொம்பு பிடித்து ஈர்த்துச் சென்று பெருமான் சன்னதியில் விட, அன்று முதல் முருகன் அத்தகரினை ஊர்தியாகக் கொண்டருளினான். நாரதன் முதலிய முனிவர்கள் அச்சேயினை வணங்கித் துதித்து, விடை பெற்று, உலகினிற் போந்து வேள்வியை முடித்தார்கள்.

10. அயனைச் சிறை செய் படலம்

முருகன் அத்தகரினை ஊர்ந்து விண்ணுலகும் மண்ணுல கும் உலவித் திருவிளையாடல் செய்து, திருக்கயிலையில் அமர, ஒரு நாள், பிரமன் முதலிய தேவர்கள் திருக்கயிலையை அடைந்து, பரம பதியை வணங்கி, விடை பெற்று மீண்டு வருங்கால், வாச லின் புறத்து இலக்கத்தொன்பது இளைஞர் சூழ இருந்த குமாரக்

கடவுள், அமரரோடு ஏகிய பிரமனை அழைக்க, அப்பிரமன் வந்து நின்று வணங்காதிருத்தலைக் கண்டு, முருகப் பெருமான் அவன் தொழில் யாதென்று வினவ, அவன், "நான் பிரமன்; இறைவன் ஆணையால் படைப்புத் தொழிலை நடத்துகிறேன்," எனக் கூறினான். தருக்கியுரைத்த அப்பிரமன் சொல்லைக் கேட்ட முருகன் புன்சிரிப்புச் செய்து, "படைத்தற்றொழிலில் வன்மையுடையனாயின், வேதத்தின் முதற்கண் அமைந்த குடிலைக்குப் பொருள் பகர்வாய்," என்றான். அவன் அஃதறியாது மயங்க, "இதுதானோ நின் சிருட்டித்தொழிலின் திறம்?" என்று அவனொரு சிரத்துத் தன் கரத்தினையோச்சிக் குட்டிக் கந்தகிரியிற் சிறைப்படுத்தி, அச்சிருட்டித் தொழிலைத் தான் செய்தருள, உடன் சென்ற தேவர்கள் உளம் நடுங்கிப் 'பிழைத்தது பெரும்பேறு!' என்று விரைந்து, திசையறியாது ஓடினார்கள்.

இவ்வாறு சண்முகப்பெருமான் படைப்புத் தொழில் புரிந்து வருகையில், திருமால், பிரமனது சிறைத் துன்பத்தை நீக்கக் கருதி, திருக்கயிலையை அடைந்து, இறைவனைப் பணிந்து வேண்டுதலும், இறைவன் நந்தியண்ணலை விளித்து, "நீ குமாரனிடஞ் சென்று அயனைச் சிறை நீக்க யாம் உரைத்ததாகத் தெரிவிப்பாய்," என்று அவனை விடுப்ப, அந்நந்தி சென்று அவ்வாறேயுரைக்க, அறுமுகன் வெகுண்டு, "சிறை விடோம்!" என்றலும், நந்தி தேவன் நடுநடுங்கி மீண்டு சென்று நம்பனிடம் உரைத்தான். நாதன் தானே சென்று முருகனைத் தேற்றிப் பிரமனைச் சிறை நீக்குமாறு செய்தருளினான். சிவபெருமான் முருகனை நோக்கி, "அப்பிரணவப் பொருளை நீ பகர வல்லையோ?" என, அச்சேய், இறைவன் திருச்செவியில் மறைப் பொருளாக உரைத்தருளினான். பின்னர் வணங்கி நின்ற பிரமனை முதலிட்ட தேவர்களுக்கு விடையளித்துத் திருக் கயிலையில் பெருமான் எழுந்தருளியிருந்தான். சண்முகப்பெருமான், கந்தகிரியில் தன்னை வழிபட்டு வேண்டிய அகத்திய முனிவனுக்கு ஓமெனும் பொருளையும் பதி நூலையும் உணர்த்தியருளினான்.

11. விடை பெறு படலம்

அத்தன்மை நிகழுங்காலத்துத் திருமால் புதல்விகளாகிய அமுதவல்லி, சுந்தரி என்னும் இருவர், குமரவேளை விதிப்படி மணம் புரிய விரும்பிச் சரவணப் பொய்கையில் தவம் புரிந்திருந்தனர். அவரது தவத்திற்கிரங்கி அறுமுகப்பெருமான் அவ்வுழியேகி, அம்மாதர் வணங்கிக் கூறியவற்றைக் கேட்டு, "நம் கருத்தின் வண்ணமே நம்மை மணம் புரிகுவம்!" என்று, அமுத வல்லியை நோக்கி, "நீ இந்திரனுக்கு மகளாகி வளர்வாய்," என்றும், சுந்தரியை நோக்கி, "நீ பூமியின்கண் சிவமுனிக்கு மகளாய் வேடர்பால் வளர்வாய்," என்றும், அவ்வாறு வளர்கையில் தான் வந்து மணம் புரிவதாகவும் கூறி மறைந்தருளினன்.

அவர்கள் அவ்வாறே சென்று இந்திரனிடத்துத் தேவயானையால் வளர்க்கப்பட்டமையால் தேவயானையென்றும், குறிஞ்சி நிலத்தில் வள்ளியகழ்ந்த குழியிற்கிடந்தமையால் வள்ளி நாயகி என்றும் திருநாமங்கள் பெற்று வளர்ந்து வந்தார்கள். இது நிற்க.

முருகப் பெருமான் வெள்ளியங்கிரியில் சிவபெருமானைத் தரிசிக்கச் சென்றிருக்கையில், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் சென்று பரமபதியை வணங்கி, "சூரன் முதலியவரின் துன்பச் செயல்களைப் பொறுக்ககில்லோம்! இறைவனே, காத்தருளல் வேண்டும்!" என்று இரங்கினர்கள். சிவபெருமான், குமார மூர்த்தியைப் பார்த்து, "சூரன் முதலியவரைக் கொன்று, இந்திராதி தேவர்களுக்கு மேம்பாடளிப்பாயாக," என்றருள, அதற்கிணங்கிய முருகப்பெருமானுக்குப் பதினொரு ருத்திரர்களையும், தோமரம் முதலிய பதினொரு படைகளாக்கியளித்து,

"ஆயதற் பின்ன ரேவின்மூ தண்டத்
 தைம்பெரும் பூதமு மடுவ
தேயபல் லுயிரு மொருதலை முடிப்ப
 தேவர்மேல் விடுக்கினு மவர்தம்
மாயிருந் திறலும் வரங்களுஞ் சிந்தி
 மன்னுயி ருண்பதெப் படைக்கும்
நாயக மாவ தொருதனிச் சுடர்வேல்
 நல்கியே மதலைகைக் கொடுத்தான்."

இவ்வாற்றல் கூடிய வேற்படையையுங் கொடுத்த பின்னர் உக்கிரன், சண்டன் முதலிய கணத்தலைவரையும், இலக்கத்தெண்மரையும் படைத்துணையாகச் செலுத்தி, இலக்கம் பரிபூண்ட அற்புதத் தேரையுமளித்து, வணங்கி நின்ற இளையானை வாரியணைத்து, உச்சி மோந்து, அருள் உருவினளாகிய அம்மையும் அப்பனும், 'வெற்றி கொடு மீளுவாய்!' என வாழ்த்தி அனுப்பி, வணங்கிநின்ற தேவர்களையும், "துணையாகச் செல்லுங்கள்," என அருள் விடை தந்தனர். சிவபெருமானது அருள் பெற்றுச்செல்லுந் தேவர்களுள் வாயு தேவன் முருகப் பெருமான் இரதத்தைச் செலுத்தவும், ஏனைய தேவர் புகழ் பரவிச் சூழ்ந்து நடித்துச் செல்லவும், பூதவெள்ளம் புடை சூழ்ந்து ஆர்த்து வெற்றி முரசறையவும், அம்முருகப்பெருமான் சென்றருளினன்.

12. தாரகன் வதைப் படலம்

வீரரும் பூதருஞ் சூழ விரைந்து சென்ற சண்முகன், யாவரையும் மயக்குவிப்பதும், தாரகனுக்கு உறைவிடமாகியதும் ஆன கிரவுஞ்சகிரியை அணுகினன். அப்பொழுது நாரத முனிவன் வந்து, "அண்ணலே, திருமாலையும் எளிதே வென்றவனும், சூரனுக்கு இளையனுமாகிய தாரகனை முன்னர்ச் சங்கரிக்க வேண்டும்," என்றனன். முருகவேள் அதனைக்கேட்டு, வீரபாகுவை அழைத்து, "நீ முன்னர்ச் சென்று மாயாபுரியிலுள்ள தாரகனை வென்று வருவாய்," என்று கூறித் தேவர் கம்மியனைக் கூய், அவ்வீரபாகு முதலியவர்க்கு எண்ணிறந்த தேர்களைக் கொடுக்க ஆணையருள, அவன் அவ்வாறே படைத்துக் கொடுக்க, அவ்விரதங்களைப்பெற்று, வீரபாகு தேவன் படைகளோடு மாயாபுரியை அடைந்து நிற்க, பூதர்கள் அவுணரோடு போரியற்ற, தூதர் ஓடித் தாரகனுக்குரைக்க, அத்தாரகன் போர்க்கோலங் கொண்டு தன் படைஞரோடும் போந்து வீரபாகு தேவன் நின்றுழிப் புகுந்து, தன் படைகள் வீரபாகு தேவன் படைகளொடு எதிர்க்கத் தான் போர் புரியலாயினன்.

அப்போரில் அவுணர் படை அளவில்லாது மடியப் பூதப் படையிலும் சிலர் மாண்டனர். அது கண்ட தாரகன் பொறுது, தேரினின்றுங் குதித்து, ஒரு தண்டத்தினைத் தாங்கிப் பூத

சேனையைத் தரைப்படுத்தி, அண்டமிடியும்படி ஆர்த்து, அடிகளால் கலக்கிச் சென்றான். அக்கடும்போரில் தாரகன் தண்டத்தினால் அழிந்த பூதசேனையைக் கண்டு நின்ற பூதவெள்ளத் தலைவர் நடுக்கமடைந்து, உடைந்து போயினர். **வீரகேசரி,** நூறு அம்புகளை ஏவித் தாரகன் முடியைத் துணித்து ஆரவாரிக்க, தாரகன் தன் கைத்தண்டினை எறிந்து, அவனைத் தரைப் படுத்தினான். அது கண்ட வீரபாகு தேவன், பல கணைகளைச் செலுத்தித் தாரகன் பிடித்த வில்லைத் துணித்து வீழ்த்த, அவன் ஒரு சூலத்தால் அவனை மயங்கி விழச் செய்தான். எஞ்சி நின்ற வீரரெழுவரையும் அவ்வண்ணமே மயக்கி வீழ்த்த, வீரபாகு தேவன் எழுந்து, "மயக்கினேமென்று நின்னை வியந்து என்னை இகழற்க! இன்னே உன்னைக் கோறல் புரிவேன்!" எனக் கொடுமையான போர் புரிந்தான். வலிய தாரகனும் சமமாய் நின்று போர் புரிந்து, அனேக தெய்வப் படைகளைச் செலுத்தியும், வீரபாகு தோல்வியடையாமல், அவனைத் தன் மாயையால் அன்றி வெல்ல முடியாதென்று கருதி, வேறு பல வடிவங்களை எடுத்துப் போர் முயன்றான். பூதவீரரும் அஞ்சி ஓடினர்.

அப்பூதப்படையின் அச்சச் செயல்களைக்கண்ட வீரபாகு தேவன், தன்னிடமிருந்த வீரபத்திரப் படையை எடுத்தலும், மாயையொழிந்து தனித்து நின்ற தாரகன் மேலும் மாயமியற்றக் கருதித் தேரினின்றுங் குதித்துத் தனக்கு மாயத்தானமாகிய கிரவுஞ்சகிரியை நோக்கி ஓடினான். வீரபாகு அப்படையினைத் தூணியிற்செருகி, 'இவனைப்பிடித்துப் பிணிப்போம்,' என்று பின்றொடர்ந்து ஓடுகையில், அம்மலையில் அவன் சென்ற இடந்தெரியாது இருளால் மயங்கித் திரும்பவும் முடியாது, அக்கிரவுஞ்ச கிரியின் மாயையால் அவ்விடையே மயங்கித் துயின்றான். சென்ற வீரபாகு தேவன் வாராமையால், வீரரெண்மரும், இலக்கந் தம்பியரும் பூதவீரரும் போர் புரிய எண்ணி, 'அண்ணனுக்குத் துணையாவோம்,' என்று செல்ல, அம்மலையின் மாயையால் அவரும் மயங்கிக்கிடந்தனர். அவ்வீரர் மயங்கிக்கிடந்ததைக் கண்ட தாரகன் வெளியே வந்து, அங்கு நெருங்கியுள்ள பூதப்படைகளைக் கணை மழையால் கலக்கி இரிந்

தோடச் செய்தான். அக்கடுஞ்செயல்களைக் கண்ட இந்திராதியரும், நாரத முனிவனும் அறுமுகப் பெருமான் சன்னதி அடைந்து விண்ணப்பிக்க, எம்பெருமான், "நாமே சென்று அத்தாரகனைச் செற்றுக் கிரவுஞ்ச கிரியையும் பொடியாக்கி வருதும்!" என்றருளி, வேற்படையையும் மற்றைப்படைகளையுங் கொண்டு இரதமேறிப் பூதவெள்ளஞ் சூழப் போருக்கெழுந்தருளினன். முன்னணியிற்சென்ற பூதவெள்ளம் அவுணப் படையை அழித்து முருக்குதலும், அதனல் அவுணர்பட்டமையுங் கண்ட தாரகன் எதிர்த்து வந்து, சிவகுமாரனுகிய சிங்கத்தினை நோக்கி, "திருமால் பிரமன் முதலியவரிடத்தன்றி எங்களுக்குச் சிவபெருமானிடத்துப் பகையில்லையே! அவ்வாறிருக்க, அவன் குமாரனுகிய நீ எங்களோடு போர் புரிய நேர்ந்தது என்னை?" என்று வினவ, இளையான், "நீங்கள் தேவர்களைச் சிறையிலிட்டு வருத்துவதால், உங்கள் வாழ்வினைப் போக்கி, உங்களையும் கிளையுடன் முடித்து வரும்படி அச்சிவபெருமான் ஏவினன். ஆதலால், உங்களை வேரறுக்க யாம் போந்தனம்," என்று விளம்பி நின்றான்.

அது கேட்ட தாரகன், "திருமால் பிரமன் முதலியவர் எம்மிடத்து அமருக்கு வந்து தோல்வியுற்றதை அறிந்தும், நீ எங்களை எதிர்த்துப் போர் புரிய வந்தது மிக்க வியப்பே! சிறுவனே, செல்வாய் சிவன்பால்," என்றனன். முருகப் பெருமான், "இன்னுஞ் சிறிது நாழிகையிற்செல்வேன்," என்று, தன் வில்லை வளைத்துச் சரங்களைத் தூற்றி, அவனது வில்லையும் தேரையும் அழித்துப் பாகனையும் வருத்தி, தாரகனையும் அவசமாகும்படி செய்து, அவுணப் படையை நாசமாக்கினன். பின்னர்த் தாரகன் தெளிந்தெழுந்து தன்னிரு தந்தமும் துதிக்கையுமிழந்து, சூழ்ந்த அவுணப் படைகளுமின்றித் தமியனுகி, அனேக தேவாத்திரங்களைத் தூண்டியும் பயன்படாமையால், பசுபதியின் கணையை எடுத்து அருச்சித்து விடுத்தான். அக்கணை அகில உலகங்களுய் நடுங்கச் சென்றதாயினும், இளையானை அணுகியதும் அப்பெருமான் திருக்கரம் நீட்ட, தன் ஆற்றல் அடங்கி அவன் திருக்கரத்து அமர்ந்தது. அதனைக் கண்ட தாரகன், தன் வாழ்வு அன்றோடு தொலைந்ததென்று

எண்ணி, இனித் தான் செய்யத்தக்கது மாயமன்றி மற்றொன்று மில்லை எனத் துணிந்து, அம்மாயைகள் வல்ல கிரவுஞ்சகிரிக் கருகிற்சென்று நின்று, "நீ வல்ல மாயைகளைப் புரிந்து மயக்கு வாய்," என்றான்.

அம்மலை முப்புரங்கள் போன்றும், ஏழு கடல் போன்றும், அட்டதிக்குக் கஜங்கள் போன்றும், கவிந்த பேரிருள் போன்றுந் தோற்றி, எண்ணிறந்த மாயைகளைச் செய்து நிற்க, அவற்றைக் கண்ட முருகப் பெருமான், தன் திருக்கரத்திலுள்ள ஞானசத்தியாகிய வேற்படையால் அம்மலையையும் தாரகனையும் சங்கரித்து, மயங்கிக் கிடந்த வீரர் ஒன்பதின்மரையும், இலக்கத்தவரையும், பூதத்தலைவரையும் எழுப்பியருளினான். அவ்வேற்படையின் சத்தியையும், முருகப் பெருமான் ஆற்றலையுங் கண்ட தேவர்கள் துதித்து நிற்க, வீரபாகு முதலிய வீரர்கள் போற்ற நின்ற குமாரக் கடவுள், தனது கையிற்கொண்ட பசுபதியின் படையை வீரபாகு தேவனுக்குக் கொடுத்துக் கருணை புரிந்து, போரில் இறந்த பூதவீரரை எழுப்பி, அங்கிருந்து புறப்பட்டருளினான்.

13. தேவகிரிப் படலம்

புறப்பட்ட முருகவேள் தேவகிரியை அடைய, திருமால் முதலிய தேவர்கள், அவன் திருவடி பணிந்து, "தேவரீர் இம் மலைக்கண் எழுந்தருளவும், அடியேம் தேவரீரை அருச்சிக்கவும் அதிக அவாவுடையேம்!" என்றார்கள். அதற்கிணங்கிய அறுமுகன் தேவகம்மியனால் அப்பொழுது இயற்றப்பட்ட அந்நகரத்திடையே உள்ள அரதனக்கோயிலில் எழுந்தருளுதலும், தேவர்கள் விதி முறை பூசை புரிந்து வந்தார்கள்.

முருகப்பெருமான் வேற்படையினால் தாரகன் இறந்துபட்ட செய்கையைத் தூதர் சென்று அவன் பட்டமகிஷியாகிய சவுரிக்கு உரைக்க, அவள் அமர்க்களங் குறுகி, ஆண்டு இறந்து கிடந்த தன்னாயகன் பிணத்தின்மேல் விழுந்து புரண்டு, ஏனைய மனைவியரோடும் புலம்பிக்கொண்டிருக்கையில், அவன் புதல்வனாகிய அசுரேந்திரன் என்பவன், கேட்டுச் சென்று, ஆறுத்துயருடையனாய்த் தன் அருமைத் தந்தைக்குச் செய்யவேண்டிய

சமச்சடங்குகளைச் செய்து முடித்து, தாய் வேண்டியபடியே பெருந்தீயுண்டாக்கிக் கொடுத்து, அவர்கள் தங்கள் நாயகன் சென்ற உலகிற்சென்று உடன் இருத்தற்பொருட்டுச் செய்ய வேண்டிய தீப்பாய்தலைச் செய்த பின், அந்நகரியை நீங்கி மகேந்திர நகரமடைந்தான்.

அடைந்த அசுரேந்திரன், தன் மூத்த தந்தையாகிய சூரபன்மன் அரசு புரியும் அத்தாணி மணி மண்டபம் புக்குக் கீழே விழுந்து, அவனடியைப்பற்றி அரற்றி அலமந்து, தன் தந்தை பட்ட செய்தியைக் கூறினன். அச்செய்தியைக் கேட்ட சூரன் உடன்பிறந்த இளவல் இறந்ததால் மிக்க வருத்தமடைந்து, சீற்ற மிக்குடையனாய், "இன்னே அக்குமரனைக் கொல்லுவேன்!" என்று தனித்தெழுந்தான். அவனை அமோகன் என்னும் அமைச்சன் அடி பணிந்து, "அடியேன் கூறுவதைக் கோபியாமற் கேட்டருள வேண்டும்: அண்டங்களனைத்தையும் தனித்தரசாளும் இறைவராகிய நீர், தனித்துப் போருக்கெழுதல் முறைமையன்று. தூதரை ஏவி, வலியறிந்து செல்லுதலே தகுதியாம்," என்றனன்.

அவ்வுறுதி மொழியைக் கேட்ட அவுணர் காவலன், பகன், மயூரன் முதலிய ஒற்றரை விளித்து, "நீவிர் சென்று அறுமுகன் வலியையும், அவனது துணை வலியையும் அறிந்து வம்மின்," என ஆணை தந்து, தன்னரசு புரிந்திருந்தான்.

அப்பால் அமலன் தேவகிரியினின்றும் பூதகணங்கள் சூழ எழுந்தருளிக் கேதாரம், காசி, திருப்பருப்பதம், வடவேங்கடம், திருக்காளத்தி, காஞ்சி, திருவண்ணாமலை, வெண்ணெய் நல்லூர், விருத்தகிரி, தில்லையம்பதி முதலிய சிவபெருமான் இறைவியோடு எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்பதி பலவும் சென்று தரிசித்து, மண்ணியாற்றங்கரையை அடைந்தருளி, அங்கு மேவினன்.

14. குமரபுரிப் படலம்

அடைந்தருளிய அறுமுகனைத் திருமால் முதலிய தேவர்கள், "இவ்விடம் தூய்மையுற்று விளங்குவதால், தேவரீர் இங்கு எழுந்தருள வேண்டுகின்றோம்," என்றலும், தெய்வக் கம்மியன் ஆண்டமைத்த அற்புத நகரின்கண் உன்னதமாக

அமைத்துள்ள மணிமண்டபத்துள் முருகப்பெருமான் தேவர்கள் சூழ அரியணை அமர்ந்தான். அப்புதிய நகரினுக்குத் திருச்சேய்ஞலூர் என்னும் பெயர் வழங்கியது.

பிற்றை நாள் பரிதி உதித்தலும், குகப்பெருமான், மகவானை நோக்கி, "யாம் பரம்பொருளை அம்மையொடு அருச்சிக்க உபகரணங்கள் அமைக்க வேண்டும்," என, உடனே அமைத்தலும், அவற்றைக்கொண்டு, பார்வதி பரமேஸ்வரர்களை ஆகம விதிப்படி அருச்சனை செய்து, அவர்கள் ஆசி கூறி அளித்த சருவ சங்கார்ரப் படையினைப் பெற்றுப் பணிந்து, அப்பதியினை நீங்கித் திருமயிலாடுதுறை, திருவாவடுதுறை, திருப்பறியலூர் முதலிய பதிகளைச் சென்று வணங்கி, ஆரூரையடைந்து, வீதிவிடங்கப் பெருமானைத் தரிசித்தமர்ந்தான்.

பின்னர்த் திருவாரூரைச் சேர்ந்த பல பதிகளையும் வணங்கிச் சென்று, வடவைக்கனலையும் வாட்டுங் கொடுமையினையுடைய சுடுசுரஞ் சேர்ந்தான். அத்தீயுருவாகிய பாலை நிலம், முருகப்பெருமான் திருவருளால் இருண்டு செறிந்த இளமரக்காவின் சூழலையொத்துக் குளிர்ந்திருந்தது. இது நிற்க.

முருகப்பெருமான் எழுந்தருளி வருவதை ஞானநோக்கினால் உணர்ந்த பராசரன் புதல்வர் அறுவரும், திருப்பரங்குன்றினின்றும் வடதிசையாக எதிர்நோக்கி வந்து, அப்பெருமானைப் பணிந்து நின்றனர். அவர்கள் வரலாற்றை இந்திரன் முருகப்பெருமானுக்கு எடுத்து மொழிந்தான்.

15. திருச்செந்திப் படலம்

அதுபோழ்து அப்பாலையை நீங்கிய முருகப்பெருமான், செங்குன்றூரைத் தரிசித்துத் திருச்செந்தூரை நண்ணி, தேவதச்சனால் நிருமிக்கப்பட்ட திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருந்து, அச்சமயத்தில் அருகில் வணங்கி நின்ற சதமகனை நோக்கி, " அவுணர்களால் அளவிகந்த இன்னலை நீங்கள் அனுபவித்தற்கு ஏது என்னை? அவ்வவுணர் அத்தகைய ஆற்றலுடைமைக்கு அவரியற்றிய பெருந்தவமென்னை?" என்று வினவியருளினன். அறுமுகப்பண்ணவன் அருள் வினவுக்கு அறிவு நிறைந்த வியாழனே விடை கூற வல்லானதலின், இந்திரன் அத்தேவ

குருவை நோக்கி, "தேவரீர் பெருமான் திருவுளம் உவக்கு மாற்றால் உத்தரங் கொடுத்தருள வேண்டும்," என்ன, அதற் கிணங்கிய வியாழப்புத்தேள், சேயினை வணங்கி, "தேவரீர் அறியாததைக் கூறுவேனல்லேன்; அனைத்தும் எம்பெருமான் அறிவிற்கிடப்பினும், அடியேனைப் பொருட்படுத்தி வினவிய தால், ஒருவாறு அவுணர் வரலாறுகளைக் கூறுவேன்," என்று தொகுத்துக்கூறத் தொடங்கினன் :

II

அசுர காண்டம்

---

1. மாயைப் படலம்

"தவப் பெருமையினையுடைய காசிப முனிவனுக்குப் புதல்வர்களாகிய அறுபத்தாறு கோடி அவுணர்களுக்கு அரசனானவன், மங்கலகேசி என்னும் அரக்கியை மணந்து, சுரசை என்னும் ஒரு மகளைப் பெற்றான். அந்நற்புதல்வி வளர்ந்து வருங்கால், அசுர குருவாகிய சுக்கிரன், அவளுக்குத் தீய மாயைகள் பலவுங் கற்பித்து, மாயை என்னும் பெயரையும் வழங்கி அவளை நோக்கி, 'என் உபதேச மொழியைக் கேட்பாயாக! திருமகள் கணவனாகிய திருமாலினாலும், ஏனைய தேவர்களாலும் எண்ணிறந்த அவுணர் வலி தொலைந்து இறந்தனர். நின் தாதையும் வலியிழந்திருக்கின்றான். ஆதலினால், உன்பொருட்டு அவர்கள் குலந்தழைக்கவேண்டும். அதற்கு நீ செய்ய வேண்டுவதென்னையெனின், திருமகளும் ஒவ்வாத பேரழகொடு சென்று, அருந்தவமியற்றுங் காசிப முனிவனை மையலுட்படுத்தி, உன் வயமாக்கி, அல்லில் அவனைப் புணர்ந்து, அசுரரைப் பெற்று, அங்கவர் வளம் பெற அசுரருக்கியலும் வேள்வியும் விரதமும் உணர்த்திய பின்னர், அவுணர் வாழவும், தேவர் தாழவும் அருந்தவம் புரிவாய்,' என்று கட்டளையிட்டான்.

"மாயை, நன்றென மகிழ்ந்து, குருவை வணங்கி விடைபெற்றுக் காசிபன் நோற்குங் கடிவனமடைந்து, திருவுமிரதியுந் திலோத்தமையும் வெருவி நாண விளங்கும் அழகுடைய வடிவினைக்கொண்டு, வாசமாமலர்ச் சோலையும், வாவியும், காசுமேவு செய்குன்றும், தடங்களும், தேசு பெற்று விளங்க அமைத்து, அக்காசிபற்குக் காணரியளாகி மறைந்தாள். ஆண்டமைந்த வனப்பனைத்தையும் அக்காசிபன் கண்டு களி கூர்ந்து, "இவற்றைச் செய்தாரை இவ்விடங் காணேன்! அவர் யாவரோ! அவரெங்குற்றனரோ!' என ஏங்கித் திரிந்துங் காண்கிலனாகி,

'இவையனைத்தும் நமக்கு மிகையன்றோ!' என்று எண்ணித் தன் தவத்தினில் முன் போல வைகினன்.

"பின்னர் நவமணி குயிற்றிய செய்குன்றில் வனப்புடைய அம்மாதராள் தோன்ற, அவளைக்கண்ட காசிபன், தன் தவத்தின் முடிந்த பயன் ஆண்டொரு மாதாகியுற்றதென்று பெரு மகிழ்ச்சி கொண்டு, அங்குற்றவளை அணைய விரும்பி, அருந்தவ வலியும் போதமுமகன்று, அன்றிலையொத்து ஆற்றுத் துயர் அடைந்தான். அவன் அம்மாதினைக் கண்டு, அவள் நோக்கினைக் குறித்துக் கூட்டம் அமையுமென்று குறித்த மனத்தனாய், அருகு சென்று நின்று, அம்மாதினை, 'மான் விழி கொண்ட மாதே, நின் பதி யாது? நீ கருதியதென்னை? அதனைக் கூறுவையேல், யான் முடிக்க வல்லேன்,' என்றான்.

"மங்கை, 'வடபுலத்து வதிவேன்; வான் புனலாடித் தவமியற்றி, வீடு பேறடைய விருப்ப மிக்குடையேன்,' என்று மறை மொழி கூறினாள்.

"அவள் மொழி கேட்ட காசிபன், 'விண் புனலனைத்தும் விரைந்திவண் தருவல்; கண்மணி, என்பால் கருணை கூர்ந்து கடைக்கணித்தருள்வாய்,' என, அம்மாய மங்கை, முனிவனை மையலுட்படுத்தி, ஆண்டுநின்றும் துண்ணென மறைந்தனள்.

"காசிபன் கடுந்துயரெய்திக் கலக்கமுற்று, இங்குமங்கும் ஓடி, அலமந்து, அக்கானிடைக் கண்ட யானை, மான், வண்டு முதலியவற்றை முன்னிலைப்படுத்தி, 'என் அருமை நாயகியைக் கண்டீர்கொல்!' என்று மனங்கரைந்து, மதி மயங்கி, ஆற்றாது புலம்பி மாழ்கலும், அவன் மனத்தளர்ச்சியின் அளவினை நோக்கி, அவனிடம் அன்பு காட்ட அம்மாயை, காதல் மலரும் அம்மாலைப் போதினில், அம்முனிவன் காணுமாறு வந்து எதிர் நின்றனள்.

"மின்னற்கொடிபோலும் மாயையானவள் தோன்றி நின்றதைக் கண்ட காசிபமுனிவன் அவள் அருகணைந்து, 'அடியேன் செய்யும் பணி யாது? சொல்லியருளுக! அதனை இன்னே முடிப்பன்!' என, மாயை, 'யானுவக்கும் பேரழகினைக் கொண்டு என்னிடம் வருவையேல், யான் உன்னிடத்து அன்பு கொண்டு

அணைகுவன்,' என்றாள். அம்மொழி கேட்ட காசிபன் மனங் களித்து, மன்மதனுக்கும் அரிதாகிய அழகுடைய யாக்கையோடு நின்றான். அவ்வழகனைக் கரத்தாற்பற்றிய மாயை, அவனை விரும்பிக் கலந்தனள். அதனால், முதல் யாமத்தில் **சூரபன்மன்** என்பவன் அருந்திறலுடையனாய்த் தோன்றினான். அவ்விருவர் உடம்பின் வெயர்வினின்றும் முப்பதினாயிர வெள்ளந் தானவர் தோன்றினர். அவர்கள் சூரபன்மனோடு மற்றவர்களையும் அம் மண்டபத்தில் நிறுவி, இரண்டாவது யாமத்தில் வேறொரு மணி மண்டபம் புக்கு, மாயை பெண் சிங்கமாகவும், காசிபன் அரி யேறாகவும் உருக்கொண்டு புணர, அப்பொழுது ஆயிரமுகங் களும் ஈராயிரங் கரங்களுமுடைய **சிங்கமுகாசுரன்** தோன்றினான். அவ்விருவர் உடம்பின் வெயர்வையால் சிங்கமுகங் கொண்ட பதினாலாயிர வெள்ளம் அவுணர்கள் தோன்றினார்கள். அவர் களைச் சிங்கமுகாசுரனோடு ஆண்டே நிறுத்தி, வேறொரு மண்டப மடைந்து, மூன்றும் யாமத்தில் பெண் யானையும் ஆண் யானையு மாகிப் புணர, நான்கு தந்தங்களோடும் யானை முகங்கொண்ட **தாரகன்** என்பவன் தோன்றினான். அவரது வெயர்வையினின் றும் நாற்பதினாயிர வெள்ளம் யானை முகமுடைய அசுரர் தோன்றினர். அவ்வசுரரைத் தாரகனுடன் நிறுத்திப் பின்பு நான்காம் யாமத்தில் ஆட்டுருக்கொண்டு அவ்விருவரும் புணர, **அஜமுகி** என்பவள் தோன்றினாள். அவரது வெயர்வையினின் றும் ஆட்டு முகங்கொண்ட அசுரர் முப்பதினாயிர வெள்ளத் தொகையினர் உண்டாயினர். அவர்களையும் அஜமுகியினிடம் நிறுத்தி, அப்பால் கரடி புலி முதலிய பல்வேறு வடிவங்களை எடுத்து விடியும் வரை புணர, அவ்வவ்வுருவினையுடைய அசுரர், அறுபதினாயிர வெள்ளத்தராய்த் தோன்றினர்.

"அப்பால் அவ்விரவு கழிதலும், மாயையும் முனிவனும் முன்னையுருக்கொண்டனர். சூரபன்மன் தன் தம்பியரோடு சென்று தாய் தந்தையரை வணங்கி நின்று, 'யாம் செய்க்கட வ்தனை உரைத்தருள்க,' என்று வேண்டினான்.

"முனிவன், 'யாதினுஞ் சிறந்தது தவமே; எல்லாப் பொருளையும் முத்திப்பேற்றையும் அளிப்பதும் அதுவே. அத் தகைய தவத்தினை நீவிர் புரிமின்; தீவினையை விடுமின்;

அறத்தை ஆற்றுமின். இஃது உங்கள் மனத்தில் உறுதியாகும் படி இதற்கிலக்கியமாம் ஒரு கதையினைக் கூறுகின்றோம். அதனைக் கேட்பீராக,' என்று கூறத் தொடங்கினான்:

" 'கடகம் என்பதோர் ஊருண்டு; அதில் மறையவர் குலத்து அருந்தவனாகிய குச்சகன் என்பவன் இருந்தான். அவனுக்கோர் அரும்புதல்வனுண்டு. கவுச்சிகன் என்னும் அப் புதல்வன், முத்திப்பேறடைய விரும்பி, ஒரு தடாகத்தருகிற் சென்று கடுந்தவமியற்றுவானாயினான். பரமனை நினைந்து, மெய்யினை மறந்து, குற்றி போல அசைவற்றிருந்து நோற்றமையால், அங்குச் செல்லும் மிருகங்களெல்லாம் அவனைக் குற்றி என்றெண்ணி உடல் தினவைப் போக்க அவன்மீது உராய்ந்து செல்லுவது வழக்கம். அவ்வண்ணம் நிகழ, ஒருநாள் திருமால் அம்முனிவன் தவத்தை வியந்து, அவனருகிற்சென்று முதுகைத் தடவ, அம்முனிவன் விழித்தெழுந்து, பணிந்து துதித்து நின்றனன். திருமால் அவனுக்குச் சிவபெருமான் அருள் கைகூடுமென்று கூறி மறைந்தருளினான்.

" 'முனிவன் மகிழ்ந்து இல்லமடைந்து, தன் பிதாவினிடம் நிகழ்ந்ததைக் கூறி, அவனருள் பெற்றிருந்தான். அவன் தாதை அவனை நோக்கி, 'அனைத்தையும் அறிந்த நீ என் சொற்படி ஒழுக வேண்டும். நல்லறமாகிய இல்லறத்தை நீ நடத்துவது தான் சிறப்பு,' என்றான். அம்மொழி கேட்ட கவுச்சிகன், மனநடுக்கமடைந்து, 'அருந்தவமியற்றி வீட்டினைப் பெற எண்ணிய யான், இவ்வுலகிடை மடவார் வலைப்பட்டு மயங்ககில்லேன்! யான் மறுத்துரைத்ததற்கு மனங்கவலற்க! இஃதொன்றினையுந் தவிர்திர்,' என்றான். பிதா இல்லறமே சிறந்ததென்று கூறி, அவ்வில்லறத்தினால் பின்னர்த் தவமும் இயற்றலாமென்றும், தான் அனைத்தையுமாராய்ந்து கூறுவதை மறுக்கலாகாது என்றும் ஆணையிட்டு, அப்புதல்வனை ஒருவாறு இணங்கும்படி செய்தான். குரவன் உரையை மறுக்க அஞ்சிய அப்புதல்வன், அவனை நோக்கி, 'இதுகாறுங் கூறி வந்த இல்லொழுக்கமாவது நன்மனையாட்டியைக் கூடி நடாத்துவதே. அவ்வில்லொழுக்கமே புகழினையும் புண்ணியத்தையும் பயக்குமாகலான், அதற்குத் தக நல்லிலக்கணமமைந்த பெண்ணொருத்தி கிடைப்பளாயின்,

அடியேன் அவளை மணந்து இல்லறத்தை நடாத்துவன்,' என, பிதா மனமகிழ்ந்து, 'அற்றாயின், மிக நன்று! நீ கூறும் இலக்கணம் அமைந்த பெண்ணை யான் தேடி நினக்கு மண முடித்தல் செய்யேனாயின், யானியற்றிய தவம் குறை மதியை ஒத்து நாளுந் தேய்ந்தொழியக் கடவது!' என்று உறுதி கூற, கவுச்சிகன், அப்பெண்ணுக்கிருக்க வேண்டுவனவாகிய இலக் கணங்களை எடுத்துக் கூறத் தொடங்கினான் :

"'என் அருந்தந்தையீர், பிதா இல்லாதவரும், தாய் மாண் டவரும், தங்கையரில்லாதவரும், ஆண்மக்களோடுபிறவாதாரும், அன்னார் பிறந்தும் இறக்கப் பெற்றவரும், பரவிய சுற்றமில்லா தாரும், நல்ல செல்வமில்லாதாரும், நற்குடிப்பிறவாதாரும், நோயுடைய தாய் தந்தையர்க்குப் பிறந்தாரும், சிவபெருமான் முதலிய தெய்வப் பெயர் கொள்ளாது, ஆறு, மாக்கள், அலகை கள் முதலிய பெயரினைக் கொள்வாரும், இழிந்த சமயத்தினர், நோயர், ஊமையர், பிறர் மனை செல்பவர், பொது மகளிர் போல விழிப்பவர், ஆடவரைப் பன்முறை நோக்கி ஆவலோடு முன் கடை நிற்பவர், அழகு பெற அலங்கரிப்பவர், தனியாக உறவினர், பேருறக்கத்தினர், வயதின் மூத்தவர், ஒத்த கோத் திரத்தர், உயர்ந்து வளர்ந்தவர், குட்டையானவர், பருத்த உடம் பினர், மிகுமேன்மையர், பயனற்றுக் கருநிறமுடையவர், பொன்னிறமுடையவர், நாணமில்லாதவர், நகைப்பவர், பலமற் றவர், மிக்க பலமுடையவர், பெற்றோர் மொழி கேளாதார், வெகுளியர், சண்டையிடுபவர், நடனம் முதலியவை காண விரும்புபவர், விரசமுடையவர், ஈசனிடத்து அன்பில்லாதவர், முனிவரைப் பழிப்பவர், குலநெறி நில்லாதார், தீய குணத்தினர், கற்பில்லாதவர், குருவை மனிதனென்று அவமதித்தவர், கட வுளைக் கல்லென்பவர், பத்தின் மேம்பட்ட வயதினர், பூப்புப் பருவம் அணுகினவர், இடியையொத்த சொல்லினர், அன்னை யப்பர் ஈவதன்முன் தாமே ஒருவர்பால் வைத்த சிந்தையர், பிறவிக் குருடர், பின்னர்க் குருடானவர், குற்றமுடைய கண்ணி னர், படலக் கண்ணினர், கூர்ந்து குறித்துப் பார்க்குங் குருடர், சாய்ந்த பார்வையர், பூனைக் கண்ணர், சுழல் கண்ணர், செங்கண் ணர், நீண்ட மூக்கினர், குறிய காதினர், அன்னமொத்த நடை

நின்றனர் ஆகிய இத்தன்மையரும், இவளைப்போன்ற ஏனைய மாதர் கடமைக்கிடந் தருபவரல்லர். ஆகலான், மேற்கூறிய குற்றமற்ற பெண்ணொருத்தி உண்டெனின், மணப் பெண்ணாக அவளையுடையாளைத் தேடத்தக்கதாக!'

"இப்போழ்தின் நிகழ்ந்ததனைக் கேட்ட பிதா விம்பிதனைப், 'அப்பெண்ணையே தருவித் தருவேன்,' என்று கூறிப் புறப்பட்டு, பல தேசப் பதிகளிலும் பதிநாலு நாடகம் தேடிவாளைபோத் தக் கன்னிகையைத் தேடிவாடினான். அவ்வாறு வருந்தித் திரிந்து தேடுகையில், ஒரு முனிவர் எதிர்ப்பட, அம்முனிவர், 'கோசல நாட்டில், அவந்தி என்னும் வனத்தில், உத்தம முனிவன்பால் ஒரு கன்னிகையுண்டு,' என்று கூற, அம்முனிவன் அந்த வனத்திற் சென்று, முனிவனைக் கண்டு, அவன் மகளைப்பெற்று தனதூர் அடைவானாய்ச் சில பகல் ஆண்டு வைகினன். ஒரு நாள் அம்முனிவன் மகள் விருத்தை என்பாள் சேடியரோடு மலர் கொய்ய உபவனம் போந்து, மதயானையொன்று துரத்தியதால் வெருவுற்றுணர்ந்து ஓடிச் செல்லுகையில் இருந்த ஆழ்ந்த பாழ்ங் கிணற்றில் வீழ்ந்திறந்தாள்.

"அங்ஙனம் இறந்த மகளை நோக்கிக் கன்றிழந்த பசுப் போலக் கவன்று அழுது வருந்துகையில், குச்சக முனிவன் அவனை நோக்கி, 'கவலன்மின்; இவ்வுடலைத் தயிலத்திடை இட்டுச் சேமிக்க. யான் தவம்பற்றி உயிர்ப்பிப்பேன்,' என்று கூறி, ஒரு தடாகத்தைத் தவம்புரிந்தனன். அவன் புரிகின்றகாலை, அத்தடாகத்தில் முன்னர் அப்பெண்ணைத் துரத்திய மதயானை புகுந்து நீரைக் கலக்கி, அம்முனிவனைத் தன் பிடரி யேற்றி வைத்துக் கொண்டுசெல்லுகையில், அந்த மதயானையின் வடிவினை ஒருவ நோக்கினன் அம்முனிவன் உணர்வாகுயினன். அங்ஙனமாகுக, கலிங்க நாட்டுக் கலிபுரத்தில் தேவதத்தன் என்பான் ஒருவன் இருந்தனன். அவன் தவப் புதல்வனாகிய தருமதத்தன் மாம்பழம், தன் தாய் தந்தையர் இறந்தது மாமனாரால் வருந்தி மயங்கி இருந்தனன், செல்வமிக்க அந்நகரின் பக்கல் அவனது பொருளெல்லாம் ஒரு, காதி வந்தனன். முன்னைய தவமும் முன்னைக் காதலும், முப்பதி அக் பாரமும், பண்டை நீத்தித் தொக்க செய்திகளும் அறிய இவற்றுப்பொருட்டு, பட்டினத்தாள்

கிய புதியனாகி, உருத்திராக்க மாலையைப் புனைந்து, பிரம்பைக் கையிற்கொண்டு சென்ற அவ்வாதியை நோக்கிய செல்வ வணிகன், அடி வணங்கி, 'ஆள வந்த என் குருவே, நீவிர் இங்கெழுந்தருள யான் முன்னரியற்றிய பெருந்தவம் யாது?' என்று பன்முறை துதித்து உபசரித்து உடன்கொண்டு இல்லினுட்சார்ந்தான்.

"உட்சென்ற வணிகன், அருமையிற்சமைத்த அறுசுவை உண்டியைப் பொன்னின் நற்கலத்துப்பெய்து, நல்லுரை சொல்லி உவந்து, அத்துறவியை அருத்தினான். அருத்திய பின்னர், 'அடிகளிங்கெய்தக் கருத்தெது? மெல்லக் கூறுமின்,' என்றான். அவ்வின்சொற்கேட்ட அக்கள்ள இரசவாதி, 'ஈசன் தந்த வித்தையொன்று எம்பால் உண்டு. அஃது எவர்க்கும் இயம்பொணாதது; தேசிகன்பால் அன்புடைய சீடர்களுக்கே இயம்பத்தக்கது. ஆகலின், குற்றமற்ற மனத்தினாய், நினக்கு யாம் சொல்லக் கருத்துடையேம். அஃதாவது, இரசவாதம்; இரசத்தைப் பொன்னாக்குவது. இது போன்ற வித்தைகள் அளவிறந்தன எம்பால் உள. ஆயினும், எமக்கவை அருமையல்ல. அவற்றை ஞானியர் விரும்பார். அஃது ஏனையர் எவரும் விழையத்தக்க விழுப்பொருள். யாம் காரிரும்பையும் நாகத்திற்காட்டுவம்; கரிய இரும்பைப் பொன்னென உரைபெறவுஞ் செய்வம்; மேருகிரி, கயிலைபங்கிரியாகிய இவைகளை யாவரும் அறியக் காட்டுவம்; ஈயமும் இரசமும் வெள்ளியென ஆக்குவம்; இரும்பினிற்செம்பு ஆக்குவம்; அகில அண்டங்களையும் பொன்னுருவாக்குவம்; எம் ஆற்றலை உரைக்கப் புகின், ஆண்டு அளப்பிலவாம். ஒன்றினைக் கோடிப் பொன்னாக்குவம்; கோடியைக் குன்றமாக்குவம்; நினக்குள பொருளெலாந் தருதியேல், நின் மனையில் மாளிகை நிதி வைப்பதற்கிடம்கொளாததென ஆக்குவம்,' என்று உரைத்தனன்.

"அவனது வஞ்சம் ஓராத வணிகன், அவனை வணங்கித் தன் முன்னவர் ஈட்டி வைத்தனவும், தான் ஈட்டினவுமாகிய பொருளும், தான் சேமித்துள்ள பூண்களுமாகிய அனைத்தையும் கொணர்ந்து, அக்கள்வன் முன் வைத்தான்.

"அவற்றைக் கண்ட இரசவாதி கை கொட்டி நகைத்து, 'இதுவே போலும் உன் முன்னவரும் நீயும் ஈட்டிய பொருள்! சாலவும் நன்று!' என்று பரிகசித்து, வணிகனை நோக்கி, 'நீ எம் பின் வருகுவையாயின், அளவிறந்த பொருள் நினக்களிப்பேம். எமது உருக்குக் குகையில் ஒழுகும் பொன்னுக்கும் நின் பொன்னனைத்துமீடாகா,' என்று உரைத்தான்.

"அம்மொழி கேட்ட வணிகன், 'அடிகளே, வெகுளற்க!' என்று அவனடி பணிந்து சென்று, தனக்குள்ள நிலம் முதலிய பொருளும், அறச்சாலைகளும், அவற்றிற்கு மூலதனமாக இடப்பட்ட பொருளும், கைப்பொருளாகுமாறு மாற்றிக் கொணர்ந்து, வாதி முன் வைக்க, அவ்வாதி அவற்றை மகிழ்ந்து வாங்கி, தீயில் வைத்து உருக்கி, உருக்கிய அப்பொன்னை நூற்றெட்டுப் புடம் வைத்து, 'பழுக்கும் வராகியால்; மயங்காதே,' என்றுரைத்து, 'காற்றியங்காத ஓர் அறையைக் காட்டு,' என்று கேட்டு, அவன் காட்டிய அறையுள் இந்தனம் அடுக்கி, ஈமத் தீயைக் கொண்டுவந்து மூட்டிப் புகையை அங்கமர்ந்த அவ் வணிகன் எதிரிலே செலுத்தினன்.

"அந்தப் புகையால் கண்ணீர் பெருக, ஆருயிர் வருந்த, மெய் வெதும்ப, உடல் வியர்க்க நின்ற அவ்வணிகன் எய்திய துன்பத்தினை உரைக்க வல்லவர் யாவர்! அத்தருணத்தில் பொதிந்த பொன்னின் குகையை மெல்ல எடுத்துத் தன் ஆடையில் மறைத்து, அக்கள்வன் விரைவில் அக்குகையையொக்கச் செய்யப்பட்டிருந்த மற்றொரு குகையைப் பக்கத்தில் வைத்துப் புகையையும் அணைத்தான். பின்னர் வணிகனை நோக்கி அவ் வாதி, 'தருமதத்த, இக்குகையை நினது கையினாலேயே எடுத்து வை,' என்று கூறித் தான் அதைக் கையில் ஏந்த, அவனும் அவ்வாறே தாங்கி அத்தீயிடை வைக்க, அக்கள்வன் அதற்கு வேண்டுஞ்செயல்களைச் செய்து முடித்துத் தத்தனை நோக்கி, 'நீ உணவின்றி, யாவருடனும் உரையாடாமல், பெண்களோடு சேராமல், பிறரைக்காணுமல், எம்மையே கருத்திற்கொண்டு மூன்று நாள் விரதம் இருக்கக் கடவாய். யாம் காளியின் கோயில் சென்று நோன்பினை முடித்து நாலாம் நாள் இங்கு வருவோம்,' என்று கூறி அகன்றான். அகன்ற கள்வன்

கன்னலொன்றிற்குக் காவதமொன்ருகக் கடுநடை நடந்து, உரு மாறி, வேற்றார் எய்தி மறைந்தான்.

"அவன் பணித்தலை நின்ற வணிகன், அவன் கூறிய நாளெல்லை இகந்தும், அவன் வருகையைக் காணுது வருந்திப் பல இடங்களிற்சென்று தேடியுங்காணுது, கலங்கி இல்ல மடைந்து, தீயின்கண் வைத்த குகையை எடுத்து நோக்க, அஃது இரும்பாயிருத்தலைக்கண்டு, துண்ணென மயங்கி வீழ்ந் தான். வைத்த பொன் காணுது மயங்கி வீழ்ந்த தத்தன், பின்பு தேறிப் பேய் போன்றலைந்து திரிந்து, சின்னுளில் இறந்தொழிந் தான்.

"அவ்வணிகன், அறப்பொருள் பகர்ந்த அதிக பாவத்தினுல் இந்த மதயானையாகிப் பிறந்தான் என்று குச்சகமுனிவன் மனத் துள் மதித்து, 'இப்பிறப்பினை இப்பொழுதே மாற்றுவன்,' என்று அருள் கூர்ந்து, 'யான் முன்னரியற்றிய தவத்தினில் ஒரு நாள் இயற்றிய தவம் இவ்வேழத்திற்காகுக!' என்ருன். இவ்வாறு கூறிய அளவே அத்தவப்பயனுல், அம்மதயானை உரு வொழிந்து தேவசரீரத்தொடு திகழ்ந்தது. அத்தேவன் முனி வனைப் பணிந்து விடை பெற்று, அரமகளிர் ஆடல் பாடல்கள் செய்யவும், தேவர்கள் சூழவும், விண்ணிழிந்த விமானமீது அமர்ந்து, வானுலகிற்சென்ருன்.

"பிறகு குச்சகமுனிவன் முன்போலத் தடாகத்தில் தவ மியற்ற, தென்திசைக் கிழவன் ஆண்டு நண்ணினன். அவனைக் கண்ட முனிவன் அவனடி தாழ்ந்து, 'அண்ணலே, உசத்தியன் மகளாகிய விருத்தையை உயிர்ப்பித்துத் தர வேண்டுகின்றேன்,' என்ருன். கூற்றுவன் மகிழ்ந்து தன்னெற்றனெருவனை நோக்கி, 'அப்பெண்ணின் உயிரினைக் கொடுவந்து விடுக,' என்றுணை தந்து மறைந்தான். தூதன் அவ்வாறு புரிய, அப்பெண் உயிர் பெற்று, உறக்கம் நீங்கினுரொத்து மெல்ல எழுந்தனள். பெற் ருேர் அவளைத் தழுவிப் பெருமகிழ்ச்சியாகிய கடலில் ஆழ்ந்து, பின்னர் முனிவனைப் பல வகையாகப் புகழ்ந்தனராகி, அக்குச் சகன் விரும்பிய வண்ணமே அவன் மகன் கவுச்சிகனுக்கு அக்கன்னியை மணம் நேர்ந்தார்கள். கவுச்சிகனென்னும் மிருக கண்டேயன், தன் மனைவியாகிய விருத்தை என்பவளோடு இல்லறம்

நடத்தி வருங்கால், அவனது அருந்தவப் பயனாக **மிருகண்டு** என்னும் ஒரு புதல்வன் அவனுக்கு உதித்தான். அப்புதல்வனுக்கு ஆண்டாறாக, மிருககண்டூயன் அவனுக்கு உபநயனம் முடித்துத் தன் தந்தையைப்போலத் தானும் தவமியற்றச் சென்றான்.

“அப்புதல்வன் தன் பிதா ஏகிய பின்னர், **முற்கலன்** என்னும் பெயரினையுடைய முனிவன் குமரியாகிய **மருத்துவதி** என்பாளை மணந்து, **அருமயம்** என்னுங் காட்டிடை வதிந்து வருகையில், புத்திரப் பேறின்மையால், மனைவியொடு சுற்றத்தினரைக்கொண்டு காசி நகரடைந்து, கங்கைப் புனலாடி, **மணிகர்ணிகையை** அடைந்து, அங்குள்ள சிவபரஞ்சுடரைப்பணிந்து, அக்கோயிலுக்கருகில் ஒருசாரிருந்து, புத்திரப்பேற்றை விரும்பி, வெயில், பனி, மழை, காற்று முதலியவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல், ஒரு வருடம் கடுந்தவம் புரிந்தான்.

“அவனது தவத்திற்கிரங்கிய முக்கட்பெருமான், காட்சி தந்தருளி, ‘வேண்டுவதென் ?’ என, முனிவன், சிவபெருமான் திருவடிமிசை வீழ்ந்து, தனக்குப் புத்திரப்பேறு வேண்டுமென்று கூறினான். அதனைக் கேட்டருளிய சிவபெருமான், புன்னகை புரிந்து, ‘தீய குணமும், அறிவின்மையும், ஊமையும், செவிடும், முடமும், குருடும், நோயின் மிகையும் ஆகிய இவற்றொடு வயது நூறுடைய புதல்வனை வேண்டுதியோ ? அன்றி, யாக்கையின் அழகும், உறுப்பிலக்கணமும், நோய் சிறிதின்மையும், எம்மிடத்தன்பும், பலகலைப் பயிற்சியும் ஆகிய இவற்றொடு வயது எண்ணிரண்டாம் புதல்வனை வேண்டுதியோ? நின் கருத்தென்னை ?’ எனக் கேட்டனன். அப்பரம்பொருள் உரைத்தவற்றை ஓர்ந்த முனிவன், ‘ஆண்டு சுருங்கியிருப்பினும், அறிவு மிக்கானாய், நோயில் யாக்கையனாய், இறைவன்பால் அன்புடையானாய புதல்வனே வேண்டும்,’ என்றான். அவ்வாறே வரமருளி இறைவன் மறைந்த பின், முனிவன் மனமகிழ்வடைந்து, மனையொடு கெழுமி வாழ்ந்து வருகையில், புவியின்கண்ணுள்ள துன்பம் நீங்கவும், அறம் வளரவும், முனிவரோங்கவும், வைதிக சைவம் வாழவும், பரமன் கிருபையால், அம்முனிவன் மனைவி வயிற்றில் கருப்பம் வந்தெய்தியது.

"அது நிமித்தமாக மாதந்தோறுஞ் செய்யவேண்டிய சடங்குகளைச்செய்து முடித்துச் சிவனடியார்க்கு வேளாண்மை செய்தல் முதலியவற்றைச் செய்யாநிற்பப் பத்துத் திங்கள் நிரம்பின. ஆண்டுச் சோதிடர் குறித்த நன்னாளில் ஓர் அருமைப் புதல்வன் உதயமாயினன். அவ்வமயம் உலகில் நன்னிமித்தங்கள் காணப்பட்டன. தேவர் வாழ்த்தினர். பிதா செய்ய வேண்டிய கடன் முறையைச் செய்து முடித்தான். பிரமன் அங்குச் சென்று, அக்குழந்தைக்கு **மார்க்கண்டேயன்** என்று நாமகரணஞ் செய்தான். அக்குழவி வளர் மதியினையொத்து வளருங்கால், ஓராண்டிற் செய்ய வேண்டுவனவும், மேலாண்டிற் செய்ய வேண்டுவனவும் செய்து முடித்து, ஐயாண்டின் முந்நூல் விதி முறை முடித்துப் பதி நூல்களாயினவற்றைப் பயிற்றுங் கால், அவன் சிவனே பரனென்று தெளிந்தானாகி, அவனடிக்கே அன்பு பூண்டு ஒழுகிப் பிரமசரியங் காத்து வந்தான்.

" அவ்வண்ணம ஒழுகுநாளில், அக்குமரன் தன் தாய் தந்தையர் தனித்தனி இருந்து வருந்துகின்ற செய்கையைக் கண்டு, அவர்களை அவ்வாறு வருந்துதற்குக் காரணமென்னை என்று கேட்டான். அவர்கள் அவனை நோக்கி, 'அருமை மைந்த, நீயிருக்க எமக்கொரு குறையுமுண்டோ? யாம் புத்திரப்பேறு கருதிய அன்று, சிவபெருமான் நினக்கீந்த வயது எண்ணிரண்டே. அவ்வெல்லை எய்திற்று. ஆதலின், நின்னை இழத்தலையஞ்சி வருந்துகின்றேம்,' என்று மொழிந்தனர்.

" அதுகேட்ட மார்க்கண்டேயன், 'அஞ்சன்மின்! அஞ்சன்மின்! யான் அருளுடை அண்ணல்பாற்சென்று, அருந்தவமியற்றிக் கூற்றினையகற்றி, ஆண்டினைப் பெருக்கி வருகின்றேன். விடை தருக,' எனப் பணிந்தான்; பணிந்து தன் குரவரிடம் பெற்ற விடையும், பரமன் அருளுந் துணையாகச் சென்று, **மணிகர்ணிகாலய**த்தின் அமர்ந்த ஈசன் திருவடிகளை முடிக்கணியாகப் பணிந்து, பலவாறு துதித்து, அவ்விடத்தே தென்புறம் ஒரு சிவலிங்கம் தாபித்துப் பூசனையியற்றி வருகையில், அருளுருவாகிய சிவபெருமான் ஆண்டெழுந்தருளி, 'நீ வேண்டுவது என்னை?' என, முனி மைந்தன் அடி முறை வணங்கி, 'அருள் மூர்த்தியே, கூற்றுவன் வந்தென்னைக் குமையா வகை

பேரருள் சுரந்தருள வேண்டினேன்,' என்றான். அதற்குச் சிவபெருமான், 'நீ அந்தகற்கு அஞ்சற்க,' என்று திருவடித் தீக்ஷை செய்து மறைந்தான்.

"உடனே பதினாறு வயது நிரம்ப, விண்ணில் முகில்போல கடுவன் தூதன் ஒருவன் தோன்றி, மார்க்கண்டேயன் சிவபெருமானிடம் அன்பு வைத்துப் பூசை புரிவதைக் கண்ணுற்று, அவனது தவக்கனலினால் அவனை அணுக முடியாது, மீண்டும் நமனிடஞ் சென்று, நிகழ்ச்சியைக் கூறினான். அப்புதுமையைக் கேட்ட நமன், 'அச்சிறுவனென்ன ஈறில்லாத இறைவனோ!' எனச் சீறிச் சித்திரகுத்தர்களை அழைத்து, 'அச்சிறுவன் ஆயுளின் கணக்கென்னை?' என்றான். அவர், 'அண்ணலே, இறைவன் அன்றருளிய ஆயுள் ஆண்டு எண்ணிரண்டு; அவ்வெல்லையும் இகந்தது. அவன் அறத்தினையுடையான் ஆதலான், அமரருலகு எய்துவான்; நிரயம் எய்தான்; ஈதவன் நிலைமை,' என்றனர். அம்முறைமையைக் கேட்ட சண்டன், வெகுளி எய்தி, அமைச்சனாகிய காலனை விளித்து, 'காசியில் அந்தணச் சிறுவன் ஒருவன் உளன். அவன் ஆவியை இங்குக் கொணர்தி,' என்றனன்.

"அவ்வாணை தாங்கிய காலன், நில உலகிற் காசிநகரடைந்து, அம்முனி மைந்தன் சோர்வின்றித் தவமியற்றுங்கொள்கையைக் கண்டு, அந்நற்றவனை நணுகவுமியலாதென்று அவன் கண்முன் தோன்றி, வணங்கி நின்றான். அவனைக் கண்ட மார்க்கண்டேயன், 'நீ யார்?' என, அவன், 'முழுதுலகுயிரையும் முற்ற முடிக்கும் கூற்றுவன் அடிமை யான்; என் பெயர் காலன். என் செயல் யாது எனின், இயம்பக் கேள்: கறைமிடற்றிறை நும்கியம்பிய ஆண்டு பதினாறே. அவற்றிற்கடையுறுமாண்டு கழிந்தது நென்னலே. ஆதலின், தென்புலமெய்த வேண்டினேன். அன்றியும், ஈதலும் அழித்தலும் இறைவன் ஆணையே. அவ்வாணையைத் தடுப்பரிதாகுஞ் சதுர்முகத்தவற்கும். நம்மைக் காணிய நேசமொடு நின்றான் எம்மிறை கூற்றுவன். ஆதலின், தவத்தினீர், போதல் வேண்டினேன்,' என்றான். அக்கடுமொழி கேட்ட முனிவன், 'சிவன் செயல் புரியும் பெருமை

யுடையார்க்கு நமனுலகேது? நட நட!' என்றுரைப்ப, காலன் அஞ்சி நடுங்கி, நன்றெனா அகன்றான்.

"அகன்ற காலன் நமனை நண்ணி, உற்றன யாவும் ஒழிவின்றியுரைக்க, அக்கூற்றுவன், உடல் வெயர்க்கவும், விழி கனல் காலவும், புருவக்கடை நிமிரவுங் கொதித்து, 'மேதியைத் தருதிர்!' என்று கூறி, வந்த அதன்மீதேறி, கவிகையும் துவசமும் நிவப்ப, வீரர்கள் சூழ்வரப் புறப்பட்டு, முனிவன் நோற்றுழிச் சென்று எதிர்ந்தான். செம்மயிரும், முகில் மேனியும், கனற்கண்ணும் உடையனாய்ப் பாசம் பிடித்துத் தண்டமேந்திச் சூலத்தொடு நின்ற அவன் தோற்றத்தை மார்க்கண்டன் கண்டு, சிவபிரான் திருவடிகளை ஏத்திப் பூசிப்பானாயினான். அவனது செயலைக் கண்ட நமன், 'மைந்தா, நீ என்ன நினைந்தனை? யாது செய்கின்றனை? முன்னைய ஊழும், முக்கணன் உரைத்த நெறியும் துடைத்திடல் ஆமோ? சிறிதும் ஓராய்! பெருந்தவர்க்குங் கூடாத இது கூடுமென்றுன்னி இன்றளவும் முயல்கின்றாய். ஈசனிடத்தன்பினால் நீ நித்தலும் புரியும் பூசை, கொடிய பிறப்பை அகற்றுமேயன்றி, யான் வீசும் பாசத்தையும் விலக்க வல்லதோ? கடலின் மணலை எண்ணிக் கணக்கிட்டுக் கூறலாம். உடுக்கணத்தினை ஒவ்வொன்றாக எண்ணித் தெரியலாம். ஆயினும், என் ஆணையின் மாண்டிடும் இந்திரரை எண்ணவும் இயலுமோ? தாமரைக் கண்ணற்குமுண்டு இறுதி; சதுர்முகற்குமுண்டு; எனக்குமுண்டு; ஆதலின், நினக்கு முண்டென்பதைப் பேசவும் வேண்டுமோ? என் அரசேந்திய பாசம், சூலம், மழு, தண்டம் ஆகிய இப்படைகளை முற்போது தவத்தால் ஈசனிடம் பெற்றுள்ளேன். ஆனதால், தேவர் காப்பினும், படைப்பு, அளிப்பு, அழிப்பு ஆகிய முத்தொழிலியற்றுவார் காப்பினும் காக்க! இன்று நின் உயிரினைக் கொண்டன்றி யான் மீளேன்! நீ துன்பங் கொள்ளற்க. சிவனுக்கன்பராயினும், இறுதியெய்தின், அவரைத் தென்புலத்து உய்ப்பன். இஃது உறுதி. என் பின் போதருவாய்,' என்றியம்பினான்.

"மார்க்கண்டன், 'எம்மிறையின் அடியவர் திருக்கயிலை அடைவதன்றித் தென்புலமெய்தார்; அவர் மாதவத்தரேனும், இல்லறத்தினரேனும், வினையினீங்கிய வீட்டினை எய்துவர். அன்

ஞர் உன்னையும், மற்றைத் தேவரையும், இந்திரன், பிரமன், மால், உருத்திரரையும் சிறிதும் பொருட்படுத்தார். நீ அன்னார் தன்மை தேர்கிலை; வையத்தார் போல நினையாநின்றாய்; அவருள் ஒருவனாகிய என்னுயிர்க்குத் தீங்கு நினைத்தாய். இவையெல்லாம் உன் தலைமைக்கும், உன் உயிர்க்கும் தீயவாம். என் செவி கேட்கத் தீதாகிய மாற்றஞ் செப்பி நின்றாய்; மேல் வரும் விளைவினை எண்ணிலை. நீ இவ்விடை நிற்றலுந் தகுமோ! பேதாய், போதி,' என்றனன்.

"அம்மொழி கேட்ட நடுவன், அவன் நேரே வருபவனாகத் தோன்றவில்லை என்றெண்ணி, விண்ணிடை இடியென ஆர்த்துத் தன் கைப்பாசத்தை அவன்மீது வீசி இழுக்குங்கால், முனி மைந்தன், ஈசன் இணையடி மறவாமல் ஏத்தி நின்றான். கண்ட தேவர் அவன் மாய்ந்தானென்று மருளுற்றனர். வீசியிழுக்கும் பாசம் கழுத்திலமைந்தும் இடரிலானாகிய மார்க்கண்டன் முன் சிவபெருமான் தோன்றி, 'நீ அஞ்சாதே!' என்று கூறி, அக்கூற்றுவனைத் தன் இடக் காலினால் உந்தி உதைத்தலும், அவன் விண்ணினின்றும் வீழும் முகிலையொத்துக் கீழே விழுந் திறந்தான். அவன் கடாவும் வீழ்ந்திறந்தது. அக்காலத்து முனி மைந்தன், தொன்னூற்றுறையே துதித்து நிற்கையில், சிவபெருமான், 'நினது பூசையை உவந்தனம்! நினக்கு ஆயுள் அந்தமின்றி அளித்தனம்,' என்று உரைத்து, மார்க்கண்டேயன் பூசித்த இலிங்கத்துள் மறைந்தருளினான்.

"மார்க்கண்டேயன், அன்பு மிகையால் மணிகர்ணிகாலயத்துச் சென்று, பெருமானை வழிபட்டுத் தன்னிமித்தம் வருத்தமெய்திய தாய்தந்தையரின் இன்னலை நீக்கிச் சிவாலயங்கள் பலவுஞ் சென்று தரிசித்துச் சிவன் முத்தனாய், பல்லாண்டு வாழ்ந்தனன்.

"தண்டன் இறந்த காரணத்தால் உலகில் இறப்பென்பதே இல்லாது, மக்கள் முதலிய எல்லா உயிரும் மல்கியதால், பூமிதேவி திருமாலின் அடியிணை பணிந்து, சுமையின் மிகுதியைக் கூற, திருமால், பிரமன் இந்திரன் முதலிய தேவர்களோடு திருக்கயிலையை நண்ணிச் சிவபெருமானுக்கு விண்ணப்பிக்க, அவ்வருள் மூர்த்தி நமனை எழுப்பி, 'நீ நம் அடியவரிடத்துப்

பயமும் பத்தியும் உடையனுதல் அன்றி, அவர்க்கிடரிழைப் பாரை நரகத்து உய்த்தும், அவரை உவப்பாரைத் துறக்கத்து உய்த்தும் வருதி. அவ்வடியார் நம் பக்கல் அணைதற்குரியராதலின், அவரிடை நினக்குத் தொழில் யாதுமில்லை,' என்று பணித்து, முன்னைத் தலைமையையுங் கொடுத்து அருள் புரிந்தான்.

"பின்னர்த் திருமால் முதலிய தேவர், சிவனை வணங்கித் தத்தம் பதி புக்கனர். மேதியொடு எழுந்தருள் பெற்ற கூற்றுவன், மார்க்கண்டன் சரிதங் கூறுவாரையும் குறுக அஞ்சுவான். ஆதலான், குச்சகன் அருந்தவத்தினுல் விருத்தைக்கு உயிரளித்தான்; மதயானையைக் கொடுமையொழித்துத் தேவனுக்கினுன். அவன் பெற்ற மிருககண்டேயன், மூவரும் புகழ்தரும் முதன்மை பெற்றனன். அவன் பெற்ற மிருகண்டு ஒப்பிலாப் புதல்வனைப் பெற்றுன். அப்புதல்வன் தன்மேல் வந்த கூற்றினைக் கெடுத்து, அழிவிலா ஆயுளைப் பெற்றுன். ஆகலான், தவமே பெரிது. தவத்தாலன்றே இன்னேர் இத்தகுதியடைந்தனர்?" என்று கூறிக் காசிபன் அவர்களையும் அருந்தவம் செய்யச் சொன்னுன்.

இவ்வாறு காசிபமுனிவன் சூராதியரை நோக்கிக் கூறியவற்றைக் கேட்ட மாயை நகைத்து, முனிவனை நோக்கி, "மறை முதல் நூல்களை மாசின்றி உணர்ந்த மாண்புடையோய், நீ கூறிய அனைத்தும் உண்மையே. ஆயினும், இது நின்னையொத்த வீட்டினை விழையுந் தவத்தினர்க்கல்லாது, இன்ப நுகர்ச்சியால் யாம் பெற்ற இச்சிறுவர்க்கு ஒல்லுமோ? இவர்கள் பெற வேண்டுவன இளமை, இன்பம், பொருள், நீண்ட ஆயுள், அதிகாரம், ஆற்றல் முதலியன அன்றே? அவற்றையே பெற அருள் புரிவாய்," என்ன, முனிவன், "நின் கருத்து இற்றுயின், நீயே அவர்களுக்கு உபதேசிப்பாய்," என்றுன்.

அவள் தன் மக்களை நோக்கி, "மைந்தர்காள், நுந்தையாகிய முனிவன் கூறிய யாவும் உண்மையே. ஆயினும், நமக்கவை இயலா. நீங்கள் அடையத் தகுவன கல்வி, செல்வம் ஆகிய பொருள்களே. அவற்றுள்ளுஞ் செல்வமே சிறப்புடையது. எல்லா நன்மையும் அதனுற்பெறலாம். அவற்றையெல்லாம் பெருந்தவ முயற்சியால் தேவர்கள் பெற்று நேற்றுத்தோன்றிய

உங்களுக்கு வழிப் பகையோடு பகையாயுமுள்ளார்கள். ஆதலின், அத்தேவரினும் நீங்கள் சிறந்து தோன்ற வேண்டின், திறலும், அரியதொரு தவமியற்றி அரும்பெறல் அரசும், ஆணையும், ஆயுளும் பெறுங்கள். அத்தவத்திற்குரிய இடம் இங்கிருந்து நேரே உத்தர திசை ஏகினற்காணலாம். அது, தானவர் தவமியற்றத் தகுந்த சூழல்; நீவிர் மூவரும் இப்பரிசனங்களோடு சென்று, வேள்விச் சாலையியற்றி, அங்கண் சிவபெருமானைக் குறித்துத் தவமியற்றுங்கள். யான் அதற்கு வேண்டும் உபகரணங்கள் யாவும் தந்து அமைப்பேன்," என்று மந்திரம் முதலியவைகளை உபதேசிக்க, அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டு, இருமுது குரவரையும் வணங்கி, விடைபெற்று, அவுணர் தலைவனாகிய சூரன், தன் குழுவினரோடும் போயினன்.

2. மாயை நீங்கு படலம்

சூராதியர் சென்ற பின்னர், மாயை, மோகமாய் நின்ற முனிவனைப் பார்த்து, "இனி வருந்தற்க; யான் புதல்வரைக் காக்கப் போகின்றேன்," என்று கூறிப் பெயர, முனிவனும் பின்தொடர்ந்து, "அயலவரைப் போல என்னை விட்டுச் செல்லுவது அழகோ?" என்று இரங்கிக் கூற, மாயை, "யான் புத்திரப் பேற்றைக் கருதி நின்பால் அணைந்தேனன்றி, நின்னை நித்தலுங் கூடி இன்பம் நுகர நோக்கி வந்தேன் அல்லேன்," என்றுரைத்து மறைந்தாள். அக்கணமே ஆங்கமைந்த சோலை, தடாகம், மண்டபம், செய்குன்று, பூம்பள்ளி முதலிய அளவிறந்த இன்பந் தரும் பொய்ப் பொருள்கள் யாவும் தன்னொடு மறைய, முனிவன் கண்டு மயங்கிப் பிரிவாற்றாது, நிலத்திடை வீழ்ந்து புலம்பித் தனித்தான்.

புதல்வனாகிய காசிபன் மதி மயங்கி மாழ்குவதை அறிந்த பிரமன் ஆண்டணைந்து, தவத்திற்சிறந்த காசிபனை நோக்கி, "அறிவிற் சிறந்தோய், நீ இவ்வாறு செயலழிதலுஞ் சீர்மைத்தோ? நின்னை நீ எண்ணிலை; பெண்ணொருத்திபால் மையல் கொண்டு நின் போதமிழந்தாய்; மண்ணிடை வீழ்ந்து மயங்குகின்றாய்; காமத்திற்கொடிது பிறிதொன்றில்லை. நீ புணர்ந்த மாதரும் மாயை. நீ தவறு செய்தாய். ஆயினும், இனிப் போத

முற்று நின் தவத்தினில் நிற்பாய்,'' என்று பன்முறையால் தேற்றி ஏகினன்.

திசைமுகன் சென்ற பின்னர், முனிவனாகிய காசிபன், சிவபரஞ்சுடரைக் குறித்து, முன்போலத் தவமிழைத்திருந்தனன். அவனை நீத்தகன்ற மாயை, தன் புதல்வன் இயற்றுங் கொடிய வேள்விக்கு வேண்டிய பொருள்களை உதவ நினைந்து, புகரோன் ஏவல் கொண்டு, கறைமிடற்றிறையைக் கருதிப் பெருந்தவமியற்றி வைகினள்.

இதுகாறும் காசிப முனிவன் மாயையைக் கூடியதும், சூராதியர் தோன்றியதும் உரைத்தோம். இனி, அச்சூரன் முதலியவர் சிவபெருமான் திருவருளால் பெற்ற நல்வரங்கள் முதலியவற்றை இயம்புவோம் :

3. அசுரர் யாகப் படலம்

அன்னையின் ஆணையின்படி கடுந்தவமியற்றச் சென்ற சூரபன்மன், தன் தம்பியருள் சிங்கமுகாசுரனைத் தன் சேனைக்கு நெற்றியிலும், தாரகனைக் கடையிலும் காவலாக நிறுவி, தான் இடையே நின்று செலுத்தத் தானவரின் சேனைவெள்ளந் தரைமிசைப் படர்ந்து சென்றது. அப்பெரும்பாரத்தையாற்றாது நிலமகள் வருந்தவும், அனந்தனும் நாகமெட்டும் கவற்சியெய்தவும், குல வரைகள் சலிக்கவும், மண்டி எழுந்த பூழியீட்டம் மலரயன் உலகினைத் தாவவும், வீரர் கழலொலி கடலொலியை அவிக்கவும் செல்லாநின்ற படையைக்கண்டு சுக்கிரன் வியப்புற்று, இடையில் நின்ற சூரபன்மனை அணுகவும் மாட்டாதவனாய், ஒரு வசிய விஞ்சையால் அவனை அணுகிச்சென்று, ஆசி கூறி நின்றான்.

அவனைக்கண்ட சூரபன்மன், "நீ விண்ணுலக வாசியோ! அதன்மிசையுலக வாசியோ! அன்றிப் புவியின்கண் வாழ்குவையோ! நின்னை யான் அறியகில்லேன்! என் மனம் நின்னைக் கண்டமையின் உருகுகின்றது! அன்றியும், அன்பு மிகுதலால் என்பும் உருகுகின்றது! அனைத்துயிர்க்குந் தாபனையாய், நின்னை அறிய விரும்பினேன், ''என்றான்.

அதைக்கேட்ட சுக்கிரன், "யான் அசுரர்களாகிய உங்கள் குலத்திற்கெல்லாம் ஒரு பெருங்குரவன்; விண்ணிடைச் செல்

வேன்; சுக்கிரன் எனும் நாமமுடையேன்; ஓர் உறுதி கூற நின்னிடம் வந்தேன்," என்றான்.

அம்மொழி கேட்ட சூரன், உவகையாலணைந்து, கரங் குவித்து அஞ்சலி செய்து நிற்கப் புகரோன், "நீ தவமியற்றும் எல்லையில் பகைவர் உன் தவத்தைக் கெடுக்க முயல்வர். அன்னோர் கெடுதிகள் உன்னை அணுகா வண்ணம் இம்மந்திரத்தினை உபதேசிக்கிறேன். இதை நித்தலும் சுத்தனயிருந்து ஜெபித்துத் தவம் புரிவாய்," என்று, மிருத்தியுஞ்சய மந்திரத்தை அவன் காதில் உபதேசித்து, வணங்கி நின்ற சூரனை ஆசி கூறி ஏகினன். சூரபன்மனும் தவமியற்ற வடபுலத்திலுள்ள ஓர் ஆல வனத்தின் ஒரு புடையெய்திப் பதினாயிரம் யோசனை உள்ளிட்டதாக இடமமைத்து, அதனைச் சூழ மதிலமைக்க நினைத்துத் தன் சேனையைக் கூவி, உலகிலுள்ள மலைகளைக் கொணர்ந்து பெரு மதில் சூழவைத்து அதனிடை வாயிலுமியற்றச்செய்து, நான்முறை செய்து முடித்த அம்மதிலின் புறத்து வரம்பிகந்த தானையைப் போற்றும்படி நிறுவினன். அப்புரிசையின் நாற்புறத்தும் அமைத்த பெருவாயிலைக் காத்து நிற்கும்படி மந்திரத்தால் அழைக்கப்பட்ட துர்க்கை காளி முதலிய தெய்வங்களை வைத்துப் பின்னர் வயிரவ கணங்களையும் மந்திரத்தாற்கூவி வணங்கிக் காவல் வைத்தான்.

காவலிட்ட அதனுள் சூரன் ஆயிரவாயிர யோசனை நீளமும் ஆழமுமுள்ள ஓம குண்டத்தை அமைத்து, அதைச் சூழ நூற்றெட்டுச் சிறு குண்டங்களமைத்து, அவற்றைச் சூழ ஆயிரத்தெட்டு வேதிகை அமைத்துப் பின் வேள்விக்கு வேண்டும் பல பொருள் அடைய விரும்பித் தன் தாயை அங்கு வரும்படி அன்புடன் நினைத்தான். அங்கெய்திய மாயையாகிய தாய், அவ்வேள்விக்கு வேண்டிய அளவறு பொருள்களை அங்ஙனே தொகுத்து, அக்குண்டத்திடையே வச்சிர கம்பமொன்றை நிறுவுதற்பொருட்டு உய்த்துச். சோறு, அரிசி, வாசனைப் பொருள்கள், சுருவை, தருப்பை முதலியவற்றைத் தொகச் செய்து, நஞ்சினையுடைய வேம்பு முதலிய விறகுகளைச் சமித்துக்களாக மலை போல அமைத்துச் சென்றாள்.

மூவாயிரம் யோசனைப் பரப்பில் அமைக்கப்பட்ட பொருள்களைப் பார்த்துச் சூரன், "இனி நாம் வேள்வி இயற்றுவதற்கு ஆரம்பிக்கலாம்," என்றெண்ணி, விண்முகம் உராயத்தகுந்த பலம் அமைந்த அவ்வச்சிரத் தம்பத்தைத் தன் வலிமையால் எடுத்து நிறுவினன். பின்னர்த் திசை வாயில் காக்கும் காளிகளுக்குத் தன் பணிவும் ஆடு முதலிய ஊன் பலிகளுந் தந்து சென்ற சூரன், மதிலுக்குள் நெருங்கி நின்ற பூதகணத்திற்கும் பேய்க்கூட்டத்திற்கும் சோர்தலில்லாது உவக்குந் திறமமைந்த ஊன் பலியானவற்றைக் கொடுத்து, காளிகளையும் பயிரவத் தொகைகளையும் அருச்சித்து, வணங்கிப் பலி ஈந்து ஆயிரத்தெட்டுக் குண்டங்களிலும் நஞ்சு விறகிட்டுத் தீமூட்டி, ஊன் அவி முதலிய பெய்து, சிவபெருமானை உவக்கும்படி செய்து, தாரகனையும் சிங்கமுகனையும் பார்த்து, "நீவிர் இவ்வேதிதோறும் தாழாது சென்று ஊக்கத்தோடும் போற்றி வருதிர்," என்று கூறி, அவர்களை நிறுவி, அப்பால் இடையே அமைத்துள்ள பிரதான வேதியினை அடைந்து, மந்திர விதிப்படி அருச்சித்து, நஞ்சு விறகால் தீக்கடைந்தெடுத்து மூட்டி, நெய், ஊன், உதிரம், சோறு, எண்ணெய், பால், தயிர் முதலியவற்றைச் சொரிந்து, வெண்பொரி தூவி, செய்யுங் கடமைப்பாடுகளைச் செய்து, சிவபெருமானை நினைந்து வேள்வி இயற்றுவானாயினன்.

இவ்வாறு சூரன் பெருவளம் விரும்பி இயற்றிய வீரவேள்வியின் கனல், யாவரும் அஞ்சுமாறு ஓங்கி மேற்சென்றது, இப்பாரையுண்டு விண்ணுலகையும் உண்ண எழுந்ததொத்தது. இறுதிக்காலத்து உலகினை மொய்த்து நிற்கும் வன்னிகளைப் போலக் குண்டங்கள் எரிவதையும், சூரனது அரிய செயலையுந் தெரிந்த இந்திரன், பெரிதும் அஞ்சி, அவ்வேள்வியைக் கெடுக்க முயன்று, அதன் காப்பின் வன்மையால் அதனைச் செய்ய மாட்டாதவனாய், நடுக்கமடைந்து, துன்பக்கடலில் அமிழ்ந்தான். இவ்வண்ணமே ஒரு பதினாயிரம் ஆண்டுகள் தன்னிளைஞர்களுடன் சூரனானவன் கடுந்தவமுயன்றும், முக்கண் முதல்வன் அங்கெய்தி அருளாமையை உன்னித் தன்னிளையரை வேள்வி புரியும்படி பணித்துத் தான் விண்ணையடைந்து, வாளினால் தன் உடம்பினிலுள்ள தசையை அறுத்து அறுத்துச்

குண்டத்தில் அவிபாகப் பெய்து, குருதியை நெய்யாகச் சொரிந்து நின்றான். அவ்வாறு உடலிற்குறைத்த தசையெல்லாம் அவ்வப்போழ்தே வளர, அதைக் கண்ட சூரன் வியப்படைந்து, "இது சிவபெருமானுக்கு விருப்பம்போலும்!" என்றெண்ணி, அவ்வகையே அந்தரத்தினின்று ஓராயிரமாண்டு தவப்பெரு வேள்வியை இயற்றினன். இயற்றிய பின்னரும் பெருமான் அருளாமையைத் தெரிந்த சூரன், பிரதான குண்டத்திடை மந்திர விதியால் நடப்பட்டுள்ள கூரிய வச்சிர தம்பத்தில் குதித்தலும், அதன் நுனியிலிருந்து உருவி அடிகாறும் செல்லச் சூரபன்மனது உடல் முழுதுஞ் சாம்பராய்விட்டது. அச்செயலினைக் கண்டு அருகினின்ற சிங்கமுகாசுரன், கவலை மேற்கொண்டு வருந்தி, அவசமாய் வீழ்ந்து, ஒருவாறு தெளிந்து, எழுந்து திரிந்து, பலவாறு மொழிந்து புலம்புகையில், தாரகனும் அவ்வாறே அவ்வின்னற்கடலுள் அழுந்தி, அவ்வேள்விக் களமுழுவதும் புரண்டு, விண்ணவரும் அச்சமுறும்படி தரையைப் புடைத்துச் சோர்ந்து கிடந்தான். அச்செயல் கண்ட தானவர் கடல் போலப் பொருமிப் புலம்பினர்.

அவ்வேள்வியில் நிகழ்ந்த விஷயங்கள் அனைத்தையும் தூதரால் அறிந்த இந்திரன், மனமகிழ்ந்து, தேவர் புடை சூழ, வெள்ளை யானை மீதேறிச் சென்று, அவ்வேள்வியை அண்மி, விண்ணிடை நின்று, வேள்வித் தீயில் சூரன் மாண்டொழிந்ததும், இளைஞர் அவனுக்காக அழுது மாழ்குவதுமாகிய அனைத்தையுங் கண்டு, உவப்பெனுங்கடலில் அழுந்தியிருந்தான். அப்பால் சிங்கமுகன், தன் உயிர் போன்ற முன்னோன் இறந்ததற்குத் தான் ஆற்றுதவனாய், வீரம் பேசித் தனது ஆயிரஞ் சிரங்களில் பலவற்றைத் தன் வாள் கொண்டு தடிந்து, அத்தலைமைக் குண்டத்திலிடுதலும், பின்னருஞ் சிரங்கள் வளர்தலைக் கண்டு, தன் முன்னவனாகிய சூரனைப் போல வீழ்ந்திறக்கத் துணிவுடையனாகி வானத்தெழுதலும், ஞானப் பொடியணியும் நம்பன் அவன் கருத்தை அறிந்தருளினன்.

4. வரம் பெறு படலம்

அறிந்தருளிய சிவபெருமான், ஒரு கிழ மறையோன் வடிவங்கொண்டு தண்ணென்றி வந்து, சிங்கமுகனைக் குறுகி, "நீங்கள்

இவ்வாறு அழுங்குதற்குக் காரணமென்னை?" என்று வினவி அருளினன். சிங்கமுகன், வேதியனை வணங்கித் தங்கள் வரலாற்றையும், வேள்வி முயன்றதையும், தன் முன்னவன் முடிந்ததையும், தாங்கள் முடிய நின்றதையும் கூறி, "அருளுடை அந்தணரே, உம்மைக் கண்டதனால் யாங்கள் இறவாது இத்துணைப் பொழுது தாமதித்தனம்!" என்றான்.

அவ்வுறுதி மொழியினைக் கேட்ட சிவபெருமான், "உங்கள் தலைவனாகிய சூரனை இத்தீயிலிருந்து எழுப்பித் தருகின்றோம். நீங்கள் வருந்தாதிருமின்," என்றுரைத்து, விண்ணுலகத்திருந்த கங்கையை நினைக்க, அக்கங்கை, ஆயிர முகங்கொண்டு பரவி இழிந்து, சிவபெருமான் பதத்தினைப் பணிந்து, அக்குண்டத்திற்புகுதலும், அக்கணமே, கடலில் ஆலாலம் உதித்தெழுதல் போன்று, அவுணர் கோமான் ஆர்த்து எழுந்தான். எழுந்த சூரனைக்கண்ட இளைஞரும் ஏனையரும் அடைந்த மகிழ்ச்சியைக் கூற வல்லார் யாவர்!

இவ்வாறு அவுணராயினர் பெருமகிழ்வடைய, விண்ணிடை நின்ற மகபதியாதியர் நடுநடுங்கிக் கவலை மிக்கொண்டு, தத்தம் ஊரினை எய்தினர். வேதியனாகி வந்தருளிய சிவபெருமான், சூராதியர் காண, முக்கண்ணும் நான்கு தோளும் உடையனாகி, உமா சமேதனாய், மால் விடைமீது விண்ணிடையே காட்சி தந்தருளினன். அக்காட்சியினைக் கண்ட சூரபன்மன், துணைவரொடு பூமியில் விழுந்து, பன்முறை பணிந்து போற்றி, ஆராப் பெருமகிழ்வொடு தொழுது நின்றான். தொழுது நின்ற சூரபன்மனை அண்ணல் அருளால் நோக்கி, "நீ நெடிது காலம் வலிய தவமாற்றி உடல் நொந்தனை; நீ வேண்டும் வரங்களைக் கேட்பாயாக," என்று கூறினன். சூரன், "பிருதிவி சம்பந்தமான புவனங்கொண்ட அண்டக் குழுவினுக்கெல்லாம் யாவரசனாகவும், அவைகளைக் காக்க ஆஞ்ஞா சக்கரமும், விரைவிற் செல்லும் ஊர்திகளும், வச்சிர யாக்கையும், திருமால் முதலியவரை வெல்லுதற்குரிய தெய்வப்படைகளும் அருளவேண்டும்," என்றான்.

அருளே திருவுருவங்கொண்ட அண்ணல், அவன் வேண்டியவாறே அருள் புரிய எண்ணி, ஆயிரங்கோடி அண்டங்களுங்

ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களை நூற்றெட்டு யுகம் வரையில் ஆளுந்தன்மையும், அவ்வண்டப் பரப்புகளில் நினைத்த அளவிற் செல்லத் தகுந்த இந்திரஞாலத்தேரும், அவ்வண்டங்களையாள ஆஞ்ஞா சக்கரமும், சிங்க வாகனமும், அவுணர்களுக்கெல்லாம் அன்று முதல் முதல்வனாகும் மேன்மையும், பாசுபதக் கணை முதலிய படையும், அழியாத வச்சிர யாக்கையும், பதினாயிரங் கோடி வெள்ளம் ரத கஜாதி சேனைகளும் சூரபன்மனுக்குக் கொடுத்துப் பின்னர் வணங்கி நின்ற அவனுடைய இளைஞரைப் பார்த்து, "சூரனைப்போல நீங்களும் வீரம் படைத்து நூற்றெட்டு யுகங்களும் மேவுவீர்கள்; தேவர் முதலியவரை வெற்றி கொள்ளக்கடவீர்கள். நமது சத்தியன்றி உம்மை வெல்லுவாரில்லை," என்றருளி மறைந்தான்.

5. சுக்கிரன் உபதேசப் படலம்

அவ்வண்ணம் நிகழவும், சூழ்ந்துள்ள சேனைத்தலைவரும் தானவரும் சூரபன்மன் பெருவரங்கள் பெற்றமை தெரிந்து, ஆர்த்து நெருங்கி வணங்கி நிற்ப, சூரபன்மன் அவர்களுக்கு நல்லுரை பகர்ந்து, தம்பியர்களோடு சென்று, தாதையாகிய காசிப முனிவனை வணங்கி, நிகழ்ந்தவற்றைக்கூற, முனிவன், "இச்செல்வம் இடையறு வண்ணம் உங்கள் குருவாகிய சுக்கிரனை வணங்கி அவனிடத்து ஆசி பெறுங்கள்," என்று விடை அளித்தனுப்பினன்.

சூரன் பரிஜனங்களோடு சுக்கிரன் இருப்பிடம் அணைதலும், அவ்வசுர குரு அறிந்து உவந்து, எதிர் சென்று, சூரனைத் தழுவிக்கொண்டு, தன்னில்லினுள் அழைத்துச் சென்று, ஆசனமளிக்க, சூரனும் சிங்கமுகனும் அமர்ந்தார்கள். அவர்களைப் புகரோன் நோக்கி, "நீவிர் இங்கு வந்ததற்குக் காரணமென்னை?" என்று வினவ, அவர்கள் தாங்கள் வரம்பெற்றுக் காசிப முனிவன்பாற் சென்றமையும், அவன் கூறி விடுத்தமையுஞ் சொல்ல, சுக்கிரன் மிகக் களித்து, சூரபன்மனை நோக்கி, "உலகில் பதி, பசு, பாசம் என்றிசைக்கும் மூன்றும் கடவுள் உருவே. புண்ணியம் பாவமென்றும், இன்ப துன்பமென்றும், மாந்தர் இம்மையிற்செய்ததன் பயனை மறுமையில் அனுபவிப்பரென்றும் அறியாதார் கூறுவர். உலகில் கிடைத்த சுகத்தை

அனுபவிப்பதே அறிவு. நீ அவற்றால் மயங்கக்கூடாது; இந்திரன் உனக்குப் பகைவன். அவனை உடனே மறைந்து ஓடா வண்ணம் பிடித்துச் சிறையிடுவாய். கொலை, களவு முதலிய வற்றைச் செய்ய நீ அஞ்சுவையாயின், உலகில் உனக்கு ஒருவரும் அஞ்சார்; உன் ஆணையுஞ் செல்லாது; எல்லாம் இறைவனது ஆடல். அவன் அருளே உனக்குக் கிடைத்திருப்பதால், எல்லா அண்டங்களுக்கும் நீ உன் சேனையோடு சென்று, உன் ஆணையை ஆண்டாண்டு நிறுவித் திக்கு விஜயஞ் செய்து வந்து, உன் அரசினை ஆள வேண்டும்,'' என்று கூறினன்.

இவ்வாறு கூறிய சுக்கிரன் தீய உரையைச் சூரபன்மன் நல்லுரையாகக்கொண்டு, தனக்கு ஈசன் உதவிய அண்டப் பகுதியின் நிலைமையினைக் கூற வேண்டும் என்று அக்குரவனை வேண்ட, அவன் அவ்வண்டப் பகுதிகளை விவரமாக எடுத்துக் கூறி, "நீயே சென்று நேரில் கண்டு தெரிந்துகொள்,'' என்று சொல்ல, சூரபன்மன் மிக மகிழ்ந்து, குருவின் தாள் தொழுது, சிங்கமுகனுடன் விடை கொண்டு, வெளியே ஏகி, சேனைக்குட் புகுந்தான். சேனையைக் காத்திருந்த இளவலாகிய தாரகன் அவனை அணுகி, அடி பணிந்து நிற்க, அவன் ஆசானிடம் நிகழ்ந்தவற்றைத் தாரகனுக்குக் கூறினான். அவனும், அப்படியாயின் அப்பொழுதே தம் படையொடு புறப்படுதல் நலமென்றிசைத்திருக்கையில், சூராதியருக்குத் தாயாகிய மாயை வந்து, ஆசி கூறி, "நீவிர் எப்பொழுது நினைப்பினும் யான் அக்கணமே வந்து நுமக்கருள் புரிவேன். நீவிர் தேவர் முதலியரை வென்று நெடுங்காலம் அரசு செய்க. யான் அடிக்கடி வந்து உம்மைக் கண்டு செல்லுவேன்,'' என்று கூறி, வணங்கி நின்ற புதல்வரிடம் விடை பெற்றேகினாள்.

அதன் பின் சூரன், அவுண சேனையை அழைத்து, "நாம் குபேரன் நகரினுக்குச் செல்லப் பறையறையுங்கள்,'' என்றனன். அவர் அவ்வாறே அறைந்து உணர்த்த, ஊழிக் காலத்துக் கடல் போலச் சேனை வெள்ளம் புறப்பட்டுச் சென்று, அளகையைச் சூழ்ந்து நிற்கச் சூரன் குபேரனுக்குத் தூது போக்கினான். தூதனால் அவன் வரவை அறிந்த அளகேசன், "இவன் வலிக்கு நாம் ஆற்றலிலோம்!'' என்று பணிவுடன்

போந்து சூரனை வணங்கி நிற்க, அவ்வசுரேசன் மகிழ்வடைந்தான். அவனது சேனை, குபேரன் நகரத்துள்ள அரும்பொருள் களையெல்லாம் கொள்ளையிட்டுக் கவர்ந்து போயிற்று.

பிறகு கிழக்குத் திசைக்கு இறைவனாகிய இந்திரனை நாடிச் செல்லுங்கால், இந்திரன், சூரன் படையொடு வருதலை உணர்ந்து, அஞ்சியோடிப் பதுங்கினான். சூரன் அதை அறிந்து, அவனது நகரத்தைத் தீக்கிரையாக்கி, அடுத்த திசையிலிருக்கும் அக்கினியை எதிர்க்க, அவன் கடுங்கோபம் கொண்டு, சூரன் படைகளையெல்லாம் நாசமாக்கி நின்றதையறிந்த தாரகன், சிவபெருமான் படையாகிய பாசுபதாஸ்திரத்தை எடுத்துப் பிர யோகிக்க முயலலும், அஃதறிந்த தீக்கடவுள், "இக்கணைக்கு எதிராக வேறொரு கணையுமில்லை! விரைவில் இஃது அகில லோகங்களையும் நம்மையும் முடிக்கும்!" என்று அச்சங் கொண்டு, தன் மேனியைச் சுருக்கிக்கொண்டு, தாரகனிடஞ் சென்று, பணிந்து நின்றான்.

அஞ்சிப் பணிந்து நின்ற தீயின் இறையை நோக்கிய தாரகன் அவனிடம் இரக்கங்கொள்ள, அவனது சேனை, தீக்கடவுளின் நகரத்துள்ள பொருள்களை வாரிக்கொண்டு சென்றது.

பிறகு சூரன், தன் படையொடு தென்திசைக்கிறைவனாகிய நமனுலகிற்செல்ல, அஃதறிந்த தருமன், "சிவபெருமானிடம் பெறுதற்கரிய வரங்களைப் பெற்றுள்ள இவனை நாம் எதிர்த்தல் கூடாது," என்று சூரனெதிரில் வந்து பணிந்து நிற்க, சூரன், "நீ உன் உத்தியோகத்தைப் புரிந்து வரக்கடவை," என்றனன். தானவர், நடுவன் நகரியின்கண்ணுள்ள பொருள்களைக் கவர்ந்து சென்றனர்.

பின்னர்ச் சூரன் நிருதி முதலிய திக்குப்பாலகர் திசைகளிற்சென்று வெற்றி கொண்டு, பாதாளத்திற்சென்று சேடனை வென்று, திருமால் யோக நித்திரை செய்யும் பாற்கடலிற் சென்று அத்துயிலைக் கலைக்க, அத்திருமால் கடுஞ்சினங் கொண்டு, தானவர் குழுவையெல்லாம் நாசப்படுத்தினன். அதனைக்கண்ட தாரகன், திருமாலுடன் எதிர்த்துப் பன்னிரண்டு ஆண்டு போர் புரிதலும், திருமால் தன் சக்கராயுதத்தைத் தாரகாசுரன்மீது ஏவ, அது தாரகன் கழுத்தில் பூமாலை

யாய் விழுந்து தங்கிற்று. அது கண்ட திருமால், "இனி இவர்களை வெல்லுதல் அருமை!" என்றுணர்ந்து, அவனை அணுகிச் சென்று நின்று, "தாரகனே, நீ உன் முன்னவரோடு சுகமாக வாழக்கடவாய். உன்னை வெல்லுவார் இவ்வுலகத்து ஒருவருமில்லை," என்று வாழ்த்தித் திரும்பினன்.

அதன் பின்னர்ச் சூரன் நான்முகத்தோன் உலகத்துச் செல்ல, பிரமனறிந்து மனங்கலங்கிச் சூரனெதிரில் சென்று, "நீ இவ்விடம் வருதற்கு யான் முன் தவமுடையேன்!" என்று புறவுபசாரங் கூறி, "உன்னைப் பெற்ற காசிப முனிவனுக்கு யான் பிதாவாகையால், நினக்கு யான் பாட்டனுவேன்; வேறு அல்லேன்," என்று கூறி, அவன் இளைஞருக்குத் தெய்வப் படைகள், வில், தேர் முதலிய உதவி, நல்லுரை விளம்பி, விடை பெற்று மீண்டான்.

பிறகு அவன் வைகுந்தத்தை அடைந்து, திருமாலினுல் உபசரிக்கப்பட்டுச் சிவலோகமடைந்து, சேனையைப் புறத்தே நிறுவி, நந்தியம்பெருமான் ஆணையால் உட்சென்று, தம்பியரோடும் சிவபெருமானை வணங்கி நிற்கச் சிவபெருமான், "மற்றைய அண்டங்களையும் நீ வெற்றி கொண்டு ஆளக்கடவாய்," என, அவ்வாசியைப் பெற்று, வணங்கிச் சேனையுடன் சென்று, வயிரவக் கணங்களைத் தரிசிக்க, அவர்கள் மற்றைய அண்டங்களுக்குச் செல்லும் வாயில்களைக் காட்டினுர்கள்.

அவ்வாயிலின் வழியே சூரன், படைஞரோடு அடுத்த அண்டத்துச் சென்று, எல்லாரையும் இது போல வெற்றி கொண்டு, மற்றைய அண்டங்களுக்கும் சிவகணங்கள் வழி காட்டச்சென்று, அங்குள்ள தேவரைவென்று, வளங்களைக் கவர்ந்து, தன்னொடு சார்ந்த அசுரரை ஆங்காங்குத் தனது ஆணை செலுத்த அரசராக நியமித்து, அவ்வகையே எல்லையில்லா அண்டந்தோறும் தமராகியுள்ள அவுணர்களை வேந்தர்களாக்கித் துணைவரோடு மீண்டு, அண்டப்பித்திகையுட்சென்று, பெறுதற்கரிய துறக்க நாடுற்றுன்.

விண்ணுலகடைந்த சூரன் செயலைத் தூதர்களால் கேள்வியுற்ற அவுணர் தலைவன், தன் குருவாகிய சுக்கிரனை அழைத்து,

சூரனைக்காணும்படி முன்னர்ச் செலுத்திப் பின்பு, தான் தன் பரிசனங்களோடு சென்றான். முன்னர்ச்சென்ற சுக்கிரன், சூரபன்மன் முதலியவரால் உபசரிக்கப்பட்டுச் சூரனை நோக்கி, "அங்கு வருகின்றவன் அவுணர்களுக்குத் தலைவன்; உன் தாயாகிய மாயையைப் பெற்றவன்; நெடுங்காலம் இந்திரனுடன் போர் புரிந்து, அவனால் நைந்து ஒடுங்கியுள்ளவன்; நின் தவத்தையும், ஈசன் உங்களுக்குத் தந்த வரம் உரம் முதலியவைகளையுங் கேட்டு, ஆரா மகிழ்வோடு நின்னைக் காண வருகின்றான்," என்றான். அவனும் அது பொழுது அணுக வந்தனன்.

சமீபத்தில் வந்தெய்திய பாட்டனைச் சூரபன்மன் உபசரித்து, ஆளவளாவி விடை பெற்று, பூவுலகில் வந்து சேர்ந்தான். அவன் வருகையைக் கண்ட பிரமன் முதலிய தேவர்கள், அச்சமடைந்து, இனித் தாங்கள் செய்வதென்னை என்று தேர்ந்து, பாற்கடலில் துயிலுறும் திருமாலை அடைந்து, தங்கள் இன்னலதனை எடுத்துக் கூறினார்கள். அவர்கள் மொழிகேட்ட திருமால், "அற்பனாகிய தக்கன் யாகத்திற்கு யாஞ்சென்று சிவாபராதத்தைப் பெற்றுளேம். ஆகலான், அது நம்மை வருத்தியே விடுவதல்லது, வாளா கழியாது. சூரனோ, அனேக அண்டங்களை வெற்றியடைந்து வருகிறான்; அவனை யாம் எதிர்த்தல் கூடாது. யாம் அவன் அருகே சென்று, அவனது நட்பைக் கொண்டே வாழ வேண்டும்," என்று கூறி, வந்த பிரமன் இந்திரன் முதலிய தேவரை அழைத்துச் சென்று சூரனை அடைந்து, ஆசி கூறி நிற்ப, அக்குழுவினில் சிவரூபமடைந்த உருத்திர கணங்களிருக்க, அவர்களைக் கண்ட சூரன், அவர்கள் யாவரென்று வினவ, திருமால், அக்கணங்களின் வரலாற்றைக் கூறத் தொடங்கினான் :

"மன்னர் மன்னனாகிய சூரபன்மனே, கேட்பாயாக: முன்னொரு கற்பத்தில் மூவுலகங்களையும் அனைத்துயிரையும் சிருட்டித்துப் பிரமன் தானே முதல்வனென அயர்ச்சியடைந்து, முழுமுதலாகிய சிவபெருமானை மறந்ததனால், பின்னர் அவனது சிருட்டிமல்காதிருந்தது. மலரவன் அதனைத்தெரிந்து, அதற்குக் காரணம் என்னை என்று ஆராய்ந்து, 'எந்தையை மறந்தேனல்லவா?' என்று தெளிந்து, அப்பரசிவத்தினை நோக்கி அருந்தவ

முனேற்றினன். நெடுநாளாகியும் சிவபெருமான் அருளாமையால், பிரமன் பெருந்துயர்கொண்டு, பேதையர் போன்று கண்ணீர் விட்டழுதலோடும், அக்கண் துளி விழுந்த இடமெல்லாம் அலகைக்கூட்டம் மல்கிற்று. அதனால், அவன் கடுந்துன்ப மெய்தி, கிழே விழுந்து, அவசமாகி மாண்டனன் போன்றிருக்க, அது போழ்து, அனைத்துயிர்க்குயிராகிய இறைவன், கனவிடை நண்ணி, "நீ கவலல்! நின்னை நீ பரமென்று மதித்தனை; ஆதலால், இத்துயர் எய்தினாய்; ஆயினும், நம் பக்கலில் உள்ளவரை அனுப்பி உன் தொழிலை உணர்த்துவிக்கின்றோம்," என்றருளினான். பிரமன் உறக்கம் நீத்தெழுந்து, விம்மிதமடைந்து, மனந்தெளிந்து, தியானத்தில் இருத்தலும், அவனது நெற்றித் தலத்தில் பதினொருவர் உருத்திரர் தோன்றி நின்றனர். அவன் அவர்களை நோக்கி, "என் நெற்றியினின்று நீங்கள் வந்த தென்னை?" என்று வினவ, அவ்வுருத்திரர், "நின் சிருஷ்டித் தொழிலைச் செய்ய நின்பால் ஈசன் எம்மை விடுத்தனன்," என்ன, பிரமன், "அங்ஙனமாயின் சிருஷ்டித் தொழிலைச் செய்யுங்கள்," என, அவர்கள், பதினொரு கோடி உருத்திரரைப் படைத்தார்கள். அவர்களைக் கண்ட பிரமன், "வினைக்கீடாக உயிர்களைத் தருதலன்றி, இவ்வாறு செய்தல் நெறியன்று," என, அவர்கள், "இவ்வண்ணமே நினது தொழிலியற்றுவாய்," என்று கூறிப் பிரமனைத் தெளிவடையச் செய்து, இந்தச் சிவ சாரூபமுள்ள கணங்களைத் தேவர் கூட்டத்துளிருத்திப் பரமனால் தங்களுக்குத் தரப்பட்டுள்ள பழைய புவனங்களிற் சென்றார்கள்."

6. நகர் செய் படலம்

திருமால் இங்ஙனம் உரைக்கக் கேட்ட சூரபன்மன், அருகில் நின்ற தேவகம்மியனைத் தான் அரசியற்றி இனிதே உறைதற்குரிய ஒப்பற்ற நகரமொன்றினை விரைவிற்செய்யப் பணித்தான். தேவதச்சன் அவனை வணங்கி, அந்நகரினுக்கு எல்லை உரைத்தால் அப்பொழுதே செய்து முடிப்பதாகக் கூற, அடுத்திருந்த குரவனாகிய சுக்கிரன், நூன்முறைப்படியே நகரின் எல்லையும் ஏனையவும் அறிவிக்க, அப்பொழுதே அவன் தென் சமுத்திரக் கரையை அடைந்தான். அவன் தென்சமுத்திரத்தின்

மத்தியில் பதினெண்ணாயிர யோசனை பரப்புள்ளதாகக்கோலி, முன்னவன் அரசியற்றி வைகுதற்கு இடமாக்கினான்; செம் பொன் மதிலியற்றி, வாயில் அமைத்து, ஞாயிலும் வகுத்தான்; நாற்பெரு வாயிலூடு மேருவொத்த கோபுரங்களை மணி வெயி லெறிப்பச் செய்தான்; சிற்பநூற்றுறைப்படி நூறு யோசனைப் பகுதிப்பட மாடவீதிகள் பற்பல இயற்றினான்; முப்புர மொன்று இயைந்தாற்போன்று, மூன்று மதில்கள் அவற்றுள் இட்டு, ஒப்பற்ற திரு மிகுந்த வீதிகள் அளவிலவாகப் புரிந்தான்; சோமனது வைப்பெனும்படி செம்பொன் மாடங்கள் வரம்பில வாக வகுத்தான்; மாதர் மெய்ப்படும் ஆடல்கள் இயலிடம் பல இயற்றினான்; மாளிகைதோறும் திண்ணை, மண்டபம், மணி குயிற்றிய முன்றில், சிங்கங்கள் கட்டிய கோபுரம், செய்குன்று, அம்பொற்சூளிகை, நடன சாலை, அவைக்களம், மேற்றலம், சாளரம், சோலை, வாவி இவைகள் அழகு பெற அமைத்தான்; இவற்றின் இடையில் பதினாயிரம் யோசனைப் பரப்பில் நெடு மதில் அமைத்தான். இவ்வளவு அமைப்புகளுடன் சூரன் வதிவதற்கு ஆங்கொரு கோயிலை அழகு பெற இயற்றினான்; அதன் சார்பில் ரதகஜ துரகங்கள் போதற்குரிய தோரண வாயில்களிற்றொடர்ந்த திண்ணைகள், சிறப்பமைந்த பொற் சிகரங்கள் அமைத்த கோபுரங்கள், மேகமண்டலத்தை உராயும் படியான அழகிய மணி குயிற்றிய கட்டு மலைகள், யானைக்கூடம், புரவி பயிலிடம், சேனைகள் உறைவிடம், தேர்கள் வைகுமிடம், அசுரத் தலைவர் சாருமிடம், மற்றையரக்கர்களிருக்குமிடம், அரம்பையர் நாடகமியற்றுஞ் சபா மண்டபம், பாடலிசைக்கும் பைம்பொன் மண்டபம், யாழ் பயிலும் வயிரமண்டபம், மயில் புறவு அன்னம் முதலியவை குலவுமண்டபம், சந்ததமும் மறை யொலி தழங்கும் மண்டபம், வேள்வி முயலும் மண்டபம், மந்திர இயல்பினோர் சேரும் மண்டபம், இந்திரன் முதலினோர் இருக்கும் மண்டபம், திரு மிகுந்த நிருதர்க்கிறை தேவர்கள் போற்றி நிற்க அரசு புரியும் ஆஸ்தான மண்டபம், பொருள் குவிக்கும் பொக்கிஷ மண்டபம், பரன்றருளிய படைக்கலங்கள் பயிலும் மண்டபம், அடிசிலாக்கு மண்டபம், கஸ்தூரி, புழுகு, சந்தனம், அகில், வெற்றிலை, பாக்கு முதலிய நிறைந்திடும் எழில் கொள் மண்டபம், மங்கையர் பலர் மருவும் மண்டபம், அன்

ஞர் ஊசல் மண்டபம், நிலா உமிழ் பளிங்கு மண்டபம், வானுயர் சந்திரகாந்த மண்டபம், மணி இமைக்கும் வசந்த மண்டபம், பவள மண்டபம், மரகத மண்டபம், தாமரை முத்தாலாகிய மண்டபம் ஆக இவ்வண்ணம் நகர் முறைமைக்கேற்றன யாவையும் படைத்து, அவற்றிற்கிடையே சூரபன்மனும் அவன் பட்டமகிஷியும் பொருந்தி உறைவதற்கோர் உறையுள் இயற்றி, அதனைச் சூழ எண்ணிலாத மங்கலம் நிறைந்த மாடவீதிகள் அவன் மனைவியராகிய நங்கையர் வதிய நலத்தொடு நல்கி, நீலமும், குமுதமும், கமலமுஞ் செறிந்த வாவிகள், ஓடைகள், பொய்கைகள், விண்ணுலாவும் பூவியற்சோலைகள், பொன் குன்றுகள் முதலிய யாவையும் முறைப்படி செய்து வைத்தனன்.

நிரைகடலை அகழாக வைத்து உள்ளமைத்த அந்நகரில் உறையுங் கோயிலில் தழைத்த பொன்னின் சுடரால் மேலுள்ள பொன்னகர், வெள்ளியாய் மழுங்கிற்று. இன்னவும் ஏனவுமாகிய எண்ணிகந்த பொருள்களை மனத்தானுன்னி இயற்றித் தன்னிகரில்லாத் தலைவனாகிய சூரபன்மன் வீரத்தோடு அரசு புரிதற்கு அமைந்த நகரமாதலின், அந்நகரினுக்கு **வீரமகேந்திர புரி** என்னும் நாமம் வழங்கப் பெற்றது. அதன் எட்டுத்திசையிலும் எட்டு நகரங்களை உண்டாக்கி, அவ்வீர மகேந்திரத்தையொப்ப வடகடலிடையே சிங்கமுகாசுரன் இருந்தரசு செலுத்த **ஆசுர புரம்** என்னும் நாமத்தொடு ஒரு நகரமியற்றி அளித்தான். மேலும், மற்றைக் கடல்களிலுள்ள தீவுதோறும், சூரன் படைஞர் சுற்றமொடு வாழ நகர் பலவமைத்து, அப்பாலேகி, நீண்ட மேருகிரிக்குத் தென்பால் நாவலந்தீவினிற்கூடிய ஏமகூடம் பக்கலிற்சென்று, **மாயாபுரம்** என்னும் ஒரு நகரினைச்செய்து, சூரன் இளவலாகிய தாரகாசுரன் அரசு செலுத்தும் நகராக்கிச் சென்று, சூரனுக்கு உரைத்தலும், சூரபன்மன் உவந்து, சேனையோடு ஏகித் தன்னகரை அடைந்தான்.

7. பட்டாபிடேகப் படலம்

வீர மகேந்திரபுரியை எய்திய சூரன், அந்நகர் வளம் முழுமையும் நோக்கி, மகிழ்வடைந்து, தன் கோயிலை எய்தினன். அப்பொழுது நான்முகன் முதலியவர் சூரனாகிய அண்ணலுக்கு

முடி புனைய வேண்டும் பொருள்கள் யாவையும் வைத்து, உயர்ந்தோர் ஆசனத்துச் சூரனை அமர்த்திப் புண்ணிய தீர்த்தங்களால் அபிடேகம் செய்தார்கள். அழகிய பொன்னுடையும், அணிகலன் பலவும் உடுத்தணிந்து, மலர் சூடித் தன்னினைஞர் பக்கலில் வர, நிருதர் போற்ற, புகரும் முனிவரும் புகழ, விண்ணவர் நடுங்கி நாணிப்போற்ற, மனந் தளர்ந்து மகபதி பின் செலச்சென்று, சூரபன்மன் சீயந்தாங்கிய செம்மணித் தவிசின் மேல் ஏறி வீற்றிருந்தான்.

அவ்வெல்லையில் அரிக்குத் தருமென்றுரைக்கத் தருந்த உரும்பெறல் முடியை நான்முகன் ஏந்திச் சூட்டினன். தானவர் அன்புடன் அடியில் வீழ்ந்து பணிந்து, அளவிலா மகிழ்வெய்தினர். தேவரும் முனிவரும் ஆசி கூறிப் பூமழை பொழிந்தனர். சூரன் தனது தவிசின் பக்கத்தில் திருமால், பிரமன் ஆகிய இருவரையும் இருத்தினன். அவன் ஏவலின் முறையால் இந்திரன் தாம்பூலப் படிகமும், குபேரன் அடைப்பையும், வாயு கவரியும், நிருதர்க்கிறை உடை வாளும் கொள்ள, பரிதியும் மதியும் குடை நிழற்ற, வருணனும் மகாரும் ஆலவட்டம் வீச, கருட கந்தருவர் சித்தர் முதலிய குழுவினர் கான யாழ் இசைப்ப, நடுவனும் கனலனும் கையிற் பிரம்பேந்தி, யாவரும் ஒதுங்க எரி விழித்து இடி போலார்த்துக் குழுவினை வரிசையில் நிறுத்திச் சூரபன்மன் புகழினைப் பரவி நிற்ப, தேவகுரு, அசுரகுரு, முனிவர் ஆகிய முதியார் புண்ணியப் புனல் தெறித்து ஆசி கூறி நிற்க, அரம்பை முதலிய அரமகளிர் பாடலோடு நடனம் புரியப் பெருமிதத்தொடு, அவ்வரத்தாற்பெரியான் ஆண்டுத் திருவொடு அமர்ந்தனன்.

பின்னர் அவன் தன் மருங்கமர்ந்த திருமாலை நோக்கி, "நீ என் பிதாவுக்குப் பாட்டனாகியபடியால், யான் விரும்பி அழைக்கும் போதெல்லாம் இங்கு வரவேண்டும்," என்றான்; அருக்கனைக் கோபுரச் சாளர வாயில் வழியே நுழைந்து இளங்கதிர் பரப்பித் திரிதல் வேண்டும் என்றும், மதியினைக் குறைதலும் வளர்தலுமின்றி என்றும் பரிதி போல வர வேண்டும் என்றும், தீயினைத் தன் மூதூருள்ளார் யாவரே எனினும் நினைப்பின், அவர்பாலேகி இட்ட பணியைப் புரிந்து

குளிர்ந்திருத்தல் வேண்டும் என்றும், காலனைத் தன் யானைகளையும் குதிரைகளையும் காலாட்களையும் கொல்லக் கனவிலும் கருதாது இருத்தல் வேண்டும் என்றும், வாசவனைத் தேவருடனும், திசைகாப்பாளருடனும், அருந்தவருடனும் வந்து, சொல்லிய பணிகளாற்றிப் பிழையாமற் போதல் வேண்டும் என்றும் மொழிந்தான். பலவாறாக அவன் அனைவருக்கும் ஆணையிட, அன்னார் நடுநடுங்கி, அச்சத்தோடு அவ்வண்ணமே ஒழுகி வர அரசு புரியுங்கால், கடிமணம் முடிக்கக் கருத்துடையனாயினான்.

அவன் கருத்தறிந்த சுக்கிரன், தேவகம்பியன் புதல்வியாகிய பதுமகோமளையை விதி முறை மணம் புணரச்செய்தான். பின் சூரன், தேவர் அசுரர் முதலியவர் ஈன்ற குலமகளிரை மண முடித்துக் கூடி இன்பம் நுகர்ந்திருந்தான். சிங்கமுகாசுரனுக்கு அந்தகன் குமரி விபுதையையும், தாரகாசுரனுக்கு நிருதி மகள் சவுரியையும் மணம் பேசி முடித்தான். இவ்வண்ணம் மணம் முடிந்த பிறகு, இளைஞரைப் பார்த்து, "நீங்கள் உங்களுக்கியன்ற மூதூரின் ஏகி, இரண்டு கோடி வெள்ளம் படையொடும் இருங்கள்," என்று விடையளித்தான்; படைத்தலைவருட்சிலரை, "நீங்கள் கடல்தோறும் உள்ள தீவுகளில் அமைத்த நகரங்களில் இரண்டு கோடி வெள்ளம் படையொடும் மேவுங்கள்," என்று விடையளித்தனுப்பினான்.

பிறகு எட்டுத் திசைகளிலும், வானேழ் உலகிலும், பாதலங்கள் யாவினும், ஒழிந்த இடங்களிலும் தனது ஆணை செல்ல அளவிறந்த வீரர்களை ஆறு கோடி அனிகத்தொடும் அனுப்பினான். அப்பால் யானை முகங்கொண்ட வீரனை முதலிட்ட எண்மராகிய தலைவர்களுக்கும் மகேந்திரபுரியைச் சூழ்ந்த எட்டு நகரங்களைக் கொடுத்துப் பதினாயிர வெள்ளம் சேனையுடன் தன்னகரைக் காக்கச் செய்து, மகேந்திரபுரத்து இலக்கம் வெள்ளம் சேனையை வைத்து, ஆங்காங்குக் காவல் புரியும்படி ஆணையிட்டுத் துர்க்குணன், தருமகோபன், துன்முகன், சங்கபாலன், வக்கிரபாலன், மகிடன் முதலாயினாரை அமைச்சராகக் கொண்டு, வானவர் போற்ற வளத்துடன் வீற்றிருந்து, ஆணை செலுத்தினான்.

8. தேவரை ஏவல் கொள் படலம்

இவ்வண்ணம் அரசு செய்யும் நாட்களில், இந்திரன் முதலியோர் தத்தமக்கிட்ட பணிகளைச் சூரபன்மனிடத்தும் அவன் கிளைஞரிடத்தும் வழுவாது செய்து வருங்கால் ஒரு நாள், சூரன், இந்திரன் முதலிய தேவரை விளித்தழைத்து, "நீங்கள் தானவருக்குத் தம்பியர் அன்றோ? ஆதலால், அவர் பணி உம் பணி. நீங்கள் அவர் உண்ணும்பொருட்டுத் திரைகடலிலுள்ள மீன்களைப் பிடித்துக்கொண்டு வாருங்கள்," என்று உத்தரவிட்டான். அப்பாற்றைக் கேட்ட இந்திராதியர், இனித் தாம் செய்யக்கிடந்த தென்னையோ என அஞ்சி, உள் நடுங்கி, உத்தரவின் வண்ணமே செய்வதாகக் கூறிக் கடலினை நோக்கிக் கலங்கி அழுது நின்று, அக்கடலினுக்கிறைவனாகிய வருணனை வேண்டினர். வருணன் இந்திராதியர் பரிபவத்தினை ஓர்ந்து, திமிங்கிலம் முதலாகிய பெருமீன்களை வலைபாற்றடவிப் பிடித்துக் கரையிற் கொணர்ந்து மலை போலக் குவித்தனன். அம்மீனின் குவியலை நோக்கிய இந்திரன், தேவர்களை நோக்கி, "உமது ஆற்றலினால் இவற்றைச் சுமந்து செல்லல் உங்களுக்குக் கடன்," என்று மொழிய, அவரெல்லாரும் நடுக்கத்துடன் உளம் பதைப்ப, விழி பனிப்ப, தங்களைத் தொகுத்து, நாணமடைந்து, அம்மீன் குவியலைச் சுமந்து, அவுணர் பரிகசிக்கப் புலம்பிச் சென்று, சூரன் கோயிலின் காவல் போற்றும் அசுரர் உத்தரவு பெற்று, உள்ளே புகுந்து, அதற்குரிய இடத்தினில் குவித்தனர். அதனை அறிந்த சூரன், "இந்திரனை முதலிட்ட தேவர்காள், உங்கள் திறம் நன்று! நித்தலும் இவ்விதமே கொண்டு வந்து குவிக்கக் கடவீர்கள்," என்ன, அத்தேவர், அவ்வாறே செய்வதாக மொழிந்து ஏகினர்.

ஏகிய வானவர், வேத ஒழுக்கத்திற்குப் பதிலாக மீன் பிடித்து உய்த்தலாகிய புன்றொழிலிலே நின்று துன்பம் உழந்திருந்தனர். இது நிற்க. சூரன் ஆற்றிய தவத்தின் சீரினால், பதுமகோமளை என்னும் பாவை வயிற்றில் மதிக்குழவி போலும் பொற்பு வாய்ந்து, மறலிக்கும் மறலி போலும் ஒரு மதலை உதித்தான். அந்த மதலையை மன்னர் மன்னன் கண்டு, முடிவற்ற மகிழ்ச்சியுடையனாய்த் தன் கிளைஞராயினர்க்கு அம்பொன்

அளவின்றி அளித்தான். பிறகு வானவர் மகளிர், அவுணர் மாதர் ஆகியவர் ஆசி கூறி அம்மைந்தனைக் கொண்டு சென்று, வயிர முத்தம் கதிர் காலும் பொன்னந்தொட்டிலிற்சேர்த்தனர். அம்மைந்தன் மதிக்குழவி போல மெல்ல மெல்ல வளர்வானாயி னன். அவ்வாறு வளரும்கால், ஒரு பகல் தொட்டிலில் ஆடும் போது, சாளர வழியாகச் சூரிய கிரணம் தன்மேல் தீண்டு தலும், அம்மதலை மிக்க கோபமுடையனாய்ப் பரிதிமேற் பாய்ந்து அவனைப் பிடித்துத் தன் தொட்டில் காலில் கட்டி வைத்தான். சின்னாள் கழிந்தும், பரிதியை விடாமையால், பிரமன் முதலியவர் அருக்கனில்லாக் குறையை நினைந்து, அத னைச் சூரனிடஞ் சென்று விண்ணப்பித்துச் சிறை விட வேண்டி னர். சூரன், அவர்களைத் தன் மைந்தனிடமே சென்று நல் லுரை உரைத்துப் பரிதியை அழைத்துச் செல்லுமாறு கூறி னன். பிரமன் நன்றென உரைத்துத் தேவரோடு சென்று, பொன்னாட்டின் மேனகை முதலியவர் பாடலின் காத்தால் ஆடும் தொட்டிலின் மேவும் அண்ணலருகே சென்று, அளவிலா ஆசிகள் புகன்றான். அவ்வாசிகள் கேட்ட மைந்தன், "நீ வேண்டுவது என்னை?" என, பிரமன், "பரிதியைச் சிறையி னின்றும் விட வேண்டும்," என்றான். அக்காலை, "நினது படையினைத் தருவையேல் விடல் ஆகும்," என்றான். அவ்வாறே பிரமன் தன் படையைக் கொடுத்துப் பரிதியை மீட்டனன்.

விடுபட்ட இரவியும், அக்குழவியின் திறத்தை மெச்சித் தன் மோகனப் படையைக் கொடுத்தான். அதனைப் பெற்ற சூரன் காளை, அப்பிரமனுதியர்க்கு விடையளித்தான்.

பாநுவைக் கோபித்தமையால், பானு கோபன் என்று வழங்கப்பட்ட அவன், மாதர் மயங்கும் வனப்புடையனாய்க் காளைப் பருவமடைந்து, அதன் பின் திருமாலையும் போரில் வென்றிருந்தான். சில பகல் கழிந்ததும் பதுமகோமளை, அக் கினி முகன், இரணியன், வச்சிர வாகு என்னும் புதல்வர்களைப் பெறவும், மற்றைத் தேவியர் மூவாயிரம் மக்களைப் பெறவும், சூரபன்மன் மக்கட்பேற்றினால் களித்திருந்தான். இவ்வலா கிய சிங்கமுகன், அதிசூரன் என்பவனையும், மற்றும் நூறு புதல்வர்களையும் பெற்று மகிழ்ந்திருந்தான். பின்னவனாகிய

தாரகாசுரனிடத்துக் குற்றமற்ற குணத்தினையுடைய ஒரு புதல்வன் தோன்ற, அவனுக்குச் சக்கிரன், அசுரேந்திரன் என்னும் பெயர் இட்டுத் தாரகன் உவகைக் கடலில் ஆழ்ந்திருந்தான்.

9. வில்வலன் வாதாவிப் படலம்

அம்மூவரோடு பிறந்தவளாகிய அஜமுகி என்பவள், ஒருவன் மனைவியென்னும் முறைமையின் அடங்காது, தன் மனஞ் சென்ற வழியே சென்று, கற்பிகந்து ஒழுகியும், வானவர் மனைவிகளைத் தன் முன்னவர்க்குக் கொண்டு வந்து கொடுத்தும், முனிவர் தவங்களை அழித்தும், கொடுந்தொழில் பலவியற்றி வருவாளாயினள். அத்தீயவள் ஒரு நாள் துருவாச முனிவன் உறையும் தவ வனஞ் சார்ந்து, அவனைக் கண்ணுற்று, "இவன் தவத்தைச் சிதைத்திலேயன்றி, இவனை அணைந்து புதல்வரையும் பெறுவேன்," எனக் கருதி, அம்முனிவனை அணுகினள். முனிவன், சூரனுக்கு அவள் பின்னவளென்றுணர்ந்து, "நங்கையே, நீ வேண்டுவதென்னை?" என்று கேட்க, அவள், "நின் தோள் தோய்வு," என்றாள். முனிவன் அதனைக் கேட்டுத் தன் தவக் கேட்டையும் பழியையும் அஞ்சி, அவள் கூறியதை மறுக்க, அஜமுகி கேளாதவளாகி, முனிவனை வலிந்து புல்லி, மக்களிருவரை ஈன்றாள்.

முனிவன் உருவத்தோடும், அவள் உருவத்தோடும் முறையே தோன்றிய அம்மக்கள், தாயுபதேசப்படி தந்தையாணுகி வணங்கி நிற்ப, முனிவன் அவர்கள் கருத்தினை வினவ, அவர்கள் அவன் தவம் முழுவதும் வேண்டும் என்றார்கள். முனிவன், "இஃது உங்களுக்குத் தக்கதன்று. வேறு பொருள் வேண்டினிராயின் தருவேன்," என்று கூற, பிதாவைச் சிறுவர் சினந்து, அவனை வதை புரியக் குறுகினர். அஃதுணர்ந்த முனிவன், "நீங்கள் வைகலும் முனிவர்க்கே இடரிழைத்துக் கடைமுறை ஆழ்புனலுண்ட குறுமுனியால் மாளக் கடவீர்கள்," என்று சபித்து, மறைந்தான். பிறகு வேறொரு வனமடைந்து, அத்தீயவர் பிரமனைக் குறித்துத் தவமியற்றப் பிரமன் வாராமையால், மூத்தவன், இளையவனாகிய வாதாவியை வாளால் வீசி, ஓமத்தீயிடை அவியாக இட்டுத் தவஞ் செய்தனன். அதன்

பின் பிரமன் தோன்றி, "நீ வேண்டுவதென்னை?" என்ன, வில்வலன், "என் தம்பியாகிய வாதாவி உயிர் பெற்று எழ விரும்புவேன்," என்றான். பிரமன் அவ்வாறே எழுப்பிக் கொடுக்க, வில்வலன், "இவ்வாறே இவன் உயிர் நீங்கி அழியினும், யான் அழைத்த அளவில் நிறைந்த உருவம் பெற்று வரவேண்டும்," என்றனன். பிரமன் அவ்வாறே நிகழுமென்று கூறி மறைந்தான். வரம் பெற்ற அச்சிறுவர் இருவரும் சூரனிடஞ்சென்று முறையைக் கூறித் தாம் பெற்ற வரத்தின் சிறப்புமெடுத்துரைத்து, அவனால் உபசரிக்கப்பட்டிருந்தனர். சில நாட்களான பின், மேற்றிசையிற்சென்று ஒரு வனத்தில் நான்கு வீதிகள் கூடும் இடத்தில் ஓர் ஆச்சிரமம் அமைத்து, அதில் எப்பொருளும் நிரம்ப வைத்து, அவ்வழியிற்செல்லும் முனிவரை உபசரித்து அழைத்து, முனியுருவாகிய வில்வலன், ஆட்டுருவுடைய வாதாவியைக் கொன்று சமைத்து, அம்முனிவரை அருத்திய பின்னர் வில்வலன், "வாதாவி வருக," என்றழைக்க, அவன் அம்முனிவர் வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டுவர, இறந்த முனிவர் உடலை இருவரும் உண்டு களித்து, முனியும் ஆடுமாகி அங்கிருந்து, நாள்தோறும் இச்செயல் நடத்திப் பல முனிவரை ஒழித்து வந்தனர்.

10. இந்திரன் மறைந்துறை படலம்

இவ்வண்ணம் இருவரும், மற்றை அசுரரும், முனிவர், தேவர், மனிதர் ஆகியவரைத் துன்புறுத்த, மாயையின் மகனாகிய சூரபன்மன் அரசு புரிந்து வந்தான். அவன் தன்னிந்திரஞாலத் தேரினிலேறித் திருமால் முதலியவர் உலகங்களிலும், பாதலங்களிலும், ஏனைய அண்டங்களிலும் திரிந்து, விரைவில் மகேந்திர நகரடைந்து, அரசு வீற்றிருந்தான். அரசு புரியும் நாட்களில், இந்திரனைச் சிறையிலிட்டு அவன் தேவி புலோமசையை அபகரிக்க எண்ணங்கொண்டவனாய், அந்நியன் சில அவுணரை விளித்து, "நீங்கள் இந்திரனைப் பற்றி என் முன் கொண்டு வாருங்கள்," என்றும், வேறு சில படைத்தலைவரை அழைத்து, "நீங்கள் யதருடன் சென்று இந்திராணியைப் பிடித்து என்னிடம் கொண்டு வாருங்கள்," என்றும் கூறி ஏவினான்.

அப்படை வீரர் அளவிறந்த சேனையோடும் ஏகி, அமரர் கோன் நகரை அணுக, அஃதறிந்த தூதர் இந்திரனுக்கு அறிவிக்க, இந்திரன் அயிராணியோடும் மாயையால் மறைந்து, மண்ணுலகு எய்தினன். அவனை நாடிச் சென்ற படைத்தலைவரும், மந்திரரும், ஏனைய அவுணரும் இந்திரன் உறைவிடம் அனைத்தினுந் தேடியும் அவனையும் இந்திராணியையும் காணாது கவற்சி எய்தி, விண்ணவரைப் பிடித்து வருத்தியும், அவர் சென்ற இடம் அறிந்திலர். பின்னர் அவர்கள் மகேந்திர நகரம் அடைந்து, சூரபன்மனைப் பணிந்து, நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறினார்கள். கேட்ட சூரன், பெருங்கோபங் கொண்டதுமன்றி, மணி இழந்த அரவுபோலப் பெருந்துயரம் எய்தி, ஒற்றரை விளித்து, "நீவிர் எங்கணுந் திரிந்து அவ்விருவர் உறைவிடந் தெரிந்து வந்து அறிவிப்புக்கள்," என ஏவினான். அவர் அவ்வாறே சென்று எங்குந் தேடியும் காணாதவராய்த் திரிந்துகொண்டிருந்தனர். இனி விண்ணுலகத்தில் நடந்தவற்றைக் கூறத்தொடங்குவோம்:

இந்திரன் மகனாகிய சயந்தன், தன் சிறிய தந்தையைக் காண வைகுந்த நகரினுக்குச் சென்றிருந்தான். அப்போது, அமராபதி அவுணரால் எய்திய கேட்டினைக் கேட்டு, இருந்து மறைந்த தன் தாய்தந்தையரின் துன்பத்தினை நினைக்கச் சகியாதவனாய், பெருந்துயர் உழந்து, விண்ணுலகடைந்து, அவுணரால் அலைக்கப்பட்ட அமரரைத் தேற்றி, தந்தையைப்போல அந்நகரினைக் காத்து வருங்கால், நாரதமுனிவன் அச்சயந்தனிடஞ் சேர்ந்தான். வேந்தன் புதல்வன் மிக்க மகிழ்வடைந்து, அம்முனிவனை உபசரித்துப் பணிந்து, தன் துயரனைத்தையுங் கூறி, அதன் பின் தன் பெற்றோர் செய்தியை வினவினான். நாரதன், அவனைத் தேற்றி, "உன் தந்தை அவுணர் அழிய அருந்தவம் புரிவான். நீ அஞ்சற்க," என்று கூறி, அங்கிருந்து அகன்றான். இது நிற்க.

சயந்தன் முனிவனைத் தெளிந்து மகிழ்வடைந்திருந்த பின்னர்த் தேவர்களைத் தேற்றியும், சூரனது ஏவல் புரிய விண்ணவரை அனுப்பியும், விண்ணுலகத்தில் தேவரோடிருந்தான். இனிப் பூமியிற்போந்த இந்திரன் செயல்களைச் சிறிது கவனிப்போம்:

திருவிழலை இழந்து தரணியிற்போந்த சதமகன், சோழநாட்டில் பன்னிரு திருநாமம் படைத்த **சீர்காழியை** நண்ணி, அத்தலத் இறைவனைப் பூசித்தற்கு ஏற்றதென்றுணர்ந்து, சந்தனம், அகில், பலா, மா, தேக்கு, அசோகு, புன்கு முதலியவற்றால் வேலி கோலி, ஜாதி, கோங்கு, நாகம், சண்பகம், இதழி, ஞாழல், பாதிரி, பாரிஜாதம், செருந்தி, நரந்தம், வில்வம், மௌவல், செவ்வந்தி, முல்லை இவை முதலாகிய மரங்களும் புதல்களும் வைத்தான். அவையெல்லாஞ் செவ்வனே மலர்கள் பூத்தன. அம்மலர்களை இந்திரன் வைகலும் கொண்டு உமாபதியாகிய சிவபெருமான் திருவடிகளில் அருச்சித்து, அத்தலத்தில் தன் தேவியோடும் உறைந்திருந்தான். அவ்வாறு உறையுங் காலத்துச் சூரபன்மனால் விடப்பட்ட தூதர், உலகெங்கும் தேடி அங்கு வருதலும், அதனை இந்திரன் அறிந்து, அவர் காணா வகை மூங்கில் வடிவங்கொண்டு தவமியற்றியிருந்தான். தூதுவர் அஃதறியாது சென்றனர். அக்காலத்தில் சூரபன்மன் ஆணையால் வானம் மழையின்றிப் பொய்க்க, இந்திரன் வைத்த நந்தனவனம் நீரின்றி வாட்டமடைய, சதமகன் மனம் நொந்து இறைவனை நினைந்து வருந்தினான். வருந்திய மகவான் கேட்க, "இந்த க்ஷேத்திரத்தில் ஒரு நதி வரப்போகிறது. நீ கவலையுற வேண்டா," என்று விண்ணிடையே ஓர் அசரீரி வாக்குண்டாயிற்று. அச்செம்மொழி கேட்ட மகவான், அது சிவபிரான் திருவருள் என மகிழ்ந்து, அப்பெருமானைப் போற்றி இருந்தான். அவ்வாறு இருக்கும் காலத்து, நாரதமுனிவன் விந்தகிரியை அடைந்து, மேரு மலையானது தனக்கு ஒருவரும் நிகரில்லை என்றெண்ணித் தருக்குடனிருக்கிறதென்று கூற, அந்நாரதன் மொழியினைக் கேட்ட விந்தகிரி, அனேக கோடி விஷ்ணுக்கள் மாயையால் நீண்டிருந்தது போலப் பரிதி மதிகளின் கதியை அடைத்துப் பிரமன் உலகளவும் சேண் வழிப்போய் நிமிர்ந்தது. அவ்விந்தத்தின் செயலினைக்கண்ட பரிதி முதலிய கிரகங்கள், அஃது அவுணர் மாயையோவென்று நினைத்துப் பரமனை உன்னி, ஞானத்தாலுணர்ந்து, அவ்விந்தம் அகத்திய முனிவன் தென்பாற்செல்லும்போது தருக்கொழிந்து தாழுமென்று எண்ணி, மேருமலைச்சாரலில் சிவபெருமானைக் குறித்துத் தவம் புரியும் **அகத்திய முனிவனிடம்** சென்றன.

11. அகத்தியப் படலம்

மேருவில் சாரலை எய்திய தேவர்கள், அகத்திய முனிவனை நோக்கித் துதித்துத் குறையினை மொழிந்து நின்றனர். அத்தேவர்கள் எய்திய இன்னலை அறிந்த முனிவன், "நீங்கள் அஞ்சாதீர்கள். நாரதன் மொழியினைக் கேட்டு வானை அடைந்து உயர்ந்திருக்கும் விந்தத்தை அடக்கி, உங்களுக்கு நெறியினைத் தருவேன்," என்று விளம்பி, அருளுருவாகிய சிவபெருமானை வேண்டி, விந்தமடக்கும் சக்தியைப் பெற்றனன். அதுவுமன்றிச் சிவபெருமான் குறுமுனிவனைப் பார்த்து, "நீ தென்திசையிற்சென்று பொதிகையில் வதிவாய்," என்றதும், கும்பமுனி வணங்கி உடன்பட்டு, "நினது பூசனை விடாது செய்தற்குத் தென்திசையின்கண் ஒரு புனித தீர்த்தம் அருளல் வேண்டும்," எனக் கேட்டனன். சிவபெருமான், திருக்கயிலாயத்தில் இனிதுவைகிய ஏழு நதிகளுள் புனிதமாகிய பொன்னி நதியை வருமாறு தன் திருவுளத்தெண்ணினன். அக்குறிப்பு அறிந்த காவிரி சென்று வணங்கி நிற்க, அமலன், அம்முனிவனோடும் தென் திசைக்கு ஏகுமாறு அதற்கு ஆணையிட, அவனருள் திறத்தை அறிந்த காவிரி, ஆறிய ஐம்புலமுடைய அம்முனிவன் குண்டிகையின்கண் புகுந்தது. அப்போது சிவபெருமான், அக்குண்டிகையோடும் தென்பால் ஏகும்படி முனிவனுக்கு அருள் புரிந்து மறைந்தருளினன். அப்பெருமானது அருளைப்பெற்ற அம்முனிவன், அவணின்று தென்திசை நோக்கிச் சென்றனன்.

12. கிரவுஞ்சப் படலம்

மேருவினின்றும் போந்த முனிவன், தென்திசை ஏகுந்தால், சிங்கமுகாசுரனுக்கு இளையனாகிய தாரகன் உறையும் மாயாபுரத்தை அடைய, அங்குற்ற மாயையில் வல்ல **கிரவுஞ்சன்** என்னும் அவுணன், அம்முனிவன் வருகையை உணர்ந்தான். அவ்வவுணனே, வானுலகை மண்ணுலகாக்குவன்; பூமியை விண்ணுலகாக்குவன்; கடலை மலையாக்குவன்; மலையைக் கடலாக்குவன்; பானுவை மதியாக்குவன்; மதியினைப் பரிதியாக்குவன்; அணுவை மேருவாக்குவன்; மேருவை அணுவாக்குவன்; வடவனலை நீராக்குவன்; நீரினைக் கனலாக்குவன்;

ஒரு நாழிகைப் பொழுதில் பதினாயிரத்தொரு கூற்றைத் தேவராயினும் முனிவராயினும் மயங்கிப் பன்னெடுங்காலமெய் அயர, மாயைகள் அளப்பில இயற்றுவான். அன்னான் வன்மையை அளந்தறிந்துரைப்பவர் யாவர்?

அத்தகைய அவுணன், குறுமுனிவன் செல்லும் வழியில், பல சிகரங்களோடும் ஓங்கி, விந்தகிரியைப் போல உருக்கொண்டு, தன்பால் வருவதற்குரிய ஒரு வழியினைக் காட்டிநின்றான். அக்குறுமுனிவன், அம்மலைக்கிடையே செல்லுவதற்குரிய ஒரு வழி உண்டாயிருக்கிறதென்று நினைத்து, அவ்வழியே ஒரு குரோச தூரஞ் சென்றதும் அந்நெறி மறைந்து, மற்றொரு வழி தோன்ற, அவ்வழியே செல்லுகையில் வழியில்லாமலிருக்க, முனிவன் திரும்பி முன்னுள்ள வழியையுங் காணாது மயங்கி, ஓரிடம் பின்னொரு வழி கண்டு, மனங் கலங்கிச் சென்றான். அவ்வாறு செல்லுகையில், நெருப்புச் சூழ்ந்து நெருங்கவும், சுழற்காற்று அலைக்கவும், மேகம் இடியிடித்து மழை பொழியவும், இருள் கவியவும் மாயைகள் பலவற்றை அவ்வவுணன் செய்து மயக்கினான். கவலையுற்ற அகத்திய முனிவன், அஃது இயற்கையோ, அன்றி அறிவிலார் மாயச் செயலோ என்று ஐயமுற்றுப் பின்னர் அவுணர் மாயையென்று தன் ஞானத்தாலுணர்ந்து, வெகுளி மூண்டு, நகைத்துத் தனது கைத்தண்டினால் புழைகள் படும்படி அம்மலையினைக் குத்தினான். பின்னர் அவன் அதைப் பார்த்து, "அறிவில்லாத தீயோய், உன் பழைய உருவம் நீங்கி மாயையாலாகிய இம்மலை வடிவாகவே இருந்து, தீய அவுணர்களுக்குத் துணையாகித் தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் தீமைகள் பற்பலவியற்றி வருக. நமது கைத்தண்டத்தாலுண்டாகிய புழைகளெல்லாம் பல மாயங்களுக்கும் இருப்பிடமாகுக. அதன் பின் எம்பெருமான் உதவிய குமரவேளின் வேற்படையினால் இறுதி எய்துக," என்று சபித்துக் கமண்டலத்திலுள்ள நீரைத் தெளித்து, மாயையை நீக்கி, மீண்டுந் தென்றிசையேகும் வழியினை நாடிச்செல்வானாயினன்.

13. விந்தம் பிலம் புகு படலம்

கிரவுஞ்சனென்னும் அவுணன்; அன்று தொட்டு மலையுருவாயிருந்து மாயைகள் வல்ல பல அவுணர்களுக்கும் அரணமாய்

நின்றான். அப்பொழுதிறைவன், முருகனை நோக்கி, "என்னையாளும் பரமகுருவாகிய குமார மூர்த்தியே, நீயல்லது அன்னவனை அறிவார் வேறு யாவருளர்? தமிழ் முனிவன் இமயம் நீங்கிக் காசி நகரடைந்து, விசுவநாதன் கோயிலுட்புகுந்து, உமாபதியைத் தரிசித்துப் பன்முறை பணிந்து, பிரியா விடை பெற்று, பெருமிதமுள்ள விந்தகிரியின் ஒரு சார் ஏகி, அம்மலையினை நோக்கி, 'மிக்க உயர்வினையுடைய விண்ணளவும் ஓங்கியிருக்கும் விந்தமே, கேள்: யாம் பொதிய வெற்படைந்து இருக்கப் போந்தனம்: அதனுக்கு ஏக இப்பொழுது நீ ஒரு சிறிது வழியினை விடுவாய்,' என்றான். அக்குறுமுனிவன் மொழியினைக் கேட்ட செய்ய விந்தம், 'பரிதியும் மதியமும் படர்தலுக்கு அரியதாய் செய்ய மால் போல நிவந்து நின்ற யான், குறிய நினக்கஞ்சி வழியினைத் தருவனோ? ஏகு ஏகு!' என்றது.

அறிவிலாது அகந்தை கொண்ட அம்மலையின் மொழியினைக் கேட்ட முனிவன், சீறித் தன் தவத்திறலால் விண்ணளவும் தன் கையை நீட்டி, அம்மலையின் சிகரத்தில் வைத்து, வன்மையோடு அழுத்துதலும், அம்மலை ஆற்றாது பாதலத்தில் அழுந்தியது; அழுந்திய உடனே அறிவுகொண்டு அகத்தியனைத் துதித்து, "நின் பெருமையை ஓராது கெட்ட அடியேனுக்கு எழுச்சி எக்காலம்? அதனை அருள் புரிய வேண்டுகின்றேன்," எனலும், முனிவன், "யான் தென்பால் பொதியமேகிப் பின் வரும் இவ்விடை மீளின், அக்கால் நீயும் எழுதி," என்று சூழ்ச்சியின் நகைத்துரைத்துக் கையை முன்போலச் சுருக்கிக் கொள்ள, அம்முனிவனை அருக்கன் முதலிய தேவர்கள் துதித்து வணங்கி, "யாங்களியற்றும் எதிருதவி அறிந்திலோம்! ஆயினும், எங்கள்பொருட்டு நீவிர் பொதிகையில் இருந்தருளல் வேண்டும்," என, அவர்களைத் தத்தமிடத்திற்கேக விடுத்துத் தென்றிசை தொடர்ந்து செல்லுங்கால், மேற்றிசையிலிருந்த இல்வல வாதாவியர் அம்முனிவனது வருகையைக் கண்ணுற்றனர்.

கடல் குடித்த குறுமுனிவன் செல்லுகையைக் கண்ட அவ்விருவருள் வாதாவி என்பவன், ஆட்டுருவங் கொண்டு, மலைப் பக்கத்திலுள்ள ஒரு புதலில் மெல்லிய தழைகளை மேய்ந்

திருக்க, வில்வலன் என்பவன், அருந்தவம் முற்றிய சிவனடியார் உருக்கொண்டு, அகத்திய முனிவன் முன் சென்று பணிந்து, அன்பு காட்டித் தன்னில்லிற் போந்து நல்விருந்தாகுமாறு அம்முனிவனை வேண்டினன். அவனது வஞ்சமோராத முனிவன், அவ்வாறே உடம்பட்டு, அவனோடு இல்லிற்சேக, அவன் முறைப்படி உபசரித்து, நீரின் மூழ்கிப் புனிதமாயிருந்து, அறுசுவையுண்டியை அமைத்து, அதன் பின் அவ்வாட்டினைப் பிடித்துக் கொணர்ந்து, வாளால் இரு துணியாக்கிப் போர்வை நீக்கிக் காயங்களால் இனிய சுவைத்தாக்கி, முனிவனுக்குத் தாழ்மை கூறி, உபசரித்து அருத்தினன்.

அருந்திய பின்னர் ஒரிடத்து அமர்ந்த முனிவன் பக்கலில் அமர்ந்த வில்வலன், அம்முனிவனைக் கெடுக்க எண்ணி, வழக்கம் போல இளவலை நோக்கி, "வாதாவி, விரைந்து வருக," என்றலோடும், அவ்விளையான் ஆட்டுருக்கொண்டு முனிவன் வயிற்றில் சிங்கம்போல முழங்குதலும், முனிவன் அஃது அவுணர் மாயை என்றுணர்ந்து, "ஊன் கொண்ட கறியாகி உண்ட இயல்பே வாதாபி மாளக் கடவன்," என்று கூறித் தன் வயிற்றைத் தடவலும், அங்ஙனமே அத்தீயவன் சாம்பராய் ஒழிந்தான். அஃதறிந்த வில்வலன், முன்னையுருக்கொண்டு முனிவனை முனிந்து, தண்டேந்திச் சென்று, கொலைத் தொழில் முயலலும், குறுமுனிவன் தருப்பையைக் கிள்ளிப் பசுபதியின் கணையாக அருச்சித்து விட்டனன். அப்படை அவன் ஆவியை உண்ண, அகத்தியன் அக்கொடியார் உறைவிடம் நீத்து அப்பாற்போயினன்.

14. காவிரி நீங்கு படலம்

செங்கரத்தில் தூங்கிய குண்டிகை நீரொடு சென்ற குறுமுனிவன், கொங்கு நாடு நோக்கி ஏகுதலும், இறந்த துருவாச முனிவன் மைந்தராகிய வில்வலனும் வாதாவியும் கரிய மேக நிறத்தையும் சுழல் கண்ணையும் பெருங்கோபத்தையுமுடையராய்ப் பயங்கர உருவத்தோடு ஆரவாரித்து அணுகியும், அகன்றும், மறைந்தும், சூழ்ந்தும் தோன்றினர். அத்தின்மையைக் கண்ட அகத்தியன், அஃது அக்கொடியரைக் கொன்றதால் உண்டாகிய பாவம் என்றும், அவர்கள் முனிவன் மைந்தர்களாதலை

யால் பிரமகத்தி சேர்ந்ததென்றும் தெரிந்து, அது தீரும் பொருட்டு, அக்கொங்கு நாட்டின் ஒரு புறத்தில் சிவலிங்கம் தாபித்துச் சிவார்ச்சனை செய்து வருகையில், அவனை எய்திய கொலைப்பாவம் தொலைந்து போயிற்று.

அம்முனிவன் அங்கமர்ந்து தவமியற்றுதலை உணர்ந்த நாரத முனிவன், சீர்காழியில் சூரன் கொடுமைக்கு ஆற்றாது மறைந்து வேணுவாகித் தவமியற்றிக்கொண்டிருக்கும் இந்திரனை நாடிச் சென்றனன். இந்திரன், முனிவன் வருகையைத் தெரிந்து சென்று அடி வணங்க, நாரதன், "இவண் நீ சுகமாய் இருக்கின்றனையோ?" என்று வினவினன். இந்திரன், "இதுகாறும் நினதருளால் சுகமாகவேயிருந்தேன். இது பொழுது சிவபெருமானை அருச்சித்தற்கு ஓர் இடையூறு நேர்ந்துள்ளது. அஃதாவது, சிவார்ச்சனைக்குரிய பூக்கள் நிறைந்த நந்தனவனம் நீரின்றி வாட்டமடைகின்றது. அதனால், பூக்களும் இல்லை. இது பெருங்குறை," என்று கூறினன்.

முனிவன், "இந்திரனே, உனது அரசும் வாழ்வும் விரைவில் அரனருளால் உன்னைச்சாரும். நீ வருந்தல் வேண்டா; நினது நந்தனவனம் நீராற்செழிக்கவும், சிவார்ச்சனை தீங்கின்றி முற்றப் பெறவும், உன் துன்பம் நீங்கவும், நற்காலம் நேர்ந்திருக்கிறது. முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவபெருமான், அகத்திய முனிவனைத் தென்பாற்செல்லென்று விடுப்ப, அம்முனிவன், ஆறு தாங்கிய குண்டிகையொடு தென்றிசை நாடிச் சென்றான். அவன் தன்னை எதிர்த்து வழிபடைத்து நின்ற விந்தகிரியை அடக்கிச் சூரன் மருகராகிய வில்வல வாதாவியரைத் தொலைத்தான். அதனால், அவன் தனக்கு நேர்ந்த பாவம் நீங்கக் கொங்கு நாட்டில் தவமியற்றி அருள் பெற்று, இன்னும் அங்கே அமர்ந்திருக்கின்றான். அவனது கமண்டலத்துள்ள காவிரியாற்றை நீ இங்கு வருமாறு செய்குவையாயின், உன் மனக்குறையனைத்தும் நீங்கும்," என்று உரைத்தான்.

அவ்வுறுதி கேட்ட இந்திரன், "அவன் கரகத்திலுள்ள ஆற்றினை இவ்விடை ஒழுகச்செய்வது எத்திறம்?" எனலும், நாரதன், "விநாயகப் பெருமானை வழிபட்டுத் தவம் புரிந்தால், அப்பெருமான் அதனை முடித்தருளுவன்," என்றான். இந்திரன்

மகிழ்ந்து, அப்பொழுதே தந்திமாமுகற்கு இயன்ற பூசனை இயற்றுவதாகக் கூறலும், அவனிடம் முனிவன் நன்றென்று விடை பெற்றுச் சென்றான். பின்னர் இந்திரன், கணேசப்பெருமான் உவக்குமாற்றால் அருச்சனை ஆற்றிப் பண்ணியம், பல வருக்கங்கள் முதலிய நிவேதித்துப் பணிந்து நின்று ஏத்தினான். இந்திரன் பூசனை உவந்த கணேசப்பெருமான், அவனெதிரில் கணத்தவர் சூழ எழுந்தருளி, அவன் வேண்டியன யாவுங் கூறுமாறு கேட்டனன். இந்திரன், சிவபெருமான் பூசனைக்காகும் மலர்வனம் நீரின்றி வாடத் தன் மனம் வாட்டமடைந்தது எனவும், அக்குறை தீரப் பெருமான் அருள வேண்டும் எனவும் கூறினான். விநாயகப் பெருமான், "ஆகாய கங்கை வேண்டுமா, அல்லது ஏழ் பெருந்தலத்துப் புனித தீர்த்தம் வேண்டுமா? யாது வேண்டினை?" என்றான். இந்திரன், "அடியேன் அவற்றை விரும்பினேனல்லேன்; உமக்கு அரியதொன்றில்லை. அடியேன் பெற விரும்புவது கொங்கு நாட்டில் தவம் புரியும் அகத்திய முனிவன் கரகத்தின்கண் உள்ள காவிரித் தீர்த்தமே. அதனைக் கவிழ்த்தால் அந்நதி இங்கு வந்து நந்தனவனத்தைச் செழிக்கச் செய்யும்; அதனால், அடியேன் மனத்துயர் அகலும். ஈதே அடியேன் வேண்டுகோள்," என்று பணிந்தான். விநாயகப் பெருமான், அவ்வாறே தருவதாகக் கூறிக் கொங்கில் தவமியற்றுங் குறுமுனிவன்பால் அணைந்தனன். சிவபெருமான் அகத்திய முனிவன் குண்டிகையில் பொன்னியாற்றைப் புகக் கட்டளை இட்ட ஞான்று, அப்பொன்னி பரமனை நோக்கி, "யான் அம்முனிவனை விட்டு நீங்குவது எக்காலம்?" என்று இரந்து கேட்டது. சிவபெருமான், "அம்முனிவன் உன் காரணம் நோக்கிக் கரங்காட்டுவான். அஞ்ஞான்றே நீ நீங்கக்கடவை," என்றனன். விநாயகப்பெருமான் அச்சூழ்ச்சியை முடிக்க வெண்ணி, ஆண்டொரு காக உருக்கொண்டு, அவ்வகத்தியன் பக்கலில் இருந்த கரகத்தின்மீது அமர, அம்முனிவன், அக்காகத்தை ஐங்கரனென்றோராது, ஒரு பறவை என்ற உணர்ச்சியினால் அதை ஓட்டுங் குறிப்பால் தன் கையை நீட்டி ஓச்சினான். கணேசப் பெருமான் குண்டிகையைக் கவிழ்த்து, "காவிரியே, முன்னாள் ஈசன் கூறியருளியவாறே இம்முனிவன் இது பொழுது கையைக் காட்டினான். ஆதலின், இனி நீ யாரின்

மீது படரலாம்,'' என்றனன். அப்பொன்னியாறு, முற்காலத்து அண்ணலருளால் போந்த கம்பை ஆற்றைப்போல விண்ணும் மண்ணும் நடுங்க ஆர்த்துப் பொள்ளெனப் படர்ந்தது.

அங்ஙனமாகவும், உமை மைந்தன் காகவுரு நீத்து, மறை நூல் வல்ல பார்ப்பனச் சிறுவன் போலச் செல்லுதலைக் கண்ட முனிவன், "இவன் தேவனோ! அவுணனோ! யானறிகிலேன்! திறலின் மிக்க இவனைப் பின் தொடர்ந்து அறிவேன்,'' என்று சீற்றத்துடன் அவன் பின் தொடர்ந்தனன். விநாயகப் பெருமான், அஞ்சினன் போன்று ஓட, முனிவன் தன் கையைக் கவித்தமாக்கிச் சிரசில் குட்டுவதற்காகப் பின் தொடர்ந்து துரத்தினன். இவ்வாறு மாணியாம் உருக்கொண்ட அப்பெருமான், அகத்தியனை நெடுந்தூரம் அலையச் செய்தலும், முனிவன் களைப்படைந்து, செயலற்று நிற்க, அவனது தளர்ச்சியைக் கண்ட தயாநிதி, உண்மையான தனது உருவத்தைக்காட்டி நின்றான். தாரகப் பிரமமாகிய விநாயகப் பெருமான் திருவுருவத்தைக் கண்ட முனிவன், அச்சமுற்றுக் கலங்கி, குட்டுவதற்காகக் கவித்த தனது கரத்தினால் தனது நெற்றியில் குட்டிக்கொண்டு, பல காலும் அடி பணிந்தான். பெருமான் முனிவனைப் பார்த்து, அருள் சுரந்து, "வருந்தலை! வருந்தலை! நீ வேண்டியதென்னை?'' என்று வினவினன். முனிவன், "தேவரை அறியாது குட்டுவதற்காக எடுத்த இக்கையால் யான் குட்டிக்கொண்டு அப்பாவத்தின் நீங்கினேன். தேவரது திருவடியையும், சிவபரஞ்சுடரின் அடித்தலத்தையும் மறவாத அன்புதான் அடியேனுக்கு வேண்டும். அன்றியும், இவ்வாறு தேவர் சந்நிதானத்தில் யாவர் ஒருவர் தம் கையால் நெற்றியில் தாக்கிக்கொண்டு குறை இரக்கின்றாரோ, அவர்க்கு அருள் சுரக்க வேண்டினேன்,'' என்றான்.

விநாயகப்பெருமான், "நின் கருத்தின் வண்ணமே அருளினம்; இவற்றையெல்லாந் திருவிளையாடலாகக் கருதினம். அன்றியும், இந்திரன் சிவபெருமானைக் குறித்துச் சீர்காழியில் தவமியற்றுகின்றான். அவன் வைத்த மலர் வனம் செழிக்க அவனது வேண்டுகோளின்படி யாம் இவ்வாறு செய்தனம்,'' என்று அருளினன்.

முனிவன், "இக்கரகத்தில் புனித நீர்த்தம் சிறிதுமில்லையே! யான் செய்யக் கடவதென்னை ?" என்று கேட்டனன். வேழமுகத்து வள்ளல், தனது திருக்கரத்தை நீட்டிக் காவிரியின் புனலைச் சிறிதே அக்கமண்டலத்தில் பெய்தருளினன்.

அகத்திய முனிவன் மகிழ்ந்து, பலவாறுகத் துதித்து வணங்கி நிற்றலும், அவனுக்குப் பெருமான் அருள் புரிந்து, மறைந்தருளினன். பிறகு பரவையுண்ட குறுமுனிவன், அக்கொங்கு நாடகன்று, தென்திசை நோக்கி நடந்தான்.

15. திருக்குற்றுலப் படலம்

சிவபெருமான் திருவடியை மனத்துக் கொண்ட அகத்திய முனிவன், திருமால் வதியும் குற்றுலம் என்னும் வளநகரைக் குறுகினன். அம்முனிவன் வருகையைக் கண்ட வயிணவப் பிராமணர்கள், மனம் பொறுது, எதிரில் நின்று, "நீயோ, தகுதியற்ற கண்டிகையும் நீறும் அணிந்துளாய்; எல்லாரும் அறிய ஐயமேற்ற புராந்தகனுக்கு அடிமை பூண்டுளாய்; கையில் தண்டமும், குறிய உருவமும் உடைய நீ இவ்விடம் வருதல் தகாது. எம்பெருமான் நகரினின்று அகல்! அகல்!" என்று கூறினர்கள். அகத்திய முனிவன், வெகுளாது நகை செய்து, "வேத நெறி கடந்துளீர், நீவிர் இவ்விடம் நெருங்கி உறைவதை யான் அறிந்திலேன். இத்திறம் யாவரும் மொழிந்தாருமிலர். நல்வழியினிர் என்று கருதி வந்தேன். உமது பான்மையை உணர்ந்திருப்பின், யான் இம்மூதூர் வரவும் நினையேன். வெகுளற்க; யான் மீண்டு செல்லுவேன்," என்று புகன்றனன். அவர்கள் பொறுது, "இத்தலம் நீ வருவதும் பாவமாம்! மீண்டு செல்!" என, முனிவன், "நன்று கூறினீர்! இதுவே உண்மை!" என்று கூறி, அவர்கள் நந்தி தேவர், ததீசி முதலிய பெரியாரிட்ட சாபம் நீக்க வல்லார்களோவென்று நினைந்து, அப்பாற்சென்று, "சிவநிந்தை செய்த அவர்கள் செருக்கை அடக்குவேன்!" என்று சிவபிரானைத் தியானித்துத் தனது மாயையால் திருமாலைப் பரவும் பாகவத வேடம் பூண்டு, மீண்டும் அவ்விடம் வந்தனன். அவ்விரு பிறப்பாளர் அவனை அடி பணிந்து உபசரித்து, திருமால் எழுந்தருளி இருக்கப் பெறுவதாகிய திருக்கோவிலைக் காட்ட, முனிவன் கண்ணனை

மனத்திலுன்னிக் கரங்குவித்து வலம் வந்து, "யாம் இன்று இவரை வழிபடுவதற்கு வேண்டிய திருமஞ்சன முதலியவற்றைக் கொணருமின்," என, அவ்வாறே அவர்கள், அப்பொருள் அனைத்தும் எஞ்சாமலுய்த்திடலும், முனிவன் அவர்களைப் பார்த்து, "யாம் இன்று இவரை அருச்சிக்கும் முறையைப் பாருங்கள்," என்று உட்புகுந்து, சிவபெருமானை மனத்துட் கொண்டு, சிறிய உருவத்தினனாகிய திருமால் முடியில் கையை வைத்து, 'குறுகு குறுகு குற்றாலம்!' என்று மேனியைக் குழைவித்துச் சிவலிங்கமாக்கி, சிவாகமத்தின்படியே அருச்சித்தனன். அதைக் கண்ட வைணவர்கள், "இவன் முன் இங்கு வந்து மீண்டவன்; பின் மாயையால் இவ்வடிவங்கொண்டு இவ்விடம் புக்கு நம் சமயத்தை அழித்தான்!" என்று வெகுண்டு, குழுமி முனிவனை வளைந்தார்கள். பற்றுவதெண்ணி நெருங்கிய அக் கூட்டம் சிதறியோடும்படி முனிவன் தனது வெகுளித்தீயை உய்த்தலும், அத்தீ அடர்ந்து அவர்களைத் துரத்த, அவர்கள் அந்நகரத்தை விட்டு அன்றே சிதறியோடி ஒளிந்தார்கள்.

அவ்வைணவர்கள் போய பின்னர், முனிவன் அன்று முதல் அது சிவபெருமானிடமாயிற்றென்று கருதி, அப்பெருமானை அருச்சித்துப் பணிந்து விடை பெற்றுத் தென்பாற்சென்றனன்; பிறகு பொன்னொடு மணி கொழித்திழியும் அருவிகளையுடைய பொதியவெற்பை நண்ணிக் காமனை எரித்த கண்ணுதல் அடியிணையை மனத்திலமைத்துத் தவத்தினைப் புரிந்து அமர்ந்திருந்தான்.

16. இந்திரன் அருச்சனைப் படலம்

காகவுருக் கொண்ட கணேசப் பெருமானால் கரகத்தினின்றும் கவிழ்க்கப்பட்ட காவிரி நீத்தம் படர்ந்த தன்மை, விடற்கரிதாகிய பாசத்தளையினீக்கி நன்னெறிப் படுத்தலோடும் குருவருளாற்செல்லும் ஆருயிர் போன்றும், தடை வல்லான் பெருங்கடத்துத் தடைப்படுத்திய பாந்தள் அருளுடையான் ஒருவன் அத்தடை நீக்கச் செல்லுதல் போன்றுமிருந்தது. அன்றியும், சந்தனம், அகில், சங்கு, தரளம், கவரி, யானை மருப்பு, பொன், மணி ஆகிய இவற்றை அலைமேற்கொண்டு வந்திழியும் நதியின் தன்மையானது, வருணன் அப்பொருள்களை

யெல்லாம் இந்திரன்பாற்செலவுய்த்தது போன்று இருந்தது. இத்தன்மையோடு அலைகளால் அகல் வான் முட்டி, காவதம் பல பரவிக் காசினியை அளந்து, கீழ்த்திசைச் சென்ற பொன்னி நீத்தம், இந்திரன் இருந்து நோற்கும் இடமான போது நிறைந்த தண்டலை புக்கது. அக்காமர் காவினில் பீடுற எய்திய பொன்னி நீத்தத்தைக் கண்ட ஆகண்டலன் எழுந்து, ஆடியும், நகைத்தும், தங்கோன் அருச்சனை முற்றியதென்று பாடியும், முதல்வன் தாளைப்பரவியும், படர்ச்சி தீர்ந்தான்.

பருவரல் நீங்கிய பாகசாதனன், சூரனை வென்று தன்னரசும் வளமும் அடைந்தாற்போன்று மதர்ப்படைந்தனன். அவன் மனக்களிப்பை உரைப்பவர் யாவர்! அவ்வெள்ளம் பாய்தலும், அம்மலர் வனம், மகவானைப்போல வாட்டம் நீங்கித் தளிர்த்து மாரி காலத்துத் தூவலால் கான் நிறை மரனும் பூடும் வல்லியும் கவினடைந்தாற்போன்று, மேல் நிறைந்த இலைகள் மல்கி, விளிந்த சினைகளும் போதும் மல்கிக் கவின் அடைந்தது. வானளாவிய புன்னைகள் அனைத்தும் வளம் பெற அரும்பிப் பூத்தது, தாரகை நெருங்கி மொய்க்க, விண்ணின் முகிலினம் விளங்கியது ஒத்தது. பண் பயில் வண்டினம் பயிலுறச் சண்பகங்கள் கவர் வனப்பில் தயங்கிப் பூத்தன. வாவியும் கிடங்கரும் வண் டாமரையொடு காவிகள் பூத்துக் கவினைத் தந்தன. இவ்வாறு மரங்களும், கொடிகளும், ஏனையவும் அரும்புதல் மலர்தல் ஆகிய காட்சி, மாலைச் செக்கரும், விண்ணின் மீனும் விரவியது ஒத்தது. இவ்வளம்படப் பூத்த மலர் வனத்தினை இந்திரன் மகிழ்வொடு நோக்கி, விடியற்காலத்து மேவி, வண்டுகள் வீழா, முன்னர்ப் புரையிலாக் கடிமலர் கொய்து கொணர்ந்து, கண்ணுதலடிகளில் ஆகம விதிப்படி அருச்சித்தேத்தினன். அந்நாள் முதல் இவ்வாறாக உம்பர் கோமான் வைகலும் நோற்று அச்சண்பக வனத்தில் தங்கியிருந்தான். இது நிற்க.

17. தேவர் புலம்புறு படலம்

சூரபன்மனால் ஏவப்பட்ட இழிந்த ஏவல்களைச் செய்து தளர்ந்த சில தேவர்கள், எக்காலத்தில் அப்புன்மை தம்மை நீங்குமென்று வருந்திப் பொன்னகரை விட்டுப் புவியினிற் போந்து, செந்தமிழ் நாடாகிய மாதின் சிறந்த வதனமெனத்

திகழும் சீர்காழியை நல்லி, அவ்வுழித் தவமுயலும் இந்திரனைக் கண்டு, அடி பணிந்து, "எம்மிறையே, எம்மை நீத்து இவ்வாறு தனித்திருப்பதுந் தகுதியோ? எங்கள் துன்பங்களைத் தீர்க்கக் கருதிலையோ?" என்று பலவாறு இரங்கிக் கூறி வருந்தினர் கள். இறைவனாகிய இந்திரன், அம்மொழிகளைக் கேட்டு அயர்ந்து, வெய்துயிர்த்து, அவர்களை நோக்கி, "சூரன் வீரமா மகம் இயற்றிய ஞான்றே நம் அரசும் வாழ்வும் தொலைந்தன! தயாநிதியாகிய சிவபெருமான் உவக்குந் திறமுடைய தவமே அன்றி உயிர்க்குறுதி மற்றொன்றுண்டோ? ஆகலான், அப் பெருமானைக் குறித்து இதுகாறும் அரிதில் தவமுயன்றேன். யாம் அடைய வேண்டுவன யாவும் அவனருளால் விரைவில் அடைவதற்கு ஓர் உபாயம் யாதெனின், அவ்வுமாபதி அமரும் திருக்கயிலையை ஒருங்கே நண்ணி, அவனைப் பணிந்து நின்று, அவனருள் பெறுவதுதான்," என்று கூறினன். அவ்வாறு கூறிய இந்திரனைத் தேவர் பணிந்து கயிலை செல்ல ஒருப்பட் டனர்.

அப்பொழுது வணங்கி நின்ற தேவர்களை இந்திரன் சற்று அங்கிருக்கச் செய்து, தான் தனித்து அயிராணியின்பால் அணு கினன். எய்திய இந்திரனை அன்னநடையினையுடைய புலோ மசை அடி பணிந்து, அவன் கருத்து யாதெனக் கேட்டனள். அம்மொழியைக் கேட்ட வேந்தன், "சூரன் பணியால் வருந் திப் போந்து இரங்கிய தேவர்களின் இடுக்கணும் நமது துயரும் நீங்க, வரைமகள் கணவனாகிய கறைமிடற்று இறை வன் வைகும் அப்பொருவறு பொருப்பிடைப் புத்தேளிரோடும் போகக் கருத்துடையேன். ஏந்திழாய், ஈது நின்பால் கூறிப் போக வந்தேன்," என்றான், அப்பிரிவுக்குரிய மொழியினைக் கேட்ட அயிராணி அயர்ந்து, மயங்கி, மண்ணிடை வீழ்ந்து, இந்திரன் தேற்றச் சிறிதே தெளிந்து, "பொன்னின் நாடிழந்து புவியிற்போந்து, காடிடமாகக் கவன்றிருப்பார்க்கு உயிர்த்துணை யாகிய நீவிர் அகன்றால், யான் அவுணரால் கற்புமழியப் பெறு வேன்! ஆகலின், நும்மோடு அக்கயிலைக்கேகுவன்," என்றாள்.

அமுதினைபொத்த அவள் மொழி கேட்ட மகபதி, "உன் னைக் காக்கும் திறமுடையான் ஒருவனுளன். அவன் மாசாத்

தன் எனும் பெயருடையான்; விரிசடை அண்ணலும், புனல் துயில்வானும் பொருந்தி அளித்த ஐயன். அவனை அன்பால் விளித்து, யான் கயிலை சென்று இங்கு வருமளவும் காவலை இயம்பி, நின்னை அவன்பாற் கையடையாக்குவன். அஞ்சாதே! ஒன்றும் எண்ணி வருந்தாதே!" என்று மொழிதலும், அயி ராணி, "அன்னவன் சிறப்பினை அறிய எனக்கு மொழிக," என்று வணங்க, இந்திரன் ஐயன் வரலாற்றை எடுத்துக் கூறத் தொடங்கி, "முன்னொரு காலத்தில் தேவர், சிவபெருமான் திருவருளினைப் பெறாது, பாற்கடலைக் கடைந்தனர். அக்கட லிடத்திலிருந்து ஆலகாலமென்னுங் கடிய் விடமெழுந்து, அனை வரையும் வருத்தியது. அதனை அஞ்சிய அவர், ஓடி ஓலமிட்டுத் திருக்கயிலை சென்று, சிவபெருமானை வேண்டிக்கொண்டனர். அப்பெருமான் அவ்விடத்தினைக் கண்டத்தடக்கிப் பின் அக் கடலைக் கடையச் சொன்னான். கடையச் சென்றவர், தந்தி முகத்து எந்தையை வழிபடாமையால், மத்தாகிய மந்தரமலை பாதலத்திலழுந்தியது. அதனை உணர்ந்த திருமால் முதலிய தேவர், கணேசப் பெருமானை வழிபட்டுக் கடைய, ஊறு நீங்கி, அமுதமெழுந்தது. அவ்வமுதத்தினைத் தேவாசுரராகிய இரு பகுதியினரும் கடல் கடைந்த உரிமையால், தம்மால் வந்த அவ்வமிழ்தம் தமக்கே உரியதென்று தம்முள் மாறுகிப் பொர நினைத்தனர். அக்கணம் திருமால், ஒரு மோகினி வடிவங் கொண்டு, சுரரும் அசுரரும் காணும்படி முன்னின்று, 'அமுத மும் உள்ளது; யானும் உள்ளேன்; இவ்விரண்டனுள் நீங்கள் விரும்புவது என்னை?' என்று வினவினன். தவமற்ற அவுணர் கள், 'யாம் விரும்புவது அமுதத்தினுஞ் சிறந்த நின்னையே,' என் றனர். மோகினியாகிய திருமால், நன்றென அமுதினைத் தேவ ருக்களித்து, அவுணரொடு சென்று, அவரை நோக்கி, 'என்னை இன்பொடும் புல்லும் வலியவர் இக்குழுவினுள் ஒருவரும் இல்லையே!' என்றனன். அவ்வவுணக் குழுவில் இருந்த வீரர், 'யான் வன்மையுடையேன்! யான் வன்மையுடையேன்!' என்று தம்முள் முரண்பட்டு ஒருவரோடொருவர் மலைந்து மாண்டனர்.

"அவ்வாறாகிய காலத்தில் சிவபெருமான், மோகினியாகிய திருமால் பெற்றிருந்த மயக்கும் வனப்போடு அவளை அணையுங்

கருத்துடன் அருகிற்செல்ல, மாலாகிய மோகினி அஞ்சி அகன்றனள். அப்பெருமான், 'நால்வகைச் சத்திகளுள் நீ ஒரு சத்தியல்லையோ? ஆதலின், நின்னை அணைய விரும்பினேன்!' என்று கூறினன். மோகினி இசைந்து, சம்புத்தீவில் சால விருக்க நிழலில் மயங்கி உள்ளுருகி, அப்பெருமான் இன்புறுமாறு கலந்தாள். அவ்விருவரும் கலந்த பொழுது, கறுத்த மேனியும், செங்குஞ்சியும், செண்டேறு கையுமாய் உக்கிரத் தோடு ஒரு மகன் பிறந்தனன். முக்கண் எந்தையும் முயக்கினை நீத்து, அக்கணமே 'அரிகரபுத்திரன்' என்னும் பெயரினை அவனுக்கு ஈந்து, உருத்திரர் கணத்தொடும் வைத்து, வரம் பல நல்கிப் புவனமும் நல்கி, அதற்கியையத்தனவும் நல்கி, அமரர் மாதவர் ஆகிய அனைவரும் ஏத்தும் மேன்மையும் கொடுத்தான். பிறகு திருமால் தன தன்மை உருவொடு நின்று தொழவும், அப்புதல்வன் நின்று வணங்கவும், அவர்க்கு விடையளித்துச் சிவபெருமான் தன்னிடஞ் சென்றருளினன்.

"அவ்விருவரும் தந்தமிடஞ் சார்ந்தனர். தனதிடஞ்சார்ந்த அரிகரபுத்திரன், சாரதர் தம்மொடு எஞ்ஞான்றும் இருந்து, எல்லா உலகினையுங் காத்தனன். அத்தன்மையனாகிய மாசாத்தன் என்னிடத்து வைத்த அன்பினால் இங்கு வந்து நின்னைக் காத்தருளுவன்," என்று உரைத்தனன்.

புலோமசை அதற்கு இசைந்து நின்றாள். மாதின் இசைவு அறிந்த இந்திரன், அன்பால் ஐயனை விளித்து, "ஐயனே, இவள் நின் அடைக்கலம். யான் வருந்துணையும், இன்னல் நேராது, இவளைக் காக்க வேண்டும்," என்று மொழிந்து, அவனை அங்கண் விடுத்துத் தேவரோடுங் கயிலையை அடைந்தான். காவலேற்ற ஐயன், தன் வீரருள் வாட்போர் நிரம்பிய வயத்தின் மிக்க மாகாளன் என்னும் வீரனை அருளால் நோக்கி, "இம்மாதினை ஏதம் அடையா வண்ணங் காப்பாய்," என்று ஆணை தந்து அகன்றான்.

திருக்கயிலையைச் சார்ந்த இந்திரன், தேவரோடு ஏகி, நந்தி பண்ணவனை வணங்கிச் சிவ சந்நிதானஞ் செல்ல வேண்டுதலும், அப்பெருந்தகை, "நீங்கள் இப்பொழுது காணுஞ் செவ்வி

னல்லன் அச்சிவபெருமான்; நால்வருக்கும் ஞான முதற் பொருள் காட்டி இருந்தனன்," என்று நவின்றனன்.

இந்திராதியர் மனங்கலன்று, "அடியேம் உலகிற்செல்லுவ மேல், சூராதியர் எம்மைப் பிடித்துச் சிறை செய்குவர். ஆதலின், இவ்விடை ஒருபுடை யாங்கள் இருக்குமாறு அருள வேண்டும்!" என்றனர். அவ்வாறே நந்தி தேவன் அவ்வாயிலின் ஒருபுடை இடங்காட்டியருள, இந்திரன் முதலிய தேவர் கவலை நீங்கி, அங்கிருந்தனர்.

புலோமசையின் செய்கையையும், ஏனையோரது செய்கையையும் இனிக் கவனிப்போம்: இந்திரன் கயிலை சென்றதும், பாங்கரில் அணங்கினர் போற்ற அயிராணி அப்பூங்காவினின் தவம் புரிந்திருந்தாள். இந்திரன் பிரிந்து கயிலைக்கேகி நீண்ட காலஞ் சென்றும் வாராமையால், தவமிழைத்து வருந்திய சசி என்பாள், தன்னுடல் வாடப்பெற்று, கவலையுற்றிருந்தாள். அதுபொழுது, சூரனுக்கு இளையவளும், கற்பிழந்தவளுமாகிய **அஜமுகி** என்னும் பெயரினையுடைய தீயாள், **துன்முகி** என்னுந் தோழியோடுந் திரிந்து வருகையில், சீர்காழியை அடைந்து, அப்பூங்காவினிற்புகுந்து, அதன் கணின் முழுதும் நோக்கிச் செல்லுங்கால், காவல் பூண்டிருந்த மாகாளனாகிய வீரன், அத்தீயாள் வருகையை உணர்ந்து, அவளைத் தண்டித்தல் கருதி, அவள் காணாவகை அங்கு மறைந்திருந்தான். அஜமுகி அழகு மிக்க அயிராணியைக் கண்டு, அவளொருகனைந்து, தன் முன்னோனாகிய சூரபன்மனது தோளினைத் தோய ஒருப்படும்படி அப்புலோமசைக்கு உரைத்து நின்றாள்.

ஆட்டு முகத்து அஜமுகி கூறிய அக்கொடுமொழியை அயிராணி கேட்டு, மனங்கலங்கி, "நன்முறைப்படி அரசு செய்யாதவரும், பிறனில் விழைவாரும் கடுநரகில் விழுதல் திண்ணம். உமது அரசும், வாழ்வும், வீரமும் ஆகிய அனைத்தும் இனிச் சின்னாளில் அழியும். அறிவிலீ, அடாதன சொல்லாதே!" என்றனள்.

உடனே அஜமுகி, இந்திராணியை வலிந்து தன் கரத்தாற் பற்றி ஈர்த்தனள். அவள் கலங்கி, மாசாத்தனை நினைத்து

அழைத்துப் புலம்புதலும், அங்கிருந்த மாகாளன் விரைந்து வந்து அஜமுகியை எதிர்க்க, அவள் சசியைத் தோழியிடஞ் சேர்த்துப் போர் புரிந்து, மீண்டும் சசியைப் பிடித்தலும், மாகாளன், அவளது கரத்தையும் துன்முகியின் கரத்தையும் துணித்துக் காலால் உதைத்துருட்டித் தேய்த்தலும், அவ்விருவரும் புலம்பிக்கொண்டிருந்தனர். அவருளம் மருண்டு பதைபதைத்து மறித்த கையளாகிய அஜமுகி எழுந்து, சசியை நோக்கி, அவளை உண்பதாகக் கூறிச் சென்று, மீண்டும் கை விழுந்த காரணத்தால் பலவாறு கதறினள். பின்னர்த் துன்முகியால் தேற்றமடைந்து, சசியை நோக்கி, "என் முன்னவனால் ஆகாத காரியமில்லை; அவனுக்கு அடங்காதாருமில்லை. அவனை அஞ்சி மறைந்துறையும் உன் கணவனைச் சிறை செய்து, உன்னை அவனுக்கு உரியள் ஆக்குவன் காணடி!" என்று சூளுரைத்துத் தோழியோடு சென்றாள்.

18. இந்திரன் மீட்சிப் படலம்

அஜமுகி அகன்ற பின்னர், அங்கு நின்ற வீரமாகாளன், வருத்தமுற்றிருந்த சசியை நோக்கி, "அன்னையே, அசுரரைக் குறித்து நீ சிறிதும் அஞ்சற்க! உன் தலைவனாகிய இந்திரன் வருந்துணையும் உனக்கு இடர் வாராமல் நின்னைக் காப்பேன். நீ இவ்விடையே கவலாது உறைவாய்," என்று கூறிச் சென்ற பின்னர், புலோமசை அப்பூஞ்சோலையின் ஒரு சார் தன் கணவன் ஆக்கத்தினைக் கருதித் தவமியற்றிக்கொண்டிருந்தாள்.

அச்செய்தியை நாரத முனிவன் அறிந்து, வெள்ளி வெற்பினுக்கேகி, காலம் பெறாது இருந்திடும் இந்திரனிடம் வையத்தின்கண் உள்ள புலோமசைக்கு நேர்ந்த இன்னலனைத்தையும் மொழிந்தான். அத்தீமையைக் கேட்ட இந்திரன், பெரிதும் உள்ளங் கவன்று, சிறிதே தேறிச் சீற்றமடைந்து, தன்னை நொந்து, இரங்கிச் சூழ்ந்த தேவரோடு சிவபெருமானைத் துதித்து, நந்தியண்ணலை வணங்கி, "கணக்கிறந்த நாள் செவ்வி நோக்கியும், பரமன், யானிழைத்துள்ள தீமையால் கருணை செய்தானில்லை! ஆகலான், நீலகண்டத்தெந்தையாகிய நிமலனை நோக்கித் தவஞ் செய்து பேறு பெறுதற்குரிய மண்ணுலகத்திற் செல்ல அடியேங்களுக்கு அருள் புரிய வேண்டும்!" என்றான்.

நந்தியம்பண்ணவன் நன்றே செல்லுமாறு கூறவும், இந்திரன் வணங்கித் தேவரொடு புவியிற்போந்து, சீர்காழியை நண்ணி, காவல் பூண்டிருந்த மாகாளனைக் கண்டு, உவகையாற்புல்லி, அன்பால் முகமன் பல உரைத்து, ஐயன்பால் போக விடை அளித்துத் தனது அன்பிற்கு அருங்கலமாகிய அயிராணி நோற்றிருக்குஞ் சூழலிற்சென்று, அவ்வணங்கினைக் கண்டு, அன்பாற் புல்லி, அவள் துயராற்றினன். பின்னர் அவன் சூளுரைத்துச் சென்ற அஜமுகியின் சொற்களைக் கேட்டு நடுக்கமடைந்து, செய்வதென்னென்று மனத்திலுன்னி, இந்திராணியைத் தேவர்களோடு மேருமலையில் கொண்டு போய் மறைத்திருந்தான்.

19. சூரன் அரசு செய் படலம்

மகபதியானவன் இங்ஙனம் இருப்ப, முன்னரே சென்ற அஜமுகி, கொடிய துன்முகியொடும் மகேந்திர நகரை அடைந்தாள். அப்பொழுது சூரன் அரசு வீற்றிருந்ததைச் சிறிது அறைகுவோம்: மேலே உயர்கின்ற விண்ணின்றிழிந்த விழுமிய மாநிலப் பரப்பில் ஆயிரங்கோடி கொண்ட அண்டத்தில் உள்ளதும், ஆடகத்தால் திசை முகத்தவர்கள் செய்ததென்ன ஒய்வின்றி விளங்குவதுமான பொற்சபை ஒன்று, ஆயிரயோசனை விசாலம் உள்ளதாய்ச் சூரன் அரசியல் நடாத்துதற்குரியதாயிருந்த அவைக்களத்தில், ஆயிரங்கோடி பத்தியில் நிறுத்திய பொற்றாணம் பரந்துள்ள பெருமையைப் பகர்வார் யாவருளர்! அந்நலம் வாய்ந்த மன்றத்தில் அரியணையின்மிசை வெஞ்சூர மன்னவர் மன்னன் அரசு வீற்றிருந்தான்.

இவ்வாறு சூரபன்மன் அரசு வீற்றிருக்க, அவ்வமயத்து, அந்நகர் அருகில் துன்முகியோடும் அத்திய ஆட்டு முகத்தாள் வந்துற்றாள். அஃது எவ்வாறிருந்ததெனின், மேன்மை தங்கிய மகேந்திரமென்னும் சிறந்த நகரின்கண் கூட்டி வைத்துள்ள பொருளெல்லாம் அழியத் தக்கவையென்னும் மூத்தாள், அடுத்ததொரு துணையொடும் வந்துற்றாற்போல இருந்தது. அவ்வண்ணம் கீழ்த்திசை வாயிலைக் கிட்டிய அஜமுகியின் பழிபடு கரத்தினைப் பார்த்த அவுணர், அழிபடு மனத்தினராய், அக்கொடிய தொழிலை இயற்றினர் யாவரெனச் சீற்றமடைந்தனர். மானம் நீங்கிய அஜமுகி, மகேந்திர நகரம் உறுதுயர்க்கு ஒரு

வழி காட்டுவான் போல உதிரம் ஒழுகச் சென்றதை அங்குள்ள அசுரர்கள் கண்டு ஆருலித்துக் கூடினார்கள்.

மல்லப்போர், ஆட்டுப்போர், சூதுப்போர், வாரணப்போர் முதலிய போர்களை நோக்கி நின்ற அனைவரும் அவற்றை விட்டு விரைந்து வந்து குழுமினர். குதிரை ஏற்றம் முதலிய வாகனப் பயிற்சியை விட்டும், விற்பயிற்சி வாட்பயிற்சி முதலிய ஆயுதப் பயிற்சிகளை நீத்தும், சிலர் அவ்வழி வந்தனர். யாழிசை, குழலிசை, மிடற்றிசை முதலிய இசைப் பேத இனிமையை விட்டு வந்தனர் சிலர். நாடகம் கழைக்கூத்து முதலிய கூத்து வல்லார் இயற்றும் கோட்டிகள் அகன்று குலைந்த மெய்யினராய்க் கூடினர் சிலர். மங்கலப் பொருள் கொண்டு வதுவைகள் நடத்திக் கேளிரொடு குழுமி அளவளாவுதலை நீத்து, அவ்வழிக் கைகுலைத்து அடைந்தனர் சிலர். வாளையொத்த கண்ணினை உடைய மனைவியரோடும், மாடந்தோறும், செய்குன்று தோறும், நடாகந்தோறும், நந்தன வனந்தோறும் ஆடல் பயின்றவர், அவ்வாடலை வெறுத்து அடைந்தனர். இத்தன்மையவாகிய பல வகைக் கூட்டத்தினரும் அறமுனியைக் கண்டு, நீர் ததும்பித் தளிக்குங் கண்ணும், பதைபதைக்கும் நெஞ்சமும், தீயொடு புகையைக் காலும் மூச்சும், முனிவும் ஆகிய இவற்றையுடையராய், "திரிபுரத்தை எரித்தும், தானவரை அழித்தும், தீக்கொடு விடத்தை மிடற்றிடை அடக்கித் தேவரைக் காத்தும், சரபமாகி அரியைப் படுத்தியும், நான்முகன் தலையொன்றை நகத்தாற் கிள்ளியும், தன்னுடை வலியைத் தெரித்துக் காட்டிய சம்புவின் செயல் இது போலும்! நஞ்சினைப் பில்கும் கயிற்றினையுடைய சேடன்மேற்றுயிலும் நாரணன் செயல்கொலோ இது! கஞ்சமாமலர்க் கிழவன் நெஞ்சினும் இதனை இயற்ற நினைவனோ! ஆ! அவன் அஞ்சும் அஞ்சும்! புரந்தரன் சூழ்ச்சியால் புரிந்த செயலோ! அவன் இது செய்யவும் வல்லனோ! நறவினையுண்டு அறிவினை இழந்தார் நாட்டமின்றி இயற்றியதேயோ! பித்தேறினர் தம் பிழை ஓராது செய்த செய்கையோ! இழைத்த நாளெல்லைக்கு இறுதி சென்றார் யாவரோ இத்திறமியற்றினர்! விழுமிய முனிவர் பழுதுரை கூற இயற்றினர்கொல்லோ! யாரிவன் கையை அட வல்லார்! எவனோ ஒருவனை நண்ணினனாகி, அவன்பால் காதல்

ஆற்றவுமுடையளாய், பெண் மதி மயங்கித் தன்னையுன்னாது, சிறிய உறுப்பில் ஒன்றைச் சின்னமாகத் தருவேனென்று, கூறிய வாள்கொடு ஈர்ந்து கொடுத்தனள். இதுதான் உண்மை," என்று கருதினர்.

சிலர், "கேட்டினை அடைந்த இவளைக் கேட்பதெவ்வாறு?" என்றனர். சிலர், "இளையவராகிய நாம் கேட்கில் நம்மையும் முனிவள்! ஆயினும், காடும் புலியும் ஓடியே திரிந்து இதனை அறிவோம்," என்றனர். இனையன உரைத்து, இடும்பையுற்றசூரன் தங்கை தோழியோடு கைபோய்ச் செல்லுதல் கேட்ட அனைய மாதர், எல்லையில் தெருக்களில் வார்ந்த கண்ணீரோடும், செறிந்து சூழ்ந்து திகைத்தனராயினர். இவ்வாறு அந்நகர மாதர் ஆடவர் யாவருங் கலங்கி வருந்த, அவள் அப்பெருந் தொகுதியின் அகன்று, அரசன் வைகும் அவைக்குச் செல்லலாயினள்.

20. அசமுகி புலம்புறு படலம்

ஆட்டு முகத்தினையுடைய அத்தியள் அரசவைக்கு அணியளாகி, மாயம் புரியும் அன்னையையும், மருகரையும், திறனுடைய முன்னவரையும் நினைந்து, ஆண்டு நின்ற திருமகன் பயந்து அப்புறஞ் செல்லக் கதறிப் புலம்புதல் செய்தாள். அவள், "அன்னாய், மணம் நிரம்பிய கொன்றைத்தொடையல் அணிந்த மாதொரு பாகன் அருளிய அஞ்ஞான்று நீ வந்து எம்மை நோக்கி, எங்களைப் பிரியாது போற்றித் திரிவேன் என்ற மொழியுந் தவறினையோ? என் கரம் அறுபட்டது அறியாயோ? அஞ்சலென்று கூறினையில்லை! இஃது உனக்குத் தகுதியோ? சிறியேன் பெண் பிறந்து பட்ட துன்பம் என்று தீரும்! ஐயோ! உலகில் தந்தையார் தாம் பெற்ற மைந்தர்களை விரும்பிக் காப்பர். தாயரோ, தாம் பெற்ற மாதரை விரும்பி அருள் செய்வர். இது பண்டைக்காலந்தொட்டு வந்த வழக்கல்லவோ? ஆயினும், நீ என் துயரம் நீக்கினையில்லை. ஐயோ! ஆருமின்றி ஏதிலாரைப்போலத் தனித்த யான், கையிழந்து இவ்வுயிர் கொண்டிருக்கவுந் தகுமோ! நீங்கள் எங்கணும் தடையின்றித் திரிவீரென்று யானெண்ணி அஞ்சாது புலோமசையை வலிதிற் பற்றி எடுத்து வந்தேன். எனது கரத்தைத் துணித்துப்

பின்னே சென்று பொருந்திறலுடைய மாகாளன் அவளின் கரத்தினை யையும் விட்டிலன். அப்பனே! வானத்து நீவிர் அழிவிற்கும் செல்லவிட்டேனே! அவனியதனில் நீயும் படுகின்றனையோ! என் மனையில் இயமனுடைய தூதரையும், கட்டளையாலே கொடியவர் எவரையுங் கண்டிலேன். கண்ணாக் கண்ணாக் குற்றேவல் அறியும் புரியும் சமனைக், கண்ணாக்கால் மறைந்து இருந்தே என்னைக் காத்தளிப்பித்தாய். ஐயோ! காலனின்! கடலின் அடங்கிக் கிடக்கும் வடவைத் தீயொடும் நெய்யாம் தனக்குச் சாவாம் சேர்வதைப் பார்த்திருந்து, செர்க்காதி உலகனைத்தையும் ஒருங்கே அழிக்கும் தன்மைபொருந்து, அங்கிருந்தே என் காத் தளித்த தூதுவன், மென்மை உங்களையும் படப்பண் செய்யவர்!

“அவ்வானவராய மக்களை வலியிலார் என்று கருதினீர் போலும்! இரணியனுக்குஞ் சிங்கமுகனுக்கும், அக்கினி முகனுக்குஞ் இந்திரனுக்கும், மற்றுள்ள வச்சிர வாகுவுக்கும் நாம் ஒருபடியும் உள்ளனவன்றோ? அவற்றை வாளா வளர்த்தனையே! இச்சிறுமை என்ன செய்யும்? ஒரு சிறுத்தொண்டன் என் தங்கையை இழுத்தா னன்றோ? மேருபோல வளர்ந்த இளம்பருவத்து, வானில் உலவிய பரிதியின் சுடர் நின்ற, அன்றே அவளை முனிந்து கண்ட பெற்றிய திறலுடைய மருகனோ! மருகனே! இன்றெனைக் காத்தளிக்க மாகாளன் பிறந்தவனோ வாராயோ! இஃதென்ன நிலையோ? அந்தோ! நெடிய கடல் சூழ்ந்த நாடுடையாய் அனைவிட்ட நெடியான் யாக்கொரிய ஆறுமுகப் பூண்பிள்ளை அன்றோ! குழம்பனைகளுள் என் கரத்தைத் துணித்திடவும், குறித்தொன்றாது அரசியற்றும் தாரகனோ, தாரகனோ!

“கூரிய குலிசத்தவலைக் கைக்கொடும் வான் வீசி, மின்னி விழுந்தானை உடைத்தனர் என்பர். அது மெய்யென்று விளக்கிருக்கிறது! அது பட்டுடைமையோ? அவன் தூதன் வெருண்டு, எனது கரத்துணித்தான். சிங்கமுக வீர! இது காண்கிலாயோ! சூரனெனும் பெயர் படைத்த அவுணர்கள் தம் பெருவாழ்வே! தொல்லை அண்டம் யாவும் புரந்தனையே! நின் செங்கோலும் குடையும் எங்குஞ் செல்லாநிற்கும்! ஆதலால், மாகாளன் என் கரத்தைத் துணித்ததும் வியப்பன்றோ!” பகைவர் தம் சூழ்ச்சியினால் குடமுனியைக்கொண்டு என் மக்க

குறுகின் மாண்டிருந்தனர் ; இன்று நான் காட்டகமும் ஒருவனாகக் கொண்டு இருப்பிக்கின்றேன். இப்பெரும் பேர்ப்போன்கை தன்னாது பிள்ளை எனப் புரிவன்தானோ! மகன்தானோ! மகன்தானோ! பால் பட்ட இழிவினை மறித்திலையோ? உன்னையிக்கும் அன்னையோ! அன்னையோ! காமத்தில் காய்ந்து மனம் நொந்தேனோ? அரக்கர்க் குலத்து விடுவதும் நாடிருந்தான் மன்னனோ? பாவிகளே போல் பிறந்த பாவியானேனோ?" என்று பல மொழிந்தழுதனள்.

21. கரன் கண்டஞ்செய் படலம்

" இவ்வாறு பல மொழிந்தழுது அழுதுபின், சூர்ப்பணகை சென்று, ஆரவாரித்து இரைந்து, அரசு வீற்றிருக்கும் கரன் என்பவன் அடியினில் முன்னர் வீழ்ந்து புரண்டாள் : புரண்டு, கடற்கரைப் போல மருண்ட காலை, அரக்கர் அனைவரும் அஞ்சி மயங்கினர். அக்க விரைவிலே சூர்ப்பணகையைக் கரன் கண்டு, கண்ணீரும் கலங்கிய யாம் கிடைப்ப' விதித்து, அவளை நோக்கி, 'புலம்புகின்ற அது முகத்து இத்தகைய, உன்னை அறிவலாது, வல்லமையும் மிகுதியுமுடைய, உன் மூக்கினையும் இவள் ஒரு காதினையும் வாளால் அறுத்து, உயர்குலமாகத் தம்மை மதித்தார் யாவர்?' என்றனன். அதற்கு, 'புரந்தரர்க்கும் பகைவனை வென்றோர்க் கண்டு விலக்குகின்றதைக் கொடுத்தேகும்; அவ்வாள் தோழர் அறுவர்க்க காக்கும் வீரமானவர் என் மூக்கைத் தாளித்தனர்!' என்றனள். அது கேட்ட இராமனவர் பகைவன், விழி கனல் சொரியவும், மின்னலைக்காணும் காரிய இதழ் தின்னவும், அடைய வெடி படக் கடுகை தேர்த்தவும், இதழ் துடிக்கவும், புருவம் நெறிப்பவும், மயிர்த்தலை குறைதலென்ற எரிப்போடு துடிக்கவும், உடல் வியர்வொடு தீப்பொறி காலவும், நெஞ்சிலின் வெஞ்சினம் கொண்டனன். இக்கடுங்கொடுஞ் சிலையைக் கண்ட திசை காப்பாளர் ஓடினர். ஓட, முனிவரும் கலங்கினர். தெய்வக் கன்னியர் நடுக்கம் விட்டும், இசை பாடுநர் பாடலைத் தவிர்த்தும், பலதயத் திரங்கினர். தாங்குதல் புரியும் திசைக்கரிகள் ஓடின. மேருவும் குலைக்குது. வானவர் ஏங்கினர். இரவு நீங்கு காடுதேய செஞ்சுடர்க் கிரணம்பியும் நிலைக்குத் திரிந்தான். பாரும், விண்ணும், பரவைகளிரும் நடுங்கின. அயன் பதத்தென்றும் மால் நகர் நடுங்கிற்று. அவலர் நடுங்கினர். உலகத்து ஆதி நடுங்காதார்!

அவன் செயல் சிறிதோ? அன்னையென்ற அறையும் புன்மைத்த அசுரர் கோன், அமரர் யாவரையும் அழித்தல் கருதி, இந்திரனைப் பார்த்து, "நீன் சமர்ந்து நம் ஏவலில் திரிந்த விண்ணவர் கோன், நான் மறைந்து ஒரு காலத்தைக் கொண்டு, இவர் காக்கத் தனித்தனவென்றும், இனி யாண்டுச் சிறவரும் சந்து கல்லை அடைவர்! இனி இதனைப் புரிந்தான் அப்பாமனும் அல்லன்; பக்கபத் தனிசனும் அல்லன்; திருமாலும் அல்லன்; இரிபுச் சாசனுமன்று, அவன் பணி இயற்றும் சிறுவனே இவர் காக்க நினைத்து, இன்னமும் ஆவி கொண்டிறைவான்! என்ன என்ன! முன்னர் என் சேனையாளர் பிணித்துக் கொணர்ந்து, என் எதிரில் தேவரை நிறுத்திய போது யான் அவர்களைத் தம் சிறைப்பட்டுப்போழிய அவர்களை உண்ணுமாறு கூறாது விடுத்தது அறத்தினை நோக்கியன்றோ?

"மைந்தனையும் வாசவனையும் இந்திராணியையும் சிறைப் படுத்த என்னை, யான் சிறை வையாது விடுத்தது, நீயின் எச்சத்தைச் சிறியேன் அடைந்திருப்பதை ஒத்ததன்றோ? மனைச் சிறைசெய்த வாசவனையும் அவன் மனைவியையும் தேடித்தரும் யான் விட்ட தூதர்கள் இப்பவியிருந்தே தனிவாற்றுக் குறும் பெயர்த்தும் அன்னுடை இன்னம் கண்டிலர்கோல்!" என்று கூறி, இந்திரனைப் பார்த்து, "நீவிர் இருந்தீர்; மந்திரம் இருந்தனர்; சேனைகள் தேரிருந்தது; சேம்பும் இருந்தது. சிறிதேனும் பெயரிருந்தது. யானிருந்தேன்! யானிருந்துமென்? இருந்த பற்றுவதென்? அந்தோ! மண்ணொடுத்த பஞ்சப் பொதியில் சிறிய தீப்பொறி பற்றி அழிந்தாற்போல, இவர்கள் காலச் சந்து கூடும், அண்டங்களைத்தையும் அடிப்படுத்தி நின்ற என் படைகள் அழிந்தனவே! எப்படையுடைய தேர்களும், குதிரைகளும், யானைகளும், காலாட்களுமாகிய நாற்படைச் சேனை சுவிழந்து யாவரும் இறந்தும், மற்று எனவுடைய யாது என் தன்மை பிறைந்து இருந்திடுமோ? என்ன என்ன என் அரசியல் முறைமை!" என்று அடைந்து கலைத்தான்.

"இந்திரப் பொழுந்து சூரன் கவலைத்த காலை, பானுகோபனென்னும் வலியர்க்கும் வலியவனாகிய புதல்வன், ஊழித் தீப் போல அவ்விடத் தோன்றி, வணங்கி நின்று, 'ஐயனே!

வேகம்: எமது குறிப்பினைச் செய்ய அஞ்சிய இந்திரன் ஒளித் மறைந்துள்ளான். ஏனைய தேவரோ, இந்திரன் செய்ய நினைக் கவும் வலியரோ. உன் தந்தை கைபுகுந்தபோதினை மாபியோ! இது, 'வெற்றி பெற்ற புதல்வன், வான் தலைவன் இந்திரனைக் கைக் கொண்டனன்,' என்னும் அத்தகுதியே! அன்றி மதி அடைந்து இத்திறம் செய்யினும், அதிதேவர் மெய்யிலர்! அவர் தீ வெருளும் தரத்தரோ? மின் சமர்த்து நின் கடைதோறும் உழன்ற அவ்வானவர், அமிர்தம் ஆண்டதையர் என்பதற்குரி யரோ? எறி புனற்கடை அன்னமே வெருளினும் கண்டு! அன்றி, கறைமலர்க்கமலத்தினை-காடுமேற்றுமின் அத்திருமலை- தீ வெருளினும் இயல்பே! அன்றி, இச்சிறியர்தம்மை நீ வெருளு தல் சிறப்பேயோ? முத்தேவரேயன்றி மற்றையர் உன் வெரு விக்கு எத்துணையர்? உன் இளையர்க்கும் போதியாரோ. ஆத லின், சித்தமுற்றிய வெருளினைத் தீர்ப்பேன்! பான், இம்மன்ன கைத்தலத்தினை இழந்த அவ்விடத்தினைக் குறுகி, விறல வான ளும் காவலையன்றி, தின் மனம் உவக்கச் சசியென்னுந் தையலையும், இந்திரப் பேர்க் கன்னியையும், நடந்தியின்மேற் சிறிதும் பசையிலாத அவ்வமரரையும் பற்றியே கடிதின் கொணர்வேன்! அச்சமும் உற்றிலாரினும், அசலமேக்கழுந் துருவி, அவனைத் தேர்க்கு உணவாக்கி மீள்வேன்! விடைகொடு,' என்றனன்.

"அத்திறங்கேட்ட சூரன், மனம்நேர்ந்து விடையளித்த லும், பானுவின் பகைஞன் அடி தொழுது, தன்னில்லிற்போகி னன். அப்பொழுது சூரபன்மன், உழையரை நோக்கி, 'அந்த நான்முகனைக் கண்டு என் முன்னர்க் கொணர்வீர்,' என்றனன்.

"அவ்வுழையர், நான்முகனை நாடிச்சென்று, இறை மொழி கூறி, அழைத்து வந்து, அரசன் முன் உய்த்தனர். சூரனுந் தீயன், அவனை நோக்கி, 'அரிய சிந்தையால் அகிலமும் படைத்தல் செய்யும் பிரம, பிரியலுற்றிடுதோர் இவர் கரம் படைப்பாய்,' எனலும், பிரமன், 'அங்ஙனே புரிகுவன் அரசே,' என்று கூறி, அவரைக் குறித்து, 'கூடுக இவர் கரம்,' என்றனன். அக்கணமே, அக்கரங்கள் வளர்ந்தன. அவ்விம்பி

தம் நோக்கிய சூரன் மகிழ்ந்து, முகமனுரைத்துப் பிரமனுக்கு மேன்மை அளித்தான்.

"பிறகு சூரபன்மன், அஜமுகத்தியை நகருள் வைத்துத் தன்முகிலைப் பானுகோபன்பாற்செலுத்திப் புலோமசை இருக்கும் இடத்தினைக் காட்டுமாறு கேட்டனன். அதன்பின் உழையர் சிலரை அழைத்து, அவர்களைப் பார்த்து, 'செங் கதிர், தாரகா கணம், கோள்கள் ஆகியவரை இவ்விடைக் கொண்டு வாருங்கள்,' என்றான். அவ்வுழையர் அவ்வாறே அவர்களைப் பற்றி வந்துய்ப்ப, கடுங்கோபத்தினையுடைய சூரன், அவர்களைப் பார்த்து, 'நீவிர் ஒய்வின்றி நாளுமே வானிடைத் திரிவீர். நீவிர் அறிகிலா விஷயம் ஒன்றில்லை. நீவிர் என் தங்கை பின் செங்கரந் துணித்தானைக் கண்டும் வாளாவிருந்ததென்? கரங் குறைத்த இமையவன் உயிரைக் களைந்திலீர்; ஆயினும், அவனைத் தளை செய்து இவ்விடைத் தந்துமிலீர்; அன்றி; அவ் விஷயத்தை வந்து எமக்கு உரைத்துமிலீர். நும் திறம் நன்று நன்று! மறத்தின் திறத்தால் என் தங்கையின் கரத்தைக் குறைத்தவற்கு நீங்கள் அகத்தரேயன்றிப் புறத்தரல்லீர். எனது ஆணையை அஞ்சி இவ்வேவல் புரிகின்றீர். என்மாட்டு அன்பு சற்றும் அகத்துள் கொண்டிலீர். இஃது உங்களுக்கு முறையோ?' என்று கடுகடுத்தான்.

"நீதியற்ற சூரபன்மன் இவ்வாறு குற்றஞ் சுமத்தலும், அருக்கனை முதலிட்டார், 'அரசரே, எங்களை ஏதும் வெகுளல் வேண்டா. உம் தங்கையின் கரங்களைத் துணித்தானைக் கண்டிலேம்; பிறருரைக்கக் கேட்டுமிலேம். வான் வீதியில் யாம் செல்லும் நெறியில், எம் கண்கள் சென்றன,' என்று நடுங்கி உரைத்தனர்.

"அவர் மொழி கேட்ட சூரன், 'துண்டுபட்ட இவள் கரங் கண்டிலாதவாய், வழிமிசைச் சென்றனவா விழிகள்? நன்று நன்று இவர் சூழ்ச்சி! அண்டரான இத்தீயரைச் சிறையில் அடையுங்கள்!' என்று தம் வேலையாட்களிடம் கூறினான். அவ்வாறே, அத்தீயர் பகலவன் முதலிய பண்ணவரைச் சிறை செய்தனர்.

"பின்னர் அவுணர் இறை, சிலரை அழைத்து, 'விரைவிற் சுழலும் மருத்துவர் தொகையைப் பற்றி வாருங்கள்,' என, அவர் விரைந்து ஓடி, அம்மருத்துகளை வலிந்து பற்றி வந்து, சூரன் முன் விடுத்தனர். அவன் அம்மருத்துகளைப் பார்த்து, 'நீங்கள் வானினும், மண்ணினும், மாதிரத்தினும், மீன் திகழ் கடலினும், வியன் பிலத்தினும், ஊனினும், உயிரினும், ஒழிந்த மற்றெவற்றினும் ஒருமையிற்கலந்திருக்கின்றீர். என் வலிய தங்கையின் எழில் கரத்தினை மாணிலாப் பகைவர் வாளால் துணித்ததைக் கண்டிருக்கின்றீர். உமக்கொளித்திருப்பார் ஒருவருமில்லை. ஆயினும், இந்நகர் வந்து மொழிந்தீரல்லீர். பகைவர் சூழ்ச்சியால், தகுவர்க்குப் பழி வருவது நன்றென மகிழ்ந்தீர் போலும்! உமது பெருமிதம் நன்று!' என்று கூறினன்.

"அச்சமடைந்த அவ்வாயுக்கள், எதிர் மொழி கொடாது ஏங்கி நிற்ப, அவரைச் சூரன் கண்டு, கடுஞ்சிறையிடுமாறு ஆணை தந்தான். திரிதரும் மருத்துகளைச் சிறையிலிட்ட பின், சூரன் வினைஞர் சிலரை விளித்து, ஆண்டு, இருது, மதி முதலிய கூறுபாட்டினரை விரைந்து கொண்டு வரும்படி சொன்னன். அவர் அங்ஙனம் விரைந்து சென்று, அன்னாரைப் பற்றி வந்து அரசன்முன் விடுத்தனர். சூரன் அவரை நோக்கிச் சிற்றமிகக் கொண்டு, 'இந்திரன் இயற்றிய சூழ்ச்சி தக்கதேயென்று அதற்கு உவந்து எங்கணும் துன்றிய நீங்கள் எம்மிடம் கூறுதிருந்ததென்? எம் பணி நித்தலும் ஆற்றித்திரிவீர், உம்மாற் பயனென்னை? தேவரைச் சார்ந்த தீக்குணமுடையீர்!' என்று கூறி அத்தேவர்தம்மையும் கடுந்தளையிட்டனன்.

"பின்னர்ச் சூரன் அருகினின்ற உழையரை நோக்கி, 'நீவிர் இப்புவி மன்னர் அனைவரையும் விடாது கொண்டு வாருங்கள்,' என்றான். அவர்கள் அளவற்ற தூதரோடு சென்று, ஆங்காங்குள்ள காவல் மன்னரைத் தேடிப் பிடித்து வந்து அவுணர் மன்னன் முன் நிறுத்த, அம்மன்னர்கள் யாக்கையில் வியர்வும், மனத்தில் அச்சமும், நாணமும், தளர்வுமுடையராய்க் கை தொழுது நடுங்க, அம்மன்னர் தொகுதியை நோக்கிச் சூரன் வெகுண்டு, 'எமது ஏவலை நீங்கி இந்திரன் சசியொடு இவ்வுலகிடை மறைந்துறைகின்றான். விண்ணுலகில் அவனில்லை. அவ்

வாரூக, நீங்கள் இப்புவியைக் காவலியற்றி வருவது மிக நன்றாய் இருக்கின்றது! அன்றியும், அவ்வாசவன் ஆணையைப் போற்றி நின்ற தூதனொருவன், என் தங்கையின் கரங்களை அறுத்த னன். அதுவும் ஓர்கிலிர்; அதற்கேதுவென்னை? கள்ளுண்டு களித்துக் கலங்கியிருந்தீர்கொல்? உறங்கினீர்கொல்? பெருந் திரு வளமையில் பித்துற்றீர்கொல்? மறைந்த என் பகையோடு மனங் கலந்தீர்கொல்? அன்றி அவரை அஞ்சினீர்கொல்? மட வார் மயக்கில் மயங்கியிருந்தீர்கொல்? நீவிர் இருந்த நிலைமை என்ன? மொழியுங்கள்,' என்றான்.

"அக்கடுமொழி கேட்ட புவி மன்னவர், 'எந்தையீர், நீவிர் உரைத்த தன்மையில் யாங்கள் இசைந்திலம்; பண்டு தொட்டு இன்றளவும் பாரினைக் காக்கின்றோம்; பகைஞரைக் கண்டி லோம்; அன்னார் கரந்துறை கதையுங் கேட்டிலோம்; எம் அன்னை அவ்வழித் துன்முகியோடு வந்ததும் அறியோம்; அன் னார் கரங்களற்றதும் அறியோம். இஃதுண்மை! உண்மை! எம்மன்னரே, மாயம் இது!' என்றனர்.

"சூரபன்மன், 'திரண்ட செல்வத்தால் செம்மாந்து மயங்கி, உலகினைப் போற்ற உள்ளங் கொண்டிலீர். என் வயின் இப் பழி எய்தியது உமக்கு மாயையாய்த் தோன்றியது அழகே!' என்று கூறி, கடலிடைக்கிடந்த வடவை வெங்கனல் இறுதியில் மேலெழும் தன்மைபோலத் தன் உட்கிடந்த சினம் மீக் கொள்ள, மருங்கில் நின்ற தானைத் தலைவரை ஏவித் தனித்தனி தண்டஞ் செய்வானயினன்:

"சிலருடைய செங்கையையும் நாவையும் சேதிக்கச் செய் தான்; சிலர் மூக்கையும் செவிகளையும் களைதல் செய்தான்; சிலர் தாள், தோள், சென்னி ஆகியவற்றைச் சேதிப்பித்தான். அவ்வாறு சூரன் புவிமன்னருக்குப் பலவாறகிய தண்டங்களைப் புரிவித்து, வீரமுள்ள இளைஞன் ஏகுமாறு விடை கொடுத்து அமருகையில், மலர்க்கிழவன் வந்து, அவுணர்க்கிறையை நோக்கி, 'மன்னர் மன்ன, கேட்பாயாக: வான் கதி செல்லும் செங்கதிர், உடுக்கள், மற்றையார், இந்நில எல்லைக்காவலர், ஆகிய அனைவரும் உன் ஏவலில் தவருது நிற்பவர். இவரின்றி

உலகம் நடவாது. ஆகலான், பிழைபினைக் கொள்ளாது, இவ்வரைச் சிறை விடுக்க வேண்டினேன்,' என்றான்.

"சூரபன்மன், நன்றென்று இசைந்து, உழையரை நோக்கி, 'நமது சிறைக்களத்துள்ளாரைக் கொணர்மின்,' என்றலும், அவர் ஓடிச்சென்று, அன்னாரைக் கொண்டு வந்து, அரசன் முன் உய்த்தனர். அவ்விறைவன், அப்பண்ணவரை நோக்கி, 'நீங்கள் முன் போல உங்கள் தொழிலைத் தவறாது நடத்தி வாருங்கள்; இந்திரன் பக்கம் சேராதீர்கள்; செல்லுங்கள்,' என்றான். அவர்கள், 'அவ்வாறே செய்குவோம்,' என்று பணிந்து நயமொழி கூறிச்சென்றார்கள். பின்னர்ப் பிரமனுக்கும், புதல்வருக்கும், அமைச்சருக்கும், முனிவருக்கும், படைத் தலைவருக்கும், மற்றையார்க்கும் விடையளித்துச் சூரன் தன் இல்லிற்கேகினான்.

22. அமரர் சிறை புகு படலம்

"முன்பு விடை பெற்றுச்சென்ற பானுகோபன் தன் உறைவிடம் சேர்ந்து, போர்க்கோலங்கொண்டு, தும்பைமலரைச் சூடி, உயர்ந்த படைகளைக் கையிற்கொண்டு, வாயிலில் வந்து, தானை வெள்ளஞ்சூழத் தேரேறி விரைவிற்சென்றான். சென்றவன், மகேந்திர நகரை நீங்கிக் கடலைக் கடந்து, நில எல்லையை அடைந்து, அருகில் வந்த துன்முகியைப் பார்த்து, 'உங்கள் கரங்களைத் தடிந்த இடமெது?' என்று கேட்டனன். துன்முகி, 'இந்திராணி தவமியற்றி இருந்த இடமும், மாகாளன் காவலியற்றி எங்கள் கரந்துணித்த இடமும் இதோ தோன்றுகின்ற மலர் வனமே,' என்று தன் விரலாற்சுட்டிக்காட்டியதும், அவன் பன்னிரண்டு திருநாமம் படைத்த சீர்காழி நந்தவனத்தைச் சார்ந்தான்.

"அக்கணமே அவன் முன்சென்ற தூசிப் படை அக்காவினை அழித்து வெள்ளிடையாக்க, அவன் சசி முதலியவரைத் தேடி எங்கணுங் காணாதவனாய்க் கவலையடைந்து, அவ்விடம் விட்டுப் பொன்னாட்டினை நோக்கிப் படையொடும் சென்றான். அவ்விந்திரலோகம் அழியுமாறு நால்வகைச் சேனைகளும் சென்று அந்நகரினை முற்றியதைத் தூதர் அறிந்து, விரைந்து சென்று,

தந்தை தாயவரையும் கேளிராய தேவரையும் பிரிந்து தனித்துச் சில தேவர்களோடும் வருந்தியிருந்த வாசவன் மதலையாகிய சயந்தனிடம் உரைத்தனர். அச்சிறுவன், 'அந்தோ! பெற்றாரையும் உறவினரையும் பிரிந்து, ஆகுலமடைந்து, பகைவரை அஞ்சி, அவரது குற்றேவலை ஆற்றி நாட்கழித்து வரும் எனக்கு இத்தீமையும் வரற்பாலதோ! பானுகோபன் என்மேல் பெரும்பகை கொண்டு என்னுடன் போர் புரிய நண்ணியுள்ளான். ஆனால், யான் தீய அவுணரைப் பணிந்து உயிர் வாழ்தலினும், இன்றே இவனையெதிர்த்துப் போரில் ஒழிதல் நலம்,' என்று தீர்மானித்து, சூழ்ந்திருந்த தேவரைப் பார்த்து, 'நீங்கள் அஞ்சாதீர்கள்! யான் இப்பொழுது இப்பானுகோபனை எதிர்த்து யுத்தஞ் செய்கிறேன். நீங்கள் எனக்குத் துணையாக வாருங்கள்,' என்று கூறினான். தேவர்கள் சயந்தனை நோக்கி, 'எங்களையாளும் இறைவன் நீ. ஆகையால், இப்பொழுது போரில் நன்றேயாயினும் தீதேயாயினும் ஆகுக; நாங்கள் நின் சொல்லைக் கடவோம். அவ்வாறே போருக்குடம்பட்டு வருவோம்,' என்றார்கள். பிறகு அவன் ஐராவதத்தினை நினைத்தான். அஃதுணர்ந்த ஐராவதம் உடனே இந்திரகுமாரனை அடைந்து வணங்கி நின்றது. அவ்வெள்ளை யானையை வாகனமாகக்கொண்டு சயந்தன் போருக்கெழுந்தான். மற்றைத் தேவர்கள், தாங்கள் செல்லுதற்கு வேறு இடமின்மையால், ஒருவாறு துணிந்து, அச்சம் நீங்கினவர்கள் போன்று, பல படைகளுந் தாங்கி வந்து, சயந்தனைச் சூழ்ந்து போருக்கெழுந்தார்கள்.

"பெருமையினையுடைய வெள்ளையானையின் பிளிற்றொலியும், உட்கவலை கொண்ட வானவரின் ஆரவார ஒலியும் ஒன்றாகி எழுந்தது, சொர்க்கலோகம் தனக்கு அழிவு வரப் போகிறதென்று வாய் விட்டு அலறுதல் போன்றிருந்தது. இம்முறை நிகழ, வலிய தெய்வ யானையின்மீது ஏறிச் சென்ற இந்திரகுமாரன், பானுவின் பகைஞனாகிய கொடியவன் சேனையுட் புகுதலோடும், தேவரை வருத்திய அவுணர் கண்டு, 'ஈதென்ன புதுமை! இதுகாறும் மகேந்திரத்து இறைவன் சொன்ன பணி புரிந்து இத்தேவர் திரிந்து கிடந்தனர்; இன்றோ, பானுவின் பகைவன் ஆற்றலெண்ணாது போருக்குத் துணிந்து திரண்டு

வந்துள்ளனரே!' என்று தேவரை இழித்துப் பேசினர். அவ்வழியே தெய்வப்படையும் அசுரப்படையும் கலந்து, வில் யுத்தம், வாள் யுத்தம் ஆகிய பல வகை யுத்தஞ் செய்தன. இரத்த ஆறுகள் ஒடின. இவ்வாறு கடுமையாகிய போர் புரிந்து வருகையில், தேவ சேனைகள் அசுர சேனைகளுக்குத் தோல்வியுற்றுச் சிதறியோடுதலும், அவுணர் தேவரை விடாது பின் தொடர்ந்து பற்றி, வலிவாகக்குத்திக் கயிறுகொண்டு புயங்களைப் பிணித்து, ஈர்த்துச்சென்று, பானுகோபன் முன்னர் விடுத்தனர். அவன், 'இத்தேவர்களை அகலா வண்ணம் காமின்,' என்று உத்தரவு தந்தான். அதை அயிராவதமூர்ந்து சென்ற சயந்தன் அறிந்து, பற்பல தெய்வப்படைகளை ஏவிக் கடும்போர் புரிதலும், அச்சயந்தனை அவுணப்படை நெருங்கிச் சூழ்ந்து, ஆரவாரித்து, அக்களிற்றின்மீதும் சயந்தன்மீதும் அளவிறந்த கணைகளைத் தூர்த்து மறைத்தது. இவ்வாறு பெருமழைபோல அம்புகளைச் சொரிதலோடும், சயந்தன், தன் அம்புகளால் அவற்றைத் தடுத்து, அவர்கள் பிடித்த வில் அம்பு சூலம் முதலிய அனைத்தும் ஒழியும்படி செய்து, தானவர் சேனையில் உள்ள தேர்ப்படை, யானைப்படை, குதிரைப்படை, காலாட்படை ஆகிய ஒரு நூறு வெள்ளமுடைய சேனைத்தொகுதியை நாசமாக்கினன். அவன் ஏறி வந்த அயிராவதமானது வாலினல் அடித்தும், துதிக்கைகொண்டு வாரி எற்றியும், காலாற்படுத்தும், மருப்பினல் குத்திக் கோத்தும், ஒலிட்டும் போர் புரிந்தது. அக்கடும்போரில் **நீலகேசன்** என்னும் அசுரன், சயந்தனை எதிர்த்துப் பல வகையாலும் வருத்தி, அவனணிந்த கவசத்தையும் வில் முதலியவைகளையும் அழித்த மாத்திரத்தில், ஒன்றுஞ் செய்ய முடியாத நிலையில் தனித்த சயந்தன், தான் முன் பெற்றுள்ள மாயையால் ஒருவருக்கும் தெரியா வண்ணம் பல விதமாகப் போர் புரிதலும், அவுணர் அவனைச் சிறிதும் அடக்க முடியாமல் அழிவெய்தினர். அவுணப் படைத்தலைவர் மெலிந்தொழிந்தும் திறலற்றும் போயினர்.

"இவ்வண்ணம் தோல்வியுற்ற அவுணப் படையினையும், வெற்றியடைந்து வரும் சயந்தனையும் பானுகோபன் கண்டு, 'இவன் மாயையால் யுத்தஞ் செய்கிறன். இவனது மாயையை

இப்பொழுதே அழிப்பேன்!' என்று கருதி, முன்னை நாள் அசுரகுருவாகிய சுக்கிரன் தனக்குதவிய மூல ஞானமந்திரத்தை உள்ளத்திற் செபித்தலோடும், இந்திர குமாரன் கொண்ட பல மாய உருவங்களெல்லாம் அக்கணமே அழிய, அவன் தெய்வக் களிற்றின்மேல் தமியனாய்த் தோற்றினான்.

"அவ்வாறாகிய காலத்துப் பானுகோபன், தனது தேரை அவனெதிரே செலுத்தி நின்று, 'அடா இந்திரன் புதல்வனே, யான் உன்னைக் கருதி வரும் அளவிலேயே உன் மாயை யாவும் தொலைந்தன; இது பொழுது யான் நின்னைப் பற்றிச்சென்று மகேந்திர நகரத்துச் சூரியனைச் சிறை செய்தது போலச் சிறை செய்குவேன்! என்னை எதிர்த்துப் போர் புரிய ஆற்றலுண்டேல் புரிவாய்,' என்றான்.

"சயந்தன், 'வல்லமையுடையார் வெல்வதும், அஃதிலார் தோற்பதும் உறுதியல்ல; முன்னை ஊழ் முறைப்படி முடி வெய்தும். ஆகலான், நின்னை நீ புகழ்தல் தகாதடா!' என்றான்.

"பானுகோபன், 'வலியிழந்தவர் கூறும் பழைய கதை யினைக் கூறி நின்றாய். சுத்த வீரன் இத்திறம் மொழிவனோ?' என்று கூறித் தன் ஆற்றற்கேற்ற பெருஞ்சிலையினைக் குனித்தான். சயந்தனும் கோபமீறித் தன் சிலையினை வளைத்தான்.

"இவ்வாறு சீற்றமிக்க இருவருள் பானுகோபன் அனேக அஸ்திரங்களை மழை போலச் சொரிந்த காலத்து, சயந்தன் அவற்றையெல்லாம் தன் கணைகளாற்றடுத்து, பானுகோபன் மேல் அவ்வாறு பல கணைகளைத்தூவ, அவன் அவற்றைத் தடுக்க, இவ்விதமே ஒருவரோடொருவர் சமயுத்தஞ் செய்து வந்தனர். பின்னர், சயந்தன், பானுகோபனது வில்லின் நாணினை அறுக்க, அவன் சினந்து ஆயிரங்கணைகளைத் தூண்டி, அச்சயந்தன் ஏறி வந்த களிற்றையும் அவனையும் புண்படுத்தி வருத்தினான். அவ்வமயத்து, விண்ணவர் காளையின் உடல் முழுதும் கணை மழைதைத்துச் சோரி நீர் பெருகி ஓடுதலும், அவன் களைப்படைந்து அயர்ந்து அவசமாய்க் கிடந்தான். அது கண்ட வெள்ளை யானை, மனங்கலங்கி, கடுஞ்சினங்கொண்டு எதிரில் நின்ற பானுகோபன்

தேரை மோதி அழித்து நின்றது. அத்தேரினின்றும் கீழே பாய்ந்த பானுகோபன், அவ்வெள்ளை யானையைச் சீறிச்செல்ல, அவ்வேழம் முனிந்து எதிர்த்து, அவ்வவுணன் மார்பில் தன் கொம்புகளால் குத்துதலும், மளமளவென்று அக்கணமே அதன் நான்கு மருப்பும் முரிந்து போதலும், பானுகோபன் அவ்வேழத்தின் துதிக்கையை ஒரு கையினாற் பிடித்து, மற்றொரு கையினால் அதன் கவுளிடைத் தாக்கினான். தாக்குதலும், அத்தெய்வக்களிறு கடலுடைந்த பேரொலி போலக் கதறி வீழ்ந்து அயர்ந்தது. அது பொழுது சிறிதே தெளிந்து தனித்திருந்த இந்திரன் புதல்வனாகிய சயந்தனைத் தானைத்தலைவர் பற்றி, 'இவன் மிக வஞ்சமுடையவன். ஆதலின், இவனை நன்றாய் அடியுங்கள்; குத்துங்கள்; எற்றுங்கள்,' என்று வலிபுறுத்தும் போழ்து, பானுகோபன் அருகில் வந்து, அவர்களைப் பார்த்து, 'யான் ஏவிய கணைகளால் இவன் பெரிதும் உடல் வருந்தியுள்ளான். ஆதலின், இவனைப் பகைவனென்று கருதி மிகுதியும் வருத்தாதீர்கள். இவனைத் தேவர்களோடு சிறைப்படுத்துங்கள்,' என்றான். அவ்வாணை தாங்கிய அவுணர்கள், சயந்தனை வலிய நாணினால் மந்தரகிரியைப் பிணித்தாற்போலத் தோளிரண்டையும் சேரப் பிணித்துத் தேவர் குழுவினில் உய்த்தனர்.

"இத்தொழில் புரிந்த பின்னர், பானுகோபன் அருகில் நின்ற இளைஞரை நோக்கி, 'சயந்தனும் இத்தேவருமேயன்றி, எஞ்சிப் பதுங்கிய தேவரையும் விரைந்து பற்றி வாருங்கள். அதன் பின்னர் அம்மூதூரைச் சாம்பராக்குங்கள்,' என்று கூறினான். கூறி முடித்ததும், அவ்வேவலர் ஏகி வனப்பு மிக்க அந்நகர் திரிந்து தேவராயினர் யாவரையும், அத்தேவர் மகளிரையும் விடாது பற்றி வந்து அரசன் முன் விடுத்தனர்; அதன் பின்பு திருமகள் உறைவிடம் போன்று திகழும் அழகிய அவ்வமரர் பதியினைத் தீக்கொளுவி நீறாக்கினர். ஊழிக்காலத்தன்றி இடையே அழியாத அந்நகரமூதூர் பூழியாய்ப் போயிற்று. புரந்தரன் வறுமை பூண்டான். மற்றைத் தேவர் சிறை புக்கனர். ஆயதால், செல்வமெங்கே? அதனது நிலையுமெங்கே? வண்டுகள் மொய்யா வளவிய மலர்களை நீங்காது என்றும் தரும் கற்பகங்களும் மங்கிய எரியால் மாய்ந்த பின்னர்,

அவ்விடம் கடலே போலக் காணப்பட்டது. அதன் பின்பு பானு கோபன், 'சயந்தனையும் அவனோடு சார்ந்த தேவரையும், மற்றுமுள்ள யாவரையும் நீங்கள் கொண்டு முன்னர் மகேந்திர நகரத்துக்கு ஏகுங்கள்,' என, அவுணர் அவ்வண்ணமே அவர்களை அம்மூதூருக்குக் கொண்டு சென்றனர்.

"பானுகோபன் உடனே அவ்விடம் விட்டு நீங்கித் தன் சேனையோடு நிலவுலகெய்தி, வீரமகேந்திர நகரம் புக்கு, அரண்மனைக்கு முன்னர் ஏகித் தன் இரதத்தின் இழிந்து, சேனையை அவ்விடமே நிறுவி, பிணித்துச் சென்ற தேவரை அவுணர் காவலன் முன் விடுத்து வணங்கி நின்று, 'எந்தையீர், சசியையும், வானோர் காவலனையும் யான் தேடித்திரிந்துங் கண்டிலேன். தேவரோடு சயந்தனைப் பற்றி வந்தேன்; அன்றியும், விண்ணுலகையும் வெங்கனற்கு இரையாக்கினேன்,' என்று கூறினான்.

"சூரபன்மன் அத்தீயவன் கூறியவற்றைக் கேட்டு மகிழ்ந்து, தன் மார்போடு அவனைத் தழுவி, எதிரிலிருந்த தேவரைச் சினத்தானுற்று நோக்கி, வாளேந்திய உழையரைப் பார்த்து, 'குழுமியுள்ள இத்தேவர்களின் உறுப்புகள் யாவற்றையும் துண்டு துண்டாகத் துணியுங்கள்!' என்றான். அவ்வாட்படை வீரர், அஜமுகி காணும் வண்ணம், அத்தேவர் கூட்டத்துட் புகி போலப் பாய்ந்து, அத்தேவர்களின் கரங்கள், தாள்கள், தோள்கள், காதுகள், கண்டம், சிரம் ஆகிய உறுப்புகளைத் துணிக்கவும், அவ்வுறுப்புகள் அறுபட்ட அவ்வப்பொழுதே மீண்டும் பொருந்தலுற்றன. தேவர்கள் முன் தவஞ் செய்து அமிழ்தம் உண்டவர்கள் ஆதலின், அவர்கள் உடல்கள் அழியாத் தன்மை எய்தின. அவர்கள் வலிமையைக் கண்ட சூரபன்மன் வியந்து, அவர்களை முனிந்து, அவர்களைக் கொல்லுதல் அரிதாம் என்று கருதி, அவர்களைக் கொடிய நிரயத்தினையொத்த கடுஞ்சிறையில் இடும்படி ஆணையிட்டனன். அவ்வீரர், அச்சயந்தனையும் ஏனைய தேவரையும் கடிந்து, பிடர் பிடித்து உந்தி, அங்ஙனமே கொண்டு சென்று, சிறைக் களத்திற்கு அணியராகி, அச்சிறை காவலரை நோக்கி, 'நங்கோன் இத்தீயவர்களைச் சிறையிலிட ஆணை தந்தமையால், இவர்களைக்

காவல் புரியுங்கள்,' என்றுகூறி, அச்சிறை காப்பாளர் மாட்டே விடுத்து நீங்கினர்.

"சிறை காவலர், அத்தேவர்களின் காலில் விலங்கு பூட்டிச் சிறைக்களத்து உய்த்தனர். அதன் பின்பு சூரபன்மன், தன் மைந்தனுக்கு விடை அளித்து, அரசவை நீங்கித் தன் தனியில்லம் எய்தினான். கடுஞ்சிறைப்பட்ட வானவர் பெருந்துயரெய்த, அசுரரால் பற்றப்பட்ட அமரர் மாதர், வேடர் கைப்பட்ட மயில் போல உளம் மாழ்கி, அவ்வசுரர் நகரத்தின்கண் காவல் செய்யப்பட்டு, ஏவல் புரிந்து வந்தனர்.

"அவ்விடம் பானுகோபனோடு எதிர்த்துப் போர் புரிந்து தன் மருப்பொடியப் பெற்ற அயிராவதம், அவ்விடமிருந்து வனத்திற்கேகி, முழுமுதற்பொருளாகிய முக்கண் மூர்த்தியைத் தானுவின் உருவொடு தாபித்துப் பின் சிவாகம விதிப்படி அன்பினால் வழிபட்டு வைகும் போது, அதன் இற்ற மருப்பொரு நான்கும் மீண்டுந்தோன்றின. அவற்றைக்கண்ட அக்களிறு பேருவகை கொண்டு அவ்விடமே தங்கியிருந்தது. அக்காலத்தில் சசியொடு மேரு மலை எய்தியிருந்த இந்திரன், தன் நகரமாகிய அமராபதியை நாசமாக்கித் தேவரோடு சயந்தனைப் பற்றிச் சென்ற பானுகோபன் செய்கையைக் கேள்விப்பட்டவனாகிப் பெருந்துயரடைந்து, அம்மேரு மலையின் ஒரு சாரிருந்து, தயா நிதியாகிய சிவபெருமானைக் குறித்துப் பற்பல வருடம் அருந்தவம் ஆற்றியிருந்தான். பன்னெடு நாள் இந்திரன் இயற்றிய பெருந்தவத்திற்கு உவப்பெய்திய சிவபெருமான், அவனுக்குக் காட்சி தந்தருளி, அவன் விரும்பும் பொருள் யாதென்று வினவ, இந்திரன் தளர்ந்த மனத்தோடும் அடிபணிந்து நின்று, கூப்பிய கரத்தொடும் சிவபெருமானை நோக்கி, 'உயிர்தொறும் ஒழிவின்றி உறையும் இறையே, சூரனால் அடியேம் படுந்துயர்க்கு அளவில்லை! ஆதலால், அச்சூரபன்மாதிகளைச் செற்று அடியேம் துயரகற்றி அருள வேண்டினேன்,' என்றான்.

"அவனது துயர் மொழியைக் கேட்டருளிய சிவபெருமான், 'யாம் உமையை மணந்து, ஒப்பற்ற குமரனை உதவுவம். அக்குமரனே சூராதியரை ஒழித்து, உங்கள் வாழ்வினைத் தருவன்; வருந்தற்க,' என்று கூறி மறைந்தருளினான்.

"சிவபெருமான் அருளியதை மகவான் கொண்டு, திருமால் பிரமன் ஆகிய தேவர்களோடு ஆராய்ந்து துணிந்து, மீன கேதனனை அந்த ஞானமூர்த்தியின்பால் மையலுக்கு விடுப்ப, அவன் சிவபெருமானது நெற்றிக்கண்ணினால் நீறாக, அஃது உணர்ந்த தேவர்கள் இறைவனை வேண்ட, அப்பெருமான் அவர்கள் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி, அத்தேவர் கூட்டமும் கணத்தலைவரும் சூழ இமாசலஞ் சென்று, உமையை மணந்து, திருக்கயிலையை அடைந்து, எமதிரக்கத்தினைக் கருதி, எந்தையே, நின்னை நெற்றிக் கண்ணினால் தந்தருளினான்.

"என் தந்தையாகிய குமார மூர்த்தியே, நீ திருவவதரித்த பின்னர், திருமால், பிரமன் முதலிய தேவர்களும், முனிவர்களும் மற்றுமுள்ளவர்களும், இழந்த தத்தமுயிரை எய்தியவரை ஒத்துப் பெருங்களிப்படைந்தார்கள். புரந்தரன் முதலிய தேவர்கள், நீ வாழ்வு தர வந்ததறிந்தும், சூரன்பாலுள்ள அச்சத்தினால் மறைந்து, மண்ணிலும் மற்ற இடங்களிலும் அடங்கிக் கிடந்தனர். அப்பொழுது சூரன் விடுத்த ஒற்றர்கள் உலகெங்கும் திரிந்து வருகையில், அவர்களைத் தேவர்கள் காணின், உயிர் நீங்கிய உடலையொத்து அவசமாய்க் கீழே விழுவார்கள். அச்சூரன் பெயரை மொழியினும், கனவிற்காணினும், உண்ணடுங்கி மெய்வியர்த்து, இறந்த தன்மையராய்ப் பின் உயிர் பெறுவர். இவ்வாறு அஞ்சி மறைந்த தேவர்கள் நீங்க, மற்றையவரைப் பற்றிக் கடுஞ்சிறைப்படுத்தி அவரையும் வருத்த அவன் எண்ணமிக்குளான். அச்சூரபன்மனே, பெருந்திருவினாலும், ஓங்கிய திறலினாலும், அழியாத யாக்கையினாலும், தேவரை வருத்தும் ஆற்றலினாலும் நிகரொருவருமின்றித் தனித்து விளங்குகின்றனன். கண்ணுக்குப் புலனாகின்ற இந்த அண்டத்தின் நிலைமை ஈதாகும். மற்றை ஆயிரத்தேழ் அண்டத்தில் நிகழும் செயல்களை யாங்கள் அறியோம்! பரம்பொருளாகிய குமார மூர்த்தியே, நீயன்றி அவன் திறத்தை அறிய வல்லார் யாவர் உளர்? தொடர்ந்த சீரினைப் பெற்ற சூரனது ஆணையென்றால், திருமால் பிரமன் முதலிய வானவர் அனைவரும், முனிவர் அடங்கலும், ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலுள்ள உயிர்களும் கடந்து நடவார்களென்னின், அவன் பெருமையை

யாவர் அளவிட வல்லார்? முடிவற்ற இத்தகைய பெருவளங் களைப் பெற்றுள்ள அவனை, அமல மேனிப் பரஞ்சுடராகிய அண்ணலே, நீயன்றி அடுதல் வல்லார் யாவருளர்? பிரமனோ, அவன்பாற் சென்று நித்தலும் அவனை வணங்கிச் செல்லுவன். திருமாலோ, போர் புரிந்து அடங்கினன். சிவபெருமானோ, அவனுக்கு வேண்டிய வரங்களை அளித்துள்ளான். ஆகலான், வெற்றிக்குரிய எந்தையே, நீயே அவனைக் கொன்று அவன் துணைவரையும் புதல்வர்களையும் ஒழித்து, சிறையிலுள்ள சயந் தன் முதலிய தேவர்களையும் விடுவித்து, திசைமுகன், மக வான் முதலியவர் பதங்களை அவ்வவர்க்கு முன் போல அளித் துக் காத்து, அருள் புரிய வேண்டும்.''

இவ்வாறு கூறிய தேவ குருவின் மொழிகளை, மழலைச் சொற்களை மகவின் வாய்க் கேட்டு உவப்பபடையும் பெற்றோ ரைப் போன்று முருகப் பெருமான் கேட்டு மகிழ்ந்து, முகமன் கூற, வியாழன், "எந்தை நீ அறியாததொன்றில்லை. ஆயினும், அடியேம் உய்யுமாற்றால் வினவியருளிய நீ நினைத்த மாத்திரத் தில் சூரபன்மன் கிளையோடு அழிவெய்துதல் திண்ணம். அவ் வாறிருந்தும், அடியேம் முன்னாள் இயற்றிய தவத்தினால் ஓர் ஆடல் கொண்டு இப்பொழுது வருகத்தருளியுள்ளாய். ஏழை யேங்களைக் காத்தருள வேண்டும்!'' என்று அன்பு ததும்பிய மனத்தனாய்த் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினான்.

சண்முகப் பெருமான், அருள் சுரந்து, "நீ என்றும் நம தருளுக்குப் பாத்திரமாவாய்,'' என்று வியாழனைத் தன் அருகில் இருக்கச் செய்து, அன்புடன் அருகில் நின்ற வாசவனை நோக்கி, "நீ மனத்திற்சிறிதுங் கவலை கொள்ளற்க! யான் சூரன் முத லிய அவுணரை முடித்து, விண்ணவரைச் சிறையினின்றும் மீட்டு, விண் பதத்தினை நினக்கு ஆக்குவன். யாதும் ஐயுறல் வேண்டா,'' என்றருள் புரிந்தான். இம்மை மறுமையாகிய இரண்டின் இன்பத்தினையும் உதவும் எழிலுடைய முருகன் இவ்வாறு மொழிதலும், இந்திரன் அன்பொடு வணங்கி, வான வர் தொகுதியோடு பெருமானைப் போற்றி செய்து, இன்னல் நீங்கி, பெருமகிழ்ச்சியோடு ஐயன் பாங்கரில் இருந்தான்.

III

மகேந்திர காண்டம்

1. வீரபாகு கந்தமாதனம் செல் படலம்

" விரிஞ்சன்மால் தேவ ராலும் வெலற்கரு விறலோ னாகிப்
பெருஞ்சுரர் பதமும் வேத ஒழுக்கமும் பிறவும் மாற்றி [வான்
அருஞ்சிறை அவர்க்குச் செய்த அவுணர்கோன் ஆவி கொள்
பரஞ்சுடர் உருவாய் வந்த குமரனைப் பணிதல் செய்வாம்!"

இந்திராதி தேவர் அனைவருஞ் சூழ்ந்து போற்றச் செந்திமா நகரில் திருக்கோயிலில் அரியணை மீது எழுந்தருளியிருக்கும் குமரக்கடவுள் பேரருள் கொண்டு, "நான்முகன் முதலிய தேவரும் முனிவரும் போல, அவுணரும் எம்மண்ணனுக்குப் புதல்வரேயாவர். ஆயினும், கொடியவரை அழித்தல் வேண்டுமென்பது, நீதி நூல்களது துணிபாம். ஆயினும், சூரபன் மனையும் அவன் கிளைஞரையும் ஒரு சேரக் கொல்லுதல் நீதி அன்று. அவனிடத்துத் தூதுவனொருவனை அனுப்பிச் சிறை வைத்துள்ள சயந்தன் முதலிய தேவர்களை விட்டு இன்னுஞ் சுகமாகவே வாழும்படி தெரிவிப்போம். சென்றுணர்த்துந் தூதுவன் சொல்லினைக் கேட்டு அவன், தேவர்களைச் சிறையினின்றும் விடுப்பனாயின், அவன் உயிரோடு இன்னுஞ் சில பகல் வாழட்டும்; அன்றி, மறுப்பனாயின், அவ்விடம் யாம் சென்று அவன் குழுவையும் அவனையும் அறக் களைகுவம். ஈதே அறத்தாறு," எனத் தனக்குள் எண்ணிக்கொண்டனன்.

இவ்வாறு திருவுளங்கொண்ட குமார மூர்த்தி, திருமால் அயன் முதலிய பண்ணவரைப் பார்த்து, "அவுணர்தங் குழுவையெல்லாம் அழித்தற்கு இங்கிருந்து நாளை ஏகுவேன். அதற்கு முன்னர், சூரன் மனத்தை அறியும்பொருட்டு ஒரு தூதனை அனுப்ப எண்ணினேன்," என்றான்.

முருகன் இத்திறம் பகர, பதுமத்தன், மாயன் முதலியவர் கேட்டு, " அடற்பெரும்போரினை ஆற்றுமுன், சூரனிடம் ஒரு

தூது விடுத்தலே அறத்தாறு," என்று கூறினர். கூறலும், குமாரக்கடவுள், "இப்பெருங்குழுவினுள் சூரனிடஞ் சென்று உறுதி உரைத்து வருந் திறலுடையார் யாவர்?" என்றலும், நான்முகன் அச்சொல்லை ஆராய்ந்து, "அவ்வீர மகேந்திர புரத்துள் நுட்பமாகச் செல்லத் தகுந்த வாயு தேவனும் செல்லுதல் அருமை. என் விஷயமும் அப்படியே. ஆயினும், நம் நவவீரருள் தலைவனாகிய வீரபாகுவே அவ்வூர் புகுந்து, சூரனைக்கண்டு, வருத்துரைத்து வரும் ஆற்றலுடையான்," என்று அறுமுகப் பெருமான் கருத்துக்கிணங்க உரைத்தனன்.

பெருமான் நன்றெனக் கருணை கூர்ந்து, வீரபாகுவை நோக்கி, "நீ நம் ஆணையைத்தாங்கி மகேந்திர நகரை நண்ணி, அமல மூர்த்தியால் கொடுக்கப்பட்ட வாழ்வினையுடைய சூரனைக் கண்டு, 'இந்திர குமாரனாகிய சயந்தனை முதலிட்ட அமரர்களைச் சிறையினின்றும் நீக்கி அறத்தாற்றினின்று பெருஞ்செல்வந் துய்த்து வாழ்வாய்,' என்று சொல்வாயாக. அம்மொழி மறுப்பானாயின், 'அவுணனே, உன் கிளைஞரை முடித்து உன்னையுஞ் சத்தி வேலுக்கிரையாக்க நாளையே எம்மண்ணல் சேனையோடு ஈண்டுறுவான்; இஃதுண்மை,' என்று கூறி மீளுக," என்றனன்.

வீரபாகு தேவன், "முருகப்பெருமானே, அடியேற்கருளிய வண்ணஞ் சென்று, சூரன் மனத்தை அறிந்து வருகின்றேன்," என்று அடி வணங்கித் தொழுது போயினன்.

அவ்வாறேகிய வீரபாகுவின் பின்னே இந்திரன் சென்று, "திறலுடைய வீர, என் புதல்வனாகிய சயந்தன் தேவர்களோடு மகேந்திரபுரியில் சிறை வைக்கப்பட்டுள்ளான். அவன்பாற் சென்று, அவனை முன்னர்த் தேற்றிப் பின்னர் உன் வினையை முடிக்க யான் நின்னை வேண்டிக்கொள்ளுகின்றேன்," என்றனன்.

வீரபாகு தேவன், "அவ்வாறே செய்வேன்; நீ கவலைப் படாதே," என்றுரைத்துப் பின் தொடர்ந்து சென்ற இளைய வீரர்களையும் அன்போடு நன்மொழி புகன்று மார்புறப் புல்லி யருளிப் பூத மன்னரும் அங்கு நிற்க அருள் புரிந்து, இடம் பரந்துள்ள அக்கடற்கரை அருகினிற்சென்றான்.

கடலருகிற்சென்ற வீரபாகு தேவன் கால்களில் வீர கண்டை 'கலீர்,' என்று சத்திக்க, மேரு மலையினும் உயர்ந்துள்ள கந்தமாதன கிரியின் உச்சியில் விரைந்து ஏறி நின்றான். அவ்வீரன் அம்மலையின்மீது நின்ற காலையில், அவனது பாரத்தைப் பொறுக்க மாட்டாது, அது குலைதலுற்றது. அங்குள்ள புலி முதலிய காட்டு மிருகங்கள், ஆங்காங்கு அலைதலுற்றன. அவ்வீரனது நீண்ட தோற்றத்தைக் கண்ட தேவர்கள், அது சூரனையும் அவன் கிளையையும் அறவேயொழித்தற்காம் என்று நிச்சயித்தார்கள். அன்றியும், தேவர் முனிவர் முதலியவர் தத்தம் பதங்களினின்றும் வீரபாகு தேவன் கொண்ட நெடுந் தோற்றத்தில் தத்தமக்கியலும் உறுப்பில் மணம் நிறைந்த மலர்களைத் தூவிக் கை தொழுது, "ஐயனே, கொடிய சூரனது நகரத்திற்சென்று வெற்றியைக்கொண்டு, அடியேம் கொண்ட துயரனைத்தையுந் தவிர்த்து அருளுவாய்," என்று வேண்டினார்கள். வீரபாகு தேவன்,

"ஆவதோர் காலை, 'எந்தை ஆறிரு தடந்தோள் வாழ்க!
மூவிரு வதனம் வாழ்க! முழுதருள் விழிகள் வாழ்க!
தூவுடை நெடுவேல் வாழ்க! தொல்படை பிறவும் வாழ்க!
தேவர்கள் தேவன் சேயோன் திருவடி வாழ்க!' என்றான்."

இவ்விதம் அறுமுகம் படைத்த அண்ணலை ஏத்தினவனுடைய கண்களில் அன்பு நீர் வார, மெய்ம்மறந்து நின்றான். இவ்வண்ணம் குமரவேளைப் பேரன்பு கொண்டு தியானித்துத் தன்னை மறந்து நின்ற வீரபாகு தேவன் நிலையைக்கண்டு உலகின்கண் உள்ள உயிர்கள் விம்மிதத்தொடு உவகை அடைந்தன. அவ்வாறு நிகழ, அறுமுகன் திருவருளடைந்த வீரபாகு தேவன், "இவ்வுருவத்துடன் யான் ஏகுவனாயின், உலகத்தின்கண் உள்ள உயிர்கள் மிகுதியும் இறந்துபடும். ஆகலின், இவ்வுருவினைச் சுருக்கித் தகுதியாகிய சிறு உருவத்தைக் கொண்டு செல்லுவேன்," என்று துணிந்து, அதற்கிணங்கிய வடிவங் கொண்டு, கந்தமாதன கிரியினின்றும் கிளர்ச்சியோடும் வானெழுந்து, சிரசில் பொருந்திய மணி மகுடம் அண்டகோளகையில் தாக்க, சீற்றத்தோடு செல்லும் சரபப்பறவையைப்போன்று, வீரமகேந்திரபுரியை நோக்கி, விரைவில் விண்ணுருகப் போயினன்.

அவ்வீரன், தன் கால் வலிக்கு ஆற்றாது பாதலத்திலழுந்திய அம்மலையைக் கண்டு, முன்போல மேலெழுமாறு மொழிதலும், அவ்வாறே அம்மலை மேலெழுந்து முன் போலத் திகழ்ந்தது. ஆற்றலோடு மேலெழுந்து செல்லும் அவ்வீரன் எழுப்பிய காற்றின் விசையால் அருகிலுள்ள மலைகளெல்லாம் பின் தொடர்ந்து சென்ற தோற்றம், பூதவெள்ளத் தலைவரும், இலக்கத்தெண்மரும் அவனோடு போருக்கெழுந்தது போன்றிருந்தது. விரைந்து வான் வழியாகச் செல்லும் வீரனது விசைக்காற்றினால் அண்டங்கள் நிலை குலைந்தன; உயிர்கள் சுழற்சியடைந்தன; நீர் நிறைந்த கடல்கள் சுழன்று கலங்கின; நீருண்டு செறிந்த மேகங்கள் சுழற்சி அடைந்தன. பொலிவமைந்த சிலம்புகள் சத்திக்குந் தாள்களையுடைய வீரன், புவியை அலைத்தும் முனிவர்க்கு அலக்கண் விளைத்தும் விண்ணவர் திருவைக் கவர்ந்தும் கொடுமை மிகப் புரியும் சூரனைக் கிளைஞரோடும் முடித்தற்கு நினைந்து, முருகன் அங்குய்த்த ஒரு தனிச் சுடர் வேலையொத்து ஏகினான். அன்றியும், திருப்பாற் கடலிற்றோன்றிய விடத்தைக் கண்டத்தில் அடக்கிய சிவபெருமானை மீண்டும் அந்த விடமானது வேண்டிக்கொண்டு, அவன் கண்டத்தினின்றும் புறப்பட்டுக் கடல் நோக்கிச் செல்லுதல் போல, அவ்வீரன் சென்றான்.

இவ்வாறு வீரபாகு தேவன் வான் வழியே விசையிற் சென்று, சூரபன்மன் வதியும் மகேந்திரபுரத்தின் வடக்கிலுள்ளதும், யாளி முகன் என்னும் அவுண வீரனால் காக்கப்படுவதுமாகிய இலங்கை என்னும் ஊரைச் சமீபித்தான். அதுபொழுது யாளிமுக அசுரன், சூரபன்மனைக் காண வேண்டிய நிமித்தம் அனேக சேனைகளோடும் அந்நகரை விட்டு மகேந்திர நகரஞ் சென்றிருந்தபடியால், அதிவீரன் என்னும் அவன் புதல்வன் ஆயிர வெள்ளஞ் சேனையோடு அவ்விலங்கையைக் காவல் செய்திருந்தான். அப்பொழுது வீரசிங்கன் என்னும் அவனது சேனைத் தலைவன் ஐஞ்ஞூறு வெள்ளஞ் சேனைகளோடு அந்நகரின் வடதிசை வாயிலில் இருந்தான்.

அதனருகில் வீரபாகு தேவன் அஞ்சாது செல்லலும், அவ்வீரசிங்கன், அத்தகைய துணிவாற்றிப் போதரும் வீரன்

யாவனே என்றும், தன்னை அவன் மதித்தானில்லை என்றும் சீற்றங்கொண்டு, அவனைத் தான் கொல்ல வேண்டுவது அவசிய மென்று கருதினன். ஆதலால், அவன் வடவைத் தீப்போலக் கனன்று, காற்றினும் மனத்தினுங் கடிய வேகத்தையுடைய னாகி, வான் வழி வரும் வீரவாகு முன்னர் அசுரசேனை சூழ எதிர்த்து நின்றான்.

வீரசிங்கன், திறல் புயத்து வீரனைப் பார்த்து, "எனது காவலைக் கடந்து இதுவரையில் இப்படி வந்தவர் ஒருவருமில்லை. தனித்து வந்த நீ யாவன்? உன் உயிர்க்குச் சிறிதும் நட்பில்லாய். நீ கொலைபடு முன்னம் வந்த காரியத்தைப் பகருவாய்," என்றான்.

வீரபாகு தேவன், "யான் சூரன் வைகும் மாநகர் நண்ணிப் பின்னர்த் திரும்பிவிடுவேன். இதனால் நினக்கென்னை? இஃது உனக்குப் பிரியமில்லையாயின், உன்னாலாகும் செயல்களைப் புரிவாய். யான் உனது ஆற்றலைக் காண்பேன்," என்றனன்.

திறலின் மிக்க சிங்கன், வீரபாகு தேவன் கூறிய மொழியைக் கேட்டு, அவன் அவுணர்தம் ஆணையை மதித்தானில்லை என்றும், அவன் வலியன் போலும் என்றும் எண்ணி, அருகில் நின்ற படைஞரை வீரத்தோடு நிற்கும் அவனதுயிரைக் கொள்ளுமாறு கட்டளையிட்டனன். உடனே வேட்டைக் கானம் புகுந்த வேடர்கள் வலிய சிங்கத்தை வளைந்தாற்போல, வீரபாகு தேவனை அவுணர்கள் வளைந்து போர் புரியத் தொடங்கினார்கள்.

அந்த அவுண வீரர்கள் வேல் முதலிய தெய்வப்படைகளால் அமர் புரிகின்ற காலத்து, வீரபாகுவாகிய அண்ணல், அரக்குருவங்கொண்ட மலையகத்து அக்கினிக் கடவுள் நுழைந்து அதனை உருக்கியுடைக்குமாறு போல, நெருக்கமாய் நின்ற அந்த அவுணர் நீத்தம் உடைந்து ஒழியக் கூரிய வாள் ஒன்றினை ஏந்தி, துண்டுதுண்டாகத் துணித்துருட்டினன். பனிப்படலத்தைச் சூரியன் அழிப்பதுபோலச் சூழ்ந்துநின்ற அசுரப்படையைத் தனி வாளினால் தடிந்து, நூறு வெள்ளஞ் சேனையை மாள்வித்தனன். மற்றுமுள்ள அவுணர்கள் மனங்

கலங்கித் தங்கள் உயிரை ஓம்புதல் எண்ணிப் புவியினும் வானி னும் பொள்ளெனப் போய் மறைந்தார்கள். அப்போது வீர சிங்கன், சீற்றம் மிக்கவனுய், மாதிரங்களைக் கடந்து வளர்ந் துள்ள வீரந்தங்கிய தோள்களையுடைய அண்ணலின்மேல் சூல மொன்றினைச் செலுத்தினன். அதனை வீரன் தன் வாளால் இரு துணியாக்கி ஆரவாரித்தான்.

ஆர்த்தலும், சிங்கன் வீரபாகுவின் ஆற்றலை மதித்து, தன் கைக்கண் உள்ள படைகளில் கூரிய குலிசமொன்றினை வீச, அதனையும் வீரன் தன் வாளினுல் மாற்றி, மீண்டும் அவன் படை எடா வண்ணம் அவன் முன்பு சென்று, அவன் கரங்களை யும் முடியையுங் கொய்து, கடல்வாய் எறிந்து, நாந்தகத்தை உறையுட்செறித்து, வெற்றியொடும் அவ்விடம் விட்டுப் பெயர்ந்தான்.

பின்பு, வீரபாகு தேவன் கடலின்மீது மேரு மலை சென் றது போலச் சென்று, அவுணர்களுக்கு இருக்கையாகிய இலங்கைமா நகரின் மூன்று குவடுகளின் இடையதாயுள்ள ஒரு குவட்டில் பாய்ந்தான். மாயைகள் வல்ல நெடுங்கிரியாகிய கிரவுஞ்சத்தை வேற்படையால் துகளாக்கிய அண்ணலால் விடப்பட்ட தூதனெருவன் அவ்விலங்கையில் பாய்ந்த அவ் வளவில், திறலினை உடைய அதிவீரனும் ஏனைய அவுணர்களும் கலங்கி ஏங்கி, இடியுற்ற நாகம் போல மெய் பதைத்துப் பதறி வீழ்ந்தார்கள்.

பெருஞ்செல்வத்தினையுடைய மகேந்திரபுரத்தின் வடக்கே உள்ள இலங்கை, வீரன் வலிக்கு ஆற்ருது, கடலிடை அழுந்தி இன்னல் அடைந்தது. அவ்வாறு ஆற்ருது கடலிடை ஆழ்ந்த அவ்விலங்கை, தந்திமா முகத்துத் தாரகப் பிரமமாம் விநாயகப் பெருமானை வழிபடாமல் சுராசுரர் பாற்கடலைக் கடைந்துழி அரவால் பிணிக்கப்பட்ட அம்மந்தரகிரியானது அக்கடலில் ஆழ்ந்ததை ஒத்தது. அன்றியும், வலியுடை வீரபாகுவின் திரு வடியூன்றுதலால் கடற்கீழ்ப் போகிய இலங்கை, அன்று மக வான் குலிசாயுதந் தொடரக் கடலிடை அஞ்சிப் புக்க மைந் நாகமலையை ஒத்திருந்தது. இவ்வாறு இலங்கை மாநகர் கட லிடத்து ஆழ, அதனிடத்துள்ள அசுரர் கடலின் மூழ்கிப் பரி

தவிக்கலாயினர். இலங்கை நகரைக் காத்து வந்த அதிவீரன் அதை உணர்ந்து, "இவ்வரிய செயல் செய்தவர் யாவர்! சூர பன்மனே! அவன் இளைஞரோ! அன்றி அவன் மைந்தரோ! அவர்களன்றி இச்செயல் புரிவார் யாவர் உளர்! அப்படியெனின், அவர்கள் நம் ஊர்க்குத் தீங்கு செய்தற்கு யாதொரு ஏதுவுமில்லை. மாயையும் இவ்வழிவு செய்தற்கு நினையாள். முத்தேவரும் இச்செயல் செய்தற்கு நினையார். மற்றைத் தேவருள் யாரிது செய்யுந்திறத்தார்! அன்றியும், எல்லாத் தேவரும் நமது சிறையகத்து உள்ளார். மாதிரத்தின் உள்ளாரும், வானின்கண் உள்ளாரும், ஏனைய அனைவரும் நம் இறைவன் ஆணையிலிருந்து நீங்கார். இதனைச் செய்ய அவர்க்கு எண்ணுதலும் இயலுமோ! யான் இந்நகரினைக் காத்த திறம் நன்று! தந்தை நீங்கிய காலத்து, யான் இவ்விலங்கை நகரோடு கடலில் ஆழ்குவனேல், என்னை அவுணர் யாது கூறுர்! யான் தவமியற்றி முன்னுள் நான்முகனிடத்து மாயை வன்மைகளும் படைகளும் பெற்றது எதற்கு! எல்லாம் நகைத்தற்கிடமாயின அல்லவா! மன்னர் மன்னன் இஃதறிகுவனாயின், என்னைத் தண்டிப்பானல்லவா! என் தந்தையும் அவ்வாறு இயற்றுவன். ஏனையர் என்னை எள்ளுவர்," என்று எண்ணி வருந்திப் பின்னர்த் தன் படைஞருட்சிலரைத் தன்னெடு அழைத்துக்கொண்டு, கடலின்மீது சென்று, அங்கு நின்ற வீரபாகுவின் நிலையைக் கண்டு வெகுண்டு, இதழ் கடித்து, நகை செய்து, "ஒடியொளித்து அண்டர் குழுவினைச் சார்ந்த இவ்வீரன், நம் மூதூரை இக்கடலிடை ஆழும் வகை செய்து, அஞ்சாது மேலும் இவ்விடம் நிற்கின்றுன். திக்கெங்கும் கீர்த்தி பெற்ற அசுரர் ஆணை மிக நன்று!" என்று கூறிப் பின்னர்க் கடலில் ஆழும் அசுரர் குழுவின் செயலைக் கண்டு நின்ற வீரபாகுவின் முன் சென்று எதிர்த்து நின்று, போர் செய்ய முயன்றுன்.

அது கண்ட வீரபாகு தேவன், தன் உறையிலிட்ட வாளை உருவிக்கொண்டு, சூழ்ந்து நெருங்கிய அவுணர் படையை ஊனெடு உயிர் சிந்தும்படி விரைந்து அவர்கள் சிரங்களையும், கரங்களையும், புயங்களையும், பதங்களையுங் கொய்தனன். அவுணர் பெரும்போர் அக்கணமே முடிந்தது.

பின்பு தன் படைஞர் இறந்ததை அறிந்த அதிவீரன், பெருங்கோபமுடையனுய், "நொடிப் பொழுதில் உன்னை உண்டு விடுவேன்!" என்று போர் முயன்று, குந்தமென்னும் ஓர் ஆயு தத்தை எடுத்து வீரபாகு தேவன்மேல் எறிந்தனன். அதனை வீரன் தன் கை வாளினுல் இரு துண்டாக்கி நின்றுன். அவு ணன் மற்றும் ஒரு தண்டத்தை அவன் மார்பை நோக்கி விட் டனன். வீரன் அதனை வாளால் தடுக்கவில்லை. ஆனுல், அது மார்பிலேறிய மாத்திரத்தில் அணுக்களாகி ஒழிந்ததைக் கண்ட அவுணன், மனங்கலங்கி மயங்கி நின்றுன்.

அவுணன் அதன் பின்பு பல படைகளாலும் போர் புரிந் தும், ஒரு பயனுமில்லை. பின்னர் அவன், 'இவ்வீரன் உயிரைக் கொள்ளுதல் அரிது!' என்று கவன்று, வாளை ஏந்தி வந்து, வட்டணை புரிந்து, "இவ்வாளாயுதத்தைப் பிரமனிடத்துத் தவ மியற்றிப் பெற்றேன். இதனைப் பேதிக்க வல்லவர் ஒருவருமிலர். இத்தகைய வாளைப் பிடித்தேன். நீ இப்பொழுது இறத்தல் திண் ணம். வருக! வருக!" என்று மிகை மொழி கூறி, வீரபாகு தேவன்முன் சென்றனன்.

வீரபாகு, "நின் ஆற்றல், நன்று நன்று! நம்மை நீ வெல்லு வையேல், நின்னை யாவரும் மதிப்பர். நின்று உரையாடுவது ஏன்? கடிதின் வருவாய்," என்றனன்.

அதிவீரன் அதைக்கேட்டுச் சமீபிக்க, இருவரும் நெடு நேரம் வாட்போரில் சிரத்தைக் குறித்தும், கழுத்தினைக் குறித் தும், செவிகளைக் குறித்தும், இன்னும் பல அங்கங்களை நாடி யும், அவ்வவ்விடங்களில் உய்த்தும், கற்ற வன்மையால் அவ் வவற்றை மாற்றி வட்டணை வந்தும் போர் புரிகையில், வீரபாகு தேவன் இடைப்புகுந்து, அதிவீரனது தாள், சிரம், தோள், ஆகம் ஆகிய உறுப்புகளைத் துணித்து, விரைவில் அவனை நமனுக்கு இரை ஆக்கினுன்.

2. மகேந்திரம் செல் படலம்

வீரபாகு தேவன், அதிவீரனைக் கொன்ற பின்னர்த் தன் வாளை உறையிற்செலுத்திப் போரைத் தவிர்த்து, வீரமகேந்திர

புரிக்கு நேரே செல்லக் கருதி, அவ்விலங்கையினின்றும் புறப் பட்டான். அவ்வாறு வீரபாகு மேலெழுதலும், கீழழுந்திய இலங்கை, முன் போல மேலெழுந்தது. சென்ற வீரமொய்ம்பன் சக்கரவாளகிரியைப் போலச் சூழ்ந்துள்ள வீரமகேந்திரபுரத்து மதிலையும், அதன் நாற்புறமும் அமைந்துள்ள கோபுரத்தையும் கூர்ந்து நோக்கினன். அம்மகேந்திரபுரத்து வடதிசையின்கண் உள்ள சமுத்திர வாயிலில், கோபுரப் புறத் திண்ணையின் பக்க மாய்க் கோரன், அதிகோரன் என்னும் இரண்டு வீரர் பெருஞ் சேனையோடு நகரைக் காவல் புரிந்திருந்தனர். ஆயிரவெள்ளந் தேரும், கஜமும், இரண்டாயிர வெள்ளம் புரவிகளும் நெருங்க, அத்தொகை வீரர்கள் காவல் புரிந்து இருப்பதை வீரபாகு தேவன் கண்ணுற்று, விம்மிதங்கொண்டு, பகைவராகிய அவு ணர் ஊர் புகுதற்கு உன்னி, "இவ்வழியே செல்லுவேனாயின், சேனைகள் என்னைச் சூழ்ந்து அமர் புரியும். யானும் அவற் றோடு எதிர்த்துப் போர் புரிய நேரும். அவ்வாறாயினும், இக் குழுவினை முடிக்க ஒரு பகல் கழியும். அவ்வண்ணம் கழியி னும், மீண்டும் நகரினுள்ளிருந்து அளவில்லாத ரதகஜாதிப் படையின் வெள்ளம் வந்தெய்தும். வந்த தானவப் படைகளை எதிர்த்து மலைந்து, எந்தையாகிய முருகவேள் திருவருளால் தமியேன் அழித்து நிற்பினும், இந்நகரின்கண்ணுள்ள அவுணப் படைமுடிவெய்த அளப்பிலாக் காலஞ்செல்லும். அவுணரோ, எளியரல்லர். அளவிலாக் காலஞ் செல்லினுஞ் செல்லுக. யான் அவுணப்படை அடங்கலும் அழிப்பினும், அதன்பின்பு சூரன், தன் துணைவரையும் புதல்வரையும் விடுப்பன். அத்துணைவர் புதல்வர் முதலியவர்களை யான் வெல்லுதல் அரிது. அறுமுகப் பெருமான் அருட்டுணை கொண்டு பற்பகல் போர் புரிந்து வெல்லுவேனெனினும், எவராலும் வெல்லுதற்கரிய சூரன் வந்தெதிர்ப்பன். அவனோடு பன்னாள் போர் புரியினும் அவன் ஆதி மூர்த்தியின்பால் அன்று கொண்ட வரத்தின் மகிமையால் அழிவெய்துபவன் அல்லன். அவனை மால், அயன் முதலியவரே வெல்லுதலரிதாம்; அவர்கள் அவன் ஆணை அஞ்சி, இன்னும் இடர்ப்படுகின்றார்கள். ஆகலான், யான் சமராற்றிச் சூரனைக் கொல்லாமல், வறிதே மீளுவது பழிப்புக்கிடமாம். அன்றியும், அருஞ்சிறைப்பட்ட தேவர் துன்பமும் அகலாது. ஆதலால்,

யான் அமரை ஒழித்துத் தூதனாக வந்த என் கடனை முடிப்பதே தகுதி,'' என்று எண்ணினன்.

இவ்வாறு கருதிய வீரபாகு தேவன் அவ்வாயிலில் அமைந்த சேனைத் தொகுதியையும் காப்பின் வன்மையையும் கண்டு, உட்புகுதற்கு இயலாமையால் மருங்கிலுள்ள கீழ்த் திசை வாயிலை நண்ணுதற்கு அவ்வடக்கு வாயிலை நீத்துக் கிழக்கு வாயிலின் முன்னர் ஏகினான். அவ்விடத்தில் மேதிக் கண்ணன், வீரபானு என்னும் இரண்டு வீரர்கள் வாள் ஏந்திய கையராய்ப் பல்படைத் தொகுதி சூழக் காவல் புரிந்திருப்பதைக் கண்டு வீரமொய்ம்பன் விம்மிதங்கொண்டு, அவ்வாயிலும் தான் உட்புகுதற்கு இயலாத அரிய காப்பினை உடையதாய் இருக்கின்றதென்றெண்ணி, அதன் பாங்கருள்ள தென் திசை வாயிலைக் காண அவ்விடம் விட்டு அப்புறம் ஏகினான்.

அவ்வாறு ஏகுங்காலத்து, ஆயிரமென்னும் கணக்குடைய ஆனை முகத்தொடும், இரண்டாயிரம் கரத்தொகையொடும், கலத்தின்மீது மீகான் அமரும் தோற்றம் போன்று விண்ணிடத்தில் அக்கீழ்த் திசை வாயிலைப் போற்றி இருக்கும் கயமுகன் என்னும் பெயரினையுடையான், அண்டர்கள் அஞ்சும் ஆர்ப்பொடு ஆகாயத்திற்செல்லும் வீரனாகிய அண்ணலைக் கண்டு கனன்று, "என் ஆற்றல் மிக்க காவலைக் கடந்து இவண் வந்த நீ மாயையினும் வல்லையோ? நுண்ணிதின் நுழையும் அக்காற்றும் என் ஆணையை இகந்து உட்புகும் ஆற்றலுடையதோ? வறியராய்த் திரியும் வானவர் உறையும் ஊர் எனக்குறித்து வந்தனை போலும்! எனது ஆணையைச் சிறிதும் அறியாய் போலும்! யான் ஆள்கின்ற இந்நகரத்து நீ வந்தனை! சீறுகின்ற சிங்கம் வாழுமிடத்து, மான் பிணை அஞ்சாது புக்கு, ஆராயச் செல்லுங்கொல்? சிறையிற்பட்டுழல் தேவர் செய்கையை அறியும்பொருட்டு இந்திரன் ஆளாகி அணுகினைகொல்லோ!" என வினவினன்.

பின்னர் அவன் வீரபாகுவை நோக்கி, "நில்லடா! எங்குச் செல்கின்றாய்!" என்று, அவன் அருகே சென்றனன்.

வீரபாகு தேவன், "இவன் நாளுலந்து நம்பால் நண்ணுகின்றனன்," என்று நகைத்து, அவ்வுழியே நிமிர்ந்து நின்றான்.

அக்கயமுகன், கனன்று, பெரியதொரு மலையை அவ்வீரன் தோளின்மிசை எறிந்தனன். அம்மலை, வீரன் தோள் வலிக்காற்றுது துகளாய்ப் போயிற்று. மற்றும் பல மலைகளையும், பல விதப் படைகளையும் கொண்டு அக்கயமுகாசுரன் அண்ணலொடு போர் புரிந்து வருகையில், வீரபாகு தேவன் தன் வாளினை உருவி, அவன் முகத்திலுள்ள துதிக்கை ஆயிரத்தையும், மருங்கிலுள்ள கரம் ஈராயிரத்தையும் துணித்து, மார்பைக் காலால் உதைத்து, அவன் உயிரை நீக்கினன்.

இவ்வண்ணம் இயற்றிய பெரும்பூசலைக் கண்ட அவுணர், பல திசைகளினின்றும் அவ்வலிய போர் இயற்றுவார் யாவர் என்று அறிய விரைவில் அவ்வுழிச் சார்ந்தனர். அவர் வருகையைக் கண்ட வீரபாகு தேவன், இனித் தான் அவ்விடம் இருப்பின் பெரும்போருக்கு இடம் உண்டாகும் என்று எண்ணி, தான் அவர் காணு வண்ணம் வேற்றுருக்கொண்டு, அவ்வாயிற்காவலையும் கடந்து உட்புக வேண்டுமெனத் துணிந்தனன். பின்னர் அவன் அறுமுகத்து அண்ணலின் திருவருளை நினைந்து, ஓர் அணு உருவினைக் கொண்டனன். நோக்கருந்திறத்தால் நண்ணிய உருவங்கொண்ட வீரன், அவ்வடுகளம் நீங்கி, விண்ணிடை எழுந்து, கீழ்த்திசை வாயில் கோபுரத்தின்மீது அமர்ந்து, அம்மகேந்திர நகரத்தின் வளப்பங்களையெல்லாம் கண்ணுற்று வியந்து, "மண்ணினைத் தொடர்ந்துள்ள ஆயிரத்தெட்டு அண்டத்தின்கண்ணுள்ள அரிய பொருள்கள் எண்பதினுயிரம் யோசனைப் பரப்பில் கண்களுக்குப் புலனாகும் வகை நெருங்கியிருப்பது மிக்க இறும்பூதல்லவா! சித்த வீரனாகிய சூரன் அரிதாற்றிய பெருந்தவத்தில் இவையெல்லாம் அடங்கின போலும்! இச்சூரனுக்கு ஈசன் அளித்துள்ள ஆயிரத்தெட்டு அண்டத்தின் அமைந்த எல்லையற்ற சிறப்பையெல்லாம் ஈண்டே தொகுத்து வைத்துளான். இவ்வனைத்தையும் கண்ணாரக் கண்டேன்! ஆனால், அறம், வாய்மை, இரக்கம் ஆகியவற்றை ஈண்டுக் கண்டேனில்லை. அவற்றையும் சூரன் சிறைப்படுத்தினனே! அளவற்ற தேர்கள் தங்குதற்கு இடங்களும், மற்றைப் படைகளுக்கு உரிய இடங்களும், அள்விறந்த யோசனைப் பரப்புள்ளவாயிருக்கின்றன. மேன்மை தங்கிய இம்மகேந்திர

மூதூரைப் படைத்தற்கு ஒரு நான்முகன் ஆற்றலுடையனே! சூரன் பெற்றுள்ள அண்டங்களிலுள்ள அளவற்ற நான்முகப் பண்ணவர் அனைவருங்கூடி இயற்றினார்களோ! மண் மகளின் தவப்பயனென்று கூறுதற்குரிய இம்மகேந்திரபுரத்தின் மிக்க சீரை இரண்டு கண் பெற்றவர் முழுமையுங் காணுவதெங்ஙனம்! இமையா நாட்டத்தவருக்கும் அரிதே! வாழ்வு மிக்க இம் மகேந்திர நகரத்தின் பெருமை,

"ஆயி ரம்பதி னாயிரம் கோடிநா அளவில்
ஆயி ரம்விழி ஆயிரம் ஆயிரஞ் செவிகள்
ஆயி ரம்புந்தி கொண்டுளார்க் கல்லதிவ் வகன்சீர்
ஆயி ரம்புயங் கண்டுதேர்ந் துரைப்பினும் அடங்கா."

இவ்வாறாகிய இந்நகரத்தினது அழகு முழுமையும் விடாது நோக்குதற்கு அறுமுகப்பெருமான் அருளின் திறத்தால் அளவிலாப் பேருருக்கொள்ள எண்ணமுடையேன். ஆயினும், பகைவருக்கு என்னைக் காட்டுதல் தகுதியற்றதென்று ஒழிந்தேன்," என எண்ணினன்.

பின்பு அவன் கீழ்த்திசை வாயிலில் நின்ற கோபுரத்தி லிருந்து நீண்ட நகரத்தின் சீரனைத்தையும் நோக்கி, இனித் தான் தாமதிப்பது தகுதியல்லவென்று துணிந்து, அவுணர்க்கிறையாகிய சூரபன்மன் உறையும் நகரினை எய்தும்பொருட்டு, அக் கோபுரத்தினின்றும் இடை வழியாக விண்மீது நடக்கத் தொடங்கினான். அவ்வாறு நடந்த வீரபாகு தேவன், அறுமுகப் பெருமானை மனத்தில் நினைந்து, சூரபன்மனுக்கு முதற் குமாரனாகிய பானுகோபன் உறையும் இடத்தை அடைந்தனன். பின்னர் அவன் அப்பானுகோபனைப் பார்த்து விம்மிதம் அடைந்து, பின்பு அதை விட்டு, அக்கினி முகன், இரணியன் ஆகிய புதல்வர்கள் இல்லங்களுங் கடந்து, மற்றுமுள்ள புதல்வர்களாகிய மூவாயிரவர் உறையும் கோயில்களுங் கடந்தான். பின்னர், அமைச்சருள் தலைமை எய்திய தருமகோபன் என்பவனது மாளிகைச் சிகரத்தில் தங்கிச் சுரர்களும், வாசவன் புதல்வனும் அரக்கர் சூழத் துன்பமுற்றிருக்குஞ் சிறைக் களத்தினைக் கண்டான். அச்சிறைக்களத்தின்கண் பெருந்துயர் எய்தியுள்ள

சயந்தன் முதலிய தேவர்களின் செயல்களைச் சிறிது கவனிப்போம்:

3. சயந்தன் புலம்புறு படலம்

திருப்பாற்கடலிற்பிறந்த சசியினையொத்த நுதலினையுடைய அச்சசியின் குமரனாகிய சயந்தன் கால்கள், விற்பயிற்சியால் தழும்படைந்திருக்கும் கரங்களைப்போன்று, பற்பல காலம் விலங்குகள் பூண்ட காரணத்தால், பெருந்தழும்படைந்திருந்தன. அவன் மானம் இகல் முதலியவை தன் உயிரை அலைத்திட, அதனால் துயரமாகிய பெருங்கடலுள் அழுந்திச் சோர்வானாயினன். அச்சிறைக்களத்துள்ள கொடுமையினால் அவன் இறந்திருப்பன்; பல உகங்கள் இடர்க் கடலின் மூழ்கலால், அப்பழியினின்றும் நீங்கத் தானே தன்னுயிரை வலிந்து விட்டிருப்பன்; முன் அமிழ்தமுண்டமையால், அவ்வண்ணமாகாது, உயிர் கொண்டு எஞ்சா இன்னலிடைப்பட்டு இகழப்பட்டிருந்தனன். நீங்காத மாறுபாட்டினையுடைய சூரபன்மனது கடுஞ்சிறையிற்பட்டு, அவுணரால் இடும்பையுற்ற சயந்தன், ஒரு கணப்போதை உகம் பலவாகக்கழித்து வைகுவான். நூற்றெட்டு உகங்களாக இந்திரன் சிறுவன் தனது உடல் வனப்புமாழ்கி அவுணரால் அலைக்கப்பட்டு உய்யுமாறின்றிக் கலங்கிக் கிடந்தான். இந்திரன் சசியொடு மறைந்திருந்த சூழலிற்சென்று அவ்விருவரையும் பற்றிக் கொணர்ந்தனர் என்று சிலர் பொய்யுரை கூற,அவன் அம்மொழியினைக்கேட்டு அயர்ந்து அவசமாய்க் கீழே விழுவன். நறுந்தேன் பிலிற்றும் ஐந்தரு நீழலை ஆர்வத்தொடு எண்ணுவன்; ஆய்ந்த மலரணையை நினைப்பன். தன்னுடைய நேயமங்கையர் புணர்ச்சியை உன்னுவன்; இந்திரத் திருவினை எண்ணிச் சோர்வன்; 'துறக்க நாடிழந்து பண்டு பாரகஞ் சென்ற குரவர் யாண்டையுள்ளார்?' என்பன்; 'சீற்றக் கொடுமையுடைய சூரன் மறச்செயல்களை எடுத்துக்கூறி முறையிடுதற்கு உமாபதி உறையும் திருக்கயிலைக்குச் சென்றனன் கொல்!' என்பன்; 'பானுகோபனோடு பகைத்தெதிர்த்துப் போரியற்றிய காலத்து, அப்போர்க்களத்து மருப்பினைத்தும் இற்று வீழ்ந்த தெய்வதக் களிற்றின் செய்கை என்ன ஆயிற்றோ! அதனை அறிந்திலேன்!' என்பன். அவன் இவ்வாறு

அளவிறந்த எண்ணங்களை எண்ணி எண்ணித் துயருழந்து வெய்துயிர்த்து விம்மி வைகினன். இவ்வண்ணம் மற்றைத் தேவர்களும் சூழ்ந்து துன்பமுற்றிருந்தார்கள். அச்சிறைக் களத்தைக் கண்டகன் முதலிய கொடிய அவுணர் பலர் சூழ மிக் காத்து வந்தனர்.

அக்காப்பாளர், வீரபாகு சென்ற அன்று, தேவரோடு சயந்தனைச் சூழ்ந்து, "நம் இறைவனாகிய சூரபன்மனது ஆணை இகந்து சசியொடு மறைந்த வாசவன் யாண்டையுள்ளான்? விரைவில் கூறின் நீ பிழைப்பாய். அன்றேல், உன் ஆவி போகும். முன்னாள் போன்று இந்நாளைக் கருதாதே. உண்மையைச் சொல்லு," என்று உரைத்தனர்.

அக்காதகர் கடுமொழி கேட்ட சயந்தன், "அன்று என் தந்தையுந் தாயும் வானுலகத்தை விட்டு ஓடியதை அறிவேன்; அன்னார் எங்குச் சென்றனரோ, அறியேன். புண்பட்ட நெஞ்சினேன் யாது கூறுவேன்!" என்று விடை இறுத்தான். மற்றுமுள்ள தேவரும் அவ்வாறே மொழிந்தனர்.

அப்பொழுது அசுர வீரர்கள், "இத்தேவரெல்லாரும் கள்ளத்தனத்தால் ஒன்று கூடி, ஒரே விதமாய்ப் பொய்யே கூறுகின்றனர். இத்தீயரை யாது செய்தால் உண்மை மொழிகுவர்!" என்று எண்ணி, அத்தேவர்களை நஞ்சினும் தீயினும் கொடியவாய சொற்களால் பழிப்பார்கள்; கன்னங்களுடே தோமரம் உய்த்துக் கடைவார்கள்; சின்னப்படுத்துவார்கள் போன்று உடல்முழுதும் சேதிப்பார்கள்; துண்டப்படுத்திய உறுப்புகளெல்லாம் விரைவில் ஒன்றிப் பிண்டத்திற்கூடக் கண்டு கடுங்கோபங் கொண்டு, வாள் ஏந்தி மார்பில் குத்திப் பற்களைக் கடித்து வலிந்து குடைவார்கள்; தண்டத்தினால் தலை கிழியும்படி மோதுவார்கள்; இன்ன தன்மையவாகிய கடுந்துன்பங்களைக் காவலாளர் செய்கையில், சயந்தனும் விண்ணவர்களும் அக் கொடுமையை ஆற்றாராகிக் குலைவெய்தி, விமலனை நினைந்து, "ஓ ஓ!" என்று அரற்றினார்கள். சீற்றமும் வலிமையுமுடைய அவுணர் இயற்றும் கொடுமைகளால், சயந்தன் இறுதி எய்தவில்லை. இவ்வாறு அவர் தண்டம் இயற்றுந்தொறும் உடல் சின்னமடையாமலும், உயிர் நீத்து ஏகாமலும் சயந்தன் அது

பொருது நிகழும் தான்பத்தினை மாத்திரம் அத்தேவரோடு தானும் அடைந்து வந்தான். வாள், தோமரம், எஃகம், தண்டம் முதலிய பல படைகளும் முறிவெய்தவே, காவலாளர் கரங்களின் திறம் குறையவும், அக்காவலாளர் நொந்தவராகி, அமரர்க்குக் கேடு செய்தலை விட்டு, வலி குறைந்து, "இவர் புண்ணியப் பகுதியின் நாளெலாம் இற்ற பின்னர் இறுவரேயன்றி, மற்றொரு வினையால் இடையில் விளிபவரல்லர். அமிழ்தமுண்டவர், தவத்தின் மிக்கவர், நாமியற்றிய தண்ட வன்மையால் நொந்தும் சாதும் உண்மை கூறினரல்லர்," என்று இன்ன பல கூறி, சிப்பபடைந்தனர்.

விண்ணவரை அலைத்த கொடுஞ்செயலால் அவர்கள் கைந்நோவெய்தி, வன்மை நீங்கிக் கவன்று, அத்தேவருக்கு அணியராய் நெருங்கிக் குழுமி, ஒரு சாரிருந்து காவல் போற்ற, எய்ப்படைந்த சயந்தன் விண்ணவரோடு இருந்து, கண்ணுதற்பெருமானாகிய கருணையங்கடலை நினைந்து, "வந்திப்பவர் பவமனைத்தும் நீக்குபவனே, எத்தேவரது சிந்தைக்குமெட்டாத சிவனே, செழுஞ்சுடரே, இப்பிறவி முழுதுந் துயருழக்கச் செய்தனையோ! அந்தி வண்ணத்தண்ணலே, நின் பெருமை அறிய வல்லார் யாவர்? கங்கை முடித்தாய், கண்ணுதலாய், கறைமிடற்றாய், திங்கள் புனைந்தாய், சிவனே, அனைத்துயிரையும் அழித்தல் செய்பவன் நீயென்றே வேதங்கள் கூறுகின்றன. நினது ஆணையால் வந்த இத்தீமை நின்னருளாற்போவதன்றி, மற்று யாவரே இதைத் தவிர்க்க வல்லார்? நாரணற்கும் நான்முகற்கும் நாடுதற்கரிய பெம்மானே, அனைத்துயிர்க்குந் துணைவா, அடியேன் உயிரளிக்க வாராயோ? அமரர் இரிந்தோடத் துரத்திய கொக்குருக்கொண்ட தானவனைத் தடிந்து, அவனது ஒரு சிறையைச் சின்னமாக அணிந்த அருட்பார்வை என் பக்கம் பார்த்திலையோ? கயிலை மலையில் புகல் புகுந்த தேவர்தமை அடல் கருதிச்சென்று அந்தரனைத் திகிரிப்படையால் ஆவி போக்கி, அமரரை அஞ்சலென்றனை அன்றோ? நந்தாருங் கங்கை நதி செறிந்த காசி நகர்தன்னில், தந்தியாம் அவுணன் தவத்தினரைத் துரத்தி வர, அன்னானைச் சினந்து, அவன் தோலுரித்த கருணைக்கு இணை யாது? இள

மதியும், கிளர் வெம்பொறியரவும், ஆற்றினெடு மிலேந்த ஆதி யெம்மண்ணலே, நினதருளால் இவ்விடுக்கண் எனக்கேகின், இழிந்த வளம் யான் வெஃகேன்! நோற்றல் புரிவேன்! தண்ணிய மலர்த்தேன் துளிக்கும் தருநிழற்கீழ் வாழ்வு வெஃகி நண்ணிடேன். விண் பதமும் குற்றமாம்; பிறர் பதமும் நாசமாம். சிவனே, சிவனே, நின் பொற்பதமே வேண்டுவன் யான்!" என்று பற்பல எடுத்து மொழிந்து, இரங்கி, விடமேறிய தொக்க உணர்வெலாம் அடங்க, ஒன்றும் ஓராதவனுய் மயங்கி, உயிர் நீங்கினவர் போன்று கிடந்தான். மற்றைத் தேவரும் சயந்தனேப்போலவே அழுது மாழ்கி, அவசமாய்க் கிடந்தனர்.

4. சயந்தன் கனவு காண் படலம்

விண்ணவர்களும் சயந்தனும் வீரமகேந்திரபுரியில் சிறையகத்து வருந்தியதை எண்ணிலா உயிர்தோறும் உற்று இன்னருள் புரியும் குமரேசனும் அறுமுகத்து அமலன் உணர்ந்தான். ஒரு புகலுமின்றியே தனித்தயருஞ் சிறுவரைத் தழுவி அஞ்சலென்று உரைக்கும் ஈன்ற தாயையொத்த அவ்வமலன், கொடிய சிறைத்தலேப்பட்டு அவுணரால் மெலிந்து அறிவு மாழ்கிய அத்தேவரை அருள்வது கருதினன். சிற்றடியினேயுடைய குமரன் போலச் செந்தி மாநகர் வந்து இமையவர் இடுக்கணே அகற்றுவான் இருந்திடும் அப்பரமன், தனது உணர்ச்சி நீங்கி அயர்ந்து கிடந்த சயந்தன் கனவில் அருள் புரியக் கருதினன்.

"வீறு கேதனம் வச்சிரம் அங்குசம் விசிகம்
மாறி லாதவேல் அபயமே வலமிடம் வரதம்
ஏறு பங்கயம் அணிமழுத் தண்டுவில் இசைந்த
ஆறி ரண்டுகை அறுமுகங் கொண்டுவேள் அடைந்தான்."

இவ்வாறு தந்தையில்லாதானுகிய பரமனேத் தாதையாக வுடைய கந்தவேள் ஏகி, இனேய தன் உருவினேக் காட்ட, இந்திரன் மகன் நட்ப யாக்கையுள் இருந்த கண்களாற்கண்டு தொழுது, "தொண்டு பூண்டு கிடக்குஞ் சிறியேன் படுந்துன் பத்தைத் தொலேக்க எண்ணிப் பேரருளாற்போந்த நின்னேக் குறித்து உணரின், நீ திருமாலும் அல்லே; பிரமனுமல்லே; அண்டர் நாதனும் அல்லே; இவ்வருட்படிவம் கொண்டு வந்த எந்தை நீ, யானறிய அருளுதல் வேண்டும்," என வேண்டினன்.

அறுமுகம் படைத்த அல்லால், "யான் அக்கொன்றை சூடிய பரஞ்சுடர் குமரன். உன்றன் அல்லலை உணர்ந்து ஈண்டு வந்தேன். உன் தந்தையின் குறை நங்குறை ஆகிய யாவையுங் கூறி வந்து என்னை வேண்டலும், இந்தப் பூமியின்கண் எய்தி, மாயைகள் வல்ல கிரவுஞ்ச மலையையும் சூரனுக்கிளைய தாரகனை யும் கொன்றேன். அத்தாரகனை அட்ட பின் திருச்செந்தூரில் அமர்ந்தேன். வனசத்தவனும், திருமாலும், நின் தாதையும், அமரரும் என் வயின் உறைந்தனர். நின் தங்கை மேரு கிரியில் இருந்தனள். நீ வருந்தற்க. வீரபாகு என்னும் வீரனைத் தூதாக விடுத்திருக்கின்றேன். அன்னான் சூரன் மக்களுள் ஒருவனையும் அளவிறந்த அவுணர்களையுங் கொன்று, இந்நகரையழித்து நீறு படுத்தி, இன்று மாலையே என்னை அடைகுவன். செல்லுகின்ற இப்பகல் நீங்கிய பின் நாளையே அச்செந்தி நகரை விட்டுப் போந்து, இந்நகர்க்கணித்தாய் வைகி, ஐந்திரு தினத்தில் அவு ணர் தந்தொகையும் அல்லலாற்றிய சூரனும் முடிய அடுவேன். சூரனை முடித்த பின்னர் வானவருடன் உன்னைச் சிறையினின்று நீக்கி நந்திருவெலாம் ஈவேன்; ஆகலான், உன் துயர் விட்டிடு வாய்," என்று கூறியருளினன்.

அறுமுகப் பெருமான் உரைத்தருளியவற்றைக் கேட்ட சயந்தன், அகத்திலுள்ள மையல் மாசிருள் நீங்கப்பெற்றுப் பெருமகிழ்ச்சி உடையனாய், உரோமஞ்சிலிர்க்க, விழிநீரொழுக, சையமேயெனத் தோள் உயர, அரிதிற்பெறும் அமிர்தம் எளிதிற் கிடைத்துண்டவர் போன்று, விம்மிதனாய்த் தான் கற்ற சுருதி களாற்பாடியும் ஆடியும் வணங்கினன். அவன் பெற்ற உவகை யின் பெருமையை யாவரே அளவிட வல்லார்! இந்திரன் மதலை அவ்வாறு எம்பிரான் திருவடிகளைப் பன்முறையும் வணங்கித் துதித்து, "புல்லிய அடியேன் புன்கணை வலிந்து தீர்த்தருளி னை. யான் உரைப்பதுமுண்டுகொல்! அடியேம் நின்பால் புகல் புகுந்தனம். எம்மைக் காத்தருளுவாய்!" என்று வணங் கினன்.

சயந்தன் கூறிய மொழியைக் கேட்ட முருகப்பெருமான், "கூறிய நின் குறையை முடிப்பேன். இஃது உறுதி. அன்றியும், இந்நகர்க்கு யான் ஏவிய தூதவன், நின்னையுந் தேவரையுங்

கண்டு நயமொழி கூறி நடக்கவும் செய்வேன். அதனையும் காண்பாய்," என்றருளிப் போயினன்.

அப்பொழுது இறந்து நீங்கிய புலன்களெல்லாம் அறிவுடன் தோன்றலும், அக்கனவினின்றும் அகன்று, விடந் தலைக்கொள்ளச் சாய்ந்தவர் மந்திரத்தால் தெளிந்தெழுமாறு போல, அவன் மெல்ல எழுந்தான். பின்னர் அவன் கனவிடைக் கண்ட யாவையும் நினைந்து, நெஞ்சங் குளிர்ந்து, தமது தீவினையெல்லாம் ஒழிந்தவோ என்று பன்முறையும் பகர்ந்து, சிவகுமாரன் திருவருளை நினைந்து, உவகையென்னும் ஒப்பற்ற கடலுள் அமிழ்ந்தான்.

அப்பொழுது அயர்ந்து அவசமாய்க் கிடந்த வானுளார் கனவுதோறும் சென்று, இந்திரன் புதல்வனுக்கு முன்னருளியவாறு கூறியருளி, "வருந்தலீர்," என்று குமரன் மறைந்தருளினன்.

கொன்றை வேணியன் தந்த குமரகுருபரன் ஏகிய பின்னர், தேவர் கனவின் நீங்கி, விம்மிதமெய்தி விழித்தனர். பின்னர் அவர்கள் ஒருங்கு கூடிப் பெருமகிழ்வு எய்தி, அக்கனத் திறத்தைத் தீயவர் கேட்பரேல் துன்புறுத்துவர் என்று கூற அஞ்சி, இந்திரகுமாரன் மருங்கினிற்சென்று, மெல்ல அவன் கேட்குமாற்றால் விளம்பினார்கள். அத்தேவர்கள் கூறிய விஷயம், முன் தான் கண்ட கனவின் திறத்தை ஒத்திருக்கக் கண்ட சயந்தன், பார் முழுதுமுண்டவனுமென உடலம் விம்மி, உயிர் தோறும் உலாவி நின்ற அறுமுகப்பெருமான் கருணையை நினைந்து, அவன் திருவடியை வழுத்தியிருந்தான்.

5. வீரபாகு சயந்தனைத் தேற்று படலம்

இவ்வண்ணம் சயந்தன் தேவர்களோடு சிறையில் இருக்கையில், முன்னர்த் தூது சென்ற வீரபாகு தேவன், தருமகோபனது மாளிகைச் சிகரத்தின்மீது இருந்து, சிறைப்பட்டுள்ள தேவர்களின் பெருந்துன்பத்தை நோக்கினன். அப்பொழுது அவுணர்கள் சிறையினுள்ள தேவர்களைச் சூழ்ந்து காத்திருந்த வன்மையை நோக்கி, "இவ்வவுணர்கள் காணுவண்ணஞ் சென்று சிறையகத்துள்ள சயந்தன் முதலிய தேவர்களைக்

தாள வேண்டும். அதற்கு இதுவே உபாயம்,'' என்றெண்ணி, முருகப்பெருமானை மந்திரத்தால் தியானித்ததும், அச்சிறை காப்பாளர் அம்மந்திரத்தின் வன்மையால் அறிவிழந்து, மயங்கி வீழ்ந்தனர். உடனே வீரபாகு தேவன், சிறைக்களத்துள்ளே புகுந்தான். தனித்துப் புகுந்தவனாகிய வீரபாகு தேவனைப் பார்த்த வாசவன் மதலையை முதலிட்ட வானவர், "நமது கனவில் எழுந்தருளி அருள் பாலித்த வெற்றி வேற்பெருமான் விடுத்த தூதுவன் போலும் இவ்வீரன்! காவலாளரும் அயர்ந்திருந்தனர்,'' என்று தம்முட்கலந்து பேசி, ஆர்வமுற்றிருந்தனர். உட்சென்ற வீரபாகு தேவன், அத்தேவர்களுக்கு அருகே நின்று, அறுமுகம் படைத்த அமலனது திருநாமம் புகல, அத்திருநாமத்தைக் கேட்ட இந்திர குமாரன், முன் அறியாதவன் போன்று தொழுது நின்று, "செந்நிறக் குஞ்சியினையுடைய தூவர் காப்பினிற்றளர்வுறும் எங்கள்பால் நீ வந்த காரியம் யாது? அதனைக் கூறவேண்டும்,'' என்றான். அதைக் கேட்ட அறிவனாகிய வீரபாகு தேவன், "பரமன் தந்த அறுமுகத்து ஐயனுக்குப் பின் வந்தவன் யான்; அன்னான் விடுக்க வந்த தூதன். என் பெயர் வீரபாகு. உங்கள் சிறையை விடும்பொருட்டுச் சூரன் முன் சில நல்லுரை கூறி அறிவிக்கப் போந்தேன்,'' என்றனன்.

அவ்வாறு வீரன் கூறிய மொழியினைக் கேட்ட வாசவன் மைந்தன், 'முன்னம் அறுமுகப்பெருமான் அருளிய வண்ணமே ஆயிற்று!' என்று மகிழ்ச்சிமேல் மகிழ்ச்சி பெற்றவனாகி, "இடும்பை நிறைந்த மனத்தினேம் குறையை வினவுதற் பொருட்டு நீ எய்தினாய். அதனால், இந்த வலிய சிறையினின்றும் நீங்கி யாங்கள் இடர் ஒழிந்து, முத்திப் பேற்றையும் அடைந்தனம்,'' என்று நயமொழி கூறினான். பின்னர்ச் சயந்தனைப் பார்த்து வீரபாகு தேவன், "வெற்றி வேற்பெருமான் விண்ணவராகிய உங்களை வலிந்து ஆள எழுந்தருளியுள்ளான். முன்னிழந்த ஆக்கம் முழுதும் பெறுவீர்கள். பின்னும் வேண்டுவனவற்றையும் பெறுவீர்கள். பிரமனைச் சிறை செய்து அன்று சிருட்டியை நடாத்திய செவ்வேற்கரத்தன் நும் சிறையை நீக்க இவ்விடத்து உற்றான் என்றால், நீங்கள் முன்

செய்துள்ள தவத்தின் பெருமை அளவிடற்பாலதோ? கடும் பாவமும் கையிகந்த தண்டமும் இயற்றும் இவ்வசுரர் நெருங் கிய மூதூரில் அறிஞர் செல்லவும் நினைப்பரோ? எம்பெருமான் அருளிய ஆணையால் யான் அங்ஙனம் செல்வார் போன்று, அகமெலிந்து, ஈண்டு வந்தேன்; உங்களைக் கண்டேன்; அள விலா உவகை எய்தினேன்," என்று மொழிந்தான்.

சயந்தன், "யாங்கள் இச்சிறையிற் படுமுன்னரே என்பெற் றோர் அமராவதியினின்றும் நீங்கினர். அத்தகையார் யாண்டுச் சென்றனரோ! அவரது செய்கை என்னோ! அறிகிலேன்! ஆக லான், வீரனே, நீ அறிகுவையாயின் உணர்த்துவாய்," என்றான்.

அம்மொழி கேட்ட வீரபாகு தேவன், சயந்தன் தந்தை யாகிய இந்திரன் அவன் தாயாகிய சசியோடு விண்ணுலகு நீத்து மண்ணுலகினை எய்தி, பன்னிரு திருநாமம் படைத்த சீகாழியை நண்ணி, கறை மிடற்று அண்ணலைக் கருத்திற் கொண்டு நோற்றது முதல் அறுமுகப் பண்ணவனொடு அலை வாயிற்சென்றது ஈறாக, ஒன்றும் ஒழியாது உரைத்தருளினன். மேலும், "உங்கள் குறையை அறுமுகப்பெருமான் நீக்குவன்; இன்னும் சில பகல் மனக்கவற்சியடையாமலிருங்கள். அன்று தட்சன் சிவாபராதப்பட்டு இயற்றிய அவ்வேள்வியிற்சென்று, நீங்கள் அத்தகுதியற்ற அவியினை நுகர்ந்த பாவம், அஞ் ஞான்றே வீரபத்திரன் உங்களை முறையாற்செற்றும், முடிவு எய்திற்றில்லை. அப்பாவத்தின் எச்சம், உங்களை இதுகாறும் வருத்திற்று. சண்முகப்பெருமான் கிரவுஞ்சகிரியொடு தார கனைத் தடிந்தது, உம்மைத் துன்புறுத்தும் சூரனைக்கொல்ல நாட்கொண்ட தன்மையல்லவா? அம்முருகப்பெருமான், அங்கு அமர்ந்தே தன் சத்தி வேலை ஏவுவனாயின், கடல்களேழும், வரைகள் அளவில்லனவும், உலகனைத்தும் அடங்கிய பல அண் டங்களும் அழிய அவற்றை ஒருகணப் பொழுதில் அவ்வேல் சங்கரித்துவிடும் என்னில், சூரனைத்தொலைப்பது கருதி இவ் விடத்து வருதல் அப்பெருமானுக்கு ஒரு விளையாட்டாவதன்றி வேறாகுமோ? நம்மை ஆளாக உடைய அச்சண்முகப் பெரு மான் கூறி விடுத்த செம்மொழியினை அவுணர்க்கு இறைவன்

யான் சென்று வருத்துரைப்பினும், போகும் ஊழ் எய்திய அப் புல்லியன் அதனைப் பொருளெனக் கொள்ளான். யான் மீண்டு சென்று ஞான நாயகனுக்கு நடந்தது உரைப்பேன். எங்கோன் படையொடு நாளைப்பகலே இங்கு நண்ணி, இக்கொடியனை முடிப்பன்; சூரன் தொலைந்த பின்னர் உமது சிறைத்துன் பத்தை நீக்குவன். பிறிது யாதும் எண்ணலீர்,'' என்று பலவாறு தேற்றினன்.

சயந்தன், "வெற்றி வீரனே, அடியேம் படும் துயரெல்லாம் கண்டனையன்றோ? இவற்றை என் தந்தையார்க்கு உரைத்தருளுக. அன்றியும், கருணை கொண்டு எங்கள் நிமித்தம் போந்த நின் காரியத்தை முடிக்கப் போதி,'' என்று கூறிச் சூழ்ந்த தேவர் களோடு அஞ்சலி கரத்தனாய் நின்றான்.

வெற்றியினையுடைய வீரபாகு தேவன் விடை கொண்டு, அங்குள்ள தேவர்களை நீங்கிச் சிறை காப்பாளர் மயக்கந் தெளிந்து எழ அருளி ஏகுதலும், அக்காவல் அவுணர் தெளிந் தெழுந்து, தேவர் குழாத்தொடும் சயந்தனைச் சுற்றிப் பண்டு போலத் தடை முறையோம்பி இருந்தனர்.

6. அவை புகு படலம்

சிறைக்களத்தை நீத்துச் சென்ற வீரபாகு தேவன், விண் ணூறுகச் சென்று, அவுணர் கோன் நகரைச் சூழ்ந்த அகழைக் கடந்து, நால்வகைப் படைகளும் சூழ்ந்து பெருவன்மையிற் காத்தல் செய்யும் நெடுமதில் முன்னர்ச் சென்று, அங்கு வானோங்கியுள்ள கோபுரத்தைக் கண்டு, "இது கடலை உழுந்தள வாக்கி அங்கையிற்கொண்டு உண்ட அகத்திய முனிவன் கைத் தண்டினால் புழைகள் பட்ட மாயைகள் வல்ல கிரவுஞ்ச கிரியை ஒத்துப் பல நிலைகளை உடையதாய் நின்றது; அன்றியும், சூரன் அரசு செலுத்தும் அண்டங்களனைத்தினுக்குஞ் செல்லுதற்கு வைத்த ஏணியையும் ஒத்திருக்கின்றது,'' என்று அக்கோபுரத் தினது எல்லையற்ற அழகையும், தொழிற்றிறத்தையும், உயர்ச் சியையும் வியந்தான். அக்கோபுர வாயிலுள் மிக்க வலிமை யுடைய உக்கிரன், மயூரன் முதலாயினர், நால்வகைச் சேனை களும் சூழ்ந்து நிற்கக் கதத்துடன் காவல் போற்றி இருத்தலைக்

கண்டனன். அக்காவலின் வன்மையை நோக்கிய வீரபாகு தேவன், அந்நெடுமதிலைத் தாவிப் பெருஞ்செல்வத்தோடும் அமர்ந்து அரசு புரியும் சூரபத்துமனது மணி மண்டபத்தினுள் ஊக்கத்தோடு வான் வழியே சென்று, அதன் முன்னுற்ற மேலுயர்ந்துள்ள சூளிகையின் மேலே தங்கினன். பின்னர், அவுணர்க்கிறைவனாகிய சூரபன்மன் கடுந்தவம் புரிந்து அரனிடத்துப் பெற்ற பல வளப்பங்களோடுங்கூடி, அரியாசனத்து அமர்ந்து, யாவரும் தனக்கு இணையின்றி, ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களுக்கும் இறைமை பூண்டு ஆணை புரிந்து வருவதைத் தன் விழிகளுக்கு விருந்தாகுமாறு கண்டு, பின்வருமாறு எண்ணுவானாயினன் :

"முத்தேவர்க்கும் முதன்மைப்பட்ட முக்கண்ணனை நோக்கித் தவமியற்றினவருள் சூரபன்மனைப்போலப் பெருந்திறமையும், பல்பொருளும் படைத்துளார் யாவர்? மெலிந்து தவம் புரிவாருள் இவனைப்போல வேள்வியில் விழுந்து மாய்ந்தவருமில்லை. ஆய்ந்திடின், கறைமிடற்றண்ணல் இவனுக்கு அளித்த வரங்களைப் போலப் பிறருக்கு இதுகாறும் அளிக்கவில்லை. பெரு வேள்வியிற்பெற்ற இப்பெருந்திருவை இவன் நீடு போற்றாது அழிய விடுவது தீய ஊழின் பயனன்றோ?"

பிறகு அவன் அச்சூளிகையின்மீதிருந்து, சூரபதுமனது அரசவைக்குச் செல்லக் கருதி, உதயகிரியின்மேலிவர்ந்து செல்லும் இளம்பரிதி போலக் குமாரக் கடவுளின் திருவடிகளை மனத்தில் நினைத்து மேலெழுந்து, வலிய வாட்படையையுடைய அவுணர் கோன் அரசு வீற்றிருக்கும் பொன்னுலாகிய ஆஸ்தான மணி மண்டபத்திற் புகுந்தான். புகுந்த வீரபாகு தேவன், எல்லையற்ற பெருந்திருவோடு அரசு வீற்றிருக்கும் சூரபன்மனும் அவன் அவைக்களத்துள்ளாருங் காணும்பொருட்டுத் தனது பழைய உருவங்கொண்டு திகழ்ந்து, மேரு மலையை வில்லாகவுடைய பரம்பொருள் தந்த குமரன் அனுப்பிய தூதன் தான் என்று கூறினன். பின்னர் அவுணன் அரியாசனத்தின் கீழ் நிற்பின் அவ்வெற்றி வேற்பெருமானது பெருமைக்கு இழிவாம் என்றும், அவன் அமர்ந்துள்ள அரியணையின் ஒரு பக்கம் தான் ஏறி அமர்தல் இழிவெனவும் எண்ணிக் குமரவேளைத் தியானித்

தனன். உடனே அச்சண்முகப் பெருமான் திருவருளால், இருள் நிரம்பிய நிசியில் அனேக பரிதிகளின் தொகை போந்தி வாறெருத்து, அங்குள்ள அளவிடற்கரிய ஒளியனைத்தும் மழுங் கும்படி, விண்ணினின்று மணிகள் பதித்த ஒரு மடங்கலாதனம் சூரனிருந்த சிங்காதனத்திற்கெதிரே இறங்கி இருந்தது. அவ் வாதனத்தைக் கண்ட வீரபாகு தேவன், அது சண்முகப் பெரு மான் திருவருளால் வந்தது என்றெண்ணி, அவனடி வழுத்தி அதன்மீதிருந்தான்.

வீரபாகு தேவன் அரியணைமிசை அமர்ந்த தோற்றம், பரிதி மண்டிலத்து இடையே விளங்கும் பரமன் தோற்றத்தை ஒத் திருந்தது. அவ்வாறு அம்மணியாசனத்தின்மீது வீரபாகு தேவன் மனமகிழ்ச்சியும் வீரமுமுடையனாய் இருத்தலைக் கண்ட அவ்வரசவையின்கண்ணுள்ளார் சிலர் வியந்து, “ மன்னர் மன்ன னாகிய சூரபன்மன் முன்னர் இத்தவிசின்கண் அமர்ந்துள்ளவன் மிக்க வீரனேகொல்! இவன் கருத்தை அறியோம்! இவனை இதுகாறும் கண்டோமில்லையே! நமது கூட்டத்தைக் கடந்து, அரசன்மாட்டு இவன் சென்றது எவ்வாறு ?” என்று கூறி வியந்தனர்.

சிலர், “ ஜனப்பெருக்கில் நம்மையெல்லாந் தப்பித் தனித்த இவன் உட்புகுந்தானெனினும், இவ்வற்புதமான ஆசனம் இவ் விடம் எவ்வாறு வந்தது ?” என்றனர்.

சிலர், “ பகைவனாகிய ஒருவனைத் தடை செய்து கொல்லா மல் உட்புக விட்டோம் என்று அரசர் பெருமான் நம்மைச் சீறு முன்னரே, நாம் அனைவரும் அவனைச் சூழ்ந்து, பற்றிக் கொல்லுவோம்,” என்றனர்.

சிலர், “ அழிவில்லா யாக்கையினையுடைய அவுணர் கோன் முன்னர், களிப்புடைய மனத்துடன் கடிதிற்போந்தவன், பெரு மாயைகள் கற்றவன். இவன் உங்களுக்கு எளியவனோ ?” என்பர்.

இவ்வாறு அச்சங்கத்தின்கண்ணுள்ளார் அனைவரும் தத்தமக்குத் தோன்றியவாறு பேசிக்கொண்டிருந்தனர். வீரபாகு தேவன், அரிமா சுமந்த தவிசின்மிசை சூரபன்மன் எவ்வளவு

சிறப்புடன் வீற்றிருந்தானோ, அவ்வளவு சிறப்புடன் வீற்றிருந்தான்.

பேரறிவுடைய வீரபாகு தேவன் ஆசனத்து வீற்றிருந்ததை நோக்கிய அவுணர் கோமான், பற்களைக் கடித்து, உருமி நகைத்து, மெய் வியர்க்கவும், கண்கள் பொறி சொரிந்திடவும், வீரபாகு தேவனை நோக்கி, "சுற்றம் நீங்கி, இலையுணவுண்டு, விலங்கெனத் திரிந்து, வற்றல் மாமரக் காட்டிடை இருந்து உடல் வருந்துகின்ற சிற்றுணர்ச்சியினை உடையார் கற்கும் சித்தியின் இயல்பை நீ எம்முன் காட்டினாய். சிறியோய், சடை நீட்டியுள்ள யோகிகளன்றி, எம் வலிக்குத் தொலைந்து மறைந்துறையும் தேவரும் இத்தொழில் வல்லார். ஆயினும், அவர்கள் அத்திறத்தை எம்முன் காட்ட அஞ்சுவார்கள். நீயோ, அதனை உன் எல்லையிற்காட்டாது, எம்முன் வந்து அஞ்சாது காட்டினாய். நீ பித்தன் போலும்! இந்நகரின்கண் உள்ள மகளிரும் உன்னைப்போல எளிதில் இம்மாயம் செய்வர்; ஊனடையாக் கருவிலுள்ள குழவியும் இதைச் செய்யும். அதனால், நீ எம்முன் புரிந்த இவ்வாடல் அரிதன்று. எம்மை மதியாது எதிரில் இருந்த நின்னை எம் வாட்படைக்கு இரையாக்குவோம். ஆனால், நீ வந்த காரியத்தை முற்றுமுணரக் கருதினோம். ஆதலின், நின்னை விட்டு உன்னுயிரைப் பரிசாக அளித்துள்ளோம். மகபதி எம் ஆணையை அஞ்சி, மனைவியோடும் மறைந்தோடினான். மற்றையார் இதை மதியார். திருமால் இது நினைக்கிலன்; மறைகளின் கிழவன் ஆசி கூறியே திரிவன்; அவர்கட்கெல்லாம் ஆதியாகிய அவ்வீசன் என்னிடைச் சார்கிலன். மற்று நீ யார்?" என வினவினான்.

தீயனாகிய சூரபன்மன் அவ்வாறு கூறலும், வீரபாகு தேவன் தன் மெய்யின்கண் வியர்வு தோன்றக் கனன்று, "வலியற்ற மாயை புரிவார் போன்று என்னை நீ மதித்தாய். உன் சிற்றறிவை நான் மெச்சினேன்! இஃதன்றி, உனக்கு ஓர் உறுதி கூறும்பொருட்டு எய்தினேன். கேட்கக் கடவாய்: அமரர் கோன் குறையையும், அயனை முதலிட்ட அமரர்தம் புன்மையையும், வருந்தும் வானவர் சிறையையும் நீக்கி, அவர்களுடைய பழைய தன்மையை உதவுதல் எண்ணி, அருள்

கூர்ந்து, செந்திமா நகரின்கண் எழுந்தருளி இருக்கும் அறுமுகப் பெருமான் என்னை அனுப்பினன். அப்பெருமானது சேனைத் தலைவராயுள்ளவர் இலக்கத்தொன்பதின்மர். அவருள் யான் ஒருவன்; நந்தி கணத்தினேன்; பகைவரும் புகழும் திறலமைந்த வீரபாகுவென்னும் பெயரினேன். நின் இளவலாகிய தாரகனையும், கிரவுஞ்சமென்னும் கிரியையும் ஒரு கணப் பொழுதிற்குள் அழித்த வேற்படையையுடைய சண்முகப் பெருமான், சூரனெனப்படும் உன்னிடத்து அருள் திறத்தினுல், என்னைத் தூதாக விடுத்தனன்," என்று மொழிந்தான்.

கொடுங்கோன்மையினையுடைய சூரபன்மன், "நம்மிடத்து அவன் நின்னை விடுத்த செயலென்னை? அதனை விளம்புவாய்," என்ன, வீரன், "இந்திரன் சசியொடு சேணின் நீங்கி மறைந்துறையவும், அவன் மைந்தன் அமரரோடு சிறையில் வருந்தவும் செய்து, அவனது நகரையும் தீக்கிரையாக்கி இடுக்கண் புரிகின்ற நின்னை அடுதல் வேண்டி, அவ்வமரர் வேண்டுகோளினுல் செந்திமாநகரை அடைந்த எம்பிரான், உன்னிடத்துள்ள கருணையினுல் சில மொழிகள் சொல்ல என்னைத் தூண்டினன். அவையாவன, நீ நிறைந்த இந்துவை அரவு கவர்தல் போல நிகளச் சிறையிலிட்டு அமரரை வருத்தி, அவர் செய்யும் வேதவொழுக்கத்தையும் நீக்கினுய். இஃது உலகினையாளும் மன்னர்தம் அறமும் அன்று; வீரர்தம் செய்கையும் அன்று. பிதாவாயுள்ளவன் காசிபமுனிவன். அவனுக்கு மைந்தனுகிய நீ, அமரரைச் சிறை செய்வது அழகோ? வேத ஒழுக்கமும் தவறிச் சிறு பொருள் வெஃகினுய். நீதியால் உலகளிப்பதன்றோ அரசர்தம் நெறி? வலிய தோளையுடைய ஜலந்தராசுரன், அந்தகாசுரன், முப்புராதியர் ஆகிய இவர் கடவுளரினத்தை வருத்தியதாலன்றோ மாய்ந்தொழிந்தனர்? அவ்வாறிருக்க, உம்பரை வாட்டுதல் உனக்குத் தகுதியோ? செம்மை நீங்கிக் கொலை களவு முதலியவற்றுற்செம்மையாளரைச் சீறித் துன்புறுத்துந் தீயவர், தம்மால் ஆற்றற்கரிய பழி சுமந்து, தங்கிளைஞரோடும் இம்மையில் அழிவர்; அஃதேயன்றி, எழுமையும் துயர்க்கடலுள் அழுந்துவர். நன்மை தீமைகளைச் செவ்வனுணர்ந்தவர், மற்றவர்க்கு அவற்றைச் செய்வராயின், அவை

விரைவில் அவர் இடத்திலேயே வந்தெய்தும். பேதையே, அமரரைச் சிறை செய்தவாற்றால், பெருந்துயரன்றி, இறுதியும் எய்தும்; அண்டர்தம் ஆற்றலைத் தொலைத்த தாரகனைச் செற்ற செவ்வேலை விடுப்பனேல், அஃது உன்னையுங் கண்டதுண்டங்கள் ஆக்கும். அறத்தாறு நினைந்து, விரைவிற்றண்டம் புரியாது, இதுகாறும் நீட்டித்தேன். கெடுதலில்லாத தேவரைச் சிறைபிலிட்டாய். இப்பொழுது விடுதல் செய்வையாயின், நீ உய்தல் கூடும். அன்றி, மறுப்பையாயின், விரைவில் அழிவாய். அளவிறந்த ஆண்டுகள் நோற்று, அரும்பெரு வேள்வியையாற்றி, அத்தீயிடை மூழ்கிய நினக்கு எந்தை முன்னளித்த அழியாத ஆயுளையும், பெருந்திருவையும், இது போழ்து சிறு தொழிலியற்றிப் போக விடுதல் இயல்போ? ஆகலான், அசைவற்ற பெருவளத்தோடு, நீயும் உன் தமரும் உய்ய வேண்டின், அமரர் சிறையினை விடுத்து, அறத்தொடு வாழ்வாயாக. அன்றே, அறுமுகப் பெருமான் இங்கு வந்து உன்னை அழித்தல் திண்ணம். இவை யாவையும் குன்றெறிந்த குமரவேள் உன்றனக்கு உரைக்க என்றனை விடுத்தான். ஆதலின், தேவர் சிறையை விட்டு, அறநெறியால் இப்பெருவளத்தை நெடிது காலம் துய்ப்பாயாக!'' என்று கூறினன்.

வயத்தினையுடைய வீரபாகு உரைத்த சொற்களைக் கேட்டலும் சூரன் வெகுண்டனனாகிக் கண்களிற்பொறி சிதறப் புகையோடு உயிர்த்து, கையெறிந்து, நெடுஞ்சிரிப்பினோடும் வீரபாகுவை நோக்கி, "மேலாகிய ஆயிரத்தெட்டு அண்டமும் வென்று, தகுதியோடும் தனித்தரசியற்றும் எனக்கு அழகிய எயிறு தோன்றாத பாலனோ இத்தன்மையாகிய புத்திகள் புகல்வது! வெற்றி வாய்ந்த அவுணர் வலியற்றவர்! மிக்க வறுமையினையுடைய தேவர்கள் மேலானவர்கள்! மழலையினையுடைய சிறுவர் பேரரசருக்கு அமைச்சர்! ஆயின், இக்கடல் சூழ்ந்த உலகின் இயற்கை நன்றாயிருந்தது! வெற்றி மாலையும் முடியுமுடைய அவுணர்தங்குலத்தினை நலிவு செய்து, வறுமைப்படுத்தினரன்றோ அவ்விண்ணவர்? ஆனதுபற்றி, அவர் திருவைப் பறித்துக் குற்றேவல் கொண்டு, ஒழுக்கமழித்துச் சிறையகத்து உய்த்து, எம் முன்னோர் முறையை இயற்றினேன்.

நெடியவன் மகனாகிய பிரமன் உறங்குகின்ற காலத்து, கடல்கள் அணை கடந்து உலகங்களை அழிவு செய்யும் அவ்விறுதிக் காலத்தும், இவ்வமரர் சிறையை விடுவேனல்லேன்! அழிவெய்தாத விண்மேலுள்ள அண்டத்து உச்சியிற் கொண்டு போய், இச் சிறையை வைப்பேன். யான் ஒப்பற்ற சூரனென்று கூறும் பெரும்பெயர் படைத்துள்ளேன். தப்பியோடிய இந்திரனையும் பிடித்து வந்து சிறை செய்ய உன்னிய யான், கைப்பட்ட இச்சிறையை விடுவேனோ? ஒரு போதும் விடேன். எனக்கு அழிவெய்தாத வச்சிர யாக்கையும், வேறாகிய பல வரங்களும் முன்னொரு காலத்து என் தாதை எனக்களித்திட்ட முறையைப் பின்வரத் துடைப்பவர் யாவர்? பெரும்போர் செய்து என்னை வென்றிடும் தன்மையர் யாவர்? தாரகனைக் கொன்ற வேற் படையுடையானிடத்துப் பூசல் புரியப் புறப்பட்டேன். அச் சிறுவனிடத்து நான் போருக்கெழுதல் தகாதென்று தடுத்தனர். ஆதலால், ஒழிந்தேன். தாரகனையும், கிரவுஞ்சகிரியையும் அட்ட செய்தியை நேற்றைய தினமே அறிந்தேன். என்பால் உள்ளாரை அப்பாலன்மேல் விடுத்து, என் பக்கலில் உள்ள பழியையும் போக்குவேன். நாளை அதனைக் காண்பாய். எண்ணிலராகிய அரிகள், இந்திரர், சூரர்கள் ஆகிய இவர்கள் அண்டந்தோறும் இருந்தனர். அன்னார் என் முன் போருக்காற்றலராகிப் பணிந்து போயினர். அவ்வாறிருக்க, சிவன் கண்ணகத்து நெருநல் வந்த சிறுவனோ என்னெதிர் நிற்கற்பாலன்? பற்பலவாற்றால் உரைத்துப் பயனாவதென்? அமரரை விடேன்! உணர்ச்சியொன்றும் வாராத பிள்ளையின் புன்மொழி கொண்டு, நீ பேதையாதலின், ஒற்றென இங்கு வந்தாய். பிழைத்துப் போ! உன்னுயிர் உனக்குத் தந்தேன்!" எனக் கூறினன்.

அவன் மாற்றங்கேட்ட பெரியான், பெருஞ்சினத்தோடு விழியில் தீச்சொரிய, "உய்யும் வகை அறியாது உழலும் அறிவிலியே, கேள்: கங்காதரனும், பாம்பணி பரமனுமாகிய பரம்பொருளின் விழியிடைப்போந்த ஐயன் மேன்மையை உணராது, பாலனென்று கூறினாய்! மனிதரைத் தேவரென்றும், தேவரைத் தொழிலியற்றுவாரென்றும், அம்மூவருள் இருவரையும் பரம்பொருள் இவரென்றும், உலகினர் நவில்வர். அவ்வா

ருகிய சொற்கள் உபசாரமேயன்றி, உண்மையுடையனவல்ல. அத்தகைய அற்பப் புகழ்ச்சி போலக் கொள்ளற்க ஐயன் புகழை. அறிவுடையார் தியானிப்பதும், யாவர்க்கும் எட்டாததும், வீடு பேறு அருளுவதும், உபநிடதங்களின் உண்மைப் பொருளாய் உள்ளதும் ஆகிய ஒன்றைக் கேள்: மால் அயன் அறியா அப்பரஞ்சுடர், விண்ணவர்க்கிறையாய அப்பன்னவன் விழியகத்து மதலையுருக்கொண்டு உதித்தனன்; முன்னவர்க்கு முன்னவன். தன்னேரிலாத் தகைமை சான்றவன். ஈசன் என்னும் பெயர் படைத்தவன். உயிர்தொறும் நிறைபவன். அருவம், உருவம், அருவுருவம் ஆகிய மூன்றையும் உடையன். எவர்க்கும் அன்னையத்தனாய் இருப்பவன். பரம்பொருள் அவன் காண்.

> **"ஈச னேயவ னுடலான் மதலையா யினன்காண்**
> **ஆசி லாவவன் அறுமுகத் துண்மையால் அறிநீ**
> **பேசில் ஆங்கவன் பரனொடு பேதக னல்லன்**
> **தேசு லாவகன் மணியிடைக் கதிர்வரு திறம்போல்."**
> **"பூத மைந்தனுட் கீழ்நிலைத் தாகிய புவியுள்**
> **ஓது கின்றபல் லண்டத்தின் ஓராயிரத் தெட்டுங்**
> **கோதி லாக்கமும் படைகளு முனக்குமுன் கொடுத்த**
> **ஆதி ஈசனே யவனெனின் மாற்றுவ தரிதோ?"**

அவ்வாறிருக்க, புவியின் அண்டங்கள் பெற்றனமென்று அறிவிலா வகையால் உன்னை நீ மதித்தனை. அவனிடத்துச் சிறிதருள் பெறுவார் புவிப் பகுதியேயன்றி, ஐம்பூத சம்பந்தமானவும், ஏனைய திறத்தும் புறத்தும் மீதுமாய அண்டங்களனைத்திற்கும் அரசராகுவர். அன்றியும், மறைகளுக்காதியாகிய பிரணவமும், பொறியைந்தும், வேதமனைத்தும், தந்திரப் பகுதியும், வேறாகிய கலைகளும், அவற்றின் பேதமாகிய யாவும் ஒப்பற்ற குமாரக் கடவுளின் திருவுருவேயாம்.

"உண்மை இவ்வாறிருக்க, ஈசன் அன்று தந்த வரமும் உரமும் மாற்றும் ஆற்றலுடையார் யாவர் என்று நீ மயங்கி எண்ணிப் பெருமிதங் கொண்டுளாய். நின்னால் ஆளப்படும் அண்டங்களும், ஏனைய எண்ணிறந்த அண்டங்களும் அவன் திருமேனியிலுள்ள உரோமத்திலிருந்து உதித்து இறுதிக்

காலத்தில் அதன்கண் ஒடுங்கும். அப்பெருமான் திருவுருவத்தை எவரே காண வல்லார்? அவன் தன் அருளினால் தேவர் காண அதனை முன்னொரு பகலில் காட்டியருளினன். நீ அளவற்ற பாவத்தினையுடையை. ஆதலினால், காணவில்லை. அன்று கந்தவேள் அமைந்த பேருருவத்தில் பொருந்திய ஓர் உரோமத்தில் கிடந்ததற்கு நேராகுமோ உன்னுடைய ஆயிரத்தெட்டெனும் அண்டத்தொகை? இன்று நீ அறியாமையால் சிறுவனென்றிகழ்ந்தாய். குற்றமுடைய மனத்தாய், கற்றிலாச் சிறியோய், இவ்வொரு தப்பிதத்தைப் பொறுத்தேன்! ஐயனை இகழ்ந்த நின் நாவினைத் துணித்து, உன்னுயிரினைப் போக்குவேன்! என்னை விடுத்த ஐயன் ஆணை அஃதன்றாதலின், உன்னுயிரளித்தேன்! பின்னர்ச் சீறி வரும் வெற்றி வேற்கு இரையாகும் தீயோய், இவையனைத்தும் குன்றமெறிந்த செவ்வேளின் கொள்கை," என்றுரைத்தான்.

அம்மொழி கேட்ட புன்தொழிலுடைய சூரபன்மன், மிகு சீற்றமடைந்து, "கூரிய பற்கள் தோன்றாத சிறுவன் செலுத்திய தூதென நினைந்து, உனதுயிர் விடுத்தேன். அவ்வாறாகியும் நீ இவ்விடம் விட்டுப் பெயர்ந்தாயில்லை; அவனது பெருமையை மீண்டும் மீண்டும் மொழிகின்றாய். குதலைச் சொல்லுடைய அச்சிறுவன் எவர்க்கும் முதல்வனே ஆயினுமாகுக. அன்னவனை அண்ட நிலைதோறும் உள்ள அமரரை வென்ற யான் அஞ்சுவனோ? சேண் புரத்துற்ற தேவர்தஞ் சிறையை வீண்பட்டொழியும் கனவினும் விடுக்க நினையேன்! நீ என்னெதிரிருந்து இறுமாந்து, பலவற்றைக் கூறினாய். அவற்றை ஒரு கணப்பொழுதில் யான் அறிவேன்!" என்று மொழிந்து, மருங்கிலுள்ள வீரருள் ஆயிரவரை நோக்கி, "தூதன் உயிரைப் போக்குதல் பழியாம்; ஆகலான், இவனை விரைவில் பற்றிச் சிறையிடுங்கள்," என்றான்.

உடனே அவ்வாயிர வீரரும் எதிர்த்து வந்து எரி விழித்து அனலைப் புகை சூழ்வது போன்று, தருக்குடையராய், அரியணை மீதமர்ந்த வீரபாகு தேவனைப் பற்ற வளைந்தனர். வலியினையுடைய அவ்வீரர் ஆயிரவருஞ் சூழ்ந்து நெருங்கலும், வீரன் அவ்வாசனம் விட்டெழுந்து அன்னார் முடிச்சிகையைக் கூட்டி

ஒரு கரத்தாற்பற்றி, அச்சூரன் அரசவையின் தரையில் மோதி, அவர் ஆவி முழுதும் உண்டு, அப்பிணக் குவியலைச் சூரன் முன் குவித்து, அவனை நோக்கி, "எந்தையாகிய குமரவேளின் வேற்படை இனி உன்னை முடிப்பது திண்ணம்! நீ முடிவதற்கு முன்னர் ஐம்புலன்களும் விரும்ப வந்த பல பொருளையும் விரைவில் நுகர்ந்து, மனந்தெளிந்து அமருவாய்! யான் போய் வருவேன்!" என்று மொழிந்து, அவ்விடம் விட்டு அகன்றான். உடனே அவன் வீற்றிருந்த அரியணையும் மேலே எழுந்து, ஆகாய மார்க்கமாய் ஏகி, மாயை என மறைந்தது.

இவ்வாறு சூரபன்மன் ஏவிய ஆயிரவர் உயிரையும் அவனெதிரே போக்கிப் புறம் போந்த வீரபாகு தேவன்மேல் சதமுகன் என்னும் வீரனை ஏவ, அவ்வீரன் இலக்கம் வீரர்களுடன் வீரபாகுவைப் பின்றொடர்ந்து சென்று, "அடா வீரனே, எங்கே செல்லுகின்றாய்? எம்மிறைவன் அவைக்களத்து அச்சமின்றி நுழைந்து சிலரைக்கொன்ற நீ தூதனாகையால், உன்னைக் கொல்லாவிடினும், பிடித்து மீளாச்சிறை படுத்துவன்! நில்லடா!" என்று கூறி நெருங்கினான்.

வீரபாகு தேவன் அவனை நடுவன் பதிக்குச் செலுத்தியே செல்லல் வேண்டுமென்று கருதி எதிர்த்து நிற்றலும், படை வீரராகிய இலக்கத்தவரும் வில்லால் வெஞ்சரந் தொடுத்தும், வேற்படை விடுத்தும், நேமிகள் உருட்டியும், கப்பணஞ் சிதறியும், முத்தலைப்படை ஓச்சியும், மழுக்கொடு எறிந்தும், பலவாறாக வீரனை வளைந்து கடும்போர் தொடங்கலும், அவ்வாயுதங்களெல்லாம் வீரன் மேனியிற்பட்டுத் துகளாயின.

வீரபாகு தேவன் அவ்வசுரரைப் பார்த்துச் சினந்து, இருபதினாயிரமென்னும் கணக்குள்ள சிகரங்களைக் கொண்ட ஒரு சூளிகையைப் பறித்து, அவர்மீது எறிந்து, அவ்வசுரத் தொகுதி அடங்கலும் கொன்று நின்றான். தனித்து நின்று கலங்கிப் பின் தெளிவடைந்த சதமுகன், இருப்புலக்கை, சூலம், வேல் முதலியன கொண்டு போர் புரிய, அவனை வீரபாகு தேவன் தன் தோளாற்றலாற் கீழே தள்ளி, மார்பிடைத் தன் காலால் ஊன்றி, மார்பம் படீரென்று பிளவுபடச் செய்து, அவனுயிருண்டான். அதன் பின் அவன் கடுஞ்சினம் கொண்டு, அறுமுகப் பெரு

மான் கூறி விடுத்த மாற்றத்தை இகழ்ந்த அச்சூரனது அத்தாணி மண்டபத்தை முதலில் அழித்து, அதன் பின்னர் அந்நகரையும் அழிக்க வேண்டும் என்று சிந்தனை செய்தான். சிந்தித்த வீர பாகு தேவன், படியளந்த திருமாலைப்போல நெடிய உருவங் கொண்டு, விண்ணினைத் தொட்ட சென்னியனாகி, எண்டிசையுங் காண நின்ற தோற்றம், முருகப்பெருமான் ஆணை காட்டி நிறுத்திய வெற்றித் தம்பம் போன்றிருந்தது. அப்பேரு ருவத்தைக் கண்ட மகேந்திர புரியில் உள்ளவர் அதிசயங் கொண்டனர். அவ்வத்தாணி மண்டபத்திலுள்ள காவலாளர் வீரனைக் கண்டஞ்சினராய், "இவன் யாவன்கொல்! இவனோடு போர் புரியாது வாளா இருப்போமாயின், நம்மை அரசன் முனிந்து தண்டிப்பான்! ஆதலின், இவனை எதிர்த்துப் போர் புரிதல் வேண்டும்!" என்று வீரபாகுவை வளைந்து, கதை, தோமரம் முதலிய ஆயுதங்களால் வீரன் மேனியைப் புண்படுத் தலும், அவ்வீரபாகு பெருஞ்சினமடைந்து, "இவர்களைச் சம மாக எதிர்த்து நின்று போர் புரிதல் தக்கதன்று. இவர்களோ, அற்பர்கள்," என்றெண்ணித் தன் கால்களால் மிதித்தும், படுத் தும், புதைத்தும், உரித்தும், சிரத்தினை நெரித்தும், திறற்புயங் களை இறுத்தும், கரத்தை முரித்தும், களத்தைத் திரித்தும், சிலரை எடுத்துச் சுழற்றி எறிந்தும், சிலரைப் புயத்திற் புடைத் திடித்தும், சிலரைப் பிடித்துப் பிசைந்து பிழிந்தும், சிலரை அடிகளால் அத்தரையில் தேய்த்தும், மற்றும் பல உருவெடுத் துத் தனித்தனி தொடர்ந்து, காற்றெனச் சுழன்று, வளைந்து, கிளர்ந்து, தான் ஒருவனே அவ்வைம்பது வெள்ளம் அவுணர் களையும் பிணக்குவியலாக்கினன்.

ஐம்பது வெள்ளம் அவுணரைக் கொன்ற வீரபாகு தேவன், ஐந்நூறு யோசனை அளவு பரந்தும், ஓராயிர யோசனை அளவு உயர்ந்தும், இலக்கஞ் சிகரங்களோடு திகழும் மேருகிரியினை யொத்த சூளிகையொன்றனைக்கண்டு, அதனருகே சென்று, அதனைப் பறித்துச் சூரபன்மன் அரசு வீற்றிருக்கும் அவைக் களத்தின்மேல் வீசி ஆர்த்தான். அஃது அவனது ஆர்ப் பொலிப்பு முன்னரே ஏகி, அத்தாணி மண்டபத்திற் சூரனும் அவன் மைந்தரும் வேறு சிலரும் வைகுமிடந் தவிர, மற்றைய

இடத்தையெல்லாம் அழிவு செய்தது. புட்கள் செறிந்த சோலையில் இடி விழுந்தாற்போல அச்சூளிகை விழுதலும், அவ்வவைக் களத்துள்ளவருள் இறந்தவரொழிய எஞ்சியவர் இரிந்தோடி விட்டனர். சூரன் மனந்திகைத்து மருங்கில் நின்ற ஆயிரம் புயங்களும் ஐஞ்ஞூறு சிரங்களுமுடைய வீரர் ஆயிரவரை நோக்கி, இடியைப்போலார்த்து, "கட்புலனுக்கெட்டாது உயர்ந்துள்ள சூளிகையைப் பறித்தெறிந்து நமது பசும்பொன்னாலாகிய அரசிருக்கை மணி மண்டபத்தை அழித்ததுமன்றி, நகரினையும் அழிக்கத் தொடங்கிய அத்தூதுவனை உயிரோடு பற்றிக்கொண்டு வாருங்கள்!" என்றான்.

அவர்கள் அவ்வாணை தாங்கி வீரபாகு தேவனை அடைதற்கு முன்னர் வீரபாகு தேவன், அந்நகரின்கண் உள்ள கோபுரம், மண்டபம், சோலை முதலிய யாவையும் அழித்துத் தரை மட்டமாக்கிவிட்டனன். வீரமகேந்திரபுரத்துள்ளார் அழும் பேரொலி, எழுகடல் ஓதையை ஒத்திருந்தது. சூரபன்மனால் ஏவப்பட்ட சகத்திர வாகுகள் வீரபாகு தேவனை அணுகிப் பலவித ஆயுதங்களைக்கொண்டு போர் புரிதலும், வீரன் சினந்து, ஒரு மராமரத்தினால் அவர்களைப் புடைத்து, அவராவியை நமனுலகில் செலுத்தித் தனிமையாய் நின்றான்.

சகத்திர வாகுகள் இறந்ததும், தூதுவர் சூரபன்மனிடத்தில் விரைந்து சென்று, "நின் படைத்தொகையினர் ஆயிரவரும் சில போரியற்றிப் பின்னர் அத்தூதுவன் கைக்கொண்ட ஒரு மரத்தினால் மாண்டொழிந்தனர்," என்று கூறினார்கள். அம்மொழி கேட்ட சூரன், வடவை அனலெனப் பொங்கித் தருக்கழிந்து, திறலுங் குறைந்து, "உமை மகன் சிறுவன் அனுப்பிய ஒரு தூதுவன் நம்முன் வந்து அவமதித்து, அமரில் யாவரையும் அட்டு நின்று, இன்னமும் அகலாது, அழிவு படுத்தலாயினன். நமது அரசாட்சி நன்று நன்று!" என்று நகைத்தனன்.

அவனது கோபத்தை அறிந்த அவன் புதல்வனாகிய பத்துச் சிரமும் இருபது புயமும் உடைய வச்சிர வாகு என்பவன் அவனடி வணங்கி, "எளிய தூதுவன் நிமித்தமாய் நீங்கள்

வருந்துவது தகுதியோ? நீங்கள் இனிதிருப்பின் யான் போய் அவனைப் பிடித்துக்கொண்டு வருவேன்,'' என்று கூறினான்.

அவன் மொழியைக் கேட்ட சூரபன்மன் அவனை அவ்வாறே செய்யும்படி கூறினான். உடனே வச்சிர வாகு போர்க்கோலங்கொண்டு, போர்த்தொழில் வல்ல படைகளோடும் புறப்பட்டு, வீரபாகு நின்ற களத்தினை அடைந்தான். அவனைக் கண்ட வீரபாகு தேவன், "இவன் சூரன் மைந்தருள் ஒருவன் போலும்! ஆயினும், இவனைக் கொல்லுதல் பெரிதோ!'' என்று ஆர்த்து நின்றனன். உடனே வச்சிர வாகுவின் படைகள் அவனைச் சூழ்ந்து போர் புரிகையில், அவர்களை வீரன் ஒரு நொடிப்பொழுதில் பாழ்படுத்தினான்.

அப்பொழுது வச்சிர வாகு வீரம் பேசி, வில்லை வளைத்து, ஆயிரம் ஆயிரமாகக் கணைகளைச் செலுத்தினான். வீரபாகு தேவன் அவற்றையெல்லாம் நொடியில் பொடியாக்கினான். அதன் பின்னர் வச்சிர வாகு அவன் மேனியில் மற்றும் ஆயிரக் கணக்கான அம்புகள் எய்து, அவனைப் புண்படுத்தி வருத்தினான். வருந்தி நின்ற வீரபாகு தேவன், முன்னின்ற வச்சிர வாகுவின் தேரைத் தன் காலால் உதைத்து, பரியையும் பாகனையும் கொன்றனன். பிறகு வச்சிர வாகு வேறொரு தேரிலேறி வந்து, போர் புரிந்தான். வீரபாகு தேவன் அத்தேரோடு அவனை விண்மீது எடுத்தெறிந்து, அவன் வீழ்வதன்முன் அவனுக்குத் துணையாயுள்ள மற்றைய தேர் முதலியவைகளை அழித்தனன். விண்ணின்று விழ்ந்த வச்சிர வாகு ஒரு வாளினை ஏந்தி வருதலும், வீரன் தன் கூரிய வாளையுருவி அவன் சென்னி கரத்தையும் அறுத்துத் தள்ளினன். அப்பொழுதே அவனைச் சூழ்ந்த அவுணர்கள் திசையெங்கும் வெருவி ஓடினார்கள். பரிதியும் மேற்குக் கடலில் அஸ்தமித்தான்.

திறலுடைய சூரன் மகன் வச்சிர வாகு மாண்டதும், போர் இயற்ற வீரரின்மையும், பரிதி மறைந்ததும் ஆகியவற்றைக் கண்ட வீரபாகு தேவன், "யாவரும் ஏத்தத்தகுந்த கந்த வேளது திருவடியின் பிரிவும், இங்குச் சிறையகத்தமைந்த தேவரின் துயரமும் நீங்க, விரைவிற் போவதே தகுதி,'' என்று தனக்குள் எண்ணிப் பின்னர் அப்பகைவர் பட்ட நிலத்தி

னின்றும் நீங்கிக் காற்றும், கனலும், காலனும் கூற்றம் என்னும்படி அத்தெருவிடைப் போயினன். அவ்வீரனைக் கண்ட அவுணர்கள், அச்சமுடையவர்களாய், "இவன் மறலி. இவனைக் குறுகாதீர்," என்று கூறி ஓடினார்கள். இவ்வாறாக, அம் மகேந்திரபுரியை நீங்கி, விண்மேலெழுந்து, அறுமுகனைத் துதித்து, வடக்கிலுள்ள இலங்கையை எய்திய காலத்து, அத் திசையின்கண் காவல் புரிந்திருந்த யாளி முகன் என்னும் அவுணன், தன் சேனைத் தொகுதியோடும் வீரபாகுவை எதிர்த்துப் போர் புரிந்தான். வீரபாகு தேவன் அவ்வசுரப்படை அனைத்தையும் வாளாற்றடிந்து, எஞ்சி நின்ற யாளி முகன் வீரத்தைக் கண்டு, அவன் கரத்தின் தொகையைத் துணித்து, ஆயிரக்கணக்கான அவன் சிரங்களையும் அறுத்து வீழ்த்தினன்.

7. வீரபாகு மீட்சிப் படலம்

இன்ன பான்மையினல் யாளி முகனைச் சங்கரித்த வீரபாகு தேவன், தனது வாளை உறையிற்புகுத்தி, இந்திர வளப்பம் நிறைந்த இலங்கையை நீங்கிக் கடலைத் தாவி, அழகிய கந்தமாதன கிரியை அணித்தாகவுடைய திருச்செந்தூரை அடைந்தான். அவன் அங்குப் புகுந்த காலையில், பூதகணங்கள், மதியைக் கண்ட கடல் போல ஆரவாரித்துச் சூழ்ந்தன. அப்பூத கணங்களின் தலைவன் வந்து, கரங்குவித்து, வீரபாகு தேவனைத் தழுவிக்கொண்டு, அன்பு பாராட்டினன். தழுவிய தலைவனை வீரபாகும் தழுவி, "இழிஞர் வாழும் ஊரினை யான் எய்திய பாவம் உன்னைக் கண்ட சிறப்பினல் நீங்கிற்று," என்று பேரன்புடன் முகமன் கூறினன். பெருந்திறலுடைய வீரபாகுவிடம் இலக்கத்தெண்மரும் வந்து கை குவித்து நிற்க, வீரன் அவர்களைத் தழுவி அவரது துன்பத்தை நீக்கி, பின்னர் அக் குழுவினேடும் திருமால், அயன், அரி முதலிய தேவர்கள் சூழ வீற்றிருக்கும் அமல நாயகன் சந்நிதியை அடைந்தனன். அப்போது வீரனுக்கு உள்ளமும் என்புமுருகின. தூய நீர் வெள்ளம் கண்களினின்றும் பெருகிற்று. பின்னர் அவன் அறுமுகன் திருவடியைப் பேரன்புடன் வணங்கி நின்றான். அன்பின் நிறைவால் வணங்கி நின்ற வீரபாகுவைக் கண்ணுற்ற குமாரக் கடவுள், "சூரனிடத்துத் தூதாகிச் சென்று, எமது மொழியினை

நீ விளம்பிய போது அதற்கு அவன் கூறியவற்றையும், மற்ற விஷயங்களையும் நன்கு விளம்புவாய்," என்றனன்.

வீரபாகு தேவன் அவனை வணங்கி, "விமல மூர்த்தியே, நின் மொழியைச் சூரன் முன்பு நான் சென்றுரைத்ததும், அவன் விண்ணவரைச் சிறையினின்றும் விடமுடியாதென வெகுண்டு கூறினன். அடியேன் விரைந்து போயினேன். இதுவே முடிவு," என்றான்.

முற்றுணர்வுடைய முருகவேள் வீரபாகுவை நோக்கி, "உனது செய்கையுள் ஒன்றையும் நீ கூறினையில்லை. அவற்றை நவிலுவாய்," எனக் கேட்டனன்.

வீரன், "பாசபந்தத்துட்பட்டு வாழும் சூரனது நகரின்கண் அடியேன் புகும்பொழுதும், அதிலிருந்து அகலும் பொழுதும் தடுத்த அவுணர்களை எல்லாம் நான் கொன்றேன். இதுவே எனது நிகழ்ச்சி," என்றான்.

வீரமொய்ம்பன் தொகுத்துக் கூறியவற்றைக் கேட்ட செவ்வேற்பெருமான், "பகைவரால் வருந்தினை போலும்!" என்று கூறிப் பின்னர், ஆயிரந் திருநாமங்களையுடைய திருமால் அயன் முதலிய தேவர்களைப் பார்த்து, "தேவர் சிறையை விட்டு நன்மையை அடைவாயென்று யாம் அருளால் கூறிவிட்ட மாற்றத்தின் உண்மையை அந்தப்பாவி உணர்ந்தானிலன். ஆகலான், சாதல் விதியுடைய அச்சூரனது உயர்வு நீக்க நாளையே இங்கிருந்து ஏகுவம்," என்று மொழிந்தனன்.

அவ்வாறு மொழிந்த அருள் மொழியைக் கேட்ட அத்தேவர்கள் பெருமகிழ்ச்சி எய்தினர்கள். அப்பொழுது வீரபாகு தேவன், சயந்தனும் அவனொடு சார்ந்த மற்றைத் தேவர்களும் உற்றவற்றை எடுத்துக் கூறி, இந்திரன் கொண்ட மனக்கவற்சியை மாற்றி, அவன் உளத்தைத் தேற்றினன். இனிப் பெருந்துயர்க் கடலுள் அகப்பட்டு அலைவுறும் சூரனைக் குறித்துச் சிறிது எடுத்துரைப்பாம் :

8. சூரன் நகர் புரி படலம்

அகங்கட்டிய பெரிய படைகள் அழிந்ததும், இளைய குமாரனாகிய வச்சிரவாகு இறந்து பட்டதும், வீரனாகிய தூது

வன் ஊறின்றி ஏகுதலுங் கண்ட தூதுவர் சோகமோடு ஏகி, சூரபன்மனிடத்துப் பணிந்து கூறுதலும், அச்சூரன் கேட்டுத் துளக்கமெய்தி, துன்பமென்னுங் கடலினுள் மயங்கி விழுந்தான். விழுந்த சூரபன்மன் துயர்க்கெல்லை காணுது இரங்கிப் புலம்ப, அவன் அருகமர்ந்த சுற்றத்தினரும் மற்றுமுள்ளாரும் மறுகி, கண்களில் நீர் சோர அழுதனர். பழுதிலாத கற்பினையுடைய பதுமகோமளை என்னும் சூரபதுமன் மனைவி தன் இளையமகன் இறந்ததைக் கேட்டுப் பெரிதும் வருந்தி, மலர்க்குழல் அவிழ்ந்து அலமர, மார்பின்மேல் கைகளை மோதிக்கொண்டு, தரையில் விழுந்து புரண்டு அழுதாள். அந்நகரிலுள்ள மிடற்றெலி, யாழ் ஒலி, துளைக்கருவிகளின் ஒலி, பல இயங்களின் ஒலி, கலந்த பல மொழியினெலி ஆகிய ஒலியடங்கலும் அடங்கி, கலங்கிப் புலம்புமொலியே நிரம்பிக் கிடந்தது.

அவ்வாருகிய பொழுது தருமகோபனென்னும் அமைச்சன், சூரபன்மன் முன்னர்ச்சென்று, கைதொழுது நின்று, "புவியண்டங்களின் ஆணையைப் பரித்த மேன்மையும், ஒப்பற்ற திருவும் அழியாது பெற்றுள்ளோய், பிறர்க்கரிய திறலினை உடைய செம்மலே, இப்பரிசால் வருந்துதல் இயற்கையாமோ? கடல் பிளந்து வான் முட்ட வரினும், அண்டங்களழியினும், அனைத்தும் மாயினும், அழியாது வாழும் வீரனே, உன் மனங்கொண்ட திண்மை குறைதற்பாலதோ? அன்றியும், இவ்வாறு நீ வருந்தி அழுதனை என்னில், முத்தேவரும் நகைப்பர். முன்னர் ஏவல் செய்த அத்தேவரும் நகைப்பர்; புகழும் தேயும். பெருந்திறல் வாய்ந்த வீரரைத் தீய ஊழ்வரின் மாதரும் வெல்வர். ஆகலான், நின் மகனுக்கு ஆயுள் குறைந்ததால் அவன் இறந்து பட்டான். பகைவர் வினையையும் வன்மையையும் நாடி அவற்றிற்கு இயையும்படி செய்யத் தெளியாது நைந்திருப்பது ஆண்மையோ? வரமும் வெற்றியும் வரம்பின்றிப் பெற்று மேன்மையால் சூரனென்றெரு பெயரையும் பெற்ற நீ வருந்துதல், உன் தலைமைக்கேற்பதோ? வருந்தாதே! வருந்தாதே!" என்று தேற்றினன்.

தருமகோபன் இவ்வாறு தேற்றத் தெளிவடைந்த சூரபன்மன், அடக்கருந்துன்பத்தை ஒருவாறு அடக்கித் தன் பக்

சத்தில் உள்ள வினைஞரை நோக்கி, "புதல்வன் உயிரை மாய்த்து இந்நகரை அழித்திட்ட வலிய தூதுவன் போனதைப் பார்த்தீர்கொல்? அன்றிப் பிறர் புகலக் கேட்டீர்கொல்? யாதுண்மை? உரையுங்கள்," என்றனன்.

அவர்கள், "அவன் இந்நகரை நீங்கி இலங்கையை நோக்கிச் சென்றனன். அதனைக் கண்டனம். இஃதுண்மை," என்றார்கள்.

அவர் மொழி கேட்ட சூரன், மருங்கில் நின்ற ஏவலரை விளித்து, "நீவிர் விரைவிற்சென்று, பிரமனைக் கொண்டு வாருங்கள்," என்றனன்.

அவர்கள், "எம் இறைவனே, கேட்பாயாக: இம்மூதண்டத்தினை நல்கும் பிரமன், இந்திரன் முதலிய தேவர் பகுப்பினோடும் படைத் தொகுதியோடும் புவியின்கண் எய்திபுள்ள சிவன் மகனிடத்துச் சேர்ந்திருந்தனன் என்று கண்டாருட் பலர் கூறுகின்றனர்," என்றார்கள்.

ஏவலர் இத்திறம் மொழிதல் கேட்ட சூரன், "மேன்மை! மேன்மை!" என்று வெய்துயிர்த்துச் சிறிக் கனலெழ நகைத்து, "மற்றை அண்டத்திலிருந்து சிருட்டித்தொழில் நடாத்தும் பிரமனை விரைவிற் பற்றி வாருங்கள்," என்றான்.

உழையர் அவ்வாறே சென்று, மற்றைய அண்டத்தி லுள்ள திசைமுகனை அரசன் ஆணை கூறி அழைத்து வந்து, சூரன்முன் விடுப்ப, அவ்வயனைப் பார்த்த சூரன், "அழிவெய்திய இந்நகரத்தை முன் போலவே செய்யக் கடவை," என்று ஆணையிட்டனன்.

பிரமன், "ஓர் இறைப் பொழுதில் இந்நகரைப் பண்டையினும் அழகுடைத்தாக இயற்றுகின்றேன்," என்று மொழிந்து சென்று, பொன்மதில், மாடம், வீதி, பொன்மணிச் சிகரம், சூளிகை, மதனனும் விரும்பும் செழுமலர்ச்சோலை, மண்டபம், வாவி, பொய்கை, அரங்கம், மன்றம், தெற்றியாகிய இவை முதலாயவற்றையெல்லாம் முன் போலத் தன் வன்மையால் இயற்றி அந்நகரைப் படைத்தனன். பின்னர், அவன் சூரபன்மன் அரசிருக்கை மணிமண்டபத்தைச் செவ்வனே முன்னினும் பொலி

வெய்தத் திருத்தினன். அவ்வீர மகேந்திரபுரமும், அழகிய கோவிலும் முன்னினும் அழகு பெற்றன.

அதனை நோக்கிய சூரன் மகிழ்ந்து, அரியாசனத்து அமர்ந்து, அவன் தொழில் திறத்தை மெச்சி, அன்பினல் அப் பிரமனைப் புகழ்ந்து, அவனை நோக்கி, "இனி நீ உன் அண்டத்திற்கேகி, உன் சிருட்டித் தொழிலைப் புரியலாம்," எனக் கூறினன். பிரமன் நன்றெனை விடை பெற்றுச் சென்று, தன் அண்டத்திலுள்ள உலகம் புகுந்தான்.

9. சூரன் அமைச்சியற் படலம்

அவ்வாறாகிய காலத்துச் சூரபன்மனது ஏவலினல் முன் சென்ற ஒற்றர் கடலைத்தாவிச் செந்திமா நகரடைந்து, முருகப் பெருமான் சேனையும் பிறவும் தெரிந்து வந்து, விரைவில் தம் மன்னனை வணங்கி, "தகுதியாகிய பூத வெள்ளம் இரண்டாயிரம், பூதப்படை வேந்தர் நூற்றெண்மர், மற்றும் பெருஞ் சிறப்பினையுடைய வீரர் இலக்கத்தொன்பதின்மர், இவர்களோடும் பிறப்பிலியாகிய சிவன் பெற்ற சிறுவன் பூமியின்கண் வந்துள்ளது உண்மையான விஷயமே. தாரக வீரனையும், கிரவுஞ்ச கிரியையும் பிறவாக்கி, ஈறு செய்து, கடலைச் சார்ந்த திருச்செந்தூரில் அவன் தங்கியிருக்கின்றனன். அவன் இங்கு வந்து போர் புரியத் தூதுவன் ஒருவனைத் தூண்டினன். அத் தூதுவன் இந்நகரில் வந்து, பின்னர் இலங்கையில் யாளிமா முகனைக் கொன்று, கடலைத் தாண்டி ஏகினன். செங்கதிர் போன்ற வேலினையுடைய இளையன் படையோடும் ஈங்கு வந்து போர் புரியக் கருதியுள்ளான். இஃது உண்மை," என்று கூறினர்கள்.

அவர்கள் கூறிய மாற்றங்கேட்ட சூரன், ஒப்பற்ற இளவலாகிய சிங்கமுகாசுரனையும், கேள்வி சான்ற அமைச்சரையும், மைந்தரையும், சுற்றும் அமைந்த சேனைத் தலைவரையும் ஒரு கணப்பொழுதில் வருவித்தான். அவர்கள்வந்து தொழுது பக்கத்தில் அமர்தலும், சூரபன்மன், கடுங்கனல் சுடுவதொரு சிற்றம் உள்ளே எழ, பேருயிர்ப்பினனாய், "பகைவராகிய விண்ணவரை யான் சிறையிட, அஃதறிந்த இந்திரன், கங்காதரனாகிய சிவ

பெருமானிடஞ் சென்று வேண்டினன். அப்பெரியான் விரைவில் நெற்றிக் கண்ணிடமாக ஓர் இளைஞனைத் தந்து, 'குமரனே, விண்ணவரது சிறையை வீட்டி வருவாய்,' என, அவன் நந்தி கணத்தரோடும் பூதவெள்ளஞ் சூழ, மால் அயன் ஏத்தப் புவியின் எய்திக் கூரிய வேலால் குன்றொடு தாரகனைத் தடிந்து, அலைவாய்ச் செந்தியை அடைந்துள்ளான். அவ்வறுமுகன் ஒரு தூதனை அனுப்ப, அவன் வாரிதி கடந்து இலங்கையை வீட்டி, அக்காவல் கடந்து, நகரிடைப் புகுந்து, அச்சமின்றி என் அவைக்களந்தன்னில் வீரனைப் போன்றிருந்து, விண்ணவர் சார்பாய்ச் சில விளம்பி, என் கண்முன் சிலரைத் தரைப்படுத்தி, என்னை மதியாது ஏகினன்; ஏகி, இந்நகர் அழித்ததால் யான் விட்ட படைஞர் பலரையும் கொன்று, என் இளஞ்சேய் உயிரையுமுண்டு, செருக்கொடு சென்றான். அளவிலாச் சேனையோடு அழிந்தது இத்திருநகர். இங்குக் குவிந்தன பிணத்தின் தொகுதிகள். இரத்த வெள்ளம் பரந்தது. ஆணையொழிந்தது; உயர்வுந் தீர்ந்தது; ஒற்றென வந்த அவனைப்பற்றிச் சிறை செய்தேனுமல்லேன்! அல்லது அவனுக்கொரு கெடுதியும் புரிந்தேனல்லேன்,! பெரும்பழியைப் பெற்றேன்! விஷகண்டனாகிய சிவன் தந்த இளையான் இவ்விடம் வந்து, அமர் புரிகுவான் போலும்! இதனைச் சாரணர் அறிந்து வந்து கூறினர். ஆதலின், யான் பூதவெள்ளத்தை அழித்து, வீரரைக்கொன்று இளையானை வெற்றி கொண்டு, ஏனையரை வீட்டி, ஓரிறை கழிவதற்கு முன் வருவேன்! ஆனல், சூரனென்ற ஒப்பற்ற பெயர் படைத்துப் பூதர்களோடும் பாலகனோடும் போர் புரிதல் இழுக்காம் என்றும், வெல்லினும் வீரமன்றென்றும் வாளாவிருந்தேன்! திருவினாலும், வலியினாலும், சூழ்ச்சியினாலும் எத்துணைப் பெரியராயினும், முன்னுள்ளார் ஒரு வினை செய்யக் கருதுவாராயின், தம்முடைய உண்மைத் துணைவரை முன் கலந்து பேசி, அதனைச் செய்குவர். ஆதலின், யான் உம்மை வினவினேன். ஆற்றுந்திறன் ஈதென ஓர்ந்து உதவுங்கள்," எனக்கூறினன்.

அதனைக் கேட்ட மகிஷன் என்னும் அமைச்சன் எழுந்து, கைதொழுது, "மாயைகள் பலவும் வல்ல கிரவுஞ்சகிரியையும்,

திருமாலை வென்ற நின் இளவலையும் கணப்பொழுதில் எறிந்த வீரனைப் பாலனென்றுரைப்பது தகுதியோ? தாரகனது தானையைச் செற்ற பூதரை இகழ்வதும் பெருமையாமோ? திரைகடல் தாவி, நகரினை அழித்து, நின் மகனைச் செற்ற கள்வனைத் தூதனென்று கூறுவது அறிஞர் ஆராய்ச்சியோ? அவன், மால், அயன், இந்திரனாகிய மூவரும் வேற்றுருக்கொண்டு ஒருவனாகி வந்தவன் என்றுரைக்கலாம். உன் இளவலாகிய தாரகன் உயிரையுண்ட ஞான்றே நீ போருக்கெழுந்தாயில்லை; சேனைகளை அனுப்பி வென்றாயுமில்லை. பெரு வளத்தை நுகர்ந்து, செய்வகை மறந்தனமாகி, வலியரைக் கொன்றவர்தம்மை இகழ்ந்து, இவ்விடை வாழ்குவோமாயின், நம்மினும் இழிந்தார் எவருளர்? முன்னரே அக்குமரன்மேற் சினந்து, போருக்குச் சென்றாயாயின், உன் நகர்க்குத் தூதுவன் செல்வனோ? அதை நீ செய்தாயில்லை. நின் மகன் முடிந்ததும், வளநகர் அழிந்ததும், செய்ய வேண்டியவற்றைத் தெரிந்து செய்யாத நமது மயக்கக் கீழ்மையால் வந்தனவேயாகும். சென்ற பிழைகளைக் கருதி நைதல் அறிவுடையார் இயல்பன்று. ஆதலான், ஒழிந்தன போக. இனி ஒன்றுரைப்பேன்; கேட்பாயாக: அஃதாவது, இழிவென்று கருதாது, இமைப்பொழுதில் அவுணர்தம் படையொடு விரைந்து சென்று, கண்ணுதல் தந்த சேயினை வளைந்து, போர் புரிவதேயாகும். நேற்றைய தினம் போலத் தாமதம் செய்யற்க!" என்று கூறினன்.

அதைக் கேட்ட துர்க்குணன், "மிக நன்று!" என்று கையெறிந்து, நகை செய்து, "மால் அயன் முதலிய தேவரை நீ நேர் நின்று போர் செய்யாது, இளைஞரைக்கொண்டு வெற்றி அடைந்துள்ளாய். அத்தகைய நீ, இன்று பாலகன்மீது போர்க்கெழுதியோ? நீ இறுதியில்லா ஆயுளும், ஆழியும், செல்வமும், வலியும், வீரமும் ஆகியவற்றை அரன்பால் பெற்றது சிறுவனோடு போர் புரிதற்கோ? பசிப்பிணி அலைப்பப் பலிக்குழலும் பூத கணங்களையும் தூதனையுந் தொடர்ந்து போர் செய்ய அமரரைப் புறங்கண்ட நீ போதியோ? இன்று நின் படைத்தலைவர் அனைவரையும் விடுப்பாயாக. அன்னவர் நொடிப்பொழுதில் குன்றெறிந்தவனைக் கூளிகளொடு வென்று இவண் மீள்குவர். இதுவே துணிபு," என்று மொழிந்தான்.

அதைக் கேட்டுத் தருமகோபன் என்னும் அமைச்சன், "நவமணி இழைத்த பொற்கலப்பையைக்கொண்டு, புன்செய் நிலத்தை இழிந்த பயற்றின் ஆக்கம் கருதி உழுதலையொக்கும் வீரனாகிய நீ சிறுவனோடு எதிர்த்துப் போர் புரிதல். அஃது அழகன்று. அக்கினி முகன், இரணியன் என்னும் நின் சிறுவருள் ஒருவனுக்கு இலக்கத்தெண்மராகிய வீரரும், மற்றைய வீரரும், பூதவெள்ளத்தினரும், அரன் அருளிய அறுமுகத்தனும் எதிர் நிற்க மாட்டார்கள். ஆறு தாங்கிய அண்ணல் தந்த வேலினை அவ்விளையான் செலுத்தலும், மாறுள படையினால் மாற்றுமையால், இளவலாகிய தாரகன் இறுதி எய்தினான். தொல்லை நாள் குறுமுனி ஈந்த கொடிய சாபத்தால், இற்றது அம்மால்வரை. இவற்றை ஓராது, சிறுவன் செய்கையைச் சிந்தை செய்கின்றனை. யாகஞ் செய்து அழியாத இரதம், கவசம், வில் முதலியவை பெறுமையால், நின் மகன் வச்சிரவாகுவெனும் ஒரு தூதனால் மாண்டொழிந்தான். பலவாறாக இனி மொழிவதால் ஆவதென்? நமது அவுணப் படைத் தலைவருள் ஒருவனை அச்சண்முகன் மீது ஏவுவாயாயின், அவன் வெற்றி கொண்டு மீளுவான்," என இயம்பினான்.

அதைக் கேட்ட காலசித்து என்னும் மற்றொரு மந்திரி நகைத்து, "செந்தியில் இருந்திடும் சிறுவன் பூதரோடு ஈண்டு போருக்கெழுந்தால், எம்மிறை சிலரை ஏவுதலல்லது, இதற்கொரு மந்திர சூழ்ச்சியும் வேண்டுமோ? திருமாலை, பிரமனை, வாசவனை, மற்றையோரைச் சமரிடை வென்ற நாளில் நீ எம்மை வினவினாயில்லை. இன்றொரு பாலனை வெல்லப் பெரிய யோசனை வேண்டுமோ? அண்டர் ஒடுங்கினர்! அரக்கர் அஞ்சினர்! எண்டிசைக் கிழவரும் ஏவல் செய்குவர்! மண்டிய அவுணரினும் வலியர் பூதர்! இன்று யாம் கண்டது கலியின் வன்மையோ! தனித்த என்னை விடுப்பாயாயின், சிவன் குமாரனையும், கணத்தொகை வீரரையும், கால பாசத்தால் கட்டிக் கொணருவேன்!" என்று கூறினான்.

அதைக் கேட்ட சண்டன் என்னும் அமைச்சன், "பசியால் உழலும் பூதரையும், மழலைப் பிள்ளையையும் வெல்ல ஒரு சூழ்ச்சியும் வேண்டுமோ? அவுணர்க்கிது மிகவும் அழகு! அப்

பூதப்படையையும், சண்முகனையும் யான் இதுவரையும் வைத்திரேன்! மன்ன, உன் சொல் இலாமையால் தாமதித்தேன்! ஆனதால், தமியனுக்கு ஆணை தந்தால் இப்பொழுதே செய்து முடிக்கிறேன்,'' என்றான்.

பின்னர், அனலி, சிங்கன் முதலிய அமைச்சர் அனைவரும் தத்தமக்குத் தோன்றியவாறே உரை செய்தனர். பின்னர்ப் பானுகோபன் அணுகி, அடி வணங்கி, "ஐயனே, நின் இளவலாகிய தாரகனையும், கிரவுஞ்சத்தையுந் தொலைத்த ஞான்றே, என்னை நீ விடுத்தாயில்லை. ஆயினும், இப்பொழுதேனும் எனக்கு விடையளித்து அனுப்புவையாயின், அவர்களைப் போரில் வென்று, பிணித்து வந்து, நின் முன்னர் விடுவேன்,'' என்று கூறி முடித்தான்.

பிறகு இரணியன், அக்கினிமுகன் ஆகிய இரண்டு புதல்வர்களும் தனித்தனி தங்கள் ஆண்மையை எடுத்து மொழிந்து, "என்னை அனுப்புக! என்னை அனுப்புக!'' என்று வேண்டினர்கள். அதன் பின்னர் ஆயிரஞ் சிரங்களையுடைய சிங்கமுகாசுரன் எழுந்து, மன்னர் மன்னனை நோக்கி, "அமைச்சர் அனைவரும், படைத்தலைவரும், புத்திரர்களும், தத்தமக்கியன்ற வன்மைகளையே பேசினர்கள் அல்லது, இந்திரப் பெருந்திருவினையுற்ற உன்றனக்கியன்ற புத்திகளை மொழிந்தாரல்லர். நின் பொருட்டு யான் கூறும் மொழிகளைக் கேட்பாயாக: பொருள் பெற்ற காலத்து உண்டாகும் கோபம், சுற்றவர் உணர்வையும் தாண்டிச் செல்லும். அவ்வெகுளி முதிர்வதன்முன், அன்பினால் உற்றவர் உண்மைகளை எடுத்து இசைத்துத் தெளிவு படுத்தல் வேண்டும். அரசர் காதில் தீக்கோல் செருகுதற்போன்று, நல்வழியையும், நடுவு நிலைமையையும் எடுத்து இடித்துமொழிபவர் அமைச்சராவர். அவ்வாறன்றி, நின் அமைச்சரும், மற்றுமுள்ளாரும், பகைவர் வேண்டுந் திறத்தையே கூறுகின்றனர். மயக்க உணர்வினால் மீனானது தூண்டில் முள்ளை உணவெனக் கருதி விழுங்கித் துன்புறுதல் போல, நீ மேல் வருங் காரியத்தைக் கருதாது மயங்கி நின்றாய். இந்திராதி தேவர்களை அலைத்த முன்னையார் முந்துறு திருவினோடு முடிந்தாரல்லது, தப்பினர் எவர் உளர்? நீ தேவர் யாவரையும் திரைகடல் மீன்களைப்

பிடித்து வரும்படி ஏவினை. அச்செய்கை இனிதுகொல்? தமதுயிரிற் பற்றற்றவரல்லது யாவர் இச்செயல் நடத்துவார்? இந்திரன் அரசினை அழித்து, அவனது நகரத்தினைத் தீக்குணவிட்டனை. தேவர் அனைவரையும் சிறைப்படுத்தினை. அத்தேவர்களால் நமக்கு இவ்வளவு தீமைகளும் வந்தனவென்று உள்ளத்திற்கருதாது, பித்தேறினவன் போன்று பேதையாயினும். பொன்னகரழிந்த நாட்புகுந்த தேவரைச் சிறையினின்று இன்னமும் விட்டிலை. இக்காரணங்களால் அன்றோ அறுமுகப் பெருமான் போர் செய்ய உன்னிடமுற்றது? அக்காலத்து வேள்வியில் அருளிய பரமன், 'பெருந்திருவோடு நூற்றெட்டு உகம் இருங்கள்,' என்று நுவன்றான். கூறிய அக்காலமும் குறுகியது. அதனை நீ உணர்ந்தாயில்லை. விதி வலி தீர்ப்பவர் யாவர்? 'எத்திறத்தாரும் வெல்கிலர் ஆயினும், நமது சத்திவென்றிடும்,' என்று கண்ணுதற்பெருமான் அருளினன். அத்திறத்தினால் அல்லவோ அறுமுகன் உய்த்த வேல் அத்தாரகன் உயிரை உண்டது? நீ பேதைபராகிய வானவரைச் சிறையிடைப் பிணித்தாய். அதனால், உனக்கானதென்ன? இத்துன்பமொன்றல்லது, எப்பயனும் இல்லாத சிறு காரியத்தைச் செய்து, இன்னல் படுவது மேலவர் இயல்போ? குருக்கள், சிறு பாலகர், மாதர், விரதியர், மேலவர், மறையவர் ஆகிய இவர்களை வருத்தியவரல்லவா நரகத்திற் புகுந்து புகுந்து வருந்தும் நெறியினையுடையார்? அமரர்களைச் சிறையினின்றும் விடுவாயாயின், குமரவேள் எண்டுப் போர் குறித்து அணுகான்; நமது குற்றமுஞ் சிந்தையிற்கொள்ளான்; நாளை இமைப் பொழுதிற்குள் கயிலைக்கு மீண்டேகுவான். சுத்தராகிய அமரர்தஞ்சிறையை நீ விட்டிடாதிருப்பையேல், திரிபுரங்கள் சுட்ட அக்கண்ணுதலின் குமரன், நமது குலமெலாந் தொலைத்து,நின்னையும் ஒழிப்பன். இதுவே சத்தியம்!" என்று இடித்துரைத்தனன்.

நடுத்து இவ்வாறு சிங்கமுகாசுரன் மொழிதலும், கொடிய சூரன், தடக்கை புடைத்து, பெருமூச்செறிந்து, பற்களை நறநற வென்று கடித்து, பல்லால் இதழதுக்கி, விழியிற்பொறிகள் சிந்திடக் கனன்று, முடியணிந்த சிரத்தைத் துளக்கி, "மூவராலும் வெல்லுதற்கரிய வலிமையை உடையாய், நம் ஏவல்

தொழில் புரிந்து இன்னமும் வெளிப்படாது மறைந்த இந்திர னுக்கும், ஏனைத் தேவர்க்கும், சிறுபாலனுக்கும், கயிலை காக்கும் பூதருக்கும் அஞ்சிக் கலங்கினையோ? அன்று அச்சிவபெருமான் வரமளித்த ஞான்று, வாழ்நாட்கெல்லை கூறியதும், 'எம் பெருஞ் சத்தி உம்மை வெல்லும்,' என்றதும், யான் கேட்டிலேன். வஞ்ச மும் சூழ்ச்சியும் உடையை போலும்! எம்பியே, நீ புதிதாக ஒன்று வகுத்துரைத்தாய். 'நூற்றெட்டு உகங்கள் உங்கள் திரு வொடு அரசியற்றுக!' என்று அப்பெருமான் கொடுத்த அழி யாப்பேற்றை விலக்குவார் யாவர்? அது தவறுதல் ஆகுமோ? அன்றியும், ஆதி மூர்த்தி, 'எம்பெருஞ்சத்தியே அல்லால், அய லார் வெல்லார்,' என்று கூறியது பொய்க்குமோ? வரம் கொடுத்தவன் அழிப்பனென்பது தவறே. பழுதிலாது நம் மைப்போல வேள்வியைச் செய்யாமையால், அழியா வரம் பெற்றானில்லை அத்தாரகன். அதனால் அவன் இறந்தான். வச்சிர வாகுவும், உணர்விலாக் குழந்தையாகலின், மாண்டனன். இஃது ஒரு குறையோ? யான் ஆயிரத்தெட்டு அண்டத்திலும் தனியர சாட்சி கொண்டுள்ளேன்; அமரர்தங் குழுவைத் தொண்டு கொண்டுள்ளேன்; யாவர் வந்தெதிர்ப்பினும் அழியேன்! எனக்கு நேராக வேறொருவர் உண்டுகொல்? வேறுபடுதலில்லாத வச்சிர யாக்கையும், பலமும், வரம்பிகந்த ஆயுளும் பெற்ற என்னைக் கெடுத்தல் ஒருவருக்குங் கூடாதென்றால், என்னை எதிர்த்து நின்று ஒரு சிறுவனோ வெற்றி கொள்ள வல்லான்? கருத்தற்ற ஒரு பாலகன் என்னை வெல்லுவானென்பது, ஆகா யத்திலுள்ள சூரியனைக் கனியென்று விரும்பிக் கண்ணில்லாத வன் காட்டக் கையில்லாதவன் போய்ப் பேராசையால் பற்று தலை ஒக்கும்," என்று கூறினன்.

அவ்வாறு சூரபன்மன் கூறலும், நெருங்கிய ஆயிரம் சிரங் களையுடைய சிங்கமுகாசுரன், "இன்னமும் யான் உரைப்ப தொன்றுளது. அதனை முனியாது கேட்பாயாக: நிகரற்ற பரம்பொருள், மதி முடித்த சடையும், பவளம் போல் மேனி யும், கண் மூன்றும், தோள் நான்கும், கறை மிடறும் ஆகிய இவைகளைக்கொண்டு நின்றது, சிருட்டியாதி ஐந்தொழில் இயற்றிப் பழைமையாகிய ஆருயிர்ப் பாசமனைத்தையும்

அகற்றிப் பின்னை வீடு பேற்றை அருளும்பொருட்டேயாம்; அப்பரம்பொருளை உன்னியே, நீ எல்லையற்ற காலம் பெருந் தவம் இயற்றினாய். அவன் அது கண்டு வெளி வந்து, நினக்கு ஒப்பற்ற வரங்களை அருளி, அதற்கு ஒழிவுஞ் செப்பி வைத்த னன். அத்திறம் நீ தெரிந்திலை. பெருந்திருப்படைத்த நீ, அறத் தால் அரசு புரியாது, ஆற்றலினால் அமரரை அலைத்தாய். அத னால், ஈசன் நின் வலி தொலைத்து இறுதி செய்திட நினைத்தனன். வரமளித்த தானே அழிப்பது முறைமை அன்றென்று கருதியே தனதுருவமாகும் ஒரு மகனைக்கொண்டு முடிக்க மனத்துட்கொண்ட பராபர முதல்வன், செம்மேனியும், திருமுக மாறும், பன்னிரு தோளும் ஆகிய இவற்றினையுடைய ஒரு தனிக் குமரனைத் தனது நெற்றிக் கண்ணினால் தந்தருளினான். அவனை மானுடம், விலங்கு, புள், மற்றுமுள்ள உழலும் யாக்கையவாகிய இவற்றுட்பிறந்தாரையொப்ப நீ நினையற்க. அவன் பரஞ்சுடரது நெற்றியில் உதித்தவன்; வேதங்களுக்கெட்டாத முதற் பொருள். சீலமில்லாதார் உணர ஒண்ணாத சிற்பரனைப் பாலனென்றனை. அவனிடத்தினின்றே மேலை நாள் பொருள் யாவுந் தோன்றின. சிறிய ஆல விதையில் ஒரு பெரிய மரம் அடங்கியிருந்து, மீண் டும் முளைத்து விருத்தியாவது போல,

"வேதக் காட்சிக்கும் உபனிடத் துச்சியில் விரித்த
போதக் காட்சிக்கும் காணலன்; புதியரிற் புதியன்;
மூதக் கார்க்குமூ தக்கவன்; முடிவிற்கு முடிவாய்
ஆதிக் காதியாய் உயிர்க்குயி ராய்நின்ற அமலன்."

இன்ன தன்மை வாய்ந்த முதல்வனைச் சிறுவனென்று இகழ்ந்து ளாய். அவுணர் கிளை முழுமையும் அழித்து, நின்னையும் ஓரிறைப் பொழுதில் படுத்துவன். ஆனால், சமர் மேற்கொண் டெழுந்தது எற்றுக்கெனின், தனது பெரிய அருள் நிறத்தைக் காட்டுதற்பொருட்டே. நீ கேடில்லாத ஆயிரத்தெட்டண்டத் தைப் பெற்றேமென்று வியப்படைந்தாய். தத்துவ பேதம் முற்றுமுணர்ந்தாயில்லை. பிருதிவித் தத்துவத்தில் அடங்கிய அண்டங்கள் அளவில்லன. அவற்றைக் கேட்டியேல், மருளடை குவாய். ஜலதத்துவமுதல் சுத்த மாயா தத்துவம் இறுதியாக உள்ள தத்துவங்களில் அடங்கிய அண்டங்கள் கணக்கிறந்தன

என்பர். அவ்வோர் அண்டத்தில் அடங்கிய புவனத்தின் பெருமையை அறிந்தார் யாவர்? முடிவற்ற பொருளுக்கு முடிவு கூற முடியுமோ? அத்தகைய அண்டங்கள் அனைத்தையும் தன் ஆணையால் ஓர் இமைப்பொழுதில் தரவும் அழிக்கவும் வல்ல பிரான், உன்னோடு போர் புரியும் விளையாட்டினால் செந்திமா நகருற்றனன். வச்சிர சரீரத்தைப் பெற்றேமென்று நினைத்தாய். இந்த எண்ணத்தை அறவே விடு. வினைக்கீடாக யாக்கை பெற்றுழலும் உயிர்கள் மாண்டு போமென்று அறிஞர் நிச்சயித்துள்ளனர். நீ ஒருவனோ மாயாதிருப்பவன்! வானிலும் புவியிலும் பிறந்தாரது இரண்டு சரீரமும் அழிதல் திண்ணம். பெருமை பெற்ற நின் வச்சிர தேகமும், பிருதிவி சம்பந்தமாதலால், அழிவெய்தாது நிலைக்குமோ? 'அழிவிலா மெய் வரம் பெற்றுளம்!' என்றனை. அச்சொற்குரிய பொருளினைக் கேட்பாயாக: மூவுலகத்துள்ள மன்னுயிர் போலச் சில பகலில் அழிவெய்தாது மிகப்பெரும்பகல் அழியாதிருக்கும் பான்மையே அறிவாய். வானின்கண் உள்ள தேவரை நீ அலைக்குந் தீமையைக் கருதிப் பல்லுயிர்க்கும் உயிராகிய ஒருவன் தான் தந்ததொரு வரத்தினைத் தவிர்க்குமேல், 'என் செய்தாய்?' என அவனை வினவி உன்னை நிறுத்துவார் யாவர்? கெடாத செல்வத்தோடு நீயும் உன் இளைஞரும் படுதலில்லாது வாழக்கருதி இன்ன பகர்ந்தேன். ஆதலின், இட்ட சிறையினின்றும் தேவரை இப்பொழுதே விடுதல் செய்வாய்,'' என்று வேண்டினன்.

இவ்வாறு மொழிந்ததைக் கேட்ட சூரபன்மன், மணிமுடி துளக்கி, காதுடு செங்கனல் செறித்தாலெனக் கனன்று, பின்னவனை நோக்கி,

"காற்றிற் றள்ளுண்டு நெருப்பினிற் சூடுண்டு கங்கை
யாற்றிற் றூக்குண்டு சரவணம் புக்கலை யுண்டு
வேற்றுப் போர்முலை யுண்டழு தேவினை யாடும்
நேற்றைப் பாலனை யோபரம் பொருளென நினைந்தாய்?"

அன்றியும், வெற்றியும் வன்மையும் இல்லாதவர் தாழ்வடைவர். அவற்றால் மேன்மையுள்ளவர் ஓங்குவர். இஃதுலக இயற்கை. இறுதி இல்லாத பெரியன் யான். அறுமுகன் என்பவன் சிறியன். ஆதலின், அவனை யான் வெல்லுதல் உறுதி. தொகுதி

சான்ற பண்டுள்ள நம் மூதாதுரவர் பலர் உயிரை வாட்டிய தேவரைச் சிறையிலிட்டேன். அதனால் தவறென்னை? தவறு செய்தார்களைத் தண்டம் புரிதல் அரசர் கடன். ஆகலின், மாகர்தஞ் சிறையை விடேன்; மற்றைப் பாகசாதனனையுஞ் சிறையிடுவேன்! அந்த ஏகநாயகன் வந்தெதிர்ப்பினும் எதிர்த்து அமர் புரிவேன். அறிவிழந்த நீ இனிச் சிறு மொழி பகராதே. வறிதே உரைப்பதென்? என்னுடன் ஒரு வயிற்றிற்பிறந்து, மேன்மையுற்றாய். நீ நம் குலப்பகைஞரை வாட்டாமல், அவர் பாங்கரையினை. நீயே இருக்க, எனக்கு மற்றொரு பகையும் வேண்டுமோ? பத்து நூறாகிய சீயச்சிரங்களும், அத்துணைக்கு இரட்டிய தோளின் குழுவுமாம் இவை நீ எற்றிற்கு ஆற்றினை? வன்மையும் வீரமும் இழந்தாய்! பித்துடையாரினும் பேதைமை பிடித்தாய்! அவுணர் குலமுறைமை அற்றாய்! வானவர் போலும் வன்மை இழந்தாய்! மோனங்கொண்டு முயலுதி தவத்தை! வீரமிழந்து மானம் நீங்கினாய்! சிறந்த அவுணர் கீர்த்தியை மாற்றப் பிறந்தனை! ஈண்டொரு பயனும் பெறாத நீ, இருந்தும் இறந்தவனன்றோ? மந்திராலோசனையாகிய இதற்கு நீ அஞ்சுவையாயின், கையிலுள்ள படைகளை எறிந்துவிட்டு, ஐந்தங்கமேந்திப் பிரமனைப்போலத் திரிந்துழலுவாய். கிளைத்த கள்ளிச் செடிகளின் கிளைகளைப் போன்று பல தலையும் வளர்த்து, நெருங்கிய கரக்குழுவையுஞ் சுமந்து, நெடிது காலம் இளைத்தனை போலும்! நீ என்ன செய்குவாய்! முன்னை நாளில், நீ இளம்பருவத்தில் அறிவு நிரம்பாதிருந்தமையால், நமனையும் வருணனையும் சிறைப்படுத்தினாய்; தேவரை வருத்தினாய்; இஞ்ஞான்று அறிவு நிரம்பியதால் அச்செயல்களுக்குப் பெண்டிர் போல நடுங்கினை. பூதரையும், அவர் தலைவரையும், புராரி மைந்தனையும், ஏனையரையும் யான் வென்று மீளுவேன்! நீ தளர்ச்சி எய்தாது, நினது மாநகர் ஏகுவாய்," என்றனன்.

இன்னவாய மொழிகளைக் கேட்ட சிங்கமுகாசுரன் நகைத்துத் தன்னுள்ளே, "உறுதியை உரைத்தேன். உணர்ச்சி இல்லாமையால் என்னை வீணே இகழ்ந்தான். மேல் வருவதைத் தெரிந்திலன். தான் முடியும் வழியே நாட்டம் வைத்துள்ளான். எத்தகைய புத்தியையேனும் அறிவிலார்க்குரைப்பவர் அவ

ரினும் அறிவிலாதவராவர். தேன் பெய்து போற்றினும் காஞ்சிரங்கனி கைத்தல் தவிருமோ? அத்தன்மையன்றோ அறிவிலானது சித்தம் உணரும்படி தெருட்டுதல்? அழிவற்ற செல்வத்தினையுடைய சூரனது புத்தியைக் கலக்கினும் பிழைக்கும் வகையைக் கருதுவானல்லன். யாம் வருந்தி இரங்குவதால் ஆகும் பயனென்னை? தள்ளரிய விதியை வெல்ல வல்லவர் யாவர்? ஆகும் ஊழ் எனில், யாவும் ஆகும். போகும் ஊழ் எனில், யாவும் போகும். கண்ணுதல் தந்த நாள் கழிந்தது. மாண்டிடும் எல்லை குறுகியதால், ஈண்டுள்ள யாவரும் இறைவனும் துஞ்சுதல் திண்ணம். அமரர்கோன் தவம் பொய்க்குமோ? இறப்பது உண்மையாதலின், இறைவன் என்னுரை மறுத்தான். என்னை இகழவுஞ் செய்தான். ஆதலின், யான் இனி மறுத்து மொழியேன். இவனுக்கு 'என் புன் மொழி பொறுத்தி,' என்று இன்னுரை புகலுவேன். மன்னர் மன்னன் இளையான் வேலினால் இறப்பன். ஆதலின், அதனை நோக்காது யான், இவனை அகன்று போய் முன்னர் முடிதலே நலம்,'' என்று கருதினன்.

பின்னர்ச் சிங்கமுகாசுரன் தந்தையொத்த தன் முன்னவன் தாளைத் தொழுது, வந்தனை செய்து, "சிறியனேன் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டினேன்! என் அறியாமையால் சொல்லியவற்றிற்கு வெகுண்டு என்னை இகழாதே! யான் இப்பொழுதே அப்பகைவர்மேல் சென்று, அவரை அழித்துவிடுகிறேன்! அண்ணலே, பகைமேற்செல்ல அடியேனுக்கு அருள் விடை தருவாய்,'' என்று கேட்டலும், சூரன் பெருமகிழ்ச்சியடைந்து, காதலால் அவனைத் தழுவி, "ஐயனே, செம்மையாகிய அண்டங்களில் அடையும் வெற்றிகளுள் அருமையானது உனக்கு யாதுளது? பேரறிவினையுடையாய், நீ முன் சொல்லியவற்றை ஆராயின், அவை என் மனத்துணிவும், திட்பமும், ஊக்கமும் ஆகியவற்றை அளவிடற்கமைந்தனவே. பகைவரென்னும் மாக்களைப் பகைக்கும் சிங்கமன்றோ நீ? பகைவர் வந்தனர் என்றறிதியேல், அவர்களைக் கொன்றபின் அல்லது உன் கோபத்தைத் தணிப்பாயோ? உனது ஆற்றலை யான் உணர்ந்திலனோ? இப்பொழுது நீ உன் நகருக்கேகி,

உன் படையோடு ஆண்டு இனிதுறைகுவாய். அறுமுகன் ஈண்டு வரின், உன்னை யான் அழைப்பேன். அது பொழுது வருவாய்,'' என்றனன்.

அதைக்கேட்ட இளவல், "விரைவில் முருகவேள் இங்கு செய்தினும், நீ போருக்கெழாது, தூதுவனை என்பால் விடு. யான் அமர் புரிய ஒல்லையில் வருகின்றேன்,'' என்று மொழிந்தான். அவுணர் மன்னன் நன்றெனக் கூறி, அவ்விளவலுக்கு விடையளிக்க, அவன் பணிந்து சென்று, தன்னகரிடை வைகினன்.

அவ்வாறாகிய காலத்துச் சூரபன்மன், ஆண்டுற்ற படைத் தலைவர், புத்திரர், மற்றையார் ஆகிய அனைவரையும் ஏகுமாறு விடை அளித்து, தன் மாநகரில் இந்திர வளத்தின் இனிது வைகியிருந்தான்.

அளவற்ற வளப்பத்தினையுடைய அவுணர்கட்கிறைவன் அமைச்சியலை வகுத்துரைத்த யாம், இனி இந்திரன் முதலிய தேவர் எத்திடச் செந்தியில் அமர்ந்த அறுமுகத் தேவன் செய்கையைக் கூறுவாம்.

IV

உயுத்த காண்டம்

I. ஏமகூடப் படலம்

பரிதி வானவன் உதயவெற்பினை அடைந்ததும் அரியணை அமர்ந்த அறுமுகப்பெருமான், திருமால் முதலிய தேவர்களும் மற்றையருங் கேட்க, வீரபாகுவைப் பார்த்து, "அளவற்ற பாவத்தைப் புரியும் சூரனும் அவன் குழுவினரும் ஒழிந்து, இமையவர் துன்பம் நீங்க, அவ்வீரமகேந்திர புரத்திற்கு இப்பொழுதே செல்லக் கருதினம். ஆதலால், நமது இரதத்தைக் கொணர்வாய்," என்றனன்.

அவ்வுறுதியைக் கேட்ட தேவர் பெருமகிழ்வெய்தினர். வீரபாகு தேவன் மனோவேகமாகச் செல்லத்தகுந்த இரதத்தை வாயு தேவனாகிய பாகனோடு கொணர்ந்து, அறுமுகப் பெருமான் முன்னர் உய்த்தனன். வாயுவினால் தூண்டப்படும் அந்த இரதத்தினை நோக்கிய முருகப்பெருமான், மடங்கலாதனத்தின் இழிந்து போந்து, பொன்னொளி வீசும் மேரு வரையில் தினகரர் அறுவர் ஒரு சேர ஏறுதல் போன்று, அவ்விரதத்தில் ஏறியருளிப் பாங்கரில் நின்ற தேவர் முதலியவரைப் பார்த்து, "நீங்கள் உங்கள் வாகனங்களில் வாருங்கள்," என, திருமால் முதலிய தேவரும், இலக்கத்தெண்மரும் தத்தம் ஊர்திகளுடன் வந்து தேவதேவனாகிய முருகப்பெருமானைச் சூழ்ந்தனர்.

பின்பு, சுப்பிரன், மேகமாலி முதல் சுவாலகேசன் இறுதியாயுள்ள நூற்றெட்டுப் பூதசேனைத் தலைவரும் சண்முகப் பெருமானை ஒரு நொடிப்பொழுதில் சூழ்ந்து நின்றனர். இரண்டாயிரவெள்ளம் பூதசேனையும், மலைகளும் புவியும் நடுங்க ஆர்த்துப் புறப்பட்டன. கலீரென முழங்கும் பேரிகை முதலாகிய கணக்கிறந்த வாத்தியங்களைப் பூதங்கள் இயம்பிச்சென்றன. பலத்தால் சிங்கத்தினையொத்த பூதவெள்ளம், கால்களில் கழல்கள் ஆர்ப்பத் திரைகடலை அலைத்துக்கொண்டு, அக்கடலே வழி

யாக ஆதிசேடனும் பொறையாற்றாது வருந்தச் சென்றன. வெந்திறற்றுணைவர்களும், திருமால் முதலிய தேவர்களும் சூழ, அறுமுகப் பெருமான் ஆகாய மார்க்கமாய் எழுந்தருளினன்.

இவ்வாறாகச் சண்முகப்பெருமான், இரண்டாயிரம் பூத வெள்ளத்துடன், வீரபாகு தேவனால் அழிவடைந்த இலங்கையைக் கடந்து, அவுணர்கோன் அரசு வீற்றிருக்கும் மகேந்திர புரத்தின் முன்னர்ச் சென்றான். அப்பொழுது திருமால், பிரமன், இந்திரன் ஆகிய மூவரும் அன்பால் வணங்கி, அவனை நோக்கி, "மறையொழுக்கம் தவறிய நீசர் வாழும் இந்நகரத்தினுள்ளே பெருமான் செல்லுதல் முறைமையன்று. ஆனதால், இந்நகரின் ஒரு புடை படைவீடு அமைத்து, அதிலிருந்து பின்னர் வேண்டியவாறே வினையம் நாடிச் செய்ய வேண்டினம்," என்றனர்.

அம்மொழியை நன்றென அங்கீகரித்துத் தேவர் கம்மியனை விளித்து, "ஈண்டு விரைவில் ஒரு பாசறையை அமைப்பாய்," என, அவன், மாடம், கூடம், மண்டபம், சோலை, வாவி, கோபுரம், வீதியாகிய இவற்றையும், மற்றொரு சிறந்த நகரத்தையும் இயற்றி, அதற்கு ஏமகூடமெனப் பெயருமிட்டனன். மனத்தாலெண்ணிச் செய்த அப்பாசறையை வள்ளல் கண்ணுற்று உவந்து, கணக்கிறந்த பூதவெள்ளங்களை வீதிதோறும் இருக்கச் செய்து, நவவீரர்களும் தேவர்களுஞ்சூழ அக்கோயிலுட் புகுந்து, அரியணை அமர்ந்து, இலக்கத்தொன்பது வீரர்களும், திருப்பரங்குன்றத்திருந்து உடன் போந்த பராசரன் புதல்வர் அறுவரும் அன்பால் போற்றவும், விண்ணவர் பணி புரிந்திருக்கவும், அங்கு எழுந்தருளியிருந்தான்.

அவ்வாறாகிய காலத்து அதனை அறிந்த நாரதமுனிவன், மதிற்காவலோடுங் கூடிய மகேந்திர நகரத்துட்புக்கு, அவுணர்கள் உய்ப்ப உள்ளே சென்று, சூரன் அரசு வீற்றிருக்கும் சபா மண்டபத்தில் புகுந்து, சூரனைக் கண்டு, "இக்கொடியன் சுற்றத்தோடும் அழியக் கடவன்," என்று மனத்தாலுன்னி, வாயினால் ஆக்கங் கூறி நின்றனன்.

அம்முனிவனைப் பார்த்த சூரபன்மன், "நினக்கிடம் யாது? இங்குப் போந்தது என் கருதி? நீ யார்?" என்றனன்.

நாரதன், "சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் வட பெருங்கயிலையில் வாழ்வேன். உன் குலம் தலைமை எய்த, வைகலும் தவம் புரிகுவேன். வஞ்சனை புகலேன். காமம் முதலிய நீத்துப் பல தவமுள்ளேன். தேவருக்கிடுக்கண் இயற்று வேன். உன் குரவனாகிய சுக்கிரனோடு நல்ல நண்பினை உடையேன். நாரதன் என்னும் பெயரினை உடையேன். நின்னிடை ஒன்று உரைக்க வந்தேன். அஃதாவது, சிவபெருமான், தன்னை வேண்டிய தேவரின் இடுக்கணை ஒழிக்க, ஒரு குமரனை நெற்றிக் கண்ணினில் தந்தான். அக்குமரன், பூதவெள்ளத்தோடு அமரர் சூழச் சென்று, நினது மாநகரெய்தி ஒரு புடை பாடி விடமைத் துத் தங்கியுள்ளான். இந்நிகழ்ச்சி யாவும் யானறிந்தேன்," என்று கூறினான்.

அம்முனிவன் மொழி கேட்ட சூரன், "இந்திரன், பிரமன், திருமால் ஆகிய இவரது ஊரென்று நினைத்து, அவமதித்து வந்தனனோ? ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் ஆளும் என்னக ரின்மீது ஒரு பாலகனா பொருதற்பொருட்டு வருபவன்? இஃது அரியினம் வாழுங் காட்டில் யானைக்கன்று உழை கலைமான்கள் ஆகியவற்றைக் கூட்டிக்கொண்டு போருக்கெழுந்ததையொக் கும். முருகன் என்னுடன் போருக்கெழுந்தது நன்று! கடலைத் தாண்டி என்னணையைக் கடந்து வந்த அவனை இப்பொழுதே வெல்வேன். பாலகனென்றும், பழியென்றும் பாரேன். செங்கதிரைச் சிறை செய்த என் புதல்வனைக் கொண்டு பூதரை அழித்து, முருகனை வெற்றி கொள்வேன். இதனை நோக்கு வாய்," என்று மொழிந்தனன்.

நாரத முனிவன், "நன்று இது! நன்று இது! இனித் தாமதிக்காதே. இப்பொழுதே அவனோடு போர் புரிய நின் படையை ஏவுவாய். வெற்றி நினக்குண்டாக யான் சென்று நோற்பேன்," என்றுரைத்து, நகை செய்து, விண் வழிச் சென்றான்.

நாரதன் இவை கூறியகன்ற பின்னர், சூரன் தன் அருகில் நின்ற கோரன், உற்கோரன் என்னும் ஒற்றர் இருவரை நோக்கி, "கடற்கிறைவனைப் பற்றி வாருங்கள்," என்றான்.

அவர்கள் விரைந்து சென்று, அக்கடற்கிறைபைப்பற்றிச் சென்று, முன்னர் விடுப்ப, அவன் கன்றிய மனத்தோடு தொழுத கையனும் அவலமிக நின்றனன். அவனை நோக்கிய சூரன் நெருப்பெழ விழித்து, "அடா வருணனே, திருமாலும் பிரமனும் செவ்வனே அறியா வண்ணம் ஒளித்தவன் புதல்வனைப் பூதவெள்ளத்தோடு இங்கு எமக்கு மாறாக வர வழிவிட்டனையே! அஃதென்னை?" என்று கேட்டனன்.

அதைக் கேட்ட புனற்கிறை, "மண்பட்ட அண்டங்களைக் காக்கும் மன்னவ, ஏனைய தேவரோடும், துணைவரோடும், அறுமுகன் விண்ணூறுகச் சென்றனன். முரண்பட்ட பூதவெள்ளம் எல்லாம் என் வழியாகக் கடந்தன. யான் அப்பூதவீரரது காலடியின் பரட்டளவாகவும் நின்றேனில்லை. அத்தகையரை யான் எப்படி மறுக்க முடியும்? ஊழியினும் அழியாத பூதர்கள் விரைவிற் செல்லுதலால், அவர்கள் காலினால் கலக்குண்டு, சேருகிய அதனால் வருந்தினேன்; ஆழியன் என்னும் பெயரும் இழந்தனன்; வசை மொழியையும் அடைந்தேன். அவர்களுள் ஒருவர் கரத்திற்கேனும் அள்ளுதற்கு யான் ஆற்றகில்லேன். ஆகலான், பிழைத்தேன்," என்று இவற்றையெல்லாம் கூறி, மெய்ந்நடுங்கி நின்றனன்.

பின்னர் ஒற்றர் சிலர் வந்து, "சண்முகன் தானையோடும் வந்து பாடி வீட்டிலுள்ளான்," என்று கூறினர்.

2. முதல் நாள் பானுகோபன் யுத்தப் படலம்

ஒற்றர் கூறியதைக் கேட்டு, அண்டமும் புவனமும் யாவும் சுழற்சியடைய அழல் போலச் சீறிப் புண்ணினையொத்த கண்களையுடைய சூரபன்மன், "வேற்படையைத் தாங்கிய குமரனது ஆற்றலும், திண்ணிய பூதர்தம் ஆற்றலும், மற்றையார் ஆற்றலும் இல்லையாம் வகையில் தொலைப்பேன். நீங்கள் சென்று, நம் புதல்வனாகிய பானுகோபனை விரைவில் கொண்டு வாருங்கள்," என்றான்.

தூதர்கள் சென்று, பிதா உரைத்ததைப் பானுகோபனுக்குப் பகர, அவன் பொருக்கென இருக்கை விட்டெழுந்து, அமைச்சர், சுற்றத்தினர், தானைத்தலைவர் ஆகிய அனைவரும்

புடைசூழ, மிகவுயர்ந்ததோர் இரதமேறிப் பல வீதிகள் கடந்து, ஆங்காங்கு வீரர்கள் கை தொழச்சென்று, தாதையின் திருநக ரடைந்தான். அடைந்த பானுகோபன், சூரன் முன் சென்று வணங்கி, "அண்ணலே, என்னை அழைத்த காரணம் யாது?" என்று வினவினன்.

சூரன், "முந்து தாரகனை வரையோடு முடித்த அறுமுகன், செந்தி நீங்கித் திரைகடல் கடந்து, நந்தி கணத்தோடு பூதரும் நணுக, இந்த மாநகர் வடதிசை வாயில் இருந்தனன். சிந்து போன்று நீண்டு உலகளந்த கள்வனும், திசைமுகத்தனும், என் பணி இகந்த இந்திராதியர் யாவரும், பிறருமாய்க் குழுமி வந் துளார்களாம். அம்மதலையின் பாங்கர் எளிய அமரரும், அரன் தரு மதலையும், நந்தி கணத்தரும், நெடும்பசிப் பூதரும் கடிது வந்தெய்தற்கு எளிதுபட்டதோ நம் மாநகர்? நன்று நன்று! என் பின்னவனை அட்டவனையும், மற்றையாரையும் மாய்ப்பதற்குப் போவது என் கடன். அவர் சிறியர்; யான் மன்னர் மன்னன். ஆதலின், வறிதிருந்தேன். இந்திரன் வேண்டச் சிவபிரான், தான் பெற்ற புதல்வனைப் பூதப்படை யொடும் நம்மேல் போருக்கேவினன். ஆதலால், மைந்தனே, நின்னைக்கொண்டு யானும் வெற்றி அடைதல் முறைமையாகும். நீ படையோடும் போர்க்களத்தை அடைந்து, நிமலன் மைந்தனை யும், மற்றுமுள்ளாரையும் பொருது அழித்து, வெற்றியுடன் விரைவில் என்னிடம் மீளுவாயாக," என்று கூறினன்.

சூரன் சொல்லைக் கேட்ட பானுகோபன், தோள்கள் பூரிக் கப் பெற்றவனாய், "இருண்ட மிடற்றினையுடையான் புதல்வ னைப் பூதரோடும் வெல்வது ஒரு பொருளென நினைந்தோ இவற்றையெல்லாங் கூறினை? நேற்றே யான் போருக்கெழ வேண்டியும் ஆணை தந்திலை. கழிந்தது பகருதல் காரியமன்று. யான் படையின் குழுவொடுஞ் சென்று, அம்முருகனை வென்று, பூதரை வென்று, அவன் பாங்கருள்ள மால், அயன், இந்திரன் ஆதியரை வல்லையிற்பற்றி வந்து, உன் முன் விடுப்பன். அதன் பின் ஒல்லுவதியற்றுவாய்," என்று கூறித் தாதையின் விடை பெற்றுத் தனது தேரிலேறிச் சென்றான்.

புடைபுடைய பரிசனங்கள் தன்னைச் சூழவும், பல பதினுயிரம் தலைவர் பரங்கரிற்செல்லவும், பானுகோபன் தனதிருக்கைக் கேகித் தூதரைப் பார்த்து, "நமது படையனைத்தையும் விரைவில் இவ்விடம் கொண்டு வாருங்கள்," என்று கூறிப் பின் பரிசனங்களை நிறுத்திக் தான் வீரலட்சுமி வாழும் ஆயுதச் சாலையிற் புகுந்து, அங்குள்ள துர்க்கா தேவிக்குப் பூசையாற்றினன். அதன் பின்னர் உபுத்த கோலம் பூண்டு, முடியினில் தும்பை மாலையினைச் சூடி, வெற்றியுண்டாகவென்று பெரிய வில்லையு மெடுத்து, மோகனப் படையையுமேந்தி, வாய்தலில் வரவும், தூதரால் அழைக்கப்பட்ட பதினுயிர வெள்ளம் அசுரப்படைஞர், கடலும் உட்க ஆர்த்துத் தத்தந் தலைவரைச் சார்ந்து, பெரிய வில், நெடிய கதை, நீண்ட சூலம் முதலிய ஆயுதங்களைக் கைக்கொண்டு சென்றனர். தேர், கரி, பரி ஆகிய இம்மூவகைப் பட்ட பதினுயிர வெள்ளப் படையும் தத்தம் தலைவர் பக்கஞ் சூழ்ந்து வந்தன.

இவ்வண்ணமாகிய இருபதினுயிர வெள்ளக் கணக்கினையுடைய நால்வகைச் சேனையும் நெருங்கிச் செல்ல, வலிமை மிக்க சேனைத் தலைவர்கள், தங்கள் மனத்தினையொத்து விரைந்து சென்று, பானுகோபன் நின்ற இடத்தையெய்தி, கை தொழுது, ஒல்லென்றார்த்து, நெருங்கி அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். பானுகோபன், தன் சேனைகளைக் கண்டு ஓர் ஏவலனை நோக்கி, "எனக்குரிய பண்ணிய தேரைக் கொண்டு வருவாய்," என்ன, அவன் சென்று முப்பதினுயிரம் புரவிகள் பூண்ட பெரிய தேரினைக் கொண்டு வர, அத்தேரின்மீது, உதயகிரியில் வருகின்ற பரிதி போன்று பாய்ந்தான். அதுபொழுது சேனைகளெல்லாம் ஆரவாரித்தன. பெரிய பாக்கு மரங்கள் விரிந்த பாளைகளை நீட்டினாற்போன்று, அசுரர் பலர் கவரி வீசவும், அவனது புகழ் பரந்தாற்போன்று வெண்கொற்றக் குடைகள் மேலே நெருங்கவும், அடைப்பை, கோடிகம் முதலியவற்றை ஏந்தி முறையே படைப்பெருந்தலைவர் போற்றவும், அழகிய தேரில் வைகும் பானுகோபன், உழையரை நோக்கி, "ஆயுதங்கள் அளப்பில கொண்டுள்ள ஒரு கோடி சேமத் தேர்களைக் கொண்டு வாருங்கள்," என்றனன். அவர்கள் சென்று, கூறிய

வண்ணமே ஒரு கோடி சேமத்தேர்களைக் கொண்டு வந்து, பானுகோபன் மருங்கு சூழ நிறுத்தினர்கள். ஆண்மையிற் சிறந்த அம்மைந்தன், பாகனைப் பார்த்து, "நமது தேரினைக் கந்தன் வைகும் களத்தினிற்றூண்டுவாய்," என்றுன். அப் பாகன் நன்றென்று, முட்கோல் மத்திகையின் தொழில் வன்மை காட்டி, நெருங்கிய புரவிகளைத் தூண்டிப் பொற் றேரைப் போர்க்களம் நோக்கி நடத்தினன். நால்வகைப் படையும் நெருங்கி நடந்தன. பேரிகை, தடாரி, தண்ணுமை, தக்கையாகிய இவைகள் அடிக்கப்பட்டன. சங்கு, காகளம், கொம்பு, சல்லிகை ஆகிய இவைகள் ஊதப்பட்டன. பூமி அதிர்ந்தது. மலைகள் அசைந்தன. தாரகைகள் உதிர்ந்தன. தேவர் வருந்தினர். மேரு மலை விண்டது. சொல்லுதற்கரிய வளப்பம் மிக்க அம்மாநகரில் வன்மை மிக்கெழுந்த அப்பெரிய படையின் வெள்ளம், புவியின்கண் வழி பெருது வானத்தூடும் அளவில வாகப் பரந்து சென்றது.

இவ்வண்ணம் பானுகோபன் படையொடு செல்லுதலைத் தெரிந்த நாரதமுனிவன், பூதவெள்ளத்துள்ளே புகுந்து, ஞான நாயகனுகிய குமரவேளை அடைந்து, வணங்கி நின்று, "எம்மை ஆளாகவுடைய பெருமானே, நீவிர் பூதவெள்ளத்தோடு இங்கு வந்திருந்ததைத் தூதரால் அறிந்த சூரன், மிக்க வீரந்தங்கிய தன் குமாரனுகிய பானுகோபனை அழைத்து, இருபதினுயிர வெள்ளப் படையொடும் போருக்கேவியுள்ளான். அந்தப் பானு கோபன் மிக்க வீரன்; பல பெரிய போரைக் கடந்தவன். அவனேடு போர் செய்தல், நின்னையொழிந்த ஏனையோர்க்கு இயலாது," என்று கூறினன்.

அம்மொழி கேட்ட குமார நாயகன், வீரபாகு தேவனை அழைத்து, "இலக்கத்தெண்மரோடு ஓராயிர பூதவெள்ளத் தைக்கொண்டு சென்று, விரைவில் அவனது நகர மதிலை முற்றுகையிட்டு, அம்மகேந்திரத்தின் முதல் வாயிலை அழித்து, உன்மேல் உறுத்து வரும் பானுகோபனுடைய படைகளை நாசஞ் செய்து, அப்பானுகோபனுடன் போர் புரிந்து, வெற்றியோடு மீளுவாய்," என்று ஆஞ்ஞாபித்தருளினன்.

அவ்வருள் பெற்று வணங்கிச் சென்ற வீரபாகு தேவன், சிகரம் பொருந்திய மேரு மலையையொத்த திண்ணிய சிலை பொன்றினைப் பிடித்துக் கவசமணிந்து, தூணியைக் கட்டி, வெவ்விய படைக்கலம் நிரம்பிய சேமத்தேர்கள் அளவில மருங்கிற்போதரப் பொன்னாலாகியதொரு தேரின்மீது ஏறினன். இலக்கத்தெண்மராகிய வீரர்களும், மற்றுமுள்ள பூத சேனாதிபதிகளும், போர்க்கோலங் கொண்டு, வானை முட்டிய தேர்த் தொகைகளில் வன்மையோடும் ஏறினார்கள். அதன் பின், "சூரன் மாநகரத்தில் போர் புரியும் வண்ணம் ஆயிரவெள்ளம் படைஞர் கடிது செல்லுங்கள்," என்று பூதராயினர் பறை பறைபவும், அது பொழுது ஆயிரவெள்ளஞ் சேனை முருகப் பெருமானைச் சூழ்ந்து போற்றியிருக்க, மற்றை ஆயிரவெள்ளஞ் சேனையும் கடலுடைந்தாற்போன்று திரண்டு, தீப்போலச் சீறி ஆர்த்து, ஊழிக்காலத்து பெருங்காற்றினையொத்து வருவனவாயின. சேடன் தாங்கும் புவியை ஒரு தோளில் எடுத்துவைக்கும் வலிய கையினர், மறலியை மாய்க்கும் வன்மையையுடையார், வீரர்க்கு வீரர் இன்ன பலவாய வீரத்தன்மையினையுடைய பூதர் அனைவருஞ் செல்ல, அவர் தலைவரும், தன்னிளைஞரும் சூழ வீரபாகு தேவன் போரினைக் குறித்துச் செல்லலாயினன்.

பல வாத்தியத்தின் முழக்கத்தோடுஞ் செல்லும் அச்சேனையின் அடித்துகள், விண்ணினை மறைத்த இவ்வாறாகிய சேனைவெள்ளத்தோடு அறநெறி கடந்த சூரனது மாநகர் மதிலக்கருகே வீரபாகு தேவன் செல்லுதலை நோக்கிய சில தானவர், விரைந்தோடிச் சேனைக்கடலைக் கடந்து, பானுகோபனை அணுகி, "எம்மிறைவனே, தானை சூழ நீ போருக்கெழுந்த செய்தியைத் தெரிந்து, முன்னம் இங்குத் தூதாக வந்தவனைப் படையொடும் போருக்கு ஏவினன் அவ்வறுமுகன். இது நிகழ்ச்சி," என்றனர்.

அதனைக்கேட்டுச் சீற்றமடைந்த பானுகோபன், "புல்லிய பூதர் சேனையையும், வன்மையற்ற தூதனையும், மழலைப்பிள்ளையையும் வலி தொலைத்து யான் மீளினும், என் மனத்தெழும் வெகுளி ஏகற்பாலதோ ? கடல் ஏழையும் திசையனைத்தையும் அவர்கள் கடந்து செல்லினும் யான் விடுவனோ ? அவர்களைப்

பிடித்துப் பிணித்து வருகின்றேன்,'' என்று இன்ன பல கூறிக் கன்றிய மனத்தொடு கடுமையிற்சென்றனர்.

நெருங்கி வந்த அவுணப்படை வடக்கு வாயில் கதவு நீங்கி, முன் சென்றன. அப்பொழுது பூதரைப் பார்த்த அவுணர்கள், "இவர்கள் இதற்குமுன் அமருக்காற்றாது அஞ்சியோடிய தேவர்களல்லர். இவர்கள் மிக்க வலியுடையர் போலும்! ஆயினும், நமக்கு இவர்கள் எத்துணையர்!'' என்று கூறிப் போரிடலானார்கள். அவுணரும் காயுங் கனலையொத்த சூர் விழிப் பூதவீரரும், ஒருவரோடொருவர் எதிர்த்துப் போருக்கு நெருங்கலால், இருதிறப்படையும் இகல் கொண்டு முட்டின. யானைகளின் துதிக்கைகளில் இருப்புலக்கைகளைக் கொடுத்துப் பூதரைக் கொல்லென்னுங் குறிப்புரையைக் கூறி, அனேக அவுணர்கள் அவற்றைச் செலுத்தினர்கள். சில அவுணர் கொலைத் தொழிலுடைய யானைகளையும், வெற்றியினையுடைய புரவிகளையும், பெரிய தேர்களையும் நீங்கா வகை புறமே நிறுத்தி, நிலத்திற்புகுந்து, பூதர்மேல் முத்தலை வேற்படைகளையும், முசுண்டி, தோமரம், மழு, தண்டு முதலிய படைகளையும் வீசினர். கைகளால் பெரிய படைகளை எறிந்த அவுணர்களைப் பூதர்கள், பெரிய மரத்தைக்கொண்டும், எழுவைக்கொண்டும், மலையைக் கொண்டும் அஞ்சும் வண்ணம் சிதற அடித்தார்கள். இவ்வாறு இரு படைகளிலும் மாண்டு கிடந்த படைகள் அளவிலவாக, அதனால் சோரி யாறு பெருகாநின்றது. பூதர்கள் இரதங்களை இரதங்களாலும், கரிகளைக் கரிகளாலும், பரிகளைப் பரிகளாலும் தம் கால்களாலும் மோதி, அவுணப்படையைப் பெரிதும் அழித்து வருகையில், அவுணர் ஆற்றாது உடைந்து போயினர். அதைக் காற்றொடு அனல் கலந்த தன்மையனாகிய அனலி என்னும் அவுண வீரன் கண்டு, வில் நாணேற்றி அனேக அம்புகளை மாரிபோலப்பொழிந்து பூதரை வருத்த, சிங்கனென்னும் பூத சேனைத் தலைவன் நெருங்கி, அவன் இரதத்திற்கட்டிய குதிரைகளைக் கைத்தண்டினாற்சாடுதலும், அவை மாண்டு போயின. அதன் பின்னர், அவ்வனலன் கார்முகம் வளைத்து, அம்பு மாரி தூவிச் சிங்கனை வருத்த, அச்சிங்கனாகிய பூத சேனைத்தலைவன் அவன்மீது பாய்ந்து, வில்லைக் கரத்தினின்றும் ஈர்த்தெறிந்து,

அவன் கொண்ட தண்டுடன் அவனை எடுத்துச் சுழற்றிப் பூமியில் மோதி, அவன் உயிரைப் போக்கினான். அதுபொழுது அவுண வீரனாகிய சண்டன் என்பவன் எதிர்த்துத் தண்டேந்திப் பெரும்போர் புரிதலும், சிங்கன், அவனையும் நெடுநேரம் போரியற்றி மாய்த்தான்.

பின்பு அவுண வீரருள் அஜமுகன் முதலியவர் முடிய, மற்றைய அவுண வீரர்கள், நாற்படையுங்கொண்டு கடும்போர் புரிதலும், பூதர் சேனை போருக்காற்றாது வலியிழந்து, இரிந்து போயின. அத்தோல்வியைக் கண்ட தண்டகன் என்னும் இயக்கருள் ஒருவனாகிய வில்வீரன், தன் வில்லை வளைத்து அம்புகளைச் செலுத்தி, அவுணப்படை முற்றுங் கலங்கும்படி அழிக்க, அப்படை எதிர்த்து நிற்கமாட்டாது, திக்குத்தோறுஞ் சிதறியோடின. அவுண வீரர் இறந்தமையும், படை இரிந்தமையுங் கண்ட பானுகோபன், வெகுண்டு நகைத்து, “இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் இரிந்தோடச் சமர் புரிந்த நம் படைஞர், இன்று சிவன் மகன் விட்ட வீரர்களால் இறந்து பட்டனரோ! இரவியைச் சிறை செய்த யானிருந்தும், ஈங்கிவ்வாறு நேர்ந்தது நன்று நன்று! யான் தனித்து நின்று போர் புரியாது, படையின் கடையிலிருந்து இவர்களை மாளச்செய்தேன்! அந்தோ!” என்று அவர் கழிவுக்கிரங்கினான். பின்னர் அவன் ஒப்பற்ற தன் வில்லை வளைத்துப் பூதசேனையின்மேல், சுக்கிரன் அத்தமனமின்றிச் சூரியன் முன்னே உதித்து ஆட்சியாயிருக்குங் காலத்து, கருக்கொண்ட மேகங்கள் மிகுமழை உலகிற் பொழியுமாறு கணை மழை சொரிந்தான்.

இவ்விதம் பானுகோபன் தன் வில்லாற்றலால் பூதப்படையைக் கொல்லுதலும், அளவில்லாதவர் மாய்ந்திட, நின்ற பூதர், வன்மையற்று, “முருகப்பெருமான் அங்ஙனே உள்ளான். வீரபாகு தேவன் பின்னணியில் நின்றனன். இதனையறிந்தானில்லை. மற்றைய வீரரும் அவ்வாறேயுள்ளனர். முன் வந்து இவனிடத்து அகப்பட்ட நம்மை இவன் இப்பொழுதே கொன்று விடுவான். ஆதலின், யாம் இங்கு நிற்பதென்?” என்று நினைந்து பயந்து ஓடிவிட்டனர். பூதர் இரிந்ததைக் கண்ட உக்கிரன், கனன்று, ஒரு தண்டினை எடுத்துத் தனித்து வருதலும்,

பானுகோபன் அனேக கணைகளை அவன்மீது தூவினன். அக்கணைகள் அவன் மேனியில் புதையாமல் வறிதே மயங்கி விழுந்தன. அதன் பின்பு ஒரு முசலத்தை விட, உக்கிரன் அதையும் பொடியாக்கிப் பானுகோபன் ஏறிய தேரிடைப் பாய்ந்து, அப்பரிகளைப் புடைத்து மாய்த்துப் பானுகோபனை ஆகாயத்தில் அருக்கனருகிற்செல்லும்படி வீசினன். போய் மீண்ட பானுகோபன், கீழே குதித்து, உக்கிரனைத் தன் கைவன்மையால் எடுத்து மேலே வீசி, அவன் மீண்டு வருங்கால் அவனது மார்பிலக்காகப் பிரமனளித்த வேலினை விடுத்தான். அவ்வேல் அவன் மார்பைத் துளைத்துச் செல்ல, உக்கிரன் பூமியை அடைந்து, சிறிது அயர்வு அடைந்தான். பிறகு தண்டி, பிஞகி என்னும் பூதவீரரும் எதிர்த்து வலி குறைந்து நின்றனர். அக்காலை மற்றைப் பூத வீரரும் திரள் திரளாய் நின்று போர் புரிந்து, ஆற்ருது உடைந்தோடினர்; அதைக் கண்ட இலக்கம் வீரரும், வில்லை வளைத்துப் பாண வரிசைகளைப் பானுகோபன்மீது விடுத்தனர். அவுணர்கள் அஞ்ச வரும் அக்கணை மழையைப் பானுகோபன், தன் வில்லை வளைத்து, ஆயிரங் கோடிக் கணைகளைத் தொடுத்து விரைவின் மாற்றி, மற்ருேர் ஆயிரம் கோடியாகிய கணை மழை சொரிந்தனன். அவற்றை வீரர் கழிக்க, அவ்விலக்கம் வீரர் பிடித்த வில்களையும், வச்சிரக் கணைகளையும் மேலும் மேலும் செலுத்திச் சூரன் மகன் அறுத்தான்.

அவ்வீரர்கள் சேமத்தேர்களில் ஏறி நின்று, பானுகோபனுடைய அஸ்திரங்களையெல்லாம் தங்கள் கணைகளாலறுத்து, அவனது தேர், புரவி, கொடி ஆகியவற்றையுமறுத்துப் பாகனையுந் தள்ளினர்கள். அதன் பின் பானுகோபன் வேருெரு தேரில் ஏறி, அவ்விலக்கம் வீரர்களின் தேர்களையும் வில்லையும் அறுத்து, அவர்களது உடம்பு முழுமையும் அளவிறந்த அம்புகளை அழுத்தினன். பகழிகள் பட்டுக் குருதி சோரும் யாக்கையினையுடைய அவ்வீரர், வலி குறைந்து, எதிர்த்து நிற்க மாட்டாதவராய் உடைந்து போயினர். இலக்கம் வீரரையும் தொலைத்துத் தனித்து நின்ற பானுகோபன்மேல் வீரகோளரி என்னும் பெரிய வீரன் சென்று, வில்லை வளைத்துக் கணைகளைச் சொரிய, அவற்றையெல்லாம் வச்சிரக்கணைகளால் அறுத்து, அவன் தேரின்

மேல் ஆயிரங் கணைகளை அழுத்தினான். வீரன் மற்றவன் துரந்த கணைகளை விலக்கி, அவனது மார்பகம் பல புழையாகும்படி அம்புகளை எய்தான். பானுகோபன் வருந்தி, "இவனை இவற்றால் வெல்லுதல் அரிது!" என்றெண்ணி, நாராயணாஸ்திரத்தை எடுத்து அவன்மீது விடுத்தனன். அவ்வஸ்திரம் அந்நாராயண உருவினைக்கொண்டு நடந்து, அவன் விட்ட கணைகளை விழுங்கி, அவ்வீரகோளரி அப்படை எடுப்பதற்கு முன் அவனது மார்பில் புகுந்து, அவனை அவசமாக்கிச் சென்றது.

பின்னர் வீரமார்த்தாண்டன் எதிர்த்துப் போர் புரிந்து, பானுகோபனது சுரிகையினால் குத்துப்பட்டு மயங்கி வீழவும், வீரராக்கதன் அவனை எதிர்த்துப் போர் புரிந்து, பானுகோபன் மணிமகுடத்தைத் துணித்துப் போர் புரிந்து வருகையில், அவ்வவுணன் புதல்வனை விண்ணிடையே அவன் இரதத்தொடும் எடுத்தெறிந்தான். அவ்வாறு விண்ணிற்சென்ற பானுகோபன், பிரமன் கொடுத்த வேலாயுதத்தை அவன்மீது விடுத்தனன். வீரராக்கதன் அப்படையினால் தரையிடப்பட்டான். பிறகு வீரவந்தகன், வீரமகேச்சுரன், வீரதீரன், வீரமகேந்திரன், வீரபுரந்தரன் ஆகிய இவ்வைந்து வீரர்களும், பானுகோபன் மேல் வில்லை வளைத்துக் கணை மழை சொரிந்து, மட்டற்ற பெரும்போர் புரிந்து, கடைசியாகப் பானுகோபன் கணைகள் மெய்யிற்றைத்து வருத்த, இருவர் களைத்து நின்றனர். ஒருவன் மயங்கி வீழ்ந்தான். மற்றிருவர் வருந்தி ஓடினர். சூரன் மகன் தனித்து நின்று, எல்லா வீரர்களையும் வெற்றி கொண்ட சமயத்தில், முன்னர்ச் சிதைந்தோடிய அவுணப்படைகளெல்லாம் நாற்றிசையினின்றும் போந்து, ஒருங்கே பானுகோபனைச் சூழ்ந்தன.

இவ்வாறு இரிந்தோடிய படைகள் மீண்டதும், பானுகோபன் வெற்றியோடிருப்பதும் கண்ட நந்தி கணத் தலைவனாகிய வீரபாகு தேவன், அறுமுகப் பண்ணவன் திருவடியை மனத்தமைத்துத் தனது நெடிய சிலையினை மறையொழுக்கம் அறுதவர்கள் வாழும் வண்ணம் வளைத்தான். வளைத்த பின் சண்டமாருதமும் வடவைக்கனலும் அஞ்சி இழுக்கடையவும், கடலுந் தன்னொலி அடங்கவும், அண்டங்களும் புவனங்களும் அழிந்து பிரதித்தொனி கொடுக்கவும், வீரபாகு

தேவன் நாஞேசையை உண்டாக்கினன். இவ்வாறு நாஞேசை செய்து எதிர்த்து வருகின்ற வீரபாகு தேவனைப் பார்த்து, பானுகோபன் தன் வில்லை வளைத்து அதற்கு நேராகக் குணத் தொனி செய்தலும், தேவர் நடுக்கமடைந்தனர். அச்சமயம் வீரபாகுவை எதிர்த்து நின்ற அவுணன் மகன், வீரனை நோக்கி, "நீ தாரகனைக் கிரவுஞ்சத்தொடு படுத்திய குகனல்லை; அரி யல்லை; பிரமனல்லை; மற்றைத் தேவர்தம் இறையல்லை. நீ மாயை இழைத்து நேற்று எம்மண்ணல் முன் வந்து, சின்மொழி கழறி என்னிளவலைப் படச் செய்தனை. யான் அஃதுணர்கிலன். அதனல் உயிர் கொடு போந்தாய். உன்னை வென்றாலும் எனக்கு இழிவேயன்றி, மேன்மை இல்லை. நீ தூதனுகையால், எதிர்த்த நின் துணைவரை வென்றேன்: முரண்பட்ட பூதரை அடர்த் தேன்; படையைச் சிதற அடித்தேன்; தனித்தெதிர்த்த நின்னை யும் முடிக்குவன்; உன்னை விடுத்தோனையும் வருத்தி, என் சினத் தையும் முடிப்பன்; மகபதியையுஞ் சிறை செய்குவன்," என்று கூறினன்.

அதைக் கேட்ட வீரபாகு தேவன், "யாவராயிருப்பினும் எதிர்த்துப் போர் புரிவாரை வெல்லுபவரே திறமையுடையார். வாயாற்பேசுவதாலெய்திய பயனென்னை? உனது போர்த்திறத் தைக் காட்டுவாய்," என்று கூறினன்.

பானுகோபன், பத்து அம்புகளை வில்லிற்பூட்டி, மின்னலைப் போல விடுத்தலும், அவ்வம்புகளை வீரன் தனது சரத்தினுல் அறுத்து, நூறு அம்புகளை அவுணன்மீது விடுத்தனன். அவன் அவ்வாறே அறுத்து, ஆயிரம் அம்புகளை வீரபாகுவின்மேல் எய்தான். அவன் அவற்றை அறுத்துத் தள்ளிப் பதினுயிரம் அம்புகளை ஏவினன்.

இவ்வாறு பல கோடிச் செவ்விய கணைகளை இருவரும் பொழிந்து மலையுங்காலத்துப் பூமி முழுமையும் மறைந்தது; திசையெலாம் மறைந்தன; பரப்புள்ள கடல் மறைந்தது; ககனமும் மறைந்தது; கதிரவன் கிரணம் மறைந்தன. இவ்வாறு அமராற்றுகின்ற அவருடைய் தேர்கள், சாரிகை வட்டமாய்த் திரிந்தன. கண் சிவந்து வெகுண்டு போர் புரிகின்ற இரண்டு வீரர்களும் இன்ன திசையிலிருந்து போர் செய்கிறார்களென்று

அறிதற்கியலாமையினாலும், அவர்கள் விடும் பகழிக்கூட்டம் ஆகாய முழுவதும் நிரம்புவதாலும், வானின்கண்ணுள்ள தேவர் கள் அஞ்சிப்போயினர்கள்.

மிக்க வலிமையுடைய வீரபாகுவும், பானுகோபனும் செய்த போரின் திறத்தைப் பகரும் வன்மையுடையார் யாவர்? அவர் கைபிற்பிடித்த சிலைகள் ஓயாத கணை மழை சொரிதலால், சேமிப்படையை ஒத்திருந்தன. அச்சமயத்து வீரபாகு தேவன் விட்ட கணைகளை அறுத்து, அவன் பிடித்த வில்லையும் பானு கோபன் அறுத்தான். பின்னர் வேறொரு சிலையை வளைத்துப் பயங்கரமான ஆயிரம் அம்புகளை விட்டுப் பானுகோபன் வில்லைத் துணித்தான். வில் துணியெய்தியதும், அவுணன் ஆற்றவுஞ் சீறி, மற்றொரு சிலையினை வளைத்து அவன் மார்பில் அம்பினை எய்தான். வீரபாகு தேவன், அவன் முடியையும், கவசத்தையும் உடைத்தான். பானுகோபன், வீரனது நெற்றி யில் பதியும் வண்ணம் ஆயிரங் கோல்களைத் தூரப்ப, வீரன் அவற்றைப் பறித்து எறிந்து, தருவன் நெற்றியில் ஆயிரம், தோளில் ஆயிரம், மார்பில் ஆயிரம், கரங்களில் ஆயிரம் ஆகத் தொகுதிகொண்ட அம்புகளைச் செலுத்தி அவன் யாக்கையைத் தொளைத்தனன். பானுகோபன் மயங்கி, வலியற்று வெறுங் கையோடு நின்றான். அவன் உடல் முழுவதும் இரத்த ஊற்றுப் பெருகத் தொடங்கிற்று. இரத்தஞ்சோர நின்ற அப்பானு கோபன், மனத்தில் சீற்றமிக்கவனாய்ச் செந்தழற்காலும் மலை யெனும்படி விளங்கினான். அவ்வண்ணம் நிகழ்ந்த காலத்து, அவுண வீரர்கள் திரண்டு வந்து வீரபாகுவைச் சூழ்ந்து, சூலம் முதலிய அனேக ஆயுதங்களைக்கொண்டு போர் செய்யத் தொடங்கலும், வீரன் தனது வில்லை வளைத்து, வெவ்விய பாணங் களைத் தூண்டி, அவ்வவுணர் விட்ட படைகளனைத்தையும் சிந்தும்படி செய்து, திரண்ட இருளைத் தனது கரங்களாற் சீறி ஒழிக்கும் பரிதியைப் போன்று விளங்கினான். அதன் பின் அனேக கடுங்கணைகளைச் சொரிந்து, இரதங்கள், கரிகள், புரவி கள், வீரர்களாகிய நால்வகைப் படையும் உறுப்புகள் அறு பட்டு நாசமாகவும், அக்களம் முழுவதும் குருதியாறு பெருக் கெடுக்கவும், பிணக்குவியல் விண் முட்டவும் ஆகிய காலத்து

வீரபாகு தேவன் ஒருவனே அக்களத்தினில் எஞ்சி நின்றான். அவுணர் பட்டதையும், பானுகோபன் நொந்ததையும் முன் அவுணனால் ஈடழிந்து திசைதோறும் சிதறியோடிய பூதசேனை கண்டு, வீரபாகுவை மீண்டும் வந்து சூழ்ந்தன.

இரிந்தோடிய பூதவீரர் யாவரும் மீண்டனர். நின்று வருத்தமெய்திய தலைவர் பண்டைய வலி பெற்றனர். துயர் கொண்டு மயங்கி வீழ்ந்தவர் ஆவி தெளிந்தெழுந்தனர். இக் குழுவினர் யாவரும் வீரபாகுவின் பாங்கர் நெருங்கினர்.

அது பொழுது பானுகோபன், களைப்பு நீங்கி, உணர்வு தோன்றக் கண் விழித்துச் சற்று நோக்கிய காலத்து, அளவு கடந்த தன் பெருஞ்சேனையைக் காணாது, ககனமோங்கிய களேபரக் குவியலையும், அக்களத்தில் தனி வில்லாளியாகி நின்ற வீரபாகு தேவனையுங் கண்டு, "இவ்வொருவனே நம் சேனை முற்றையும் முடித்தனன் போலும்! இவன் தக்க வீரனாய்த் தோன்றுகின்றான். எனது கொற்றம் நன்று நன்று! இனி ஒரு நாழிகைப்பொழுதில் இவனது யாக்கையைச் சின்ன பின்னங்களாக்குவேன்! அவ்வாறு செய்யேனெனில், பின்னர் உயிர் வாழ விரும்பேன்! யான் பிறந்தேனுமல்லேன்! என் சிலையொடு யான் தீப்புகுவேன்!" என்று வஞ்சினங் கூறி, வீரபாகுவின் முன்னர்த் தேரொடு சென்று, கார்முகம் வளைத்து, கணை பல சிந்தி, வீரன் மெய் புதைப்ப, ஆங்கவன் கணைகள் அளவில தொடுத்து அவுணனை அழிக்க, இவ்வாறு கொடுஞ்சமர் பல விதங்களாக ஆற்றி வருங்கால், வீரன் பானுகோபனுடைய தூணியை அறுத்துத் தள்ள, அதனைக் கண்ட அவுணன், "இவனை வில் வித்தையினால் வெற்றி கொள்ளுதல் முடியாது," என்று கருதி, தேவதேவனால் கொடுக்கப்பட்ட மோகப்படையைக் கையிலெடுத்து, வழிபாடாற்றி, "வெவ்விய படைஞரோடு பகைவனது புந்தியைக் கலக்கி வீழ்த்தி வருவாய்," என்று கூறி விடுத்தனன்.

அப்படை வெகுளி மேலீட்டொடு தீயைக் கக்கிக்கொண்டு, பல்லுயிரும் அஞ்சி மயங்கப் பொள்ளெனப் பெயர்ந்து, பகைவர் களம் புகுந்து, பூதர் துணுக்கென்றயரவும், அப்பூதத் தலைவர் சயமிழந்து சாம்பித் தேம்பி நிற்கவுஞ் செல்லுதலைக் கண்ட

வீரபாகுவின் இளைஞர், அதனை மாற்றும் படையினை உய்ச்சாமல் வேறு பல படைகளைச் செலுத்தினர். வீரபாகு தேவன் அப்படையை எப்படையால் அழிக்கலாமென்று சிந்தனை செய்து செயலற்றிருந்தான். அச்சமயத்தில் அம்மோகப்படை ஆலகாலம் போல நுழைந்து, இலக்கத்தெண்மராகிய வீரர்களையும், மற்றையரையும் அலக்கண் செய்து வீழ்த்தி, வீரபாகு தேவனையும் நிலத்திடை நட்ட தூணைப்போல நிற்கச் செய்து அறிவு கவர்ந்தது.

அதுபொழுது பானுகோபன், "எனக்கு நிகரொருவர் இனி உண்டோ!" என்று நகைத்துப் பின்னர், "இவரை வில்லின் வலிமையால் உயிரிழக்கச் செய்வேன்!" என்று, வில்லை வளைத்து, வீரபாகுவின்மீதும், மற்றை வீரர்களின்மீதும், பூதப் படைகளின்மீதும் சரமழை பொழிந்து, உடம்புகளைத் தொளைப் படுத்தினன். அச்சமயத்தில் அறிவினுள் அறிவாய் விளங்கும் அறுமுகப் பெருமான், தன் துணைவரும் பூதரும் பட்ட பான்மையை உணர்ந்து, அமோகப்படை ஒன்றனை உண்டுபண்ணி, "எம்மவர்கள் நன்றாகத் தெளிவெய்தி எழுமாறு செய்து, எதிலன் விட்ட நெடும்படையின் ஆற்றலை அழித்து, வென்று இவண் வரக்கடவை," என்று கூறி விடுத்தருளினன். அவ்வமோகப் படை, மயங்கி வீழ்ந்தவர் மனத்திருள் உடையும்படி ஓடியது. வீரர் அனைவரும் தெளிவடைந்து, எழுந்து சென்று, வீரபாகுவைச் சூழ்ந்து, "நமது இடுக்கணை அறுமுகம் படைத்த அமலன் நீக்கியருளினன்!" என்று வியந்து நின்றனர். அப்பொழுது அவ்வமோகப்படை மீண்டது.

குழுமி நின்ற வீரர்களோடு நின்ற வீரபாகு தேவன், பானு கோபனை எதிர்த்துப் போர் புரிவதற்குச் செல்லுதலும், அவனுடன் சென்ற வீரர்கள் பெரும்போர் இயற்றி நின்றார்கள். அப்பொழுது வீரபாகு தேவன், கோபமும் மானமுமுடையவனாய், "இவனை இப்பொழுதே கொல்லுவேன்!" என்று நினைத்து, வலிமை மிக்க சிவன் படையைக் கையிலெடுத்தான்.

அப்பொழுது பானுகோபன், தன் மோகப்படை வலியிழந்ததும், அமோகப்படை வந்து மீண்டதும், வீரபாகு அரன்

படையை எடுத்ததும் ஆகிய அனைத்தையும் உணர்ந்து, "இனி இவ்விடத்தில் இருப்பனேல், அரன் படை என் உயிரையுண்ணும். யானோ அதனை மாற்றுதற்குரிய அரன் படை எடுத்து வந்திலேன். ஆகலான், இப்பொழுது இவனை வெல்லுதல் அரிது. யான் நகரிடைச்சென்று அப்படையை எடுத்து வந்து இவன் வன்மையை அழிப்பேன். இனி இவ்விடை நிற்றல் பழுது," என்று எண்ணி உடனே அருவமாய் இரதத்தை விட்டு, ஆகாய மார்க்கமாய்ச் சென்று, தனதில்லமடைந்தான். பாரிட வீரர்கள் பகைவனைத் தொடர்ந்து பற்றுவாமென்றலும், வீரபாகு தேவன், 'ஓடியவரைப் பின்தொடர்தல் வீரர் இயல்பன்று,' என்றலும், 'வெற்றி நம்மதே!' என்று அப்பூதவீரர் ஆரவாரித்தனர். சூரியன் மேற்கடலில் சென்றான். வீரபாகு தேவன் வீரர்தம்மொடும், பூதர்தம்மொடும் மீண்டு, வள்ளலாகிய அறுமுகப் பெருமான் சன்னதி அடைந்து, அவனருள் பெற்று, பாசறையை அடைந்தான். இதுகாறும் முருகப்பெருமான் விடுத்த படையின் திறத்தைக் கூறிய யாம், இனி மகேந்திர நகரத்து நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறுவாம் :

செய்து வந்த போரின் இடையே ஓடிய பானுகோபன், பெருமிதம் நீங்கித் தன் மனத்துப் பெருந்துயரமும் பழியும் மானமும் மிகுதியாகக்கொண்டு, ஏவிய பிதாவினிடஞ் செல்லாமல், தன்னகர் சென்று, ஊனமுற்றவர் போன்று வருந்தி, மந்திரக் குழுவினை விரும்பாமல், தந்திரத் தலைவரொடு சார்ந்து உசாவாமல், அரிகள் சுமந்த ஆசனத்து அமராமல், மங்கையர் குழுவினை விரும்பாமல், நிசியுறு கன்னல் முழுவதும் விசாகனையும் அவன் படைஞரையும் வெற்றி கோடலையே பொருளாக எண்ணியிருந்தான். ஆதவன் பகைஞன் இவ்வண்ணம் அனுருற்றிருக்க, அரிய போரினைப் பார்த்துச் சென்ற தூதுவர், சூரபன்மன் கோயிலை அடைந்து, அவன் முன்னர்ச் சென்று நின்று, கைகுவித்து, "அண்ணலே, கேட்பாயாக: நின் மகன் திண்ணிய தோளாற்றலையுடைய வீரபாகுவை எதிர்த்துப் போர் புரிந்து, பல பூதர்களை மாய்த்து, இவ்விடத்துத் திரும்பி வந்துளான். வீரபாகு தன் படையொடும் பாசறை புக்கான். இதுவே நிகழ்ந்தது," என்று கூறினர்.

பகைவரை அடுதற்கு ஆற்றலில்லாதவனாய் மீண்ட தன் சுதன் செய்தியைக் கேட்ட சூரன், ஆற்றவுஞ் சீற்றமடைந்து, எரி விழி சிதறப் பெருமூச்செறிந்து, முறுவலித்து, "மைந்தர்களும், தம்பியரும், நெருங்கியுள்ள சுற்றத்தினரும், தானைத்தலைவரும் இனிப் போருக்குச் செல்ல வேண்டுவதில்லை. கெடாத ஆயுதங்களோடும் நானே யான் சென்று அக்கந்தனை வென்று மீளுவன். நீங்கள் செல்லுங்கள்," என்றனன். தூதுவர் பணிந்து ஏகினர்.

சூரபன்மன் பகைவரை வெற்றி கொள்ளும் விஷயமே ஆலோசித்து, மற்றொன்றையுங் கருதாதவனாயிருந்தான். கங்குலாகிய நங்கை, போர் முகத்துப் பகைவரை வெற்றி கொள்ள நினைந்த வீரற்கு நெடியவளாயும் திறமையற்ற அச்சத்தினையுடைய நெஞ்சினாற்குக் குறியளாயுமிருந்தாள்.

3. இரண்டாம் நாள் சூரபன்மன் யுத்தப் படலம்

அற்றை இரவின் கடை யாமத்தில் இரவி உதிக்குமுன்னரே சூரபன்மன் எழுந்து, மரபினால் நாட்கடன்களை முடித்து, அரசவை ஏகி, அரியணையிருந்து, தன் சிறுவன் அடைந்த இழிவை மனத்துட்கொண்டு, பெருஞ்சினமடைந்து, இனி யாரையும் விடுக்காது அமருக்குத் தானே சென்று வெற்றி கொள்ள நினைந்து, பல ஒற்றரை அழைத்துப் புவி சூழ் கடல் தோறும் வைகிய தன் அவுணப் பெருஞ்சேனையை விரைவில் அழைக்கச் சொன்னான். அவர்கள் விரைந்து சென்று, ஆங்காங்குள்ள சேனைகளைக் கூட்டி வந்து, மகேந்திரபுரியின் மண்ணும் விண்ணும் நிரப்பினார்கள். அப்படையின் பெருக்கத்தைச் சூரன், பன்மணியிழைத்த பொன்னாலாகிய உயர்ந்த சிகரியின் மேலேறி நின்று கண்ணுற்று வியந்து, பகைவரை வென்றாற் போன்று மகிழ்வடைந்து கீழேயிறங்கிப் போருக்கேக நினைந்து, தனது வில்லை எடுத்து, ஏனைய படைகளும், ஆதியில்தேவர்களால் கொடுக்கப் பெற்ற படைகள் யாவும் கொண்டு, சிற்பத் தொழிலமைந்த தேரிலேறி, நால்வகைப் படையும் சூழ்ந்து வர, அவுண வீரராகிய அமைச்சர் அருகிற்செல்ல, விண்ணை முட்டும் மதில்களையுடைய அரசமாளிகையின் வீதிகளைக் கடந்து சென்று, சிகரிகளோடு விளங்குகின்ற கொற்றந் தங்கிய வாயி

லின் முன்னரேக, இலக்க வெள்ளத்து அவுணரும் புடை சூழ்ந்து ஆரவாரித்தனர்.

அப்பொழுது சிங்கமுகாசுரன் மைந்தனுகிய அதிசூரன் என்பவனும், தாரகன் மைந்தனுகிய அசுரேந்திரன் என்பவனும் சூரனருகிற்செல்ல, அவர்களைச் சூரன் பார்த்து, "நீவிர் இருவீரும் படைப் பெருந்தலைவராயிருந்து படைகளை நடாத்துமின்," என்ன, அவ்விருவரும் நன்றென வணங்கித் தேரிலேறி, நால் வகைச் சேனைகளையும் உடனே அணி வகுத்துச் சிறப்புடன் தலைமை பெற்றுச் சென்றனர். அப்பொழுது சூரபன்மன் பருமணியிழைத்த வயிரத் தேர்மேல் விண்ணவர் நடுங்கச் சென்றனன். தொண்டகம், துடி, பம்பை முதலிய வாத்தியம் இயம்பின. தேர் ஒலி, கரியொலி, விண் செல்லுங் கொடியொலி, மாவொலி, வீரர் கழலொலி, பல்லிய ஒலி ஆகிய இவ்வொலிகள் திரண்டு எட்டுத்திசையையும், எல்லா உலகையும் உண்டெழுந்தன.

இவ்வண்ணம் அவுண நீத்தஞ் செல்ல எழுந்த பூமியின் சுட்டத்தால் இரவியொளி மழுங்கி, முன்னர் மதி போலாகிப் பின்னர் மீனெனும்படி மறைந்தது. இவ்வியல்பினுல் அவுணப் படைகள் செல்ல, அசுரமன்னனுகிய சூரபன்மன், வான் நெறியாக வையமீது செல்ல, அதனைக் கண்ட இந்திரன் விரைந்து சென்று, கடப்பமாலையை அணிந்த கந்தனை வணங்கி, "அன்று புரிந்த வேள்வியில் ஆதி மூர்த்தி அருளிய நெருங்கிய படை யீட்டமொடு சூரனென்னுங் கொடியோன் போர் புரிய ஏகினன். அவனை எதிர்த்து வென்று அடியேம் சிறினை அருள வேண்டும்!" என வேண்டினன்.

நன்றென முருகப்பெருமான் எழுந்து, வாயு தேவனுல் செலுத்தப்பட்ட தேரேறி, வீரபாகுவும், எட்டு வீரர்களும், இலக்கம் பேர்களும், பூதவீரர்களும், தலைவரும் தத்தம் படையொடும் முன்னர் ஏக, தான் செம்மணியின் ஒளி வீசுகின்ற தேரிடை அமர்ந்து சென்று, அவுணப்படை நெருங்கியுள்ள போர்க்களத்தை எய்தினன். அக்காலத்தில் பூதப்படையும் அவுணப்படையும் கலந்து பல வித ஆயுதங்களால் பெருஞ்சமர் இயற்றின. பூதச் சேனைத் தலைவர்கள் எதிர்த்துத் தாக்கியதால்,

அசுரப்படைகள் மிகுதியும் இறந்தன. தனது நால்வகைச் சேனையையுங் கொன்று குவித்த பூதப்படையின் வெற்றியைக் கண்டு, தலைவனாகிய அதிசூரன் வெகுண்டு, இரண்டாயிரம் புரவி பூண்ட இரதத்தினிலேறி, ஆயிரக் கணக்கான சேமத்தேர் களோடு சமர் புரியப் புகுந்து, வில்லை வளைத்துப் பூதசேனையை அழித்ததும், பூதசேனாதிபதியாகிய உக்கிரனென்பவன் எதிர்த் துக் கடும்போர் புரிந்து வருகையில், அதிசூரன் விட்ட அக்கினி அஸ்திரமுதல் நாராயணாஸ்திரம் இறுதியாகிய தெய்வப்படை களை அறுமுகன் அருட்டுணை கொண்டு பற்றி விழுங்குதலும், அதிசூரன் கவன்று, "இவன் அவ்வீசன்றானோ! அன்றித் திரு மாலோ! பிரமனோ!" என்று மயங்கி நிற்க, அவுணர்கள் கலக்க முற்றார்கள்.

அவனது ஆற்றலைக் கண்ட இந்திரன் பிரமனிடஞ்சென்று, "இத்தெய்வப்படைகளை உண்டு திகழ்கின்ற இவன் வன்மையை யானறியக் கூறுதி," என்று கேட்கப் பிரமன், "இவன் என்னை ஆளுடைய ஈசன் திருவடியை மும்மையுந் தொழும் முத்தி பெற்றவன்; என்னினும் பெரியான்; என்றும் ஈறிலான்; உக்கிரனென்னும் பெயரினையுடையான்; அறுமுகப் பண்ணவன் அடியிணையை மனத்தமைத்து வந்துளான்; அண்டக் குழுவினை அழித்துப் பின்னாக்குவான். இவன் பெருமை கூறுந்தகை மைத்தோ!" என்றனன். அதைக் கேட்ட தேவர், "இன்னும் இவனுக்கு வெற்றி உண்டாகுக!" என்று வாழ்த்திப்போயினர்.

விண்ணில் இது நிகழச் சமரபூமியில் உறுத்து எதிர்த்து நின்ற அதிசூரனென்னும் அவுணப்படைத் தலைவன் உக்கிரனைப் பார்த்து, "உன்னை இப்பொழுதே கொல்லுகின்றேன்! இவ்வாயு தத்தை அழித்தல் உன்னாலியலாது. இஃது அரன் படை!", என்று கூறி, மந்திரத்தால் பூசனை இயற்றி விடுத்தனன். அப் படை அரனுருவத்தையெடுத்து ஆற்றலோடும் வருதலை உணர்ந்த உக்கிரன், நிராயுதனாய்க் கை குவித்து நின்று, பஞ்சாட்சரத்தை விதி முறை உன்னி நிற்றலும், அவ்வஸ்திரம், 'படையிலாதிருந்து பரமனை வழுத்துகின்ற இத்தூயனைக் கொல் லேன்,' என்று சிவபெருமானிடத்திற்சென்றது. அதற்குக் காரணமென்னையெனில், சிவபெருமான் அதிசூரனுக்குத் தனது

படையை அளித்த ஞான்று, "இதனை ஆயுதமில்லாதார் மீது ஏவுவையாயின், அவர்களை இஃது அணுகாது நம்பால் வந்தெய்தும்," என்று அருளியதாகும்.

அச்சமரிடத்து அதிசூரன் தண்டொன்றேந்தி உக்கிரனை மோதியகாலத்து உக்கிரன் அத்தண்டினைப் பறித்து, அதிசூரனது மார்பிடை வலிந்து புடைத்தலும், அவ்வவுணன் கீழே விழுந்து உயிர் நீங்கினன். அவ்வமயத்து அசுரேந்திரனென்னும் படைத்தலைவன் எதிர்த்துப் பூதசேனையைப் பெரிதும் அழிக்க, கனகன் என்னும் வீரனெதிர்த்து நெடுநேரம் போரியற்றி, அவ்வசுரேந்திரனால் புண்படுத்தப்பட்டு நின்றான். அதன் பின் உன்மத்தன், மந்தன், சிங்கன் முதலாகிய பூதவீரர் எதிர்த்துப் போர் புரிந்து ஈடழிந்தனர். அதன் பின்னர் இலக்கம் வீரருள் தண்டகன், சோமுகன், விஜயன் ஆகிய மூவரும் எதிர்த்து அசுரேந்திரனால் அழிவினையெய்த, ஏனையர் எதிர்த்து அவுணனுக்கு ஆற்றாது ஓடினர். அது காலை வீரபாகு தேவன் அவ்வசுரேந்திரனோடு பல வகை யுத்தஞ்செய்து இறுதியாக அவன் கரங்களுள் ஒன்றை அறுத்து, மீண்டு எதிர்த்த போரில் அவன் சிரத்தையும் அறுத்துத் தள்ளினன். சூழ்ந்த தானவப் படையாகிய கடலெல்லாம் பரந்தோடி ஒளிந்தன. அதிசூரன், அசுரேந்திரன் என்னும் மைந்தர் இருவரும் மாண்டொழிந்ததையும், படைகளுடைந்து ஓடியதையுங் கண்ட சூரபன்மன், உலகத்தை அழிக்கும் ஊழித் தீப்போல வெகுண்டு, மாற்றலரை அழிக்க மதித்துக் காற்றினுங் கடிதாகிய தேரிற் சென்று, கூற்றுவன் பசியினைத் தீர்ப்பதொரு சிலையினை வளைத்துப் பின்னர் வீரமகன் தன்னில்லிற்கேக வைத்த ஏணியை ஒத்த பொன்னொடு பொலிந்த நாணினை விரல் நகத்தாற்றட்டி ஓசையெழுப்பினன். அவ்வில்லின் நாணோசையைக் கேட்ட பூதவீரர்கள், தங்கள் கையில் போர் நிமித்தமேந்தியுள்ள மரங்களையும், சிகரிகளையும், மலைகளையும், தமது வீரத்தையும் ஒருங்கே சிந்தினவர்களாய், உடலுஞ் சிரங்களும் நடுக்கமடையச் சிதறியோடினர்கள். பலவிடங்களிலும் ஓடினவரன்றி நிலத்திடை வீழ்ந்தவர் சிலர்; பதைத்து நின்றவர் சிலர்; வீழ்ந்திறந்தவர் சிலர்; மயங்கினர் சிலராக எழுந்த அவ்வோசை பன்னி

ரண்டு ஆண்டுவரை மண்ணுலகத்தில் பிரதித்தொனியோடும் இருந்தது.

பிரமன் அஞ்சினன்; அழியாத தருமம் அஞ்சியது; ஐம்பூதம் அஞ்சின; உயிர்த்தொகை பொருமி நடுக்கங்கொண்டது. இவ்வண்ணம் சூரன் வில்லின் பெருமுழக்கத்தைக் கேட்ட பூதப்படை ஓடியதைப் பார்த்த படைத்தலைவர் நூற்றெண்மரும் பொருது, வலி இழந்து, நெஞ்சழிந்து, பெருங் காற்றிற்பட்ட பூளைப்பூவாயினர். இவ்வாறு தலைவரழிந்ததைக் கண்ட இலக்கம் வீரரும் எதிர்ந்து வலியிழந்து போயினர். அதனைக் கண்ட வீரமார்த்தாண்டன், எதிர்த்துப் போரியற்றித் தோல்வியடைய, வீரராக்கதன், வீர மகேந்திரன் முதலிய வீரர்களெதிர்த்துக் கடும்போர் புரிந்து சூரனுக்காற்ருது வீழ் தலும், வீரபாகு தேவன், 'இவனை எதனால் வெல்லலாம்!' என்று யோசித்துக் கடைசியாகச் சிவாஸ்திரத்தை எடுத்து அருச்சித்து விட்டனன். சூரன் தானும் அரன் படையை விட, அவை இரண்டும் தம்முள்ளே எதிர்த்து, உலகம் நடுங்கும்படி சமராற்றி, உலகங்கள் அழியுமென்று விண்ணவர் வெருவி வேண்ட, விட்டவர்களிடத்து மீண்டன.

பின்னர் வீரபாகு தேவன்மீது வலிய கதையொன்றை எறிதலும், அது வீரன் மார்பைப் பிளக்க, அதனால் வீரன் தளர்ச்சி அடைந்து இரதத்தில் வீழ்ந்தான். வீரன் ஆற்றலழிந்து வீழ்ந் ததை அறிந்த விசாலி என்னும் தேர்ப்பாகன், அவனைத் தேற்றுதற்பொருட்டு இரதத்தைக் காற்றினுங் கடிதாகச் செலுத்திப் போயினன். தாக்கும் வன்மையினையுடைய வீரரும், வீரபாகு தேவனும், ஈண்டியுள்ள இரண்டாயிர வெள்ளஞ் சேனையும் வலி யிழந்து அழிந்த தன்மையைப் பன்னிரண்டு நாட்டத்தினை யுடைய பரம்பொருள் கண்டு, வாயுவாகிய தன் சாரதியைப் பார்த்து, "சூரன்மேல் நமது தேரை விரைவிற்றூண்டுவாய்!" என்றருளலும், வாயுதேவன் மணிகளிழைத்த அத்தேரினைச் சூரன் முன்னர்த் துன்னெனத் தூண்டி நிறுத்தினன்.

அப்பொழுது அவுணர் கோனுகிய சூரபன்மன், ஆயிரங் கோடி சூரியர்கள் திரண்டு ஒன்ருகி இருளைக் கீறிக்கொண்டு

விண்ணினின்றும் போந்ததையொத்துப் போந்த முருகவேளின் தோற்றத்தினைக் கண்டான். மலர்ந்த தாமரையையொத்த ஆறு முகங்களும், ஈராறு கரங்களும், குண்டலங்களின் வரிசையும், செவ்விய பொன் மௌலியும், அழகிய மார்பும், பன்னிரு அருள் நாட்டங்களும், அழகிய படைகளும், தண்டையுஞ்சிலம்பும் முழங்குகின்ற சரணங்களும் ஆகிய இவைகளை அவன் முன்னரியற்றிய நற்றவத்தினால் தெரியக் கண்டனன். மனத்திற்கு எட்டாத திருவுருவத்தினைக் கண்ணினாற்கண்டு முன்னே நின்ற சூரன், 'அகில உலகங்களையும் ஊழியின் இறுதியில் அடும் பொருட்டு நின்ற சிவபெருமான் குமரனே இவன்,' என்று நினைத்து, மனத்துச் சினமுண்டாகக் குகனை நோக்கி, "படைஞராக நின்னைச் சூழ்ந்து வந்தவர் போர் வலி இழந்து, திக்கு தோறுஞ் சிதறினர்; பூதவீரரும் அழிந்தனர்; ஏனையரும் என்னுடன் போர் புரிந்து இறந்தனர். அழிவெய்திய நின் படைகளுக்குத் தலைவனும் என்பால் தூது வந்தவனுமாகிய வீரபாகுவும் என்னொடு பொருது உயிரிழந்தான். இவ்வாறிருக்க, நீ ஒரு சிறுவனே என்னொடு பொருது கொற்றங்கொள்ளுவாய்! நன்று நன்று நின்னுளக்குறிப்பு! மேலுள்ள நின் பிதாவும், மாலும், அயனும் என்னொடு எதிர்க்க நினையார். முற்பொழுதில் வலிமையில்லாத கிரவுஞ்சகிரியையும், என்னால் கொடுக்கப்பட்ட செல்வத்தில் மயங்கிய தாரகனையும் கொன்ற எளிமையின்பாற் படுத்தி என்னையும் நினைந்தனைகொல்! சிறந்த என் வரத்தை உன்னினையில்லை! எனது வெற்றியை நினைந்தாயில்லை! என் படைத்திறத்தை எண்ணினையில்லை! என்னொடு பெரும்போரியற்றப் புகுந்தனை! தேவர்களும் நின் அன்னையாகிய பார்வதியும் இரங்கும் வண்ணம் ஓர் இமைப்பொழுதில் நினது வன்மையை அழிப்பேன்!" என்று ஆரவாரித்தான்.

அறுமுகனாகிய வள்ளல் அம்மாற்றத்தினைக் கேட்டு, "வெற்றி, ஆற்றல், மேன்மை, அளவற்ற ஆயுதங்கள், வச்சிர யாக்கை ஆகியவற்றை உடையேமென்று நீ பெருமிதம் கொள்ளற்க! நின் பெருமிதம் முற்றையும் இப்பொழுதே அழிக்கின்றேம்! எம்மைச் சிறுவனென்று உன்னினாய். சிவபெருமானது நெற்றிக் கண்ணினின்று வெளி வரும் ஒரு பொறி

யன்றோ உலகங்களை அடுவது? நின் வலியை வாளா கூறி நிற்றலிற்பயனில்லை. நின் போர்த்திறனைக் காட்டுவாய்," என்றனன்.

அவுணர் கோன் வெகுண்டு, வானளவுயர்ந்த தன் வில்லினை வளைத்தான். முருகப்பெருமான், வலிய காளியின் செருக்கை அடக்கி உலகினை அருளுதற்பொருட்டு ஆடும் பரமன், தன் சேவடியைப் பகிரண்டங்களை அழிக்காவண்ணம் தடை செய்த செவ்விய கரத்தைப்போலத் தனது தனுவைக் குனித்தான்; கார்முகத்தினில் நாணோசையைக் கூட்டி நின்றான். சூரனும் அதற்கு மாறாகத் தன் வில்லின் நாணோசையை அகில உலகங்களும் நடுங்கக் காட்டிக் கூரிய அம்புகளை மழைபோலத் தூவி, முருகப்பெருமானையும் அவன் ஏறிய தேரையும், உலகையும் மறைக்க, இளையான் அவன் வித்தை மிக நன்றாயிருக்கிறதென்று சிந்தித்துப் பற்பல அம்புகளைச் செலுத்தி அவைகளைக் குறைத்தான். மேலும் சூரன் வெகுண்டு விட்ட அம்புகளை அறுத்துச் சூரனை மறைத்துப் பெரிய விண்ணின் பரப்பையும் மறைத்தான். அசுரன் அவ்வம்புக் கூட்டங்களை அறுத்து வெளியாக்கி, ஞானநாயகனாகிய அறுமுகப் பண்ணவனைக் கண்டு நின்றான். அவன் விட்ட கணைகளைத் தடுத்துப் பதினான்கு அம்புகளை அவன் தோள்மீதெய்தலும், அவ்வம்புகள் அவனது தோளையெய்தி அவனைச் சிறிதும் புண்படுத்தாமையைக் கண்டு, அவனது வச்சிர யாக்கையின் வன்மையை வியந்து, பின்னர் ஆயிரங் கணைகளை ஏவி அவன் சிலையை அறுத்தான். பின்னரும் அவன் வேறொரு சிலையைக் குனித்துக் கணை மழை பொழிய, அவனது வில்லையறுத்து, அவன் ஏறி நின்ற தேரையுந் தொலைத்துச் சேமத் தேர்களாகச் சூழ்ந்துள்ள பதினாலிலக்கத்தையும் ஊழி முதல்வன் தனது சரமழையால் அழித்து, அவனது குடையைத் துணித்து, அவன் மகுடம் முதலிய அணிகளையெல்லாம் பாழ்படுத்த, தம் இறைவன் கலங்கினானென்று அவுணனுடைய நாற்படையுந் திரண்டு சூரனுக்குத் துணையாய் முருகப்பெருமானைச் சூழ, செவ்வேள், தன் கரத்திருந்த தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த நேமிப்படையை விடுத்து நின்றான். அவ்வாழிப் படை திருமால் கரத்தமைந்த சக்கரப்படையும் வியக்கும் வண்ணஞ் சென்று, அசுரப்படைகளைக் கால் வேறு தலை வேறு

உடல் வேருக்கி, அக்களமுழுவதும் களேபரக் குவியலாக்கிய தைச் சூரன் தெரிந்திலாதவனுய்ப் பின்னர்த் தன்னெதிரில் நின்ற படை முழுவதும் பட்டொழியப் பார்த்து, மனமருட்சியுடைய ஞய்த் தனித்து நின்று, "இவன் தன் கரத்திற்கொண்ட வேற் படையைச் செலுத்தி, இச்சேனைகளை அழித்தனனே, பசுபதி யின் படையினுல் அழியச் செய்தனனே! இப்படை மாயக் கடவதென்று ஒரு மொழி பகர்ந்து கொன்றனனே! இவ்விடை நெருங்கியுள்ள படையை இவன் கொன்று குவித்தது எவ் வாறு?" என்று எண்ணினன். பின்னர் அவன் தேரிழந்து, வில்லிழந்து, திறலுடைய பெயரிழந்து, தானையை இழந்து, பேரணி அழகிழந்து, மகுடமும் குடையும் இழந்தவனுகிப் பிரிவினை இழந்த மன்னரைப்போன்று தனித்துப் படிமிசை நின்ருன். நின்ற அவுணர் கோன் நெடுஞ்சினங்கொண்டு, மார் பகம் வியர்த்திடச் சென்னியைத் துளக்கி, "நன்று நன்று ஒரு பாலகன் வலி!" என்று நகைத்து, வென்றிடுதற்குரிய பிரமன் மாப்படை எடுத்து விடுத்தான்.

அப்படை சென்று அறுமுகனைக் கிட்டிய காலத்து, அவன் திருக்கரத்திலுள்ள வேற்படையானது நாடி வந்த அவ் வயன் படையை விழுங்கியது. அச்செயலைக் கண்ட சூரன், நாராயணுஸ்திரத்தை விட, அது சமீபித்தலும், அதனையும் அழித்து விழுங்கியது அச்சத்திவேல். அதன்பின் சூரனுனவன், "பசுபதியின் படையினை விடுவனேல் அதனைத் தடைசெய்வாரு முளரோ!" என்றெண்ணி, அப்படையைக் கையிலேந்தி, அருச்சனையாற்றி, விரைவாக விடுத்தான். அத்தகுதி வாய்ந்த வெவ்விய படையானது, திருநடம் புரிகின்ற சூல பாணிகளைப் போலப் பல உருக்கொண்டு எவ்வுழியும் ஈண்டி, ஆர்த்து, திரண்ட தழலைக் கக்கிக்கொண்டு விரைந்து சென்றது. திக்கு யானைகள் நடுங்கவும், படித்தலம் கீண்டு விள்ளவும் இடித் தொகைகளைச் சிந்திக்கொண்டு மேருவும் வெடிபட வருவதாகிய அதன் கடுமையைக் கண்ட இலக்கவீரர் நடுங்கினர்; ஏனைய வீரர் கலக்கமடைந்தனர்; பூதர் மயங்கினர்; விண்ணவர் ஓடி னர். புவி சம்பந்தமாகிய அகில புவனங்களையும் நொடிப் பொழுதில் அழிக்கும் ஆற்றலுடைய அப்படையின் வருகையை

ஆறுமுகப் பெருமான் நோக்கி, அஃது தனது பிதாவின் படை யாகுமென்று சிந்தித்துத் தன்னொரு செங்கையை நீட்டிக் கொடுத்தவன் வாங்குஞ் செய்கையைப் போன்று, அப்படை யைப்பற்றிக்கொண்டனன். முருகப்பெருமானது அருஞ் செய்கையைக் கண்ட சூரபன்மன், "இவன் யான் விட்ட படை களனைத்தையும் இலேசாகக் கவர்ந்து நின்று, சிவபெருமானுக் குப் புதல்வனென்னும் முறையினைக் காட்டினன். என்னுடன் போர் புரிதற்கு இவனலாது வேறொருவரில்லை. இவனொடு மலை வதற்கு யானலாது பிறரில்லை. இன்ன பான்மையில் எனக்கு நேராகிய இவனது வேற்படை வன்மையும், விற்றொழில் வன்மையும் கண்டனன். இனி இப்பாலன் செய்வனவாய அனைத்தையும் காண்பன்!" என்றுன்னி மவுனியாகி நின் றனன்.

அவ்வாறு நின்ற சூரனைப் பார்த்துக் கருணாநிதியாகிய முரு கப் பெருமான், "சூர, நீ இந்திர குமாரனைத் தேவர்களுடன் அளவிறந்த காலம் சிறையிடை இட்டாய்; மறையொழுக்கத்தை அழித்தாய். யாம் தூதுவன் ஒருவனை விடுத்தனம். ஆங்கவன் கூறிய மாற்றமுங் கொண்டிலை. ஆதலின், இங்குனை அடுதற்குப் படையுடன் வந்தனம். நின்னுடன் நெருங்கியிருந்த இலக்க வெள்ளஞ் சேனையுமாண்டன. இனி நீ செய்யக் கிடந்ததென்? தாரகனைச் செற்ற நெடுவேல் உன்னுயிரையும் உண்பது திண் ணம். தேவர் சிறையை இப்பொழுதேனும் விடுவையாயின், உன்னை அடுகிலம்; மறுப்பையாயின், விரைவில் அழிப்போம்!" என்றனன்.

சூரபன்மன் அதைக்கேட்டு, "படையிழந்து தனித்து நின்ற காரணத்தால் என்னைச் சிறியனாக எண்ணி இத்துணை மாற்றங்கள் இயம்பினன். இவன் நெடுநாள் நின்று என்னுடன் போர் புரியினும், என்னை அடல் வல்லனோ! ஆயினும், இப் பகல் யான் நகர்க்கேகிப் பின்னர்ப் படையொடும் போந்து, இவனை எதிர்த்து வெற்றியடைகுவன். இதுவே சூழ்ச்சி," என்று துணிந்து, ஒரு மாயை மந்திரத்தினால் மறைந்து, அவ் விடம் விட்டகன்று, மகேந்திர புரத்திலுள்ள தன் கோயிலுட் சென்றான்.

முருகப் பெருமான் தன் பேரருளால் அவன்மீது தன் வேற்படையை விடாது இருந்தான். அச்சூரனால் தொலைந்த பூதப்படையும், மயங்கிய வீரர்களும் எழுந்து, ஒன்று சேர்ந்து, முருகப் பெருமானிடத்துக் குழுமி ஆரவாரித்து, "நம்மை வென்ற இச்சூரனது நகரத்தை இப்பொழுதே அழித்து மீளுவம்! வம்மின்! வம்மின்!" என்று விளித்து விரைவிற்சென்று, ஆரவாரித்து, அம்மகேந்திரபுரத்து மதிற்புறத்தை அடைந்தனர்.

வான் அளாவிய மதிலைக் காவல் புரிந்து நின்ற அதிகோரன் என்னும் அவுணவீரன் தன் படைகளோடும் வந்து எதிர்த்துத் தாக்கிப் பெரும்போரியற்ற, அவ்வவுணப்படைகளை அழித்து, அவ்வதிகோரனையும் முடித்து அணுகிய காலத்து, ஆயிர யோசனைமேல் ஓங்கிச் செம்மணிகளால் இழைக்கப்பட்டிருந்த கோபுரத்தை அடியோடு பறித்துக் கடலிடை எறிந்து, பூதர் ஒன்று சேர்ந்து, அம்மதிலின் புறத்தே நின்று, தம் வலிய கால்களால் உதைப்ப, அம்மதில் இடி விழப் பெற்ற சிகரமெனச் சாய்ந்தழிந்தது.

அப்பொழுது தாமரைத் தடாகத்துப் பல இபங்கள் இறங்கிக் கலக்கினாற்போல, மகேந்திரநகரத்துப் பூதசேனை புகுந்து, பல மாளிகைகளையும், மற்றுமுள்ளவற்றையும் பறித்தெறிந்து செல்லுதலும், பூதவீரர் இனித் தாம் முருகப்பெருமானைப் பிரிந்து அவ்வசுரனூரில் உட்செல்லுதல் தகுதியல்லவென்று திரும்பிச்சென்று, அறுமுகப் பெருமானை எய்தி, வணங்கி நின்றனர்.

முருகப் பெருமான் அவர்களுக்கு அருள் புரிந்து, படையோடும் பாசறை புக்குச் சேனைகளைத் தத்தமிடத்திற்கு அனுப்பினன். பின்னர் அவன் தேவர் போற்றத் தனது கோயிலிற் புகுந்து, அரியணையில் வீற்றிருந்தருளினன். அன்று சூரியன் அத்தமித்ததும், அறுமுகப் பெருமான் பாசறையில் அமர்ந்தருளினன். இஃது இவ்வாறிருக்கப் பகைவரிடத்து நடந்த செய்தியை இனிக் கூறத் தொடங்குவாம்:

ஒருவரும் அறியா வண்ணம் சமர்க்களத்தினின்று மறைந்து சென்ற சூரபன்மன், தன் மாளிகையை அடைந்து, பதும

கோமனை இருக்க இல்லிடஞ்சென்று, அமளியின்மீது கண் துஞ்சாதவனுய்க் கிடந்து, யாரோடும் உரையாடாது, போரினையே எண்ணியிருந்தான்.

அது பொழுது தூதுவர் பானுகோபனிடஞ் சென்று, மன்னர் மன்னவன் முருகனோடு போர் புரிந்து இலக்க வெள்ளஞ் சேனையும் ஒழியத் தமியனுய் நகரிடை மீண்டனனென்று கூறினர். அதனைக் கேட்ட பானுகோபன் பெருந்துயர் அடைந்து, தாதையிருந்துழிச் சென்று, அவனடியை வணங்கி நின்று, "நேற்று என்னை யுத்தத்திற்கு விடுத்தனை. யான் பெரும்போரியற்றி மீண்டேன். ஞாயிறெழுந்த பின்னர்ப் பகைவர்மேற்சென்று வெற்றி கொள்ள நினைந்திருந்தேன். நீ யாரையும் வினவாமல், நாற்பெருஞ்சேனையைக் கொண்டு போருக்கெழுந்தது தகுமோ? போருக்கிது பெருமையாகுமோ? நீ நின் செயலால் அமரருக்கு ஆக்கமும், அவுணர்கட்கு ஏக்கமும், இமையவர் செம்மலுக்கு இன்பும்நல்கினுய். சிறியர்தம்மை நீ வெற்றி கொண்டனையேனும், உனக்குப் புகழாகுமோ? சென்றது கிடக்க; யான் சிறியனுயினும், ஒன்றுரைப்பேன்; அதனைக் கேட்பாயாக: இன்றிரவு கழிந்ததும், யான் போருக்கேகி, யாவரையும் வென்று, இவண் மீளுவன். அடியேனுக்கு விடை தரல் வேண்டும்," என்று வேண்டினன்.

பானுவின் பகைஞன் கூறிய மொழியினைக் கேட்ட சூரபன்மன், "மைந்தனே, வேற்படைதாங்கியுள்ள அறுமுகனை வெற்றி கொள்ள என்னையன்றி வேறொருவராலுங் கூடாது. யானே சென்று அவனை வெற்றி கொள்ளுகின்றேன். நீ நாளைக்குப் போர் முகத்துச் சென்று, தனி வீரனுகிய வீரபாகுவைத் தனித்து விளித்து, அவனொடு போர் புரிந்து, அவனை வென்று மீளுவாய்," என்று கூறிச் சேனையோடும் போருக்கேக உத்தரவளித்துத் தான் சூழ்ச்சிகளின்றிப் பழமைபோல இன்புற்றிருந்தான்.

தாதையின் ஆணை பெற்றுச் சென்ற பானுகோபன் தன் இல்லம் அடைதலும், ஆண்டுச் சில தூதர் சென்று, பூதப்படை திரண்டு வந்து தமது வடக்குக் கோபுரத்தைப் பறித்தெறிந்ததுமன்றி மதிலையும் அழித்துவிட்டதென்று கூறினர்.

பானுகோபன் அயலில் நின்ற தூதரை அழைத்து, "அவுணத் தச்சனை அழையுங்கள்," என, அவர்கள் அவ்வாறே அழைத்து வந்து விடுத்தார்கள். பரிதியின் பகைவன், அக்கம்மியனை நோக்கி, "நமது நகரின் வடக்கு மதிலும், சிகரியும் முன்னை போல ஆகுமாறு அமைப்பாய்," என்று கூறி, அதனைக் காத்து நிற்றற்கு மாகாயன் என்னும் அசுரனைப் பதினாயிரம் வெள்ளஞ்சேனையோடும் அனுப்பித் தன் கோயிலை அடைந்தான். அக்கம்மியன் சிகரியையும் மதிலையும் தொன்மைபோலாக்க, அதனை அச்சேனையோடு மாகாயன் காவல் புரிந்து நின்றான். இவ்வண்ணம் நிகழ்ந்த பின்னர்ச் சூரியன் உதயவெற்பிற்றோன்றினான்.

4. மூன்றாம் நாள் பானுகோபன் யுத்தப் படலம்

பரிதி வானவனுதித்தலுஞ் சூரன் மகனாகிய பானுகோபன் துயிலெழுந்து, கடன்களை முடித்து, முன்னைய போரில் தோல்வியுற்ற சிறுமையை நினைந்து வருந்தித் தன் தாதையின் அன்னையாகிய மாயை என்பவளை மனத்தினால் போற்றினான். அவனது எண்ணத்தை மாயை அறிந்து அவன் முன்னரெய்தி நின்று, அவனுக்கு வேண்டுவது என்னை என்று வினவினாள்.

பானுகோபன், "மூதாட்டியே, சண்முகன் தூதனாகிய வீரனொடு யான் போரேற்று வலியிழந்து மீண்டு மனமழிந்தேன்; பழியும் எய்தினேன்," என்றனன்.

மாயையானவள், "தேவரும் மற்றைய மூவரும் பகையெனில், நீ எங்ஙனம் வாழ்குவாய்? ஆயினும், நினக்கு இப்பொழுது வேண்டியவற்றைத் தருவேன். அவற்றைக் கேட்பாயாக," என்று கூறினாள்.

அவள் மொழி கேட்ட பானுகோபன் மனமகிழ்ந்து, "முன்னை நாள் போரில் என்னை வெற்றி கொண்ட வீரபாகுவைப் படையொடுங் கொல்ல ஓர் ஆயுதத்தைக் கொடுத்தருளுவாய்," என்று இயம்பினான்.

அம்மாயை ஒரு மாயப்படையைச் சிருட்டித்துப் பானுகோபன் கையிலீந்து, "இப்படையை விடுவையாயின், வீரபாகுவைப் படைஞரோடும் அழிவழித்து, இன்றையபோரில் நினக்கு

வெற்றியைப் பயக்கும். ஆதலின், போருக்கேகுவாய்,” என்று கூறி விண்ணிடை மறைந்தாள்.

பின்னர், பானுகோபன், அப்படையைத் தாங்கிப் போர்க் கோலங்கொண்டு, வாயுவின் படை, அனலன் படை முதலிய தெய்வப் படைகளையெடுத்துத் தேரேறித் தானை வெள்ளஞ் சூழ்ந்து செல்ல, மாநகர் நீங்கி மதிலுக்குப் புறம்பே போந்து, அணிமையிலிருந்த ஒற்றருள் ஆயிரங்குதிரை முகங்கொண்ட ஒருவனைக் கூவி, “நம் பகைவர் தங்கியுள்ள பாசறையிற்சென்று, வீரபாகுவை விளித்து, ‘பானுகோபன் இற்றைய போரில் உன் துயிர் உண்ணுவதாகச் சூளுரைத்து வந்துளான். ஆதலின், விரைந்து போருக்கெழுவாய்,’ என்றுரைத்து மீளுதி,” என்று கூறினன்.

அவன் அவ்வாறே சென்று வீரபாகுவை அழைத்துக் கூற, வீரபாகு தேவன், “இப்பகலில் பானுகோபன் உயிரை யான் விரைந்துண்ணுவன். அதன்பொருட்டு இதோ வருகின்றேன்,” என்று கூறி, வந்த பரிமாமுகவனை அனுப்பிவிட்டுச் சுற்றமுந் தலைவரும் சூழச் சென்று முருகப்பெருமான் திருவடிகளிற் றாழ்ந்து நின்றான். நிகழ்ந்தவற்றை அறிந்த சண்முகப் பெருமான் வீரபாகுவை நோக்கி, “நீ இன்று பானுகோபனோடு போரேற்று நின்று அவன் விடும் படைகளுக்கு மாறாகப் படை விட்டுப் போர் புரிகுவாய். வஞ்சன் மாயமியற்றுவனாயின், நமது தூய வேற்படை வந்து அதனை நீக்கும்,” என்று கூறி விடையளித்தருளினன்.

வீரபாகு தேவன், முருகப்பெருமான் ஆணையின்படி அணி கங்கொண்டு, இணையிலாத தனது தேரிலேறிச் செல்ல, முன் சென்ற சேனை பானுகோபன் யுத்தத்திற்கு வரும் போர்க்களத் தினையடைந்து நின்றது. அவுணவெள்ளமும் பூதவெள்ளமும் எதிர்த்துப் பல வகையாகிய ஆயுதங்களாற் கைகளைத் துணித் தும், தோள்களைத் துணித்தும், சென்னிகளைத் துணித்தும், மார் பம் துணித்தும், கழலடி துணித்தும் அமர் புரிந்தன. அக் கணத்தவர்களுள் பூதர் சிலரும், அவுணர் பலரும் மாண்டொழிந் தனர்.

அப்பொழுது பூதர் தலைவரும், அவுணத் தலைவரும் இகலிப் போர் புரிகையில், அவுணர்களைப் பூதர்கள் கலங்கும்படி அடிக்கவே, அவர்கள் இரிந்தோடினார்கள். அவரது கொற்றத்தைக் கண்ட பானுகோபன் வெகுண்டு நகைத்துத் தன் பாகனைப் பார்த்துப் பூதவெள்ளத்து இடையில் தனது தேரைப் புக விடுமாறு கூற, அவன் அச்சேனையைப் பிளந்து தேரைச் செலுத்தினன். அப்பூதர் சேனையில் முடுகி வந்த பானுகோபன் செயலினைக் கண்ட வீரபாகு தேவன், தன்னினைஞரும் படைஞரும் சூழ வந்தெதிர்த்துப் பல விதங்களாகப் போர் புரிந்து வருகையில், வீரபாகுவின் மார்பிற்புகும்படி ஆயிரங்கணைகளை அவுணன் தூவ, வீரன் வெகுண்டு, பதினாயிரங் கணைகளால் பானுகோபன் ஏறியிருந்த தேரையும், அதிற்பூட்டியிருந்த புரவிகளையும் அழித்தான். செஞ்சுடர்ப் பகைஞன் வேறொரு தேரிலேறி நின்று, அவனைத் தெய்வப் படைகளைக் கொண்டு உயிரையழிக்க வேண்டுமெனத் தீர்மானித்து, வருணன் படை, கலுழன் படை முதலிய வலிய படைகளை விட, வீரபாகு தேவன், சிறப்பினையுடைய நந்தியம்பண்ணவன் நலத்தகு படையை எடுத்து விட்டனன். அப்படையானது பல ஆனேற்று உருக்கொண்டு, அண்டங்கள் அனைத்தையும் அழிக்கும் ஆற்றலுடையதாய்க் கருடப்படையை அழித்துச் செல்ல, அதனை உணர்ந்த பானுகோபன், நடுவன் படையினை விட, அதனையும் அழித்து நெருங்கும் அப்படையின் ஆற்றலைக் கண்டு, திசைமுகன் படையினை விடுத்தான். அவ்வஸ்திரம், நந்தி தேவன் படையை அணுகி வணங்கிச் சென்றது. பின்னர் நாரணன் படையினை அப்பாகன் விடுப்ப, அப்படை, நந்தியின் படையொடு மலைகின்ற காலத்து வீரபாகு தேவன் வீரபத்திரக் கணையினை ஏவ, அக்கணையினைக் கண்ட நாராயணாஸ்திரம் நடுங்கித் தொலைந்தோடியது. அதன் பின்னர் அவுணன், செய்வதொன்றில்லாமையால், சிவபெருமான் செம்படையினையெடுத்து அருச்சித்து விடுத்து நின்றான். அவன் செயலைக் கண்ட வீரபாகு தேவன், அதற்கு நிகராகிய அரன் படையையே விடுத்தலும், அப்படையிரண்டும் எழுந்து இகலி, ஊழிக்காற்றினை ஒரு பக்கம் உமிழ்ந்தன; ஊழித்தீயை ஒரு புறம் உமிழ்ந்தன; ஆழி விடத்தை ஒரு புடை உமிழ்ந்தன. அன்றியும், அப்படைகள் எண்ணில்லாத உருத்திரகணங்களை

யும், எல்லிறந்த காளிகளையும், அளவிறந்த வைரவர்களையும், பேயின் குழுக்களையும், கொடிய மறலிகளையும் ஆங்காங்கு உமிழ்ந்து, எல்லிறந்த கடல்களையும், முகிற்கூட்டங்களையும் கான்று, அளவிலவாகிய தெய்வப்படைகளைத் தந்து, கற்களையும் தீயையும் இடித்தொகையையும் பொழிந்து, கடலையும் வானையும் திசையனைத்தையும் பாரையும் கொம்மென விழுங்கி; அண்ட முகட்டினைப் பிளந்து, மேலிடத்துச் சென்று, தம்முள் முரண்பட்டுக் கடுஞ்சமரிழைத்தன. அதனால், பாரிலுள்ளவர், விண்ணிலுள்ளவர், ஏனைய அண்டங்களிலுள்ளவர் ஆகிய யாவரும் நடுங்கி அயர்ந்தனர். இவ்வாறு அண்டங்களிடத்து அமர் புரிந்த அவ்விரு படையும் சமமான வலிமையுடையனவாகையால், ஒன்றனை ஒன்று வெல்லுதற்கரிதாய்த் தம்மை விட்டவர் பக்கல் மீண்டன.

அப்பொழுது சூரபன்மன் தூதர்களால் சமர பூமியில் நிகழ்ந்ததை அறிந்து, இன்னல் கடலிலாழ்ந்திருந்தான். பானுகோபன், சிவாஸ்திரம் தன் கையகத்தெய்தியதும், 'இனி யான் செய்வதென்னை!' என்று திகைத்து, மருங்கில் நோக்கிய காலத்து, மள்ளருந் தலைவரும் ஆகிய தன் துணைவருள் ஒருவரையுங் காணப்பெறாது, பெருந்துயரடைந்து, "இனி என் மாயையின் வன்மையால் மறைவதே தகுதி!" என்று எண்ணி, அம்மந்திரத்தால் மறைந்து, விண்ணகத்து நின்றான். அக்காலை அருக்கன் அத்த வெற்பினை அடைந்தான்.

பானுகோபன் மறைந்ததும், வீரபாகு தேவன் துணைவரை நோக்கி, "இன்னம் பாதகன் இறந்தானில்லை; தப்பியோடினான். இனி யாம் செய்வதென்னை?" என்று வினவலும், துணைவர், "பரிதியும் பட்டது. தனித்து நின்ற அவுணனும் மறைந்தான். இனி எதிர்த்துப் போர் புரிவாருமில்லை. ஆதலால், யாம் மீண்டு சென்று, அறுமுகன் திருவடியை அடைவதே தகுதி," என்றனர்.

அவர் உரைத்தவற்றை விண்ணினின்றே கேட்டுக்கொண்டிருந்த பானுகோபன், பலவாறு ஆராய்ச்சி செய்து, அதுவே செய்யத்தக்கதென்று துணிந்து, அப்பகலில் மாயையால் கொடுக்கப்பட்ட அம்மாயப் படையை எடுத்து அருச்சித்து, அதனைப்

பார்த்து, "மாயப்படையே, நீ என் பகைவர்பால் யாருமறியா வண்ணஞ் சென்று, அவரது அறிவை மயக்கி, அவரை இறக்கும் படி செய்து, சுத்த நீர்க்கடலில் இடக்கடவாய்," என்று கூறி விடுத்தான்.

அம்மாயப்படை பகைவர் நின்ற களத்தினை விரைந்து குறுகி, பூதகணத்தர், இலக்கத்தவர், நவவீரர் ஆகிய அனைவரையும் அறிவிழக்கச் செய்து, கீழே தள்ளி, அவர்கள் உயிரை வவ்வுதற்கியலாமையால் வருந்தி, ஊழியின் இறுதிக்காலத்து வரைகளையும் அலைக்கும் கடுங்காற்றின் தன்மையைக்கொண்டு, ஆயிர வெள்ளம் பூதசேனையையும், இலக்கம் வீரரையும், வீரபாகு முதலிய ஒன்பது வீரரையும் ஆகாய வழியாக எடுத்துச் சென்று, ஆறு சமுத்திரங்களையும் கடந்து, அப்பால் ஏழாவதாயுள்ள தூய நீர்க் கடலுள்ளிட்டு, அகலா வண்ணம் அங்ஙனே அவர்களைக் காத்திருந்தது.

இவ்வண்ணஞ் செய்த மாயப்படையின் வன்மையைக் கண்ட பானுகோபன், "வீரபாகு முதலிய வீரர் இறந்தனர்! யாம் செய்த சூட்சியே தகுதியுடையது!" என்று வியந்து, நகரினுள் புகுந்து, தாதைபால் அணுகி, "இன்றைய போரில் எதிர்த்தவர் ஆவியைப் போக்கி வெறுங்களமாக்கி மீண்டனன். நாளைய தினம் அறுமுகன் வைகும் சூழலைச்சார்ந்து, அந்தத் தானைத் தொகுதியையும் முடித்து, அவனையும் வென்று மீளுவன். யாதுங் கவலாதிருத்தி," என்றான்.

அம்மொழி கேட்ட சூரபன்மன் பெரிதும் மகிழ்ந்து, அவனை மார்புறத் தழுவித் தன்னயல் இருத்தி, "அன்று யான் புரிந்த தவத்திற்கு உவந்து கொன்றைவேணியன் அரசுந்திருவும் அளித்தனன் என்பதிருக்க, இன்று இவ்வரசுந்திருவும் நீ தந்தனை. மைந்த, இன்று போரிடை நொந்தனை. ஆதலின், உன் மனையிடையெய்தி இனிதமர்ந்திருப்பாய்," என்று விடை அளித்து அனுப்பினன். பானுகோபன் சேனை சூழச்சென்று, தன்னில்லிடை வைகினன். இனி மாயப்படையால் கடலகத்திருந்த வீரர் தெளிந்தெழுந்தமையை உரைப்பாம்:

அவுணன், மாயப்படையால் பூதர்களையும் வீரர்களையும் கட்டிக் கொண்டுபோய்க் கடலகத்திட்ட கொடுமையைக் கண்ட

தேவர்கள், மனங்கலங்கி, அறுமுகப்பெருமானிடம் உரைப்ப தற்காகக் கடுகி ஓடினார்கள். அவர்களுக்கு முன்னரே நாரத முனிவன் அறுமுகப் பண்ணவனிடஞ் சென்று நடந்ததை விண்ணப்பிக்க, அதனைக் கேட்டருளிய இளையான், தனது செங்கரத்திலிருந்த வெற்றி வேற்படையை நோக்கி, "வேற்படையே, நீ சென்று, நமது பூதப்படையும், இலக்கத்தவரோடு கூடிய ஒன்பது வீரரும் ஆகிய அனைவரும் மாயையின் நீங்கித் தெளியுமாறு அப்படையின் ஆற்றலை அழித்து, அவர்களை இங்கழைத்து வருதி," என்று கூறி விடுத்தருளினன்.

அவ்வீர வேற்படையானது விரைந்து சென்று, சுத்தநீர்க் கடலையடைந்து, அம்மாயப் படையை அழித்து, வீரரைத் தெளிவுறுத்தியதும், வீரர் விடம் நீங்கி எழுந்தாரைப்போன்று தெளிந்தெழுந்து, வேற்படையைக் கண்டு, அதனைத்துதித்து நின்றார்கள். அவ்வெற்றி வேல், வீரரைப் பார்த்து, "இனி யாம் பெருமானிடத்துச் செல்லலாம்; வாருங்கள்," என்றது. அவ்வாறே அவர்கள் பின் தொடர்ந்து வர, அச்சத்தி வேல் முன் சென்று, அறுமுகன் திருக்கரத்து அமர்ந்தது.

பின் சென்ற வீரர்களுள் மூத்தவனாகிய வீரபாகுதேவன், மற்றையரைப்பார்த்து, "இவ்வீர மகேந்திரபுரத்தை அழித்து வெற்றி கொண்டாலன்றி, யான் அண்ணலிடத்து வாரேன்," என்றுரைத்தான். நின்ற வீரரும் அதற்கு ஒருப்பட்டு, அந்நகரினை அழிப்பதே முறையென்று கூற, வீரபாகு தேவன் துணைவரும் பூதர்களுஞ் சூழ அம்மகேந்திரபுரத்து மேலை வாயிலை அடைந்தான். அப்பொழுது அவ்வாயிலைக் காத்திருந்த வீரனாகிய புலிமுகமுடைய அசுரன், நால்வகைப் படையோடும் எதிர்க்க, வீரர்கள் அமர் புரிந்து அவ்வவுணப் படைகளை அழித்து, அவனையும் வீட்டி, அந்நகரின் மதிலைத் தள்ளி, அவ்விடத்து முன் நின்ற கோபுரத்தை எடுத்தெறிந்து, உள்ளே நுழைந்து, அசுரர் வைகும் மாளிகைகளைப் பெயர்த்தெறிந்து, நாசமாக்கினார்கள். வீரபாகு தேவன், அனற்படையோடு வாயுவின் படையைக் கூட்டி, அம்மகேந்திர நகரை அழிக்குமாறு விடுத்தான். அவ்வண்ணமே அப்படை இரண்டும் சென்று நகரத்தைத் தீய்த்து வெற்றிடமாக்கின.

அதைத் தெரிந்த தூதுவர் சிலர் சென்று, சூரபன்ம னிடத்து நிகழ்ந்ததை உணர்த்த, பகைவர்கள் இறந்தொழிந் தார்களென்று கருதியிருந்த சூரன், பெருந்திகைப்படைந்து, ஒற்றரை நோக்கி, "ஊழிக்காலத்து மேகங்களைக் கொண்டு வாருங்கள்!" என்றான். அவர்கள் விண்ணிற்சென்று, உறங் கிய மேகங்களை விளித்து வந்து விட்டார்கள். சூரன் அவற்றை நோக்கி, "நமது நகரத்தை அழித்து வரும் தீயை அழியுங் கள்," என்றான். அவ்வாறே மேகங்கள், அந்நகரின் மீது ஒவ் வொரு திவலையும் யானையின் பருமனாக ஒரு கணப்பொழுது பெய்தலும், அனல் அவிந்தது. அதனை வீரபாகுதேவன் நாரத முனிவனால் தெரிந்து, ஊழிக் கனற்படையை விட்டு, அவற் றின் ஆற்றலை அழித்து நின்றான். பின்னரும் பூதவீரர் அந்நக ரிடத்து எதிர்த்துப் போர் புரிந்து வந்தனர்.

சூரபன்மன் ஒற்றரால் அஃதுணர்ந்து, மெய் வியர்த்துக் கடுஞ்சினங் கொண்டு, தானே சென்று பூதரையொழித்துத் தூதனைக் கொன்று வருவதாக எழுதலும், அவன் புதல்வருள் ஒருவனாகிய மூன்று சிரங்களையுடைய இரணியனென்பவன், சூரன் அடிகளைப் பணிந்து, "அடியேன் உரைக்கற்பாலது ஒன் றுளது. அதனைக் கேட்டருளுக," என்று வணங்கிச் சில அறத் தாறுகளைக் கூறச் சூரன் கடுஞ்சினமுடையனாய், "இனி இவ் வாறாகிய மொழிகளை என் முன் பகருவையேல், நின்னைக் கூற் றிற்கிடுவேன்!" என்று மொழிந்தான்.

புதல்வனாகிய இரணியன், தன் தந்தை இறப்பது உண்மை யெனத் தேறித் தான் முன்னரே உயிர் விடுதல் தகுதியென் றெண்ணி, தான் போருக்கேகி ஒன்னலரை வென்று வரத் தன் தந்தையினிடம் விடை கேட்டனன். அக்குமரன் போர்க் கோலங் கொண்டு படையொடுஞ் சென்று, அன்றிரவில் நகரை அழித்து நின்ற வீரபாகு முதலியவரிடத்து எதிர்த்துப் போர் புரிந்து, வலி குறைந்தவனாய்ச் செய்வது ஒன்றறியாது, மாயை யால் மறைந்து கடலிடை மீனுருவெடுத்து மறைந்திருந்தான். அதுகாலை இரவு நீங்கப் பரிதியும் கீழ்த்திசைத் தோன்றினான்.

அன்றிரவில் நிகழ்ந்த அச்செயல்களைத் தூதுவர் சென்று சூரபன்மனுக்குரைத்தனர். அவன் அதனைக் கேட்டு, மனம்

புழுங்கி, மெய் வியர்த்து, இரங்கினன். அதை அருகிருந்து கண்ட புதல்வனாகிய அக்கினிமுகன், பிதாவைத்தேற்றி, "அடியேனுக்கு விடை தந்தால், அவர்களை இத்தினமே வென்று வருவேன்," என்றனன். அவுணருக்கிறைவன் நன்றென விடை கொடுத்து அனுப்பினான். புதல்வன் இருபத்து நாலாயிரவராகிய படைத் தலைவர் தானையோடு சூழ்ந்து வரத் தேரேறி மாயையால் கொடுக்கப்பட்ட வில்லை ஏந்திப் பல படையும் பரித்து, வீரர் நின்ற சமர்க்களம் குறுகி, அவர்களை எதிர்த்து மலைந்து, தன்னை எதிர்த்துப் போர் புரிந்த ஏழு வீரரைப் பசுபதியின் கணையால் போக்கினான். பிறகு வீரபாகு தேவன் எதிர்த்து, அம்பு மழை சொரிந்து, அவன் மார்பினைப் பிளக்க, அவன் அவசமாய்க் கீழே விழுந்து, பின்னர்த் தெளிந்து, முன்னாளில் தன் பூசை ஏற்றிருந்த காளியை நினைத்தான். அக்காளி அஃதறிந்து, தன் படைகளோடு வந்து, வீரபாகு தேவனுடைய பூதப்படைகளை அழித்துப் போர் புரிகையில், வீரபாகு தேவன், அக்காளியைக் கலங்க அடித்தான். அவள் அச்சமடைந்து, வணங்கித் துதித்துச் சென்றனள். தெளிவு பெற்றெழுந்த அக்கினி முகன், வீரபாகுவை எதிர்த்து, வீரனால் விடப்பட்ட வீரபத்திராஸ்திரத்தால் மாண்டொழிந்தான்.

அக்கினி முகன் மாண்டதும், இலக்கம் வீரரும் மற்றையரும் வீரபாகுவைச் சூழ்ந்தனர். அப்பொழுது தன்னிளைய வீரருள் எழுவரைக் காணாமையால், வீரன் வினவி, அக்கினி முகனால் மாண்டு போயினர் என்பதை அறிந்து, அவரது களேபரங் கிடந்த சூழலுக்குச் சென்று வருந்தி, தன் தூணியில் இருந்த அம்புகளுள் ஒன்றை எடுத்து, அவ்வம்பில், "அறுமுகப் பண்ணவனுக்கு இளையனாகிய யான் நமனுக்கு எழுதி விடுத்தது: பகைவர்கள் எதிர்த்த யுத்த பூமியில் என் இளைஞர் எழுவருயிரை நீ கவருதல் தகுதியோ? கடிதில் அன்னாரை விடக் கடவை," என்று நகத்தால் எழுதிக் கூற்றுவன் ஊர் புகும்படி விடுத்தான். அக்கணை கூற்றுவன் முன் சென்று வீழ்தலும், அதனை எடுத்துப் படித்து உணர்ந்த நடுவன், அன்னார் ஆவி தன்னுலகில் இல்லாமையால், திருக்கயிலை மலையிற் சென்று, அங்கொரு சார்பில் போரில் இறந்த சில பூதர்கள்

சூழ இனிது வீற்று அரம்பையர் பாடலைக் கேட்டிருந்த அவ் வேழு வீரரோடு அனைவரையும் அழைத்து வந்து, வீரபாகு தேவனிடம் விட்டு, "என்னால் நடந்ததன்று இது. ஆதலின், அடியேன்மீது கோபம் கொள்ள வேண்டா," என்று தாழ்ந்து கூறி, விடை பெற்றுத் தன்னிடம் புக்கான்.

வீரர் எழுவரும் மற்றையரும் களிப்புடன் எழுந்து, வீர னைத் தொழுது இன்புற்றிருந்தனர். இச்செயல்களைக் கண்ட தூதுவர், சூரனிடத்துச் சென்று, "அக்கினி முகனாகிய நின் புதல்வன் வீரபாகுவினால் இறந்து பட்டான்," என்று கூறினர். அச்செயல் அவனது செவியிற்புகுந்த அளவே, அவன் கீழே விழுந்து, புலம்பிக்கொண்டிருந்தான். மன்னர் மன்னன் ஆறாப் பெருந்துயரால் அழுது கலங்குவதைக் கேட்ட மூவாயிரவ ராகிய புதல்வர் அவன் அருகிற்சென்று, வணங்கி நின்று, "வீரபாகு முதலியவரது வன்மை உணர்ந்திருந்தும், நீ அவ ரிடம் இரணியனாகிய சிறுவனை விடுத்தாய். ஆயினும், நீ கவலை அடைதல் தகுதியோ? பானுகோபன் உளன்; மூவாயிரம் புதல்வராய யாமும் உளோம்; அளவற்ற பெரும்படைகளும் இருக்கின்றன. எற்றுக்கிரங்கினை? இன்னே எமக்கு விடை அளித்தால், யாம் பகைவர் நின்ற போர்க்களங் குறுகி, அவர் களை வென்று மீளுவோம்," என்றனர்.

சூரன் மனந்தெளிந்து, அவ்வாறே விடை கொடுக்க, அம் மூவாயிர மைந்தரும் சேனையோடு சென்று, பூதர்களை அலைத் துப் போர் புரிகையில், பூதர் ஓட, இலக்கத்தவர் எதிர்த்தனர். அவருள்ளும் விஜயன் என்னும் வீரன் எஞ்ச, மற்றையர் அழி வெய்தினர். பின் விஜயன் பெரும்போர் புரிந்து வருகையில், அம்மூவாயிரவர் தலை, கரம், தோள் முதலிய உறுப்புகளைத் தடிந்து வீழ்த்தவும், அன்னார் இறவாது அத்துண்டங்கள் ஒன்று சேரப்பெற்று, மீண்டும் எழுந்து போர் செய்தனர். விஜ யன் மதி கலங்கிச் செய்வதறியாது, கண்ணீர் பெருக நின்று, முருகப் பெருமானைத் துதித்தான். அஃதறிந்த எம்பெருமான், அவன் முன் தோன்றி, "அவர்களைத் தனித்தனி போரியற்றி வெல்லுதல் யாவராலுங் கூடாது. வலிமையுடைய ஒரே படை யினால் அழித்தல் வேண்டும். அவர்கள் இத்தகைய வரத்தினை

முன்னரே திசைமுகத்தனிடத்துப் பெற்றனர்," என்று கூறி, வயிரவக் கணையை அவ்விடத்திலேயே உண்டாக்கி ஈந்தருளி, "இப்பொழுதே பகைவர்மேல் இப்படையை விடக்கடவை," என்று கூறி மறைந்தருளினன். அவ்வாறே அவன் வயிரவப் படையை விட்டு, அம்மூவாயிரவர் ஆவியும் ஒருங்கே நமனுலகை எய்தும்படி செய்தான்.

அஃதறிந்த தூதுவர், சூரன் இருப்பிடஞ் சென்று வணங்கி நின்று, "புதல்வர் மூவாயிரவரும் சண்டன் பதி எய்தினர்," என, அவன் அரியணையினின்றும் அவசமாகிக் கீழே விழுந்தான். அவ்வாறே ஒளி இழந்த அருக்கனும் மேற்பாற்கடலில் விழுந்து ஆழ்ந்தான்.

5. தருமகோபன் வதைப் படலம்

முடிவுற்ற மைந்தரை முன்னி முன்னி இடருழக்கும் மன்னனை எய்தி, அடி வணங்கி நின்று, தருமகோபனென்னும் அமைச்சன், "மன்னர்க்கு மன்ன, நீ இவ்வாறு அழுவது தக்கதோ? பகைவர் மகிழ்ச்சியடைவர்! தேவர் நகைசெய்வர்! நம்மவர் வெள்குவர்! வீரராயினோர், போரிடைத் தந்தை முதலிய பாவரேயாயினும் இறப்பரேல், அதற்கு மனங்கவல்வரோ? குறைவற்ற செல்வமும், வன்மையும், ஆணையுமுடைய நீ வருந்துவது எற்றுக்கு?" என்றனன்.

அதைக் கேட்டு மன்னன் சிறிதே தேறி, "யானே சென்று போரினை முடித்துப் பகைவர்களை வென்று மீள்வேன்!" என்று எழுந்தனன். தருமகோபன், அவனைத் தடுத்து, அடிவணங்கி, "யான் என் படையோடும் சென்று, வென்று, இன்று மீள்வேன்! விடை கொடுத்தருளுதி," என்று வேண்டினன். அவ்வாறே சூரன் விடை கொடுக்க, அவன் தன் படைஞர் சூழத் திக்கு யானைகளுள் புண்டரீகம் என்னும் அரசுவாவின் மீது ஏறிப் பகைவர் நின்ற போர்க்களங் குறுகிப் பகைவரைப் பார்த்து அச்சுற்று, அதன் பின் போர் புரிதலும், தனது தானை முற்றுமழியத் தான் வெருண்டு, எதிர்த்த இலக்கம் வீரரையுந் தொலைத்துப் பின்பு வீரபாகுவால் நொந்தனன். புண்டரீகமென்னுங் களிறும், தனித்துப் போர் புரிந்து, வலியிழந்து

வீழ்ந்தது. பின்னர்த் தெளிந்தெழுந்த அறப்பகைஞன், வீர பாகுவை எதிர்க்க, வீரபாகு தேவன் அவனை நமனுலகிற்கு அனுப்பினன்.

வேழம் தொழுது, "பண்டை நாள் தொட்டு இவனுக்கு அடிமை பூண்டு இவன் இட்ட சிறையகத்துத் தளைப்பட்டு மாழ்கினேன்! இனி உன்னால் அச்சிறை நீக்கமடைந்தேன்! என் மேல் முனியாது எனக்கு விடை தரல் வேண்டும்," என்றலும், வீரபாகு அக்களிற்றை அருளால் நோக்கி விடையளித்தனன். அந்தத் திக்கயம் அவுணரைச் சிறிதும் அஞ்சாது, விண் வழி கொண்டு நடந்து, தன் உறைவிடம் புகுந்து வைகிற்று.

போர்க்களத்தில் நிகழ்ந்தவற்றைத் தூதர் சென்று சூர பன்மனுக்கு உரைக்க, பழுதுபட்ட திறலினையுடைய அமைச்சனது சாக்காட்டைக் கேட்ட சூரபன்மன், துன்பமாகிய கடலுள் மூழ்கி, அழுதுயிர்த்து, மெய் வியர்த்து, எழுதிய சித்திரப் பாவை போல அவசமாய்க் கிடந்தான்.

6. பானுகோபன் வதைப் படலம்

அன்றிரவு கழிந்ததும், தன்னைப் பற்றி இருஞ்சிறையிட்ட பாதகன் அன்றழிதல் திண்ணமென்று உணர்ந்து, அதனைப் பார்க்க விரைவிற் செல்லச் சூரியன் உதயகிரியில் எழுந்தான்.

மறையொழுக்கத்தைக் குறைத்த சூரன் கவலையுற்றிருப்பதை உணர்ந்த தூதுவர் சிலர், பானுகோபனை அடைந்து, "நெருநல் நீ வென்று சுத்த நீர்க் கடலிலிட்ட பூதர்களும் வீரர்களும் அறுமுகன் வேற்படையால் உய்ந்து, நமது நகரத்திடை எய்திச் செருச்செய்தலும், மன்னர் மன்னன் வினவி, இரணியன், அக்கினி முகன், மூவாயிரவர், தருமகோபன் என்பவரை விடுத்தனன். அவருள் இரணியன் போரில் தோற்றோடி, மீனுருக்கொண்டு, கடலில் மறைந்தான். ஏனைய முத்திறத்தினரும் மாண்டனர். அது கேட்ட அசுராதிபன், மனம் தயங்கினன். படைகள் சுருங்கின. ஊரை அலைத்த பகைஞர் அகலாது, மேலும் நின்றனர்," என்று கூறி நின்றனர்.

அவர் மொழி கேட்ட பானுகோபன், ஆற்றவுந் துன்ப மடைந்து, தன் தாதையின் கோவில் எய்தித் தனித்திருந்த

பிதாவைப் பார்த்து, வணங்கி நின்று, "மாயை என்னும் பாட்டி எனக்களித்த மாயப் படையினால் பகைவரை மயங்கச் செய்து, சுத்தநீர்க் கடலில் அழுத்தினேன். அதனைத் தேவர்கள் அறிந்து சென்று முருகற்குச் சொல்ல, அவன் வேற்படையை விடுத்து, அவர்களைத் தெளிவுறுத்தி, மீளச் செய்தனன். அவ்வறுமுகனை வெல்லுதல் கனவிலுங் கூடாத காரியம். பலவும் அறிந்த நின்க்கு யான் புகலுமாறென்னை? முற்போரில் அச்சண்முகனை எதிர்த்து, வருந்திப் படையாற்றலிழந்து, இரிந்து மீண்டதால் நீ பிழைத்தனை; சிலையினை இழந்து மானமுமிழந்து தோற்று வந்தனை; தொன்மையாகிய வரத்தின் இயற்கையையும் தொலைத்தாய். அன்றியும், அறுமுகன் வெகுண்டானில்லை. அவன் வெகுளுமேல், அண்டங்கள் அனைத்தையும் அப்பொழுதே முடித்திருப்பன். பிரமனை அழித்த காரணன் ஆழிப் படையைக் களத்தில் ஆரமாக அணிந்த தாரகனைக் கிரவுஞ்ச வரையை அழித்த வீரனை யாவரே வெல்லுவர்! விரித்துரைப்பதில் பயனென்னை? அவனால் ஏவப்பட்ட வீரபாகுவை வெல்லுவதே அருமையான காரியம். நீ நின் ஆற்றல் மிக்க புதல்வரை இழந்தாய்; நால்வகைச் சேனைப் பெருக்கையும் அற்றாய்; என்னோடு நீ ஓர் ஆள் இருக்கின்றனை. மேன்மை தங்கிய நின் குலத்தை வேரோடு முடிக்கக் கூற்றுவன் வந்துள்ளதை நீயறியாது, இகலே மேற்கொண்டாய். பெரிய வீரர்கள் போர் செயக் கிடைப்பரேல், உவப்போடு ஏற்று, அமராற்றுவன். பகையை அஞ்சியுரைத்தேனில்லை; எந்தை நீ இன்னும் நெடுங்காலம் உய்ந்து இன்புறுவாய் என்ற ஆசையால் உரைத்தேன். இனி யான் உரைக்கும் உறுதியொன்றுளது. அஃதாவது, விண்ணவரைச் சிறையினின்றும் இன்னே விடுவாய். அவ்வாறு செய்யின், அறுமுகன் உன்மேல் கருணை பூண்டு, வந்த இடத்திற்கு மீளுவான். நீ நெடுங்காலம் சிறப்போடு வாழ்வாய்," என்று உரைத்தான்.

மகனுரைத்த மாற்றங் கேட்ட மன்னன், தும்பை சூடிய மணி முடி துளக்கி, "நம்பி, நீயுரைத்த மந்திரம் நன்று!" என்று தன் மெய்யும் ஆகமும் குலுங்க நகைத்து, "என் மைந்தனே, இத்தன்மையாகிய மொழிகளை இன்றுரைத்ததென்னை?

இன்று யான் எளியனாகி விண்ணவர் சிறையை நீக்கின், மன்னர் மன்னவனென்றென்னை மதிப்பவர் யாவர்? அஃதே அன்றி, நீங்கா வசையும் நேருமல்லவா? பேரழகு, இளமை, ஆற்றல், செல்வம், வீரம், சுற்றம், யாக்கை ஆகிய இவை முதலிய யாவும் நிலையற்றனவன்றே? புகழ் ஒன்றன்றே பொன்றாது நிற்பது? ஆகலான், போரில் என் ஆருயிர் போகினும், யானிட்ட அமரர்களைச் சிறையினின்றும் விடேன். இன்னுமோர் ஊழிக்காலம் இருப்பினும், இறப்பதல்லால், இப்புவியில் இருப்பதுண்டோ? பிறந்தவர் இறத்தல் திண்ணம். மின்னலொத்த வாழ்க்கையை வேண்டி, விண்ணவரையஞ்சி, இம்மன்னுயிர் சுமக்கிலேன் யான். மைந்தனே, நீ அஞ்சினை போலும்! தண்ணிய நின் மாளிகைக்கேகித் தூங்குவாய். தொலையா வரம் பெற்றுள்ள யான் அழிவதில்லை. நெஞ்சினில் இரக்கம்கொண்டு வருந்த வேண்டா. பகைவர்மேல் சமர் புரியச் செல்லுவேன் யான்,'' என்று வெகுண்டு கூறினான்.

இவ்வண்ணம் தாதை கூறியதைக் கேட்ட பானுகோபன், "உய்யும் வகை இல்லை போலும்! உரைத்தது ஒன்றனையும் இவன் உணர்ந்திலன். விதியை வெல்லுநர் யாவர்? இனி யான் ஏற்ற வண்ணஞ் செய்குவன்,'' என்றெண்ணினான். பின்னர் அவன் தாதையைப் பணிந்து, "அடியேன்மீது கோபிக்க வேண்டா. சிறியேன் பிழையைப் பொறுத்தருளுவாய். அன்றியும், அடியேன் போருக்கெழ ஆணை தந்தருளுவாய்,'' என்றான்.

அவுணன் மனமகிழ்ச்சியோடும் புதல்வனைப் பார்த்து, "நீ உன் தானையோடும் ஏகிப் பகைவரைப் பொருதழித்து மீளுவாய்,'' என்றான்.

அம்மொழி கேட்ட பானுகோபன், தன்னில்லமடைந்து, போர்க்கோலம் பூண்டு, படைஞர் சூழச் சென்று, பூதசேனை நின்ற போர்க்களம் எய்தினான். முன்னர்ச் சென்ற அவுணப் படையும், நின்ற பூதப் படையும் இகல் கொண்டு கலந்து, அவன் அமர் புரிந்தனன். அவுணப் படைகளைப் பெரிதும் அழித்து வெற்றியடைந்து வரும் பூதரைப் பார்த்துச் சினந்து. பானுகோபன் எதிர்த்து வருதலும், வீரபாகு தேவன், எதிர்த்துப்போர் புரிந்தனன். பானுகோபன் அளவிறந்த படைகளை

ஏவி, வீரபாகுவின் வில்லையும் அறுத்துக் கடுங்கோபங்கொண்டு, வன்மையையுடைய தெய்வப் படைகளையெல்லாம் ஒன்றன் மேலொன்றாக விட்டனன். வீரபாகு தேவன் அவ்வப்படையினால் அவற்றைத் தொலைத்து நின்றனன்.

பானுகோபன், "இனி நான் செய்வதென்? அரன் படையை விடுவனேல், அப்படையை வீரபாகுவும் விட்டுத் தடை செய்குவன். அஃது அவனிடமும் உண்டு. ஆகலான், இனி மாயத்தால் வெல்வதே தகுதி!" என்று தீர்மானித்து, ஒரு மாய மந்திரத்தை விதிப்படி நினைத்துத் தேருந் தானுமாக விண்ணிடை மறைந்து, வீரபாகுவின் முன்னும் பின்னும் பக்கங்களிலுந் திரிந்து, கணை மழை சொரிந்தனன். வீரபாகு படைகள் அனைத்தும் உடைந்து போயின. அவன் செஞ்சோரியிழியத் தளர்ந்து நின்று, இனி அவனைக் கொல்லுதலே தகுதியுடையதென்று கருதி, ஞானமாப்படையை எடுத்து, அவன் மீது விடுத்தனன். மாயமுற்றுந் தொலைய, பானுகோபன், தேருடன் தனித்து நின்றான்.

அவனை நோக்கிய வீரபாகு தேவன், "கள்வனே, இனி நீ செல்லுவது எங்ஙனம்?" என்று வெகுண்டு, கையில் வில்லை வாங்கித் தேரோடும் விண்ணிடைச் சென்றான். சென்ற வீரபாகு தேவன், பானுகோபனை எதிர்த்துப் போர் புரிகையில், அவ்விருவருடைய தேர்களும் ஆகாயத்தில் இன்ன திசையில் இருக்கின்றன என்பதைத் தெரியாது தேவர் திகைத்தனர். அவர்கள் விட்ட சரங்கள், எல்லாப் புவனங்களிலும், எல்லாக் கடல்களிலும் சென்று நிறைந்தன. இவ்வாறு நெடுஞ்சமர் இயற்றி வருங்கால், விண்ணிடைச் சாரி திரிந்த இருவரும் வாளினை ஏந்திப் போர் புரிந்து திரிகையில், கற்ற வித்தையின் திண்மையால் வீரபாகுவின் தோளில் தன் வாள் உறும்படி வீச, அதனால் குருதியாறு இழிதர, அமரர் கண்டஞ்சினர். அப்பொழுது இளையவன் அறுமுகப் பெருமானை நினைத்துத் தன் வாளை விரைந்து வீசிப் பானுகோபன் வலக்கையை அறுத்தான். அப்பானுகோபன் இடக்கையால் வாளை ஏந்திப் பொருதலும், வீரன் அவனது இடக்கையையும் சிரத்தையும் அறுத்துத் தள்ளி

ளன். அத்தருணம் கூற்றுவன் அவனதுயிரைக் கொண்டுசென்றனன்.

வீரபாகு தேவன், விண்ணினின்றும் இழிந்து, பூதரும் துணைவரும் சூழ இருந்த காலை, தன் துணைவரை நோக்கி, "பானுகோபன் மாண்டொழிந்தனன். நமது சூளுரையும் முடிந்தது. இனி நாம் சென்று அறுமுகப் பெருமானை வணங்கி, அவன் அருள் பெறலாம்," என்று கூறுதலும், அவர் அவ்வாறே செய்வாமென்று வீரபாகுவைச் சூழ்ந்து வர, அவர்களோடு அடுகளம் நீங்கிப் பாசறைப் புகுந்து, அறுமுகப் பெருமானிருக்குங் கோயிலை எய்தி, அவன் முன்னர்ச் சென்று, அவனடி தாழ்ந்து எழுந்து நிற்றலும், சண்முகப் பெருமான், வீரபாகுவைப் பார்த்து, "நீ பானுகோபனை வென்றனையன்றோ? அதனால் பெருமகிழ்வு எய்தினம்! நினக்கு வேண்டுவது யாது? அதனைக் கேட்பாயாக," என்று அருள் புரிதலும், "எல்லாம் உனது திருவருளால் முடிந்தனவேயாயினும், அடியனுக்கு ஒன்று அருள வேண்டுவன். அஃதாவது,

"கோலம் நீடிய நிதிபதி வாழ்க்கையுங் குறியேன்;
மேலை இந்திரன் அரசினைக் கனவிலும் வெஃகேன்;
மாலயன்பெறு பதத்தையும் பொருளென மதியேன்;
சால நின்பதத் தன்பையே வேண்டுவன் தமியேன்!"

முத்தியினுஞ் சிறந்த இவ்வரத்தினைத் தந்தருளல் வேண்டும்," என்றனன்.

அவ்வாறே தந்த சண்முகன், "பகைவர் போரில் வருந்திய நீவிர் நும்மிடஞ் சென்றிருக்கலாம்," என்று அனைவரையும் அருளினாற்கூறி விடுத்தனன். அவ்வாறே துணைவரும், ஏனையரும், நின்ற வீரபாகுவும் தத்தமிடஞ் சார்ந்தனர். இஃதிவ்வாறிருக்க, அவுணர்க்கு இறைவனாகிய சூரனுக்கு அங்குற்றதை இனிக் கூறத் தொடங்குவாம்:

"இவர்கள் செயல் இத்திறமாயின், இனி நம் இறைவனையும் கொல்லுவர்," என்று வருந்திக் கண்ணீர்ப்பெருக்கத்துடன் சென்ற தூதுவர், சூரனை அணுகிப் பணிந்து நின்று, "மன்ன, நின் மகன், முன்னூறு தூதனால் முடிந்தனன்," என்றனர்.

அவன் ஒற்றருரைத்த உரையினைக் கேட்டுத் துயர்க்கடலி லாழ்ந்து ஓவென்றலறிக் கீழே விழுந்து புரண்டு, பெருமூச்சு விட்டவனாயினன். உடல் தளர்ந்து வெதும்பவும், கண்கள் நீர் சோரவும், மனந்திரியவும், உயிர் ஊசலாடவும் பெற்றவனாய், இறந்தாற்போல விழ்ந்த சூரபன்மன், மயக்கம் நீங்கி எழுந்து, பானுகோபனுடைய இளமைச் செயல்களையும், வெற்றியையும், தனக்கவன் உரைத்த உறுதியையும் பலவாறு சொல்லி அழுது கொண்டிருக்கையில், அசுரர் சிலர் இறந்துபட்ட பானுகோபன் உடலுறுப்புகளைக் கொண்டு வந்து சூரன் முன் இட்டனர். அவன் உறுப்புகளைச் சூரன் பார்த்து அழுதுகொண்டிருக்கை யில், காப்பமைந்த மாளிகையின் உள்ளிருக்கும் பானுகோபன் தாயாகிய பதுமகோமளை கேட்டு ஆகுலமெய்தி, நிலத்தினில் விழ்ந்து, நீண்ட கூந்தலைக் குலைத்த கையளாய்க் கண்கள் குருதி சொரியப் பெற்று, வயிறலைத்து, ஆறாத் துயரம் கொண்டு, வலைத்தலைப்பட்ட மயிலென இரங்கி, அல்லல் கூர்ந்து, தொல்லை தான் வைகிய சூழலை நீங்கி, "எப்படியும் என் மகனைக் காண் பேன்!" என்று ஆவலித்து ஒல்லையோடினள்.

அரண்மனைத் தோழியர் அரசிக்குற்ற ஆகுலத்தால் தாமும் ஆவலித்தழுதனர். திருமகளுக்கிணையாகிய பதுமகோமளை, அளவற்ற மாதரோடு முன்னரே சென்று, வாளாற்றுணிந்து கிடந்த மைந்தனாகிய பானுகோபன்மீது விழுந்து, "அருமை மகனே, நைந்து கிடக்கின்ற தேவர்களுக்குத் துன்பமியற்றுதல் நன்றல்லவென்று யான் நின் தந்தைக்குப் பல முறை கூறி னேன். அதனைத் தேராது நின்னைத் தோற்றனன். இனி மன் னனும் உய்வனோ? தன்னுயிரும் அழியுமன்றோ?" என்று இவ்வாறு எடுத்து மொழிந்து புலம்பித் துன்பநோயில் ஆழ, அவள் தோழியரும் கிளைஞரும், கன்று நீங்கிய பசுவைப் போன்று கதறினர். அப்பொழுது அந்நகரம் வெற்றி நீங்கி விழுமம் மிக்கது. சூரபன்மன் பதுமையைத் தன்னில்லிற்கு ஏகுமாறு விடுத்து, வெகுளி மிக்கவனாய், ஏவலரை நோக்கி, "பகையை முடித்துப் பின்னர் வேள்வியாற்றி இம்மகனை எழுப் புவன். இவ்வுடலைச் சேமித்து வையுங்கள்," என்று கூறலும், அவர் அவ்வாறே சேமித்து வைத்தனர்.

பின்பு சூரபன்மன் வெகுண்டு தன் தூதரை அழைத்து, "நீவிர் விரைந்து சென்று அளக்கரில் ஆசுரபுரத்தில் அரசு செய்து வைகும் என் இளைஞனாகிய சிங்கமுகாசுரனை இப்பொழுதே அழைத்து வாருங்கள்," என்றான்.

7. சிங்கமுகாசுரன் வதைப்படலம்

சூரன் உத்தரவைப் பெற்றுச் சென்ற தூதுவர், ஆசுரபுரஞ் சென்று, சிங்கமுகனைக் கண்டு, உற்றதுரைக்க, அவன் கவலையுற்றுத் தன் தானை சூழ இரதத்திலேறி, விண் வழியாகச் சென்று, மகேந்திர நகரையடைந்து, சூரன் இருப்பிடஞ் சேர்ந்து, அவன் அடியினிற்பணிந்து நின்று, "நீ இவ்வாறு கவலுதற்கு உற்றதென்னை?" என்றான். அவனைச் சூரன் மார்புறத் தழுவி, அறுமுகன் மகேந்திர நகருக்கெய்தியது முதல் பானுகோபன் பட்டிறுதியாக மொழிய, அத்தீமையைக் கேட்ட சிங்கமுகன், "நீ உன் மைந்தர், அமைச்சர், சுற்றத்தினர் ஆகிய அனைவரையும் இழந்து தயங்கினாய். உன் புத்தி வியக்கத்தக்கதே! மூலமும் முடிவுமில்லா மூர்த்தியை, நீ ஆடற்சிறுவனென்றே அயர்த்தனை; விளைவதோர்ந்திலை; என் மொழியை ஆலமாயெண்ணினை. விதியினை யாவரே தடுப்பர்? நீ அணை கடந்த பெருக்கினை அடைக்க எண்ணினை. கழிந்தன கிடக்க. யான் சென்று அப்படையை எடுத்தயின்று முடித்து நிற்பன். அதனைக் காண். அதன் பின்னர் அறுமுகனை வெல்வனேல், இவ்வுழி வந்து நின்னைக் காண்பன். இல்லையேல், அனைவரும் அந்தம் அடைகுவர் என்பது திண்ணம். மேல் உன் சிந்தைக்கு உவந்தன செய்தி," என்று தொழுது கூறிக் கணமும் அவ்விடை நில்லாது, தன் தானைகளோடு அந்நகரினுள்ள தன் மாளிகையெய்தி, உண்பன, உடுப்பன, பூசுவன, அணிவன ஆகியவற்றை முறைப்படி முடித்துச் சேனை சூழ்ந்து செல்ல, அந்நகரை நீங்கிப் போர்க்களம் எய்தினான்.

அஃதுணர்ந்த தேவர்கள், விரைந்து சென்று அறுமுகப் பண்ணவனை அடைந்து, பணிந்து நின்று, சிங்கமுகன் ஆற்றலையும் அவன் படையொடும் போர்க்கு வந்திருப்பதையும் உரைத்தனர்.

சண்முகப்பெருமான் கேட்டு, வாயு தேவனை நோக்கி, "நமது தேரினைக் கொண்டு வருவாய்," என்று ஆணை தந்தருளினான்.

அப்பொழுது அருகிலிருந்து கேட்ட வீரபாகு தேவன், முருகன் திருவடிகளிற்பணிந்து நின்று, "ஐயனே, அடியேனுக்கு விடையருளல் வேண்டும்," என்று வேண்ட, அமலன் அவனை நோக்கி, "அப்படியே நீயுன் படையொடுமேகி அவனை வென்று மீளுவாய்," என்று திருவருள் புரிந்தான்.

வீரபாகு தேவன் ஆயிர வெள்ளம் சேனை சூழப் பாசறை நீங்கிப் பறந்தலையெய்தி, அவுணனை எதிர் நோக்கி நிற்க, முன் சென்ற பூதர்கள், அவுணர்களோடு பெருஞ்சமர் புரிந்தார்கள்.

இவ்வாறு போர் புரிகையில், சிங்கமுகன் படைஞர் முன்னேறி மலைந்தமையால், பூதசேனையின் முன்னுள்ள தூசிப் பகுதி உடைந்து, பூதர்கள் ஒடத் தொடங்கினார்கள். அது கண்ட பூதவீரனாகிய சிங்கன் எதிர்த்துச் செல்லலும், அவுண வீரனாகிய தசமுகன், எதிர்த்துப் பெரும்போர் இயற்றிச் சிங்கனால் மாண்டொழிந்தனன். அதனால், அவுணசேனை அனைத்தும் ஒரு முகமாய்த் திரண்டு பெயர்தலும், இலக்கம் வீரருள் அனகன் என்பவன், வந்த வீரர்களைச் சாடிப் படையையும் கலக்கினன். அவுணப்படை இரிதலும், துன்முகனென்னுந் தலைவன் எதிர்த்து மாயப் போர் மிகுதியுஞ் செய்து, வீரபாகு தேவனால் துரத்தப்பட்டு ஒடினன். அது கண்ட சிங்க முகன், "நம் படைகள் இரிந்தோடுகின்றன. பின்னிற்றலாற் பயனென்னை?" என்றெண்ணி, முன்னே சென்று பூதரை முடிக்கக் கருதினன்.

அச்சிங்கமுகனைக் கண்ட பூதர், அளவிறந்த மலைகளையும் மரங்களையும் எறிந்து பல் படை கொண்டு போர் புரிந்தனர். பூதர்கள் அவ்வாறு பொருது நிற்றலைக் கண்ட சிங்கமுகன், தனது தேரினின்றும் குதித்துப் பூமியிற்றிரிந்து பூதரைக் கொல்ல ஆலகாலம் அடைந்ததைப்போல, அவர்களோடு போர் புரியத் தொடங்கி, சில பூதரை வாரிப் பூமியில் அடித்தும், சிலரை விண்ணிலெறிந்தும், சிலரை அருக்கன் தேரில் மோதியும், சிலரைத் திரைகடலில் வீசியும், சிலரை நெடுந்தூரம்

வீசியும், சிலரைப் பிடித்துப் பெரிய வாயில் பற்களுடையக் குத்தியும், சிலரை அண்டச் சுவரில் எற்றியும், சிலரைப் பிரமன் உலகிற்செலுத்தியும், சிலரை எண் திக்குகளில் விசியும் இவ் வாறுகப் பூதவெள்ளத்தை நாசமுறுத்துங்கால், "இவன் தேரின் கண் உள்ளானே, அன்றி விண்ணின்கண் உள்ளானே, திசை களில் உள்ளானே!" என்று அறிதற்கியலாது விண்ணவர் மயங் கினர். அத்தன்மையாகப் பூதரை அடுங்காலத்து, அவருடலிற் பட்ட குருதியாறு பாய்ந்து, திரைகடலின் உவரையும் மாற்றி யது.

அப்பொழுது சிங்கமுகன் பூதர்களை அலைத்து நிற்றலைக் கண்ட அனற்கண்ணன் என்னும் பூதவீரன், எதிர்த்துப் போர் புரிந்து, அவனது தண்டத்தினல் மோதப்பட்டுக் கீழே விழுந்து அயர்ந்தான். அதன் பின்னர் ஊக்கமாகச் சென்ற சிங்கமுகன் மீது பூத அரசனுகிய சுமாலி, தண்டி முதலியவர் எழுந்து வன்மை குறைதலும், பூதசேனை முற்றுஞ் சிதைந்தோடியது. அத்தோல்வியைக் கண்ட இலக்கத்தெண்மராய வீரர் யாவரும் தம் தேரைச் செலுத்தி, வில்லை வளைத்துச் சரமாரி பொழிந் தனர். சிங்கமுகன் அவர்களைத் தேர்களோடும் எடுத்து வீசி, உதைத்தும் புரட்டியும் அவ்விலக்கத்தெண்மரையும் அட்ட னன். அன்னர் உயிர் ஒன்றும் தாங்கி ஆங்காங்குச் சிந்திக் கிடந்தனர்.

அப்போரினைக் கண்ட வீரபாகு தேவன், "இப்பொழுது சிங்க முகன் கொன்ற பூதசேனை பாதியிருக்கலாம். எஞ்சி நின்ற மற்றைப் பகுதியும் இன்றே இவனல் முடிவெய்தும் போலும்!" என்றுன்னித் தன் கரத்திலிருந்த பெரிய வில்லை வளைத்து, அவுணச்சேனையை அழித்து வருங்கால், சிங்கமுகன் மைந்தராகிய நூற்றுவர் அறிந்து, தனித்தனியே தேரில் ஏறி வந்து, வில்லை வளைத்து வீரபாகுவின்மேல் கணை மழை சொரிந் தனர். வீரனும் அவர்களைக் கணைகள் தூவி அலக்கண் செய்த லும், அவர்கள், "இனி இவனை வில்லால் வெல்லுதல் கூடாது," என்று வாளேந்தி வீரன் முன் வருதலும், வீரபாகு தேவன் அந்நூற்றுவரையும் வாளினல் உருவழித்துக் கொன்று, தன் தேரிடை ஏறி நின்றுன்.

சிங்கமுகன் தன் புதல்வர் இறந்ததைக் கண்டு வருத்த முற்று இரங்கினன். இரக்கமுற்ற சிங்கமுகன் தானே தெளிந்து, பாகனை வீரபாகு நின்ற இடத்திற்குத் தேரைச் செலுத்தும்படி கூறினன். அவன் அவ்வாறே செலுத்தி, வீரன் முன் உய்த்திட, அவ்வீரபாகுவைச் சிங்கமுகன் எதிர்த்துக் கடும்போர் இயற்றுங்கால், அப்போரைத் தாங்கி நின்ற வீரபாகு தேவன், "இவ்வசுரனை இந்தப் பசுபதியின் கணையாற்கொல்லுவேன்!" என்று கருதி, அப்படையை எடுத்து அருச்சித்து விடுதலும், சிங்கமுகன் தன் கையிலிருந்த அரன்படையை விதிமுறை அருச்சித்து விட, அவ்விரு படையும் எதிர்த்துப் போர் புரிந்து, வெற்றி தோல்வியின்றித் தம்மை விட்டவர் பக்கல் மீண்டன.

அது கண்ட வீரபாகு தேவன், "இனி நான் இவனைக் கொல்லுமாற்றல் உடையேனல்லேன்! சேயின் வேற்படை ஒன்றுமே இவனைச் சங்கரிக்கும். ஆயினும், அவுணப் படையை முடித்து இவனது ஆற்றலை அழிப்பேன்!" என்று கூறி, பதினன்கு கணைகளைத் தூண்டி, சிங்கமுகன் தேர்ப்பாகன் சிரத்தை அறுத்துத் தள்ளினன்.

பின்னர் அவன் ஏறியிருந்த தேரையும் அழிக்க, அவன் பூமியில் நின்றனன். பூதர்கள் நெருங்கிப் போர் புரியத் தொடங்கினர்கள். அவர்களை நோக்கிய சிங்கமுகன், மற்றொரு சேமத் தேரிலேறி, ஆயிரம் விற்களைத் தன் ஆயிரங் கைகளில் எடுத்து, விரைந்து வளைத்து, நாணொலி காட்டி, கணக்கிறந்த கடல்கள் விண்மீது எழுந்து விடாது புனலினைச் சொரிந்தாற்போன்று அம்பு மாரியைச் சொரிதலும், அவனைச் சூழ்ந்து அமர் புரிந்த பூதர் அனைவரும் உயிர் நீங்கினர். அக்களப் பரப்புக் களேபரக் குவியலாயிற்று. அதுபொழுது வீரபாகு தேவன் தன் வில்லில் அளவிறந்த கணைகளைப் பூட்டி விட்டு, அப்பாதகன் விட்ட கணைகளனைத்தையும், கணக்கிறந்த பிரமர்களால் சிருட்டிக்கப்பட்ட உயிர்களை இறுதிக் காலத்துச் சிவபெருமான் ஒருவனே துடைக்குமாறு போல, அறுத்து நின்றான்.

சிங்கமுகன் வெகுண்டு, "யான் வில்லெடுத்த நின் தோளையும், சொல்லெடுத்த நின் நாவையும், சிரத்தையும் இன்னே அறுத்துத் திரண்ட கைகளையுடைய நின்னை முடித்துக் கரண்ட

முண்ணுமாறு ஆக்குவன்!" என்று கனன்று, அளவு கடந்த அம்புகளைத் தாண்டி வீரபாகுவை வருத்த, வீரன் ஒரே காலத்தில் அவன் கரங்களில் பிடித்த ஆயிரம் விற்களையும் துணிபடுத்தினன். சிங்கமுகன் வெள்கி, "இனி இவனை மாயத்தால் வெல்வதே கருமம்," என்று துணிந்து, தன்னைப் பெற்ற சுரசை என்னும் இயற்பெயரினையுடைய மாயை ஈந்த மாயா பாசமென்னும் படையினை எடுத்து, "உயிரினைப் பொருட்படுத்தாது என்னுடன் போர் புரியும் பகைவரை ஒரு சேரக்கட்டி அவருயிரை உண்டு, அருக்கன் உதித்தெழுகின்ற உதயவெற்பில் இட்டு, அகலாது அங்குறைவாய்," என்று கூறி அதனை எறிந்தான்.

கடலேழும் புரண்டு வரும் ஊழியையொத்துத் திசையனைத்தையும் இருளில் படுத்தி எதிர்த்து வரும் அப்பாசத்தினைக் கண்ட வீரபாகு தேவன், "ஈதென்ன கடற்பெருக்கோ! அன்றிப் பரவிய இருளோ! இங்குள்ளார்களை இறுகக் கட்டி ஈர்க்கும் நாணோ! யாவதாயினும் ஆகுக! இதனை விரைவில் அழிப்பேன்!" என்று அதற்கு மாறாகிய படையினை எடுப்பதன் முன், அது விரைந்து சென்று, பூதப்படைஞரையும், வில் வீரராகிய எண்மரையும், ஏனையரையும், வீரபாகுவையும் அகப்படுத்திக் கட்டி அவரது அறிவை அழித்து விண்ணூறாக எடுத்துச் சென்று, அளக்கரைக் கடந்து அரி துயிலமரும் அளக்கரிற்கிடந்த உதயமால் வரையில் வைத்து, அகலாது அங்ஙனே இருந்தது.

பெரிய பூதர்களும், வீரர்களும், வீரபாகுவும் தனது பாசத்தால் கட்டுண்டு விளிந்தனர் என்று அவன் மகிழ்ச்சியோடு ஆரவாரித்து, "இன்னும் அச்சிறுவனாகிய ஆறுமுகன் எவ்வழியுள்ளான்? அவனையும் வென்று போரினை முடிப்பேன்," என்றனன்.

தூதுவன் ஒருவன் நெருங்கிச் சிங்கமுகனைப் பார்த்து, "அவ்வறுமுகன் ஆயிரவெள்ளம் பூதசேனையுடன் பாசறையிலிருக்கின்றான்," எனலும், சிங்கமுகாசுரன், பாகனை நோக்கி, "தேரினை அவ்வுழித் தூண்டுவாய்," என்ன, அவ்வாறே அவன் நடத்தினன்.

அதனைக்கண்ட வாயுதேவன், அறுமுகப் பெருமானிடஞ் சென்று பணிந்து நின்று, "அண்ணலே, நம் பூதசேனையையும்,

வீரர்களோடு சேர்ந்த வீரபாகுவையும் ஒருங்கே பாசத்தாற் பிணித்து மயக்கிச் சிங்கமுகன் உதயவெற்பில் இட்டிருக்கிறான்; மேலும், படையோடு போர் புரிதற்கு ஈண்டுமெய்துகின்றான்,'' என்றனன்.

அதனைக் கேட்ட முருகப் பெருமான், நகை செய்து, அரியணையிழிந்து, மணிகுயிற்றிய பாதுகையில் திருவடியமைத்துக் கழல்களார்ப்பப் புறங்கடைப்போந்து, காலினை நோக்கி, "தருதி நம் தேரினை,'' என்றான்.

வாயு தேவன், இறைவன் அன்றருளிய தேரினையழைத்துத் தாறு சேர்ந்த முளவு கோலுங் கயிறுந் தாங்கி நடாத்தியுய்ப்ப, அதனிடை இமையவர் ஆர்ப்ப முருகப்பெருமான் ஏறியருளினான். இந்திரன் கவரி இரட்டவும், இமையவர் ஆலவட்டம் வீசவும், தபனசந்திரர்கள் தண்ணிழற்குடைகள் தாங்கவும், அந்தகன் உடைவாள் பற்றவும், குபேரன் அடைப்பை கொள்ளவும், கடலரசன் படிகம் ஏந்தவும் இரதத்தில் எழுந்தருளிய முருகப் பெருமானைக்கண்ட பூதர் ஆயிரவெள்ளத்தினரும் ஆர்கலி நாண ஆர்த்து, காயெரியினைக்காலுஞ் சூலம் கணிச்சி முதலிய படையின் குழுவைத் தாங்கி, விரைந்து சூழ்ந்தனர்.

பறைகளடித்துச் சங்கம் ஆர்த்து ஐயன் சீர்த்தியைப் படித்துக் கவிகை பிடித்து வீரம் பேசி, "மூவர்க்கு முதல்வன் வந்தான்! முக்கணன் குமரன் வந்தான்! பகைவர்க்குச் சிங்கம் வந்தான்! வேற்படை வீரன் வந்தான்! எவர்க்குமெட்டாதான் வந்தான்! தேவர்கள் தேவன் வந்தான்!'' என்று சின்னங்களை ஊதிப் பூதர் செறியத் தேவர் வாழ்த்தெடுப்பப் பாசறை நீங்கிக் கேசரி முகத்தன் பகைவனும் சமர்க்களம் எய்தினான்.

அப்பொழுது சிங்கமுகன் படைஞரும் பூதப் படைஞரும் நெருங்கிச் சமர் புரிய, இரு திறப்படைகளிலும் எண்ணிறந்தவர் மாண்டனர். அது பொழுது சிங்கமுகன் வெகுண்டு, வானை முட்டிய பேருருவெடுத்துப் பூதரை வாரி வாரி வாய் மடுத்து, அகட்டைத் தூர்த்துப் பூதரையொழித்தான்.

அச்செய்தியைக் கேட்ட தூதுவர் விரைந்து சென்று சூரனுக்குரைப்ப, சூரன், ஆற்றாப் பெருமகிழ்வடைந்து, தூத

ருக்கு உவப்பன செய்து, உமையொருவனை நோக்கித் தன் தானையை இளவலுக்குத் துணையாகச் செல்லப் பறையறைவித்தான். பின்னர் அவன் தன் மாளிகையின் நடுவண் அமைந்த சிகரியின்மீது ஏறி, இளையவன் கொண்ட பேருருவத்தையும், பூதர் ஒழிந்தமையையும், அறுமுகன் தனித்து நிற்றலையுங் கண்டு, பெருமிதமும் விம்மிதமும் அடைந்து நின்றான்.

அவன் இவ்வாறிருக்க, இதற்கு முன்னரே பாரிடத் தொகையை அசுரன் வாரி நூங்கிய பரிசனைத்தையும் கண்ணுதல் தந்த கந்தவேள் நோக்கி, அமர் புரி ஆடலைத் திருவுளத்தமைத்துத் தன் வில்லை வளைத்து நாணொசையை எழுப்ப, அண்டங்கள் கடல்கள் ஆகிய அனைத்தும் நிலை கலங்கின. சூழ்ந்து நின்ற அவுணப்படை அவ்வோசையால் நடுங்கிப் படைகளைச் சிந்திக் கீழே விழுந்து கவிழ்ந்து கிடந்தது.

அப்பேரொலியால் நிகழ்ந்தவற்றைக் கண்ட சிங்கமுகன் விம்மிதங்கொண்டு, அறுமுகன் எதிரே சென்று நின்று, "சிவன் தந்த திருக்குமரா, யாங்கள் எங்கள் பகைவராகிய தேவரை வலியடக்கிச் சிறைப்படுத்தினேம். அரசர் முறைமை அஃதாம். அக்குழுவினருள் நீயொருவனல்லை. வேறொரு பகையுமெமக்கில்லை. அவ்வாறிருக்க, எம்மொடு நீ போருக்கெழுந்தது என்னை?" என வினவினன்

அவன் மொழி கேட்ட வள்ளல், "சிங்கமுகனே, எளியனை வலியன் நலிந்தால், அவ்வலியனை முறைப்படி தண்டமியற்றுதல் எமது கடன். நீவிர் தேவரைச் சிறை செய்த கொடுமையால், இவ்வழிப் போர் புரிய வந்தனம்," என்று கூறியருளலும், சிங்கமுகன் கேட்டுக் கையொடு கையைப் புடைத்துப் பெருநகை செய்து, வெகுளி மேற்கொண்டு, "இன்றே எமையும் வென்றாய்! இமையவர் சிறையினின்றும் நீங்கினர்! நீயும் நீக்குவாய், நீக்குவாய்! யாங்களும் எளியரே! நின் ஆற்றலும் பெரிதே! உண்மை! உண்மை! இந்திரன் குமரன் இமையவரோடு பட்ட சிறையை நீக்கற்குச் சந்திரமௌலி ஐயனுமாகாதெனின், மைந்த், நீ ஒருவனோ அவ்வாற்றலுடையாய்? தாரகனைப்போல என்னையும் நினையாதே. நினது வேற்படையாற்றலையும் அறிந்துள்ளேன்! விரைவில் போர் தருவாய்!" என்று புகன்றான்.

முருகப்பெருமான் புன்னகை செய்து, ஒரு வயிர வாளியை அவன் மார்பகத்து விடுப்ப, அக்கணை ஊடுருவிச் சென்று, மார்பிலும் முதுகிலும் புழையாக்க, அப்புழையால் உள்ளிருந்த பூதர் வெளி வரலாயினர். பின்னும் அவுணன் தன் கரத்தால் அப்புழையை மூடிக்கொண்டு, ஒரு தண்டினை ஐயன்மேல் விடுப்ப, ஐயன் அத்தண்டினைக் கணைகளால் அறுத்து அவுணன் நெற்றியைப் பிளத்தலும், அவன் அயர்வசமாய் நிற்கக் கை நெகிழ்ந்து புழையால் நின்ற பூதர் வெளி வந்து, அறுமுகப் பெருமானைச் சூழ்ந்தனர்.

சண்முகப் பெருமான் ஓர் அம்பினைச் செலுத்தி, உதயகிரியிலிருந்த வீரபாகு முதலிய வீரரை மீட்க, அவ்வீரர் அனைவரும் ஒருங்கு வந்து, அறுமுகத்தமலன் அடியினை வணங்கி நின்றனர். அப்பொழுது நாணொலியால் மயங்கி விழுந்த சிங்கமுகனுடைய படைஞர், அறுமுகன் அருளினால் எழுந்து அப்பெருமானைச் சூழ்ந்து அமர் புரிதலும், சிவகுமாரன் அவர்களைப்படுத்து, வெறுங்களமாக்கினான். அப்பொழுது சிங்கமுகன், தனது பெரிய மாய உடல் முருகன் கணைகளால் நீங்கி நிற்றலைக்கண்டு, படைஞரைக் காணாது கவன்று, ஆயிரம் வில்லை வளைத்துப் பெரும்போர் இயற்ற, அதனைப் பெருமான் ஏற்று அவனை வருத்தி வருங்கால், ஒரு தண்டினைத் தாங்கி நெருங்கி வந்தனன். அத்தண்டோடு சேர்ந்த கரத்தினைப் பெருமான் துணிக்க, மறு படியும் அக்கரம் உண்டாகித் தண்டினை எறிய, ஐயன் அதனைக் கணைகளால் அறுத்துத் தள்ள, சிங்கமுகன் நமனது பாசத்தை வீச, அதனைத் தீக்கணைகளால் பெருமான் சாம்பராக்கினான்.

இறுதியாகச் சிங்கமுகன், "இச்சிறுவனை என் இரண்டாயிரம் கைகளாலும் பிடித்தலைப்பேன்!" என்று பற்றச் செல்லுதலும், சண்முகன் கணைகளைச் செலுத்தி அவன் கைத்தலமனைத்தையும் துணித்தான். பின்னரும், அவன் கரதலங்கள் பண்டையிற்றோன்ற, ஐயன் மீண்டும் அவனுடைய சிரங்களையும், மொய்ம்பனைத்தையும் அறுத்தான். மீண்டும் அவை அவ்வண்ணமே முளைக்க, அச்சிங்கமுகன் களித்து, "என் வரத்தின் சீரும் அழியாத் தன்மையுமாயவற்றைச் சிறிதும் உணராது,

இங்கு வந்து போரியற்றி இளைத்தனை! இக்களம் நினதுயிரைத் தந்தேன்! மீண்டேகுவாய்!" என்றான்.

அவ்வுரை கேட்ட அமலன், "நினது வாழ்நாள் இறுதி உற்றது! கூற்றுவன் நின் புறம் நின்றான்! இனிச் சிறிது போழ்தில் நின்னை முடிக்கின்றேன்!" என்று கூறலும், சிங்கமுகன் வெகுண்டு பல மலைகளைப் பறித்து வீசினான். சண்முகப் பெருமான், அருள் விளையாடலைக் கருதி அவன் சிரங்களையும் கரங்களையும் நூற்றெட்டுத் தடவை அறுத்தும், அவை மீண்டும் முளைக்கத் தொடங்கின. அதனைக்கண்ட அறுமுகப் பெருமான், பிரமாதி தேவர் யாவரும் நடுங்கும் வண்ணம் உரப்பி, உங்காரத் தொனி செய்தலும், அச்சிரங்களும் கரங்களும் அஞ்சி, ஒரு தலை இரு கரம் நிற்க, ஏனைய சிரங்களும் கரங்களும், ஆமை ஓட்டுறுப்பும் உள் புகுமாறு போல, உள்ளடங்கின.

ஒரு சிரமும் இரு கரமும் கொண்டு நின்ற சிங்கமுகன், மீண்டும், "என்னாற்றலைத் தேவர் உணர்குவர்! யான் சிறிது மிளையேன்!" என்று ஆர்த்து, ஒரு மலையைப் பறித்து அண்ணல்மேல் எறிய, அதனையும் முருகன் துணித்து நின்றான். பிறகு சிங்கமுகன், ஒரு தண்டினை ஏந்திச் சென்று முருகன் மேலெறிதலும், தமிழிற்குத் தனித்தலைவனாகிய முருகப் பெருமான், தனது திருக்கரத்திலிருந்த குலிசத்தினைப் பார்த்து, "வஞ்சன் உயிரையுண்டு வல்லையில் மீளுவாய்," என்று விட, அக்குலிசம், சிங்கமுகன் அகன்ற மார்பைக் கிழித்து, உயிரினை உண்டு, புறம் போந்து, வான் புனல் படிந்து சென்று, அமலன் மைந்தன் திருக்கரத்தமர்ந்தது.

சூரனுக்கிளையவன் துடித்து வீழ்ந்திறந்ததை விண்ணவர் கண்டு, அண்ணலை நண்ணி, அவனடி பணிந்து, அருள் கொடு நிற்ப, அறுமுகத்தையன், அக்களத்தினை நீங்கிப் பாசறைப்புக்கு அமரர் போற்ற அரியணை அமர்ந்தான். இஃதிவ்வாறிருக்க, முருகனோடு எதிர்த்து மாண்டு கிடக்கும் சிங்கமுகனைக் கண்ட ஒற்றர், மகேந்திர நகருக்குள் விரைந்தோடி, சிகரியிலிருந்து இளையவன் போரினைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், அவன் கீழே விழுந்ததைக் கண்டு, 'மயங்கினனோ, இறந்தானோ!' என்று ஐயுற்றிருந்த சூரன் அடிகளில் புலம்பி விழுந்து இயம்பினர்கள்.

தம்பியின் இறப்பைக் கேட்ட சூரன், அச்சிகரியினின்றுங் கீழே விழுந்து சிங்கமுகனைக் குறித்துப் பலவாறாகப் புலம்பிக் கொண்டிருந்தான். அவ்வோசையினைக் கேட்ட அமரர் உவப்படைந்தனர்.

8. சூரபன்மன் வதைப் படலம்

புலம்பலுற்ற சூரன் ஒருவாறு தெளிந்து எழுந்து, அரியணை அமர்ந்து, வெகுளியையுடையனாய்த் தன்னுழையரை விளித்து, "அண்டந்தோறும் அமைந்துள்ள நம் அவுணப்படைகளைத் தருதிர்," என்று மொழிந்து, இல்லினுள்ளேகி நீராடி, ஆடையுடுத்து, நீறணிந்து, அறுசுவை உண்டி அயின்று, கலவை அணிந்து, கலன்களைப் பூண்டு, போர்க்கோலங் கொண்டு, அரன் படை ஏனையர் படையாகிய யாவையும் ஆயிரங்கோடிச் சேமத் தேர்களிலிட்டு, அத்தேர்களையும் சிங்க வாகனத்தையும் இந்திர ஞாலத் தேரினையும் பரிஜனங்களுடன் கொண்டு வருமாறு பணித்து, அருகில் நின்ற பாகரை நோக்கி, "சிறப்போங்கப் பண்ணிய தேர் ஒன்றனைக் கொண்டு வருதிர்," என்ன, அவர் அவ்வண்ணமே சென்று, சூரன் யாகத்தினின்று உண்டாகிய காலத்து உண்டாயதும், ஆற்றலால் இந்திர ஞாலத்தேரினை யொத்ததும், அளவற்ற ஆயுதங்களையுடையதுமாகிய அவ்விரதத்தினைச் செலுத்திக்கொணர்ந்தனர். சூரபன்மன், அவுணர்கள் வெற்றியுண்டாகவென்று கூறி மலர் மழை பொழிய அதன் மீது விரைவில் ஏறினன். வலவர்கள் அச்சூரனாணையால் அத்தேரினை நடாத்திச் சென்று, பல்லாயிர வீதிகளின்கண் அமைந்த சிகரியின் வாயிலைக் கடந்து, ஞெள்ளல் பல இகந்து, வண்ண மாமணிச் சிகரியமைந்த முதற்கடையிற் புகுந்தார்கள். அவ்வமயத்து அண்ட வாயில்தோறும் நெருங்கிப் புகுந்து வந்த அவுணப் படைஞர் கடல் போலச் சூழ்ந்து ஈண்டிச் செல்ல, பகையை அழிக்கும் சூரன் செம்பொற்றேரின்மேற்சென்று, முழக்கங்கொண்ட களரியை அடைந்தான். அவனது தூசிப் படை அறுமுகப்பெருமான் அமர்ந்துள்ள பாசறையை முற்றியது. அம்முற்றுகையைக் கண்ட தேவர்கள், அறுமாமுகன் சன்னிதி அடைந்து, பணிந்து நின்று, ஆகியவற்றைக்கூற, அவ்வமலன், முறுவல் செய்து காலினை நோக்க, அவன் குறிப்பறிந்து

முளவுகோல் கயிறு பற்றிப் புரவி பூண்ட மனவேகத் தேரினைக் கொண்டுய்ப்ப, அமலன் அரியணையிழிந்து வச்சிரமுதல் வேல் இறுதியாயுள்ள பதினொரு படையுந் தாங்கிப் புரவி பூண்ட அத் தேரிற்பொள்ளென ஏறினன். அது பொழுது வீரபாகுவை முதலிட்ட வீரர், ஐயனைப் பரவிப் பாங்கரிற்போந்தனர். ஈராயிர வெள்ளத்தர், மராமரம், பிறங்கல், பல படைகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு பராவிப் புடை சூழ்ந்தனர். விரிஞ்சனை முதலிட்டார் விராவி நின்று, பனிமலர் மாரியைத் தூர்த்தனர். அப்பொழுது புவிமுழுவதும் நெருங்கிநின்ற அவுணப் படையின்மீது விண்ணூருகக்கொண்டு, வேல் முருகன் சென்றருளினன்.

அவ்வண்ணம் நிகழுங்காலை, பூதரனைவரும் அவ்வவுணப் படையினைக் கண்டு கலக்கமுற்று, "இப்படையை நம்மாலும், நந்தலைவராலும், இலக்கத்தெண்மராய வீரர்களாலும், வீர மொய்ம்பனாலும் வெல்லுதல் இயலுமோ! நம் இறைவனாகிய அறுமுகனொருவனே அழிக்க வல்லான்," என்று கவன்று, "இனி நாம் தப்புவதற்கில்லை. ஆகவே, அமர் புரிந்து மாளுவோம்!" என்று துணிந்து, அப்படையை எதிர்த்து அதன் வலிக்காற்றாது அழிவெய்தினர். அவர்தந் தலைவரும், இலக்கத் தவரோடு சேர்ந்த எண்மரும் அவ்வாறே எதிர்த்துப் பொருது ஈடழிந்தனர். வீரபாகு தேவன், பல கடல்களை ஒரு தனிக் களிறு கலக்குமாறு அவ்வவுணப் படைகளை உட்புகுந்து கலக்கியும், அப்படை முடிவெய்தாமையால் அழுங்கி, ஏகநாயகனாகிய ஏந்தலிடத்துச் சென்றனன். அவ்வண்ணம் நிகழ்ந்த காலத்து அவுணப் படைஞர், "பூதரும், அவர் தலைவரும், வீரருமாகிய அனைவரும் அழிந்து சிதறினர். இனிப் பொருபவர் ஒருவருமில்லை. பாலனொருவனோ ஈங்கு எய்துவன்!" என்று ஆர்த்துத் தண்டு, நேமி, குலிசம் முதலிய படைகளைச் சொரிந்து நெருங்கி, அண்மினர்.

அப்படையின் வெற்றியும், பூதர் அழிந்தமையும், வீரர் இரிந்தமையும், மொய்ம்பன் மீண்டமையுமாகிய அனைத்தையுங் கண்டருளிய கண்ணுதற்புதல்வன், சற்றே நகைத்து, வில்லினை வளைத்து, நாணினை ஒலித்து, அவ்வொலியால் அண்டங்களையும் அவுணப் படைகளையும் நடுங்கச் செய்து, கணை மழை சொரிந்து,

அசுரக் குழுவினை அங்கஞ்சிதற அறுத்துப் பிணக்குவியலாக்கிப் பறந்தலையைக் குருதிக் கடலாக்கி நின்றான்.

அங்கண் அலக்கணுற்றிருந்த பூதரும், வீரரும், அறுமுகனை அணுகி ஆர்த்துப் போற்றியிருந்தனர். வள்ளல் சரத்தால் வான் முகட்டின்காறும் நிமிர்ந்த அவுணப்படை தொலைவெய்தலும், புவியிடம் வெற்றிடையாயது. அப்பொழுது அண்டப் பித்திகைக்கப்புறத்து வெற்றிடையின்றி நெருக்கத்தால் நின்ற அவுணப்படை செல்லுதற்கு இடமுண்டென்னுமுவப்பினால், அண்டகடாகத்தின் வாயில் வழியால், தேர், கரி, பரியொடமைந்த எண்ணிறந்த சேனை சென்று சூரனாகிய மன்னனைச் சூழ்ந்து, ஆர்ப்பெடுத்தது. வீரமிக்க அப்படையில் தன்றிய வீரர்கள் தம் படை அழிந்து கிடப்பதைப் பார்த்து, "இச்சிறுவனே கொன்றனன்! இவனது ஆற்றலை இப்பொழுதே அழிப்பேம்! மன்னனுக்குப் போர் தருகின்றிலம்!" என்று சீறி, நெருங்கிப் போரினைத் தொடங்கினார்கள்.

அப்பகைஞர் போரினைக்கண்டு அமரர் உளைந்தனர்; கூளிகள் உட்கிக் குலைந்தன; வீரர் சலித்தனர். எண்டோளன் திருக்குமரன், சாரதியாகிய காலினை நோக்கி, "கை, அணி, நெற்றி, கூழைபாகிக் கொடியவர் படைகள் நிற்புழியெல்லாம் நமது தேரை விரைந்து விடக்கடவை," என்றருளியவுடன் அவ்வாயு தேவன், பகைவர் கூடியுள்ள இடந்தோறும் பார்த்துப் பரிகளைத் தூண்டிவிட்டனன். மண்ணினும், மாதிரத்தினும், விண்ணிடையும், வேலையின்மீதும் விரைந்து திரிந்து வருதலால், திருமால் முதலிய தேவர்கள் மனத்திற்குமெட்டாத எம்பிரானது தேர், அவ்வறுமுகன் பகைவர்மீது மின்னெனும்படி வீசிய சரமாரியும் பிற்படச் செல்லுவதாயிற்று. அஃது அன்னதாயின், அதனது கடுப்பினைக் கூற வல்லார் யாவர்! வீட்டினுஞ் சிறந்த குமாரப்பெருமானது விற்பிடித்த கரத்தினையும், விரைவிற்றாண்டுஞ் சரத்தினையும், தடந்தேரினையும், அதனை நடாத்தும் வாயுவின் வன்மையையும் பார்த்துப் புடையினுள்ளார் புகழ்ந்தனர்.

அப்பொழுது முருகப்பெருமான், அவுணப் படைகளின் மீது பல கடுங்கணைகளைத் தொடுத்து விட்டான். அண்டங்

தோறுநின்று அவற்றின் வாயிலால் வந்தீண்டிய நால்வகைப் படையின் திரட்சியும் அழிந்து, குருதிக்கடலும், பிணப்பிறங் கலுமாகிப் புவியிடமின்றி இருக்க, மேலும் மேலும் அண்ட வாயில்தோறும் அளவில்லாத அவுணப் படைகள் சென்று செறிவதை அறுத்துப் பின்னரும் படைகளெய்தும் என் பதைத் தெரிந்து, அவ்வண்ட வாயில்களை அம்பின் மாரியால் அடைத்து நின்றான். விண்ணை முட்டிக் குவிந்து கிடக்குங் களேபரத் தொகுதியைக் கண்ட குகன், தன் பன்னிரு கண் களையும் ஒளி மிகுந்த வடவைக்கனல் போலாக்கி, அக்கணத் தினில் உற்று நோக்கினன். அப்பிண மலைகள் எரிந்து துண்டு களாயின. இரத்தக் கடல் வறந்தது. மூவுலகும் முன்போல அமைந்தன. திருமால், பிரமன் முதலிய தேவர்கள் சீரினை எடுத்துக் கூறி ஏத்தி நின்றார்கள்.

இத்திறமனைத்தையுங் கண்டு நின்ற சூரபன்மன், "விண் ணளவும் நெருங்கி வந்த எனது சேனையை அழித்த பகைவ னைத் தேவரோடு படுப்பன்!" என்று மொழிந்து, காற்றினுங் கடுமையாய் நெருங்கி வருதலும், முருகப் பெருமான் அவனது தேரின் எதிரில் தனது தேரை நிறுத்தும்படி பாகனுக்கு ஆணை யிட்டருளினன். தேர் நெருங்கிய காலை அறுமுகன் தோற்றத் தையும் பக்கமமைந்த பன்னிரு கரங்களையும், பெரிய ஆயுதப் பொலிவையும், வீரத்தையும், வன்மையையும் நோக்கி, சூரபன் மன், "மதியணிந்த வள்ளல் ஈந்த வரத்தினால் இறந்திடேன்! யான் என்றும் இத்திறமே இருப்பன்! மறந்தும் என்னொடு பொருகிலர் தேவர். மலைந்து இறந்துளார் பலர். அதனை நீ உணர்ந்திலை. என் பணி புரிந்து இரிந்து சென்ற தேவர் மொழியினைக் கேட்டு என்னைப் பொர நினைந்துற்றாய்; என் படை முழுதும் அழித்தாய். ஆகலான், நின்னை யான் பால னென்று விடுவதில்லை. முதுகு காட்டினும் விரைவிற் படுப் பன்," என்றனன்.

அறுமுகன், "கயவனே, நீ வம்புரைத்தலாற் பய னென்னை? என் கணைகள் உனக்கு மாற்றங் கூறும்!" என்ற லும், சூரன் தன் பெரிய வில்லினை வளைத்துச் சரங்கள் தொடுக்க, பூதர்கள் சூழ்ந்து படைகளைத் தூவி, அச்சூரன்

விட்ட அம்புகளால் அழிந்துங் கலங்கியும் வேற்றுருக்கொண்டுந் தொலைவெய்தினர்கள்.

இலக்கத்தெண்மர் கணை மழை சொரிந்து நின்று சூரனால் புண்பட்டு உடைந்தனர். வீரபாகு தேவன் நெருங்கி அவன் வில்லினை வாளால் துணித்தலும், சூரன், வீரமொய்ம்பனை மார்பில் புடைத்துச் சோரியாறொழுக எடுத்தெறிந்தனன். அவ்விளையான் அறுமுகப் பண்ணவன் மாட்டணுகி நின்றான். சூரபன்மன் வலியதொரு வில்லினைப் பின்னர் எடுத்து வளைத்துச் சரங்களைத் திசையனைத்தையும் விழுங்குமாறு தூண்ட, அக்கணைகளைப் பெருமான் தன் அஸ்திரங்களால் அறுத்தான். பின்னர்ச் சூரன் அறுமுகன் விடுங் கணைகளை மாறுகிய கணைகளால் அறுத்து, மேலுங் கணைகளைத் தூண்டினான். இவ்வாறு மண்ணும், விண்ணும், மாதிரமும் நடுங்க அவ்விருவரும் விட்ட கணைகள் தம்முள் மாறுகி அழிவெய்தின. வெற்றியும் தோல்வியுமின்றிச் சமமாக நெடிது நேரம் அமர் நிகழ்வுழித் திரிபுரத்தையெரித்தான் குமரன் தேரின்மீதுள்ள கொடியைச் சூரபன்மன் கணைகளால் அறுத்து ஆரவாரித்துச் சங்கத்தொனி செய்தவனாகி ஒரு கணப்பொழுதுந் தாழ்த்தாமல் கணை மழை விடாது சொரிந்தான்.

அறுமுகப் பெருமான் அக்கணை மழையை அறுத்து, அவன் தேரிலிருந்த கொடியை ஏழு கணைகளால் அறுத்துக் கடலிடைத் தள்ளினான். அசுராதிபன் வெற்றிக்கொடியைக் கடலிலிட்டதைக் கண்ட பூத சேனைத் தலைவனாகிய பானுகம்பன் என்பவன், குதித்து ஆடித் தனது ஆயிர வாய்களிலும் ஆயிரஞ் சங்கங்களை வைத்துத் தேவரும் ஏனைய யாவரும் மகிழுமாறு ஊதினான். அவ்வெற்றியின் விசேடத்தால் திருமாலுந் தனது சங்கத்தையெடுத்து ஊதினான். நின்ற தேவர்கள், "சண்முகப் பெருமான் தேரின்மீது கேதனமின்றாயது; நீ சென்று கொடியாயிருப்பாய்," என்று கூற, அக்கினி தேவன் அவ்வண்ணமே சென்று அறுமுகப் பெருமான் தேர்மீதிருந்து அண்டம் வெடி படுமாறு கூவினான். சங்கத்தோடு பானுகம்பன் ஆர்த்தலும், திருமால் ஆர்த்தனன். பிரமனும், திங்களும், செங்கதிரும், மறலியும், மாருதத்து இறைவனும்,

கடற்கிறைவனும், செல்வக் குபேரனும் ஆகிய இன்னோரோடு மற்றைத் தேவரும் ஆரவாரித்தனர்.

இவர்கள் ஆர்த்த ஒலி அண்டத்தை முட்டி, சிறிய நோக்கத்தினையுடைய சூரன் செவிகளில் நுழைதலும், சூரன் விடத்தினை நுகர்வானைப் போன்று வெகுண்டு, அமரரை நோக்கி, "என்னெதிரில் நிற்பதற்காற்றாது அஞ்சியோடிக் கழுகுகளைப் போன்று காட்டில் கரந்து திரிந்த தேவர்கள், இவ்வறுமுகன் ஆற்றலைக் கருதி போலும், என் முன் நின்று ஆரவாரித்தனர்! இது நன்று நன்று! இத்தேவர்களின் நிலையழித்து, பின்னர் இவ்விளையானை எதிர்ப்பன்!" என்று கூறிப் பாகனைத் தேவர்களிடத்துத் தன் தேரினை விரைவில் செலுத்தச் சொன்னான். அவன் அங்ஙனமே தேவர் குழுமிய இடத்துத் தேரை உய்த்து, அழிச் சூரன், ஆயிரம் கோடி அம்புகளை ஒவ்வொரு தொடையிற்செலுத்த, அத்தேவர் கலங்கி இரிந்து, நிலை குலைந்து, திக்கு தோறும் ஓட்டமெடுத்தனர். அன்னார் துன்பினைக்கண்ட அறுமுகன், அங்கு நின்றே தன் கணைகளைச் செலுத்தி, அப்பாதகன் கணைகளை அறுத்துப் பின் நெருங்கி நின்று தேவர்களை, 'அஞ்சன்மின்!' என்று கரமமைத்தலும், அவர் திகந்தங்களில் மகிழ்ந்து நின்றனர்.

சூரன், "பிரமன் முதலியவர் பயந்தோட, இச்சிறுவனோ என்முன் நிற்பவன்!" என்று கனன்று, தன் வில்லினாற் கணை மழை சொரிந்தான்.

முருகப்பெருமான் அவ்வாறே அம்பு மாரி தூவி அவைகளை அறுத்தான். இவ்வண்ணம் இருவரும் ஏறிய தேர்கள் சுழன்று வருதலால், பாருலகதிர்ந்தது. கடல்கள் கலங்கின. மால் வரைகள் பிதிர்ந்தன. வான் முகடு பிளந்தது. தாரகைகள் உதிர்ந்தன. புயல்கள் சிதறின.

அத்தேரிரண்டும் மூதண்டப் பரப்பெங்கும் சாரிகை வருங்கால், சூரன், கடையுகத்தெழும் எழிலிகள் மழை கான்றென்னக் கணைகளைச் சொரிந்து, மழுப்படை அனந்தங்கோடி, கழுப்படை அனந்தங்கோடி, கப்பணமனந்தங்கோடி, எழுப்படை அனந்தங்கோடி இடையிடையே உருமேறு போல உய்த்தனன். ஆற்றலால் அவுணர் கோன் விட்ட அப்படைகள் அனைத்-

தையும், காற்றெனப் படைகள் தூண்டி முறை முறை சிந்தி னன் ஆறுமாமுகன்.

இவ்வாறு நிகழ்வுழி ஆறுமாமுகன், சூரனது ஆற்றலை நோக்கிப் பதினொரு அம்புகளைத் தூண்டி, அவனது சித்திரத் தேரையும் பரித்தொகுதியையுஞ் சிந்தி நீக்க, அவ்வசுரன், வில்லை ஏந்திய கையனாய் விண்ணை விட்டு மண்ணிற் கதுமெனக் குதித்து நின்று, ஒத்த போர் புரியுங்கால், முருகப்பெருமான் சூரன் தோளின்மீது ஓராயிரங் கணைகளைத் தூண்ட, அக்கணை கள், சூழ்கொண்ட வயிரக்கிரியின்மீது பொழியுங் கல்மழை போன்று இற்றுச் சிதறின. அப்பொழுது சூரன், பொங்கி யெழுந்து, ஈராயிரங் கணைகளை முருகப்பெருமான் திருமேனி யில் படுமாறு செலுத்தி ஆர்த்தனன். அக்கணைகள் அறுமுகன் திருமேனியிற்பட்டு வெந்து நுண்பொடியாகி விழுந்தன ; சூரன் வெகுண்டு, பின்னும் பல கணை மாரி தூவ, அவற்றை அமலன் அறுத்து, அவனது சிலையைக் கணைகளால் கண்டித்தலும், அவு ணன் வேறொரு சிலையை ஏந்திக் கோடையில் எழும் மேகம் போல ஆர்த்துப் புவியின் இருந்தவன், இம்மென வெருக் கொண்டு சென்று விண்ணின்மீது தோன்ற, அவன் செய்கை யைக் கண்ட குமரன் விண்ணிடை ஏகி அவனைத் தாக்க, சூரன் ஒரு கணப்பொழுது எதிர்த்து நின்று பின்னர் முருகனோடு பொருமாறு உன்னிக் கூறுதற்கரிய பலவகை மாயமியற்றுவா னயினன்.

விண்ணில் நின்ற சூரன், மீண்டும் மண்ணில் செல்ல, முரு கன் அவ்விடம் எய்தி எதிர்த்தலும், தனது உருவம் மாற்றித் தூய நீர்க்கடலிற்சென்று நின்றான். அவ்வுழி முருகன் சென்று, அமரியற்றிய காலத்து, சூரன் மாயையால் மறைந்து, மாதிரத் தின் முடிவில் நிற்க, விரைவில் அவ்விடத்துச் சென்று அறு முகன் போர் புரிய, சூரன் பாதலத்தில் உற்றான். பன்னிரு புயத்தவன் பாதலத்திலுஞ் சென்று மலைய, வஞ்சன் தன்னுரு மாறிப் பொன் மலைச் சிகரமெய்தினன். முக்கணன் குமரன் முனிந்து அவண் ஏகலும், அக்கணம் நீங்கிச் சூரன் நாரணன் உலகினை நண்ணினன். ஆறுமா முகன் தொடர்ந்தவ்வுழி ஏகி அமர் இயற்ற, அவுணன் அண்டகோளத்தின்மேல் திகழ் வாயில்

செல்ல, அமலன் அங்கண் ஏகி, அன்னோன் ஏறி நின்ற தேரினை அழித்தான். கந்துகம் பூண்ட அவனது கடுந்தேர் அழிதலும், இந்திர ஞாலத்தேரினை நினைந்தான். அந்தப்பொழுதே அத் தேருறுதலும், அவுணன் ஏறிப் பெரும்போர் தந்து நின்று, அண்ட வாயில்கள் அனைத்தும் அறுமுகன் கணைகளால் அடைக்கப்பட்டிருப்பதையும், தன் படைகள் அப்புறத்தில் துன்றி நிற்பதையும் நோக்கி, நன்று நன்றென்று நகைத்து, வில்லிற்பூட்டிய கணைகளைச் செலுத்தி, அந்தக் கபாடமனைத் தையுந் தூள் படுத்திப் படைகளைக் கூவி ஆர்த்தான்.

நால்வகைப் படையும் சென்று, சேவ்வேளிருந்துழிக் குழுமிச் செறிந்து போரியற்றலும், சண்முகப்பெருமான், தனது கண்களில் தீப்பொறி பறக்கப் பார்த்தலும், அப்படை முழுவதும் பட்டுச் சாம்பராயிற்று. அதன் மேலும் அப்புறத்து அண்டங்களினின்று வந்து நெருங்குவதைப் பார்த்துத் தனது மூச்சுக் காற்றினால் சுட்டொழித்தான். அவ்வாறு பொடி படுதலும், பின்னும் மற்றைய அண்டங்களினின்று வருவதை அமலன் கண்டு, தனது கரத்திற்கொண்ட கணிச்சி, சூலம், தண்டு, எழு ஆகிய படைகளை நோக்கி, "வெற்றியுடைய படைகளே, நீவிர் விரைந்து சென்று நம்மைச் சூழ்ந்து இவ்வுலகி லுள்ள பகைவர் சேனையையும், இங்கு எய்துதற்கு வழியின்மையால் அண்டந்தோறும் நின்ற அவுணப் படைகளையும் கொன்று வாருங்கள்," என்று அவற்றை விடுத்தனன்.

அவ்வாதி நாயகன் விட்ட படைகள், அனந்தங்கோடி ஜோதி தங்கிய அருக்கர்களும், தீக்கடவுளரும், அரவங்களும் போலத் தோன்றி, இவ்வுலகத்திற்சூழ்ந்து கிடந்த படையை ஓர் இமைப் பொழுதின் முன்னரே கொன்று, ஏனைய அண்டக் குழுக்களினுஞ் சென்று, ஆங்காங்கு எழுந்த சேனையைக் கொன்று உலவின.

சூரபன்மன் அச்செயலனைத்தையுமறிந்து, "இவ்வினையினை இப்பொழுதே முடிக்கின்றேன்!" என்று கூறி, முன்னாளில் சிவபெருமானிடத்துப் பெற்ற ஆழிப் படையை எடுத்து வணங்கித் துதித்துப் பகைவனாகிய சண்முகன்மீது விடுத்தான். அவ்வாழிப்படை யாவரும் நடுங்க விரைந்து சென்று அண்ணலைக்

கிட்டிய காலை, அவன் தனதருமைக் கரத்தினை நீட்டி அதனைப் பற்றுதலும் வீரனாகிய சூரபன்மன் பார்த்து மனந்தளர்ந்து, பெரிதுயிர்த்து நின்று, அளவற்ற மாயா ரூபத்தோடு எதிர்த்துப் போர் புரிந்தான்.

பெருமான் அது நோக்கி, நன்று நன்றென்று உரைத்து நகை செய்து, ஞானப் படையினைச் செலுத்தலும், அம்மாயை நீங்கித் தேருந் தானுமாக நின்ற சூரன் பொருக்கென எழுந்து அண்டவாயிலிற்சென்று அறை கூவுதலும், அறுமுகன் அங்கணுந் தொடர்ந்து செல்ல, அவுணன் அப்புறத்தண்டம் புக்கான். இவ்வண்ணமே ஆயிரத்தெட்டு அண்டம் முற்றவும் செல்ல, அவனைத் தொடர்ந்து கார்த்திகேயன் கடும்போர் புரிகையில் அவன் மீண்டும் இம்பரிலுள்ள மகேந்திர நகரை எய்தி நின்றான். முந்திய தமது நிழலை விடாது தொடர்வார் போன்று கந்தனும் உடன் வந்தெய்தினன்.

அப்பொழுது தனது தானை முற்றும் சண்முகன் முறுவலால் சாம்பராயினமையும், தனது தனிமையும், முருகன் வெற்றியும் ஆகியவற்றைக் கண்ட சூரன், இனித் தான் செய்வதென்னையென்று பயந்து, "என்னுடன் பிறந்தவர், மைந்தர், அமைச்சர் ஆகிய இன்னரொடு அளவிகந்த ஏனையரும் மாண்டனர்! யான் தமியனாயினேன்!" என்றிரக்கங் கொண்டவனாய்த் தன் தாயாகிய மாயையை மனத்தில் நினைத்தான்.

தோன்றல் எண்ணியதையறிந்த மாயை, அக்கணமே அவன் முன் தோன்றி நின்று, "பெருந்திறலுடைய பிள்ளாய், என்னை ஈண்டழைத்ததென்னை?" என்று இரங்கி வினவ, மகன், "அறுமுகன் போரில் துணைவர், மைந்தர் முதலாயினர் இறந்தனர். யான் தமியனாய் நின்றேன். ஆகலான், இறந்த நம் குழுவனைத்தும் உயிர் பெற்றெழும் வகை செய்தருளல் வேண்டும்," என்று வணங்கினன்.

மாயை நகை செய்து, "நீ தனித்த நிலைமை எய்தியும், அமரரைச் சிறை விட நினையாது, அறுமுகனோடு எதிர்த்துப் போர் புரிய எண்ணினாய். உனக்குள்ள செல்வம் வாழ்க்கை ஆகிய அனைத்தையும் நீங்கினை போலும்! பன்னிரு தடந்தோள் கொண்ட வள்ளலைப் பாலனென்று உன்னினை. அன்னவன்

கை வேலினால் ஒல்லையிற்படுவாய். உன்னுயிர் துறக்க நின்றனை. என் மொழியினைக் கேட்பாய்; விதியைக் கடப்பவர் யாவர்? நின் மனம் உவக்குமாறு இறந்தவர் ஆவி பெற்றெழ விரும்பின், பெரும்புறக் கடலின் ஒரு புறமாக அமுத மந்தர கூடம் என்னும் ஒரு மலையுள்ளது. அம்மலையை இவ்விடத்திற்குக் கொண்டு வருகுவையாயின், உன் எண்ணம் கூடும்,'' என்று கூறி ஏகினாள்.

அவள் மொழி கேட்டு மனமகிழ்ந்த சூரன், அம்மலையைக் கொண்டு வருபவர் தன்னிடத்து யாவருள்ளார் என்று ஆராய்ந்து, மாயையும் வன்மையுமுடைய இந்திரஞாலத் தேரி னின்றிழிந்து, முன்னர்த் தான் பெற்ற சிங்கவாகனத்தேறி, அவ் விந்திர ஞாலத்தேரினை நோக்கி, "என் மனத்தினும் விரைந்து சென்று பெரும்புறக் கடலின் ஒரு சார் மேவியுள்ள அமுத மந்தர மலையைக் கீண்டு எடுத்து இவ்வுழிக் கொணர்வாய்,'' என்றான். வரத்தினாற்கிடைத்த வன்மையினையுடைய அத்தேர், ஒரு கணப்பொழுதிற்சென்று, அம்மலையை எடுத்துத் திரும்பி மகேந்திர நகரமடைதலும், அம்மலையின் காற்று வீசிற்று. அதனால், அமரில் முன்னம் முடிந்த அனைவரும் ஆலகாலமெழு வதைப் போல எழுந்து ஆர்த்தனர்.

இலக்கம் வீரரும், எண்மரும், வீரபாகுவும் அதனை நோக்கி, அலக்கணும், அச்சமும், அற்புதமும், கலக்கமும், கடுஞ்சினமுங் கொண்டு, உலக்கனலென்ன உயிர்த்து நின்றனர். வெற்றி கொண்ட வேற்குமரன், விளைவனைத்தையும் நோக்கி, நன்று நன்றென்று கையெறிந்து அழலெழ நகைத்தான். அப்பொழுது சிங்கமுகன் பானுகோபன் முதலியவர் சூரனை நெருங்கி வணங்கி நின்று, "அசுராதிபனே, நீ இவ்விடம் கவலையின்றி நிற்பாய். யாமெலாஞ்சென்று பூதரையும் வீரரையும் முடித்து, அறு முகனை வென்று வந்து நின் அடியிணை வணங்குவோம்,'' என் றனர்.

சூரன், "அவ்வாறே செய்யுங்கள்'' என்று விடையளித்தலும் அன்னார் ஆரவாரித்து ஏகி, அறுமுகனைச் சூழ்ந்து அமர் புரிந் தனர். சண்முகப் பெருமான், அவர் பெருக்கினை நோக்கி, ஆருயிர் அனைத்தையும் இறுதியில் அழிக்கும் சர்வசங்கார

மூர்த்தியின் படையைக் கரத்திற்பிடித்து, மனத்தால் வழி பட்டுச் "சிங்கமுகன் முதலிய அவுணர்களைப் படையொடும் கொன்று வருதி," என்று விட்டருளினன். விடுத்த காலை யில் பாம்புக் கூட்டங்களும், விடமும், இடிக்கூட்டங்களும், உருத்திர உருக்களும், எரியையொத்த கணத்தொகுதியும், அளவற்ற தெய்வப்படைகளுமாகிப் பரந்து, அச்சிவபெரு மான் படை மூதண்டமெங்குந் துன்னிச் சூழ்ந்து ஆர்த் தெழுந்து, முன்னர் உய்ந்தெழுந்த அவுணர்தம் படைத் தொகுதியை முற்றும் முருக்கிப் பகைவன் தமர் யாவரை யும் ஒருங்கே கொன்று, இந்திரஞாலத் தேரின் மிசையுள்ள அமிழ்த மந்தர மலையைத் துகளாக்கிச் சண்முகன் திருக்கரத்து மீண்டு வந்திருந்தது.

கிளைஞரும் படைஞரும் அழிந்தமையால் முன் போலத் தனித்து நின்ற சூரன், பெரிதுங் கவன்று, இந்திரஞாலத்தேரினை நோக்கி, "அறுமுகனைச் சூழ்ந்துள்ள பூதர், அவர் தலைவர், வீரர் ஆகிய அனைவரையும் உனது வன்மையால் அறிவை மயக்கி எடுத்துச் சென்று மூதண்ட முகட்டில் வைத்து அங்ஙனே இருப்பாய்," எனலும், அது சென்று, வீரபாகு முதலிய அனை வரையும் அறிவு மயக்கி எடுத்துச் சென்று, ஏழுலகங்களையும் மற்றுமுள்ள பதங்களையும் கடந்து, அண்ட முகட்டை அடைந்து, அவர்களை அங்கு வைத்துக் காத்திருந்தது.

சூரனது சூழ்ச்சியும் தேரினது வன்மையும் அறிந்த முருகப் பெருமான், சிறி ஓர் அம்பினை வில்லிற்பூட்டி, "நீ நமது வீரபாகுவைச் சேர்ந்த குழுவினரை அண்டகோளகையில் வைத் திருக்கும் இந்திர ஞாலத் தேரை விரைந்து இவண் கொண்டு வருதி," என்று கூறி அருளினன். அது சென்று அண்ட கோளகையில் தங்கியிருந்த வலிய தேரினை வீரனை முதலிட்ட கூட்டத்தோடு கொண்டு சமரபூமியில் எய்தியதும், வீரபாகு தேவன் முதலியவர் அதினின்றுங் குதித்து அமலனை அடி வணங்கினர்.

முருகப் பெருமான், மாயமும் வன்மையுமுடைய அத் தேரினை நோக்கி, "நீ முன்னை வரம் பெற்ற சூரனிடத்துச் செல் லாது இவ்வழியே நிற்றி. ஈண்டவன் இறத்தல் திண்ணம்,"

என்று கூறலும், அவ்விந்திர ஞாலத் தேர் சூரன்புடை செல்லாது அஞ்சி அவ்வழியே நின்றது. சூரபன்மன், வீரர் மீண்டு வந்த தன்மையும், இந்திர ஞாலத் தேர் ஆற்றலிழந்து அடங்கிப் பகைவர்பால் நின்றமையுந் தெரிந்து மனங்கவன்று, வில்லை வளைத்துக் கணை சொரிந்தான். அவற்றை முருகப் பெருமான் தன் கணைகளால் மாற்றலும், சூரன் கணக்கிறந்த அம்புகளைச் செலுத்தி, அறுமுகப் பெருமான் தேரை நடாத்தும் வாயு தேவன் உடலினைத் தொளைத்து, அவனைக் கீழே விழுமாறு செய்தலும், இளையான், அவுணன் பிடித்திருந்த வில்லைக் கணைகளாற்றுணித்துத் தள்ளினன்.

சூரபன்மன் சீற்றங்கொண்டு, முப்புராரி முன்னமீந்த முத்தலைச் சூலத்தை ஏந்திச் சிங்கவாகனத்தை அறுமுகன் அருகிற்செலுத்தி நின்று, அச்சூலத்தினைத் திரித்து விட்டான். அஃது ஆற்றலோடுந் தீப்பொறி கான்று திசையனைத்தும் நடுங்க வருவதைப் பார்த்த முருகப்பெருமான், அதனை அழிக்குமாறு கணைகளைச் செலுத்தலும், அச்சூலம் அவற்றைப் பொடியாக்கி மேல் வருவதைப் பார்த்த அமலன், தன் திருக்கரத்திருந்த வச்சிரப் படையை நோக்கி, "அண்ணல் ஈந்த அச்சூலத்தின் வன்மையைப் போக்கிப் பிடித்திவண் வருதி," என்று விடுத்தலும், அஃதவ்வாறே சென்று, அச்சூலத்தின் முச்சிரத்தையும் வாயினுற்பற்றி ஈர்த்து வந்து, அமலன் திருக்கரத்துய்த்துத் தானும் அமர்ந்தது. பின்னர் முருகப்பெருமான், ஈராயிரங் கணைகளைச் செலுத்தி, சூரன் ஏறியிருந்த வன்மையுடைய சிங்கவாகனத்தை வீட்டினன்.

தேரையும் சிங்கத்தையுமிழந்து நின்ற சூரன், "இனி யானே ஒரு பேருருக்கொண்டு பகைவரை மாய்ப்பன்," என்று, ஒரு சரபப்புள்ளின் வடிவங்கொண்டு, பூதப்படையையும் வீரரையும் மூக்காற் கீறி, சிறகால் அடித்து, விண்ணிலும் வானிலும் வாரிதியின் புறத்திலும் விரைந்து திரிந்து வருங்கால், "புள்ளர்கிய இவனைத் தேரிடை நின்று யாம் பொருதல் பழியாம்," என்று இளையான் மனத்திலுன்னி, அருகிலிருந்த இந்திரன்மேல் திருநோக்கம் வைத்தருளினன். அக்குறிப்பை அறிந்த இந்திரன், மயிலுருவத்துடன் முன் வந்து துதித்து நிற்ற

லும், பெருமான், அம்மயிலினை ஊர்ந்து, விண்ணிற்சென்று, ஊழிக்கனலை அவிக்க எழும் சூறைக்காற்றினையொத்து அசுரனைத் தொடர்ந்து செல்லுகையில், அவ்வெண்காற்புள், மயிலினைத் துண்டத்தாலும் கால்களாலும் ஊறுபடுத்திப் புண் பட்டொழியப் பொருது நின்றது. அதனை அறுமுகன் கணை களைத் தூவி வருத்த, வருந்திய அது ஆங்கவன் வில்லினைத் துண் டத்தால் துணிக்க எண்ணி நெருங்குதலும், செவ்வேள் தன் கரத்திருந்த வாளினல் அதனை இரு துணியாக்கி விட்டினன். அதன் பின்னர் அப்புள் மேலோங்கிய தோற்றத்தால், அருக்கர் வழியை அடைத்தலும், மாருதத்தை மறுத்தலும், கடல்களைத் தூர்த்தலுமாகிய பெரியதொரு பார் உருக்கொண்டு நின்றது.

அதனை நோக்கிய அமலன், ஏழு கணைகளை எடுத்து, "நீவிர் ஏழு கடல்கள் போல ஆர்த்து, இப்பாராகிய பேருருவத்தை அழித்திர்," என்று விடுத்தலும், அக்கணைகள், உகக்கடையில் எழும் பரவை போன்று இரைந்தெழுந்து, அவ்வுருவையழித்து மீளலும், அவுணன், இறுதிக் காலத்தெழும் நீத்தமாகி விண்ணை யும் மண்ணையும் விழுங்கி நின்றான்.

அறுமுகப்பெருமான் நூறு அம்புகளை எடுத்து, "நீவிர் ஊழிக்கனல்களாய் இந்நீர்ப்பெருக்கினை அழிமின்," என்று கூறி விடுத்தலும், அவை அவ்வாறே சென்று நீத்தத்தைப் பருகி மீளலும், சூரன், அவ்வுருவழிதலால் ஊழிக்கனலுருவெடுத்து, முகடு முட்ட ஓங்கி நின்றான். குகப் பெருமான் ஆயிரம் அம்பு களெடுத்து வில்லிற்பூட்டி, "நீங்கள் கடையுகத்து அலைக்குங் காற்றுருக்கொண்டு ஏகி இக்கனலுருவாகிய மாயமனைத்தையும் மாய்த்திர்," என்று விட்டருளலும், அக்கணைகள் அவ்வாறே பிரசண்ட மாருதமாகிச் சுழன்று அக்கனற்பிழம்பையழித்து மீண்டன. பின்னருஞ் சூரன் பெருங்காற்றாகி நிற்றலும், பெரு மான் நூறாயிரம் அம்புகளை எடுத்துப் "பாம்புருக்கொண்டு அப்பகையைச் செற்று வாருங்கள்," என்று விடுத்தலும், அவை அவ்வண்ணமே பெரும்பன்னகங்களாகி அவுணன் வலியை மாற்றி வந்தன.

இன்ன தன்மையால் நான்கு நாள் வரையும் சூரன் விடாது போரினையாற்றிப் பின்னரும் மனத்தில் மாயத்திறத்தை நினைத்

துப் பல உருக்கொண்டு தோன்றினன். முத்தொழில் புரியும் மூவர் உருவங்கள் ஒரு புடை வரவும், மற்றைத் தேவர் போல ஒரு புறம் வரவும், அசுரர் போன்று ஒரு புடை வரவும், இந்திரனைப் போன்று ஒரு புடை வரவும், குறள் போலவுங் கூற்றுப் போலவும் ஒரு புடை வரவும், இன்ன மாயம் அளவில புரிந்து, பேய், புகை, தீ, சுழற்காற்று, ஊழிவெள்ளம், ஆலகால விடம், முகில், அரவு, மலை, தன் உண்மையுரு, கதிர், தனதிறந்த படைகள், திக்கயங்கள், சிங்கவேறு, சிம்புட்பறவை ஆகிய இன்ன பல உருவங்களையுங் கொண்டு வந்து முருகப் பெருமானை வளைத்தும், மீண்டும் இறந்தொழிந்த சிங்கமுகன், தாரகன், பானுகோபன், தருமகோபன், ஏனைய அவுணர் ஆகிய இன்னோரைப் போல மாயையால் நெருங்கியும் வர, பரம கருணாநிதியாகிய முருகப் பெருமான், அவனது மாய விசேடங்களைப் பார்த்து, ஆயிரங்கோடி அம்புகளைத் தனது செவ்விய கரத்திலெடுத்து, வளைத்துள்ள வில்லிற்பூட்டி, "பகைவரை அடுந் தொழில் வல்ல அம்பெனுந் தெய்வங்காள், நீவிர் விரைந்தேகி அப்பகைவன் கொண்டுள்ள மாயா உருவங்களையொத்த உருவங்களெய்தி, அம்மாயம் முழுமையும் அழித்து மீளுதிர்," என்று விட்டருளலும், அவ்வம்புகள், அவ்வுருவம் ஒவ்வொன்றுக்கும் எழுமையுருக்கொண்டு, திசையனைத்தும், வானும் மண்ணும் நெருங்கி, அம்மாயையை அழித்துத் திரும்பி வந்தன.

அக்காலைத் தனித்துச் சினங்கொண்டு செயலற்று நின்ற சூரனைப் பார்த்த தயாநிதியாகிய பெருமான், "புயலிடைத் தோன்றிய மின்னலைப் போல நினது மாய உருவங்களனைத்தும் நம் முன் அறவே மாண்டொழிந்தன; இனி நமது அழியாத பெரு வடிவத்தினைக் காட்டுவாம். நீ காணுதி," என்று கூறி முழங்குங் கடல்களும், திக்குகளும், புவனங்களும், அண்டங்களும், தேவர்களும், மற்றையுயிர்களும் அறுமாமுகன் திருவுருவத்தில் பொருந்தியவேயன்றி வேறல்லவென்னுமாறு, ஒப்பற்ற பேருருக்கொண்டு நின்றான்.

மலைகள் அடிகளிலும், நீர் நிலைகள் புறவடிகளிலும், நாள்களும் கோள்களும் விரலிலும், பரட்டில் வருணன் நிருதி முதலியவரும் பொருந்தி நிற்கவும், கணைக்கால்களில் முனிவர்

களும், முழந்தாளில் வித்தியாதரரை முதலிட்டாரும், தொடையில் இந்திரனும், தொடையின் அடியில் நமனும், கடிதடத்தில் அசுரர்களும், பக்கங்களில் மற்றைத் தேவரனைவரும் மேவி நிற்க, இடுப்பில் நாகர்களும், கோசத்தில் அமிர்தமும், உந்தியில் உயிர்களும், மார்பில் கலைகளும், முந்நூலில் ஞானமும், உரோமங்களில் அண்டங்களும், அகங்கையில் சருவ லோகங்களும், புயங்களில் திருமால் பிரமர்களும், விரல் நுனியில் தேவமாதரும், கண்டத்தில் அக்கினியும், அழகிய வாயில் வேதமும், பற்களில் எழுத்துகளும், நாவினில் ஆகம பேதங்களும், இதழில் மனு வித்தைகளும், மூக்கினில் வாயு தேவனும், கண்களில் சோம சூரியர்களும், காதுகளில் திக்குகளும், நெற்றியில் குடிலையும், சிரசில் பரமான்மாவுமாக மரபினால் மேவித் தோன்றவும், மாறுபடாத தனது பழைய திருவுருவத்தைக் காட்டி நின்றான்.

செஞ்சுடர்ப் பரிதிகள் அனந்தங்கோடி உதயமாயினாற் போன்ற பேரொளியோடு கூடிய திருவுருவத்தை நோக்கித் தேவர்கள் மனந் துளங்க, அவர்களை அமலமூர்த்தி, 'அஞ்சன்மின்!' என்று அருள் புரிந்து கரமமைத்தலும், அவர்கள் அன்பின் பெருக்கால் தொழுது நின்றார்கள்.

முடிவும் முதலும் இல்லாத முதல்வன் திருவுருவத்தைக் கண்ட சூரன் விம்மிதங்கொண்டு நிற்ப, அறுமுகப்பெருமான், அவன் சிறிதே நல்லுணர்ச்சி எய்துமாறு அருளலும், அவன், "அளவற்ற அவுணர்களை இமைப்பிற்கொன்று, அண்டந்தோறும் பெருஞ்சமர் புரிந்து, என் சார்பினரை அறவே துடைத்து, இந்திரஞாலத்தேரை என்பால் வாராமற்றடுத்து, யான் செலுத்தும் திறப்படைகளை நீக்கி, என் மாயமனைத்தையும் அம்பால் மாய்த்து, அண்டங்களும், புவனங்களும், அமரரும், பிறவுமாயவற்றைத் தன்பாற்கண்டிடும் பெரு வடிவமொன்றினைக் காட்டி, எனது கண்முன் நின்றான்! அழகிய மயிலின் மீதுள்ளவனை அந்நாள் பாலனென்றிருந்தேன்! இப்பரிசினை உணர்ந்திலேன்! மாலயன் முதலிய தேவர்க்கும் மூலகாரணனாய் நின்றவன் இம்மூர்த்தியன்றோ! ஒற்றன் உணர்த்திய உரையினைத் தெளிந்தேனில்லை! இப்பொழுது இவனே ஈசனென்ப

யைத் தெரிந்தேன்! யான் பெற்ற அண்டக் குழுவனைத்தும் இவன் உரோமங்களிற்றோன்றியே நிற்கின்றன. யான் பலகால் பார்ப்பினும், இவன் அழகு முழுமையும் காண முடியுமோ! இப்பேருருவத்தைத் தவத்தின் வன்மை பெற்ற யானன்றி ஏனையரால் அஞ்சாது நின்று காணவியலுமோ! என் இளவலாகிய சிங்கமுகனும், என் சேயும், 'செவ்வேற்கரத்தனைச் சிறியனென்றெண்ணலை!' என்றனர். அவர் மொழி சரதமாயிற்று! மாறுபட்ட வெகுளி நீங்கி நின்றேன். போரில் ஊக்கங் குறைந்தது. உரோமஞ் சிலிர்த்தன. விழிகளில் அன்பு நீர் பெருகியது. இவன்பால் அன்பு பிறந்தது. தனித்த எனக்கு உள்ளம் உருகியதோடு என்பும் உலை மெழுகாயிற்று. அகந்தை கெட்டு ஞானமுதித்தது. வலக்கண்ணுந்தோளும் துடித்தன; உலகப் பொருள் உள்ளவாறு காணப்படுகின்றன. விண்ணவர் நாயகன் வடிவம் கண்டேன். இது நற்றவப் பயனல்லவா! இவனை வலம் வரவேண்டும் என் தாள்கள். கைகள் தொழுதல் வேண்டும். சென்னி தாழல் வேண்டும். நாத்துதித்தல் வேண்டும். தீமை நீங்கி யான் வாழவேண்டின், இவனுக்கு யான் ஆட்படல் வேண்டும். இவ்வாறு செய்தற்கெழுந்த என் மனத்தினைத் தடுத்து நின்றது மானமாகிய ஒன்றேயாம். பகைவர் நிமித்தம் இங்கு வந்து சமர் புரிந்த இச்செம்மலின் உருவத்தினைக் கண்ட பின் யான் முனிவதே தகுதியாயிருக்க, அவ்வாறன்றித் தீயிடைப் பட்ட மெழுகு போல உருகுமாயின், இவ்வுடலும் இதன்கண் உள்ள அறிவும், என் வசப்பட்டனவல்ல போலும்! கடப்ப மாலையைத் தரித்த கண்ணுதற்குமரன், இந்நாள்காறும் நீங்காது நின்று என்னொடு மலைந்தது, அவனுக்கு ஆடல் போலும்! அதனை விட்டு என்னைக் கொல்ல நினைக்கின் அதனைத் தடுப்பவர் யாவர்! தேவரை யான் சிறை செய்ததெல்லாந் தீதென்றுரைத்தனர் பலர். அதனால் வேதமும் தேவருங் காணா ஒரு பெரு முதல்வனை ஈண்டுக் காணப்பெற்றேன். ஆகலான், அச்செயல் நன்றாயிற்றன்றே! ஒப்பற்ற முதல்வனாகிய மூர்த்தி முன்னர் நின்று அமர் செய்தேன்! இந்நாள் நன்றாய இப்பெருமை பெற்றேன்! வீரனும் யானே ஆயினேன்! என்றும் இப்புகழே நிற்கும். இவ்வுடல் நிற்பதுண்டோ! வானவர் சிறையை விட்டு வள்ளலை வணங்கி இவ்வுடலைத் தாங்கி, அரியர் போன்று

யாவிருப்பின், ஆயிரங்கோடி அண்டத்தின்கண்ணும் பொருந்திய என் புகழும் வீரமும் பொன்றிடாவோ!" என்றிவ்வாறு மொழிந்து நிற்றலும், குகப்பெருமான் தன் பெருவடிவத்தை விட்டு மயிலினையூர்ந்த முன்னுருவத்தினைக்கொண்டு, பகைவன் அறிவினை மாற்றிப் பண்டை போலாகச் செய்தான்.

அவ்வண்ணம் நிகழ்வுழி அவுணர் கோன் உணர்ச்சி நீங்கிச் சித்தத்தில் தொல்லைச் சீற்றமும் இகலும் மூண்டன. முளைத்த இளமதியைக் கண்ட இருள், அம்மதி நீங்கத் திசையனைத்துஞ் செறியுமாறு போல, தீக்கடவுளைக் கோழிக் கொடியாகவுடைய முருகப்பெருமானைப் பார்த்து, நன்றிவன் வந்த செய்கையென நகைத்து, கரத்தொடு கரத்தைத் தாக்கி, மணி முடி துளக்கி, "பிள்ளையுருவத்தைக் கொண்டு நின்ற கள்வன், போர் புரிகிலாது, மாயத்தால் ஒருருக் கொண்டு என்னை மயக்கினன். அழிவற்ற யாக்கையினையுடைய என் மனமோ மாயையிற்பட்டு மயங்கும்! குன்றினை எறிந்த குமரனை வெல்லுவன் பின்னர் இவ்வலிய பகையை மூட்டிய தேவரை முன்னர்த் தின்று உயிர் குடித்து என் சினஞ் சிறிதாறுவன்," எனக் கூறினன்.

பின்னர் அவுணர் கோன், ஞாயிறும் மயங்கி நிற்ப, ஞாலமும் விண்ணுமெல்லாம் பாயிருள் பொதியப் படிவங்கொண்டு நின்று ஆரவாரித்தான்.

திரைகடல் எழுந்த தீவிடத்தினையொத்த அவ்விருட்செறிவைக் கண்ட வானவர், 'அவுணன் மாயம் இஃது,' எனக் கலங்கி நின்றனர். அப்பொழுது சூரன், மலைச் சிகரங்களையொத்த பல தலைகளையும் எண்ணிறந்த கைகளையுமுடையதொரு பெருவடிவமெடுத்துப் பத்தியாயுள்ள தேவரை எடுத்துண்ணக் கருதி, விண்ணிற்கிளர்ந்து சென்றான். அவன் கொடுமையை விண்ணவர் தமது ஞானத்தாலும் குறிப்பாலுமுணர்ந்து, இரிந்து திசையனைத்துஞ் சிதறியோடிக் கூற்றைக் கண்ட உயிர் போலக் குலைவெய்தி இரங்கினர். அங்ஙனஞ் சிதறிய தேவர்கள், "அடைந்தார்க்கினியனே, ஓலம்! ஞானநாயகனே, ஓலம்! விண்ணவர்க்கிறையே, ஓலம்! செழும்பரஞ்சுடரே, ஓலம்! எண்ணுதற்கரியாய், ஓலம்! யாரையும் படைத்தாய் ஓலம்! கண்ணுதற்பெருமான் நல்கும் கனற்பெரு வடிவே,

ஓலம்! தேவர்கள் தேவா, ஓலம்! சிற்பர முதல்வா, ஓலம்! வேற்படை விமலா, ஓலம்! பாவலர்க்கெளியாய், ஓலம்! பன்னிரு புயத்தாய், ஓலம்! மூவருமாகி நின்ற மூர்த்தியே, ஓலமய்யா! ஈங்கிவன் இரவின் எழுந்த எழிலியைப்போல மறைவால் ஏகி எம்மை விழுங்க வந்தனன். ஓடவும் வலிமையில்லேம்! எங்கினி உய்குவம்! இறைப் பொழுதுந் தாழ்க்கலை! அவுணன் உயிரையுண்டு அடியருக்கருளுக!'' என்று அஞ்சி உரைத்தார்கள்.

மஞ்ஞையாயிருந்த இந்திரனும், "வள்ளலே, அஞ்சினேன்! யான் எங்ஙன் ஏகுவது? இதுவும் நினக்கு ஆடலோ? அவுணன் அரைக்கணத்தில் அனைத்தையும் வாரி நுங்குவான்! அஞ்சினேன்! அஞ்சினேன்!'' என்றான்.

தேவர் இடுக்கணையும் அவுணன் ஆற்றலையுந் தெரிந்து அறுமுகப் பெருமான், தனது செங்கரமொன்றிற்றிகழும் செவ்விய வேலை நோக்கி, "அவுணன் யாக்கையைப் போழ்ந்து இமைப்பின் மீளுதி,'' என்று ஆணை தந்து, அசுரன்மேற் செல்லுமாறு தொட்டருளினன். விரைவில் அம்முருகப் பெருமான் தொட்ட வேலானது, ஆயிரங்கோடியென்னும் அருக்கர் போன்று விளங்கித் தோன்றி, தீச்சிகழி கான்று, அவுணன் கொண்ட மாயம் முழுமையுமழித்து, அசுரனை நோக்கிச் செல்லுதலும், அதன் வருகையைக் கண்ட சூரன், "அழிவற்ற வரத்தினையுடைய என்னை இவ்வேற்படை என் செய்யும்!'' என்று நகைத்து, வெகுண்டு, அந்நிலத்தையும் கீழுமேலுமாயுள்ள சுவர்க்க பாதலங்களையும், திசைமுகன் முதலாய அமரர் பதிகளையும் அழிக்கக் கருதி, கடலின் நடுவண் சென்று, தீப்போலுந் தளிரைக் கான்று, புகை போன்ற இலைகளைக் கொண்டு, பொன் போன்ற பூங்கொத்து ஈன்று, மரகதத்தினையொத்துக் காய்த்து, செம்மணி போன்று தீம்பழங் கொண்டு, மேகம் போலும் நெருங்கிய பல கவடுகளைப் போக்கி, ஒரு நூறுயிரமென்னும் யோசனை அளவினதாகப் பருத்த அரையினையுடையதாய், நெருங்கி ஆர்ந்த கிளைகளின் செறிவால் கடல் வான் நிலவரைப்பாகிய இவ்விடங்களிலெல்லாங் குளிர்ந்த நிழலைப் பரப்பிக்கொண்டு ஒரு மாமரவடிவமாய் நின்றான்.

நிலைகடலின் நடுவண் நின்ற தீயவன் செய்கையும், அவ னுன் கொண்டுள்ள உருவமும், வலிமையின் சிறப்பும் ஆகிய அனைத்தையும் அறுமுகன் தொட்ட தனி வேல் கண்டு, வெஞ் சினங் கொண்டு, தேயு பூதத்தில் எடுத்த அண்டத்திறங்களும், பிருதிவி பூதத்தில் எடுத்த ஆயிரங்கோடி அண்டங்களில் தங்கிய தீயும் ஒன்றாயினாற்போல ஓங்கி, அண்டமுற்றவும் அஞ்சத்தக்க உருவத்தினை அடைந்து, அச்சூரனுயிரை வெளவப் பிரளயகால உருத்திரனைப்போலச் சென்று, அறியாமையால் எழுந்த மனத்தை உறுதியாகக்கொண்ட அச்சூரன் எடுத்த மாமர உருவத்தினை அடியில் அறுத்துத் தள்ளிற்று.

வெற்றியினையுடைய அவ்வேல், மாவடிவாகிய அவனை அறுத்துத் தள்ளியும், அவன் இறந்தானில்லை. அவன் பெற்ற வரத்திற்கேதுவாய தவம் வியக்கற்பாலதே! அதன் பின்னர்ச் சூரன் வெகுண்டு, தன் உண்மை உருவினைக் கொண்டு, கூரிய உடைவாளையுருவிப் போர் புரிய எண்ணி, இடி போல ஆர்த்து வருங்கால், அவ்வேல் அவனது மார்பைப் பிளந்து, உடலை இரு கூறுக்கிக் கடல் வரைப்பில் வீட்டி, எங்கும் மறை முழங்க, வான்மீதெழுந்து, வானவர் சொரியும் பூ மழையிற்புகுந்து, தழ லுரு நீத்து, அருளுருவெடுத்து, வானாறு படிந்து, வள்ளலின் செவ்விய திருக்கரத்துச் சென்று வீற்றிருந்தது. செவ்வேல் மீண்டதும், இறைவன் வரத்தால் இறத்தலில்லாத சூரன் எழுந்து, மீட்டும் உடற்பிளவு இரண்டும் கோழியும் மயிலுமாகிக் கோபமூண்டு, தேவசேனாபதியாகிய முருகப் பெருமானை நாடி, அமர் குறித்து வந்தான்.

இறைவனுக்கு ஆட்படுத்தும் முன்னையூழ் உய்த்தலும், சேவலும் மயிலுமாகி, தேவர்கள் இரியுமாற்றால் மனஞ் செருக்கி, ஞானநாயகன் முன் வருதலும், அமலமூர்த்தி, அவனை அருட்பார்வையால் நோக்கலும், அவன் இகலை விட்டுத் தெருண்ட மனமுடையனாகி நின்றான். தீமை இழைத்தாரேனும் குமரநாயகன் திருமுன் உற்றால், தூயவராகி, மேலைத் தொல் கதி அடைகுவரென்பதனை ஆயவும் வேண்டுமோ? அடுபோர் இந்நாள்காறுஞ் செய்த மாயையின் மகனுமன்றே அமலன்பால் அளவிலா அருள் பெற்று உய்ந்தான்! அப்பொழுது எம்பெரு

மான் அருளால் உணர்வு நிரம்பிய சேவலை நோக்கி, "நீ நமது தேரின்மீது கொடியாய் நின்று ஆரவாரம் செய்," என்றலும், அது நன்றென விண்ணின் எழுந்து, செந்நிறங் கெழுமிய சூட்டினையுடைய சேவற்கொடியாகி மனோவேகத் தேரின்மீது போய் இந்நில அண்டம் வெடிபடவும், உருமேறு உட்கவும் ஆரவாரித்துக்கொண்டு, அவ்வுழியிருந்தது.

சிறப்பினையுடைய குமாரக் கடவுள் நெருங்கிய கண்களையுடைய இந்திரனாகிய பழைய மயிலினின்றும் இறங்கி, உணர்வு கொண்டுள்ள சூரனாகிய மயிலின்மீது எழுந்தருளி, "எம்மைச் சுமத்தி," என்று கூற, அங்ஙனமே சுமந்து நிற்க, அதனைப் பெருமான் பார், திசை, வானம் ஆகியுள்ள பரப்பு முற்றும் வாகன உரிமையின் நடத்தினன். கடல்கள் உடலவும், மேரு வரை இடியவும், நில வரைப்பு வெடிபடவும், செந்நிறத்தீத் துடி துடித்து ஒடுங்கவும், சூறைக் காற்றுத் துடிக்கவும், அண்ட கூடம் நடுங்கவும், கலாபத்தை வீசி இடித்தொகை புரள ஆரவாரித்து உலாவியது அம்மயில்.

எழு கடலும் ஒன்றாகி நிமிர்ந்தெழுகின்ற வடவைக்கனல் முழுமையும் தான் ஓர் உருக்கொண்டு எய்தியதொத்த மயிலினை ஊர்ந்த எம்பெருமான், மீண்டு, தீமை தங்கிய அம்மகேந்திர நகரத்துச் செருக்களத்தினை அடைந்தருளினன். எய்திய குமாரப் பெருமான், சேவலும் மயிலுமாய் நின்ற தேவரை நோக்கி, "நீவிர் உமதியற்கையாகிய வடிவத்தினை எய்துவீராக!" என்ன, அவர்கள் அவ்வாறே அக்கினி தேவனும் இந்திரனுமாகிப் பணிந்து நின்று அருள் பெற்றார்கள். சுடர் மலிந்த வேற்படையினையுடைய கார்த்திகேயன், சூரனை அழித்து மயிலினை ஊர்ந்து வந்ததைத் தெரிந்த வீரபாகு தேவனும், இளைய வீரரும், பூதரும், தலைவரும் நெருங்கித் தொழுது ஆரவாரித்து நின்றனர்.

9. தேவர்கள் போற்று படலம்

ஒப்புயர்வற்ற வள்ளலாகிய குமாரக் கடவுள், தனது வேலினால் சூரபன்மன் உரத்தினைப் பிளந்து, அழகிய மயிலின்மீது எழுந்தருளியதைக் கண்ட திருமாலும், பிரமனும், மற்றைத்

தேவர்களும் மகிழ்ந்து, அமிழ்தம் கிடைக்கப் பெற்றவர் போன்று ஆர்த்து, எழுந்து துள்ளி, ஆடிப்பாடி நின்று, புளகம் போர்த்து, பொன்னிற மலர்களைத் தூர்த்து, அருளை நினைந்து, அவ்வாலாகிய குமார மூர்த்தியைத் தொழுது, "பெருமானே, கடல்களின் நீரை வற்றுவிக்குஞ் செலவினையுடைய வேலைச் செலுத்திச் சூர் முதலைத் தடிந்த நீ, எமது வலிய வினையின் வேரினைத் தடிந்தாய். இனி எமக்கொரு குறையுமுண்டோ? மாறு முகங்கொண்டு எம்மை வருத்திய அவுணர் வலிக்கு ஆற்றாது ஒதுங்கிக் கானுங் கடலும் கடந்து அலைந்து திரிந்த எம் பெருந்துயர் நீக்க ஆறுமுகங்கொண்டு உதித்த எம்மண்ணலே, நீதியின் ஒழுகாத அசுரர் புரிந்த பல துன்பங்களினின்றுந் தீர்ந்தோம்! பழியின் அகன்றேம்! வேத ஒழுக்கத்தோடு பண்டைய பெருநிதியும் பெற்றேம்! எமக்கேதுங் குறையில்லை. செய்பவனும், அறிவும், ஏவுவானும், எய்தப்படு பொருளும் ஆகிய அனைத்தும் நீயே என்பதனை அறிந்தோம்! ஆதலின், கொடிய பிறவியினின்றும் நீங்கி, அழிவெய்தாத் தவ வீட்டினையும் அடைகுவம்! அடியேங்கள் துன்பினை அகற்றி, இன்பினை ஈந்த நின் கழலடிக்கே மீளா அடிமை பூண்டனம்! பிறர்தம்மைப் புகழோம்!" என்று இம்முறை அன்பினால் பணிந்து ஏத்துதலும், அயில் வேற்கரத்து அண்ணல், நாரணன் நான்முகன் ஆதியாம் விண்ணவர்க்குத் தன் ஆரருள் திறத்தினைப் பாலித்திருந்தான்.

அவ்வண்ணம் நிகழும்போது சூரபன்மன் இறந்த விஷயத்தைச் சில அவுணர் மகேந்திரபுரியிற் சென்று, அரண்மனையில் பல மாதருக்கிடையே இருந்த பதுமகோமளை என்னும் சூரபன்மன் பட்டமகிஷிக்குத் தெரிவித்தனர். தேவ தச்சன் மகளாகிய அப்பதுமை, இடியேறு பட்ட அரவெனத் துடித்து வீழ்ந்திறந்து, தன் தலையன்பின் திறத்தை வெளிப்படுத்தினள். அவ்வழிச் சூழ்ந்திருந்த ஏனைய மனைவியரும் வயிறலைத்து அழுது இறக்கத் துணிந்து,வெவ்விய அழற்குண்டமொன்றை அமைக்கச் செய்து, அதனிடை இறந்துபட்ட பதுமகோமளையின் உடலையிட்டுப் பின்னர் அப்பெருங்கனலிடை மலர்ந்த தாமரைத்தடத்திற்புகும் வண்டினங்களையொத்துப் புகுந்தனர். அப்பொழுது அந்நகரத்திலிருந்த திருமகளும் அதனை நீத்துப் புறம் போயினள்.

இங்ஙிகழ்ச்சி இங்ஙனமாக, தந்தை பட்டதும், சேவலும் மயிலு மாய்க் கந்தவேள் புடை சார்ந்ததும் கண்ட மகனாகிய இரணியன், கடலினின்றும் மேலெழுந்து விண்ணிடை நின்று, "நன்றென்பதையுணராத் தந்தையே, யானுரைத்த சொல்லினைத்துந் தீதென்றே கொண்டாய். நீ பொன்றுதற்கோ போர் புரிந்தாய்! புரவலனே, என்று நான் உன்னை முன்போலக் காண்பது! 'அன்புடையனோ இவன்!' என்று அயலார் என்னை இகழத் துன்புடையன் போன்று துயருற்று அயர்கின்றேன்! என்னை வளர்த்த நினக்காகப் போரில் என் உயிர் தந்திலேன்! எனக்காக உயிர் தாங்கி ஏங்கி நின்றேன் ஏழையேன்! பகைவர் வலி கண்டு நின்னை யான் போற்றாது ஒளித்த இப்பழி என்று தேயுமோ! ஆழியான், பிரமன், அமரர்க்கிறை முதலானோர், வாழி என்றேத்த வைகிய நீ, பூழி நிறைமேனிப் புராரி சிறுவன் தேரில் கோழியாய் நின்று விலாவொடியக் கூவுதியோ! ஒகையால் அண்ட உயிர் முழுதும் வந்திறைஞ்ச உற்றிடும் நீ, வடிவேல் கரத்தனைத் தோகையாய் நின்று சுமப்பதும் முறையோ! மாறுபடாப் பழைய உருவத்தினை இழந்து, வேறுபாடாய புள் வடிவம் எய்தினை. ஆகலான், யான் தந்தைக்கு மகன் செய்யும் ஈமக்கடன் முதலியவைகளும் செய்யப் பெற்றிலேன்! வீணே இவ்வுடலைப் பேணினேன்! நின்னிடையிருந்த சீற்றம், போர்த்திறம், இகல், மானம் ஆகிய அனைத்தும் எங்குற்றனவோ!" எனக் கூறிப்புலம்பினன்.

பின்னர் இரணியன், பூதர் தன்னைக் காணின், தின்று சினந் தீர்குவர் என்று எண்ணி, அவ்வுழியகன்று, மீண்டுங் கடலிடைப் புகுந்து வருந்திக் குலக்குருவாகிய புகரோனிடம் புகுந்து, இறந்த தந்தையர்கட்கும், துணைவருக்கும், தாயர்க்கும், மற்றையார்க்கும் செய்ய வேண்டிய கடன்களை விதி முறை செய்து, செல்வமானது துன்பத்திற்கொரு விதை என்பதை உணர்ந்து, முழுமுதலாகிய பரமனை மனத்தில் குறித்துக் கதியடைய விரும்பி, ஒருபுடை நற்றவமியற்றி இருந்தான்.

10. மீட்சிப் படலம்

அப்பொழுது அறுமுகப் பெருமான், வீரபாகு தேவனை நோக்கி, "மகேந்திர நகரத்தில் சூரன் உறுதியாகச் சிறை

வைத்துள்ள தேவர்களை மீட்டு வருதி," என்றியம்பியருளலும், அவன் அங்ஙனே விரைந்து சென்று மகேந்திர புரத்துள்ள சிறைக்கூடம் புக்கான். அவனைக் கண்ட சயந்தனை முன்னிட்ட தேவர்கள் ஆர்த்துக் கைகுவித்துத் தொழுதலும், "நம்மைச் சிறைப்படுத்திய சூரன், குமரவேளின் திருக்கரத்தமைந்த கொற்ற வேலினால் விளிந்தனன். நீவிர் வாழ்வடைந்தீர். நமது சிறையை மீட்க எம்பிரான் ஆணை தாங்கி வந்தேன்," என்று கூறித் தாள்களிலிட்ட காப்பினை நீக்கி, "வம்மின்கள், வம்மின்கள், வானத்தீர்!" என்று கூற, இமையவர் உடல் முத்தி பெற்றார் போன்று மகிழ்ந்து, வீரபாகுவைத் தொடர்ந்து சென்று, செரு நிலத்திலுற்ற செம்மலின் தாளில் மும்முறை வீழ்ந்து புகழ்ந்து நின்று, முருகப் பெருமான் முழுவருள் பெற்றிருந்தனர்.

இந்திரன் தனது சுதனைத்தழுவி இன்புற்று, மற்றை அந்தரத்தவரையும் அன்பொடு உசாவினான். சண்முகப் பெருமான், போரில் மாண்ட பூதர்களை உயிர் பெற்று வருமாறு நினைத்தலும், அவர் உய்ந்தெழுந்து, அமலனைச் சூழ்ந்து ஆர்த்தனர். பின்னரே, பன்னிரு தோளினையுடைய பரமன், வருணனை நோக்கி, "தீமையனைத்தினுக்கும் இருப்பிடமாகிய இம்மகேந்திர நகரத்தைக் கண்ட நாள் உலகினையுண்ணும் பரிசின் முடிக்கக்கடவாய்," என்று அருளலும், அவன், "அன்னதே புரிகுவன்," என்று அந்நகரைப் பல்லுயிரோடும் ஆழிவாய் அமிழ்த்த, அமலன், பூதகணமும், வீரர் குழுவும், தேவர் தொகுதியுஞ் சூழ அச்செருநிலமகன்று, இலங்கையைக் கடந்து, அளக்கரை இகந்து, திருச்செந்தூரை அடைந்து, பண்டைய கோயிலிற் பரிவொடுமெய்தி, அமரர் போற்ற அரியணைமிசை அமர்ந்தருளினான். பரிதியும் குடபாற்கடலிற் புகுந்தனன். அக்காலை பன்னிரு திருக்கரத்தனைப் பிரமன் முதலியவர் தொழுது, "அண்ணலே, அடியேம் நினது திருவடியை அருச்சிக்க வேணவாவுடையேம்," என்ன, அமலன், "நன்றே அஃதாகுக!" என்றலும், மணமமைந்த புனித தீர்த்தம், சந்தனம், மலர், தீபம், அவிசு, தூபம் முதலிய பூஜைக்காகும் பொருள்களனைத்தும் அமரர் கொணர, முக்கண் எந்தை

அன்று உமாதேவிக்கருளிய குமார தந்திரம் என்னும் நான் மறைப்படி தவறு நேராமல், அறுமுகப் பெருமானுக்கு முதன்மைப்பட்ட கும்பம், அக்கினி, பிம்பம் ஆகிய மூவகை இடங்களிலும் மனம் பூரித்து மிகுமன்பாற் பூசனை புரிந்தனர்.

அவர்கள் அன்பொடு இயற்றிய பூசனையை அமலன் உவந்து, அவர்களை அருளால் நோக்கி, "நீங்கள் வேண்டும் பொருள் யாது?" என்றருளலும், தேவர்கள், "இக்காய முள்ள நாள் வரையில் நின் அருமைத் திருவடிகளில் தலையன்பு இருக்குமாறு அருளல் வேண்டும்!" என்றார்கள். அவ்வாறே பெருமான் அருள் புரிந்தான். அப்பொழுது கங்குல் நீங்கக் கதிரவனுதித்தலும், கந்தவேள், அமரர் கம்மியனைப் பார்த்து, "முக்கணெந்தைக்கு நின் கைத்தலத்திறத்தால் ஈண்டோர் ஆலயம் அமைத்தி," என்ன, அவன் அவ்வண்ணம் அமைத்தலும், அச்சினகரத்தில் அறுமுகப் பண்ணவன் இலிங்கத்தைத் தாபித்துக் கோமய முதலிய பஞ்ச கவ்வியங்களையும், வாசனைத் திரவியங்களையும், சிறந்த மலர்களையும், தூய தீர்த்தத்தையும், அமிழ்தினையும், தீபதூபங்களையும், கண்ணாடி முதலியவற்றையும் விண்ணவர் கொண்டு வந்து கொடுத்து நிற்ப, யாவராலுந் தொழப்படுகின்ற பரமன் அருளிய சிவாகம விதிப்படி, ஒப்பற்றுயர்ந்த சிவபெருமான் திருவடிகளில் அன்பின் பெருக்கால் வழிபாடாற்றினான்.

V

தேவ காண்டம்

---

1. திருப்பரங்குன்று சேர் படலம்

பூசல் இறுதியற்ற முதல்வன் திருவடியை முருகன் வணங்கிப்பிறகு, பூதர்கள், அவர்கள் தலைவர்கள், வீரர்கள், தேவர்களாகிய அனைவருஞ்சூழ வெற்றிவேற்பெருமான் பொன்னின் மஞ்ஞையின் எருத்தமேற்கொண்டு, மாலயன் மகவான் ஆகிய மாகர் அனைவரையும் அருளான் நோக்கி, "நீவிர் நுந்தம் ஊர்தி ஊர்ந்து நம் பக்கல் நண்ணுமின்," என்றனன். அவ்வருள் மொழி கேட்ட அப்பெருந்தேவர் முதலியவர் தத்தமக்கமைந்த வாகனங்களையூர்ந்து, அமலன் புடையே வர, அமலன் அப்பதி நீங்கிச் செல்லுங்கால், மதுரை மாநகருக்கணித்தாய் மேற்றிசையின்கண் அமைந்துள்ள திருப்பரங்குன்றத்தை எய்தலும், அவ்விடத்து முன் உறைந்த பராசரன் மைந்தர் அறுவரும், பிரமன் முதலிய யாவரும், எந்தை பிரானை ஏத்தி நின்று, "இப்பதியில் எழுந்தருளல் வேண்டும்! இது சிறப்புடைய தானம்," என்றலும், குமாரநாயகன், "யாமும் இவ்வரையிற்றங்க நினைத்தனம். நமதெண்ணமும் நன்றாயிற்று," என்று வியந்து கூறி, அம்மேதகைய பதியில் ஏறியருளினன்.

பூதப்படைகள் அம்மலையைச் சூழ்ந்து, மேலும் புடையுந் துவன்றி நின்றன. அமரர் கம்மியன், பெருமான் ஆணையால் அக்கிரியில் பலவாகிய வீதிகளும், தேவகோட்டங்களும், கோயிலும், சோலையொடு வாவிகளும் சிறப்புற ஆக்கினன். அவை அனைத்தையுங் கண்டருளிய மஞ்ஞையூர்தி அவனுக்கு அருள் புரிந்து, படைஞரையும், மற்றையரையும், அவ்வீதிகளின் இருப்பிடந்தோறும் தங்குமாறு ஆணை புரிந்து, மயிலினின்றுமிறங்கி, மாலயன் முதலிய தேவர் போற்றக் கோயிலை எய்தி, அவையிற்புகுந்து, அரியணையின்மிசை சிறப்புடன் எழுந்தருளியிருந்தான்.

பூதசேனைத் தலைவரும், வீரபாகு தேவனும், இலக்கத் தெண்மரும் வந்து பெருமான் மலரடிக்கருகில் மகிழ்ந்து நின்றனர். ஏவலால் இவர்கள் இவ்வாறுகப் பராசரமுனிவன் மைந்தர், தேவநாயகன் திருவடிகளை அருச்சித்துப் போற்றி நிற்றலும், சண்முகப் பெருமான், இளமதியணிந்த எம்பெருமான் அன்றருளிய அருள் திறத்தை மனத்திலெண்ணிப் பராசரன் புதல்வர் தேறுமாறு நல்லறிவைத் தரும் ஞானப்பொருளனைத்தையும் உபதேசஞ்செய்து, அங்கமர்ந்தருளினன்.

முருகன் போர் முடித்து நிகரற்ற மகேந்திர நகரை விட்டுத் தரணியிற்போந்த தன்மையை இதுகாறும் கூறினம். இனி அப்பெருமான் மகவான் குமாரியை மணந்த செயலினைக் கூறுவோம் :

2. தெய்வயானையம்மை திருமணப் படலம்

இந்திரன், தனது பகையை முடித்துத் தன்னரசுரிமை முதலியவற்றைத் தனக்களிக்குங் குமார நாயகனுக்குத் தன் அருமை மகளாகிய **தெய்வயானையம்மை** என்னும் பெயரினையுடைய பின் தாழ் கூந்தல் இளம்பிடியை மணமுடித்துத்தர எண்ணினன். அவன் திருமால், பிரமன் முதலிய தேவர்களிடஞ்சென்று, தனது கருத்தை அவர்கள் அறியும் வண்ணம் விளம்ப, அதனைக் கேட்ட அப்பெருந்தேவர் பேருவகையெய்தி, "நின் மகளாகிய தெய்வயானையம்மை முன்னரே இம்முருகப் பெருமானைப் பதியாக அடைதற்குப் பொய்கையின்கண் பெருந்தவமியற்றியுள்ளாள். ஆதலின், இஃது இடையூறின்றி முற்றுப் பெறும். திருமணத்திற்குச் செய்ய வேண்டிய முயற்சியை விரைவில் செய்வாயாக," என்றனர்.

அம்மொழி கேட்ட இந்திரன் மகிழ்ந்து, தனது சார்பிலுள்ள ஓர் ஒற்றனை அழைத்து, "நீ விரைந்து மேரு மலைக்குச் சென்று, அங்கமர்ந்துள்ள நம் தேவியாகிய புலோமசையைப் புதல்வியோடும் இன்றே அழைத்து வருதி," என்றலும், அத்தூதுவன் நன்றெனஏகி, மேருவையடைந்து, புலோமசையைக் கண்டு வணங்கி நின்று, "அம்மையே, நின் மனமுவக்குமாறு சூரன் வதை முதலிய யாவும் முடிந்தன. வெற்றிவேற்கரத்த

ளாகிய குமாரநாயகன் திருப்பரங்குன்றில் சிறப்புடன் எழுந்தருளியுள்ளான். நின் நாயகன் நின்னை நின் அருமை மகளோடும் பரங்குன்றிற்கு அழைத்துச் செல்லுமாறு பணித்தருளினன். ஆதலின், இக்கணமே ஏகுவாய்," என்றான்.

அச்சொன்மொழி கேட்ட அயிராணி விம்மிதங்கொண்டு விம்மம் நீக்கி, எம்மையுமில்லா இன்பமொன்றெய்தி, குமாரியைச் சேர்ந்து கொம்மென எழுந்து, சூழ்ந்த மாதர் போற்றி நிற்ப, சனக்கேகமமாகியுள்ள அயிராவதத்தின்மேல் மடமகளோடும் ஏறி இருந்து, விண்ணெறிச் சென்று, தேவர் குழுமிய திருப்பரங்குன்றிடைச் சேர்ந்து, தேவர்கோன் இருப்பதற் கமைந்த மந்திரத்தெய்திக் குமரியோடு குலாவி வைகினள்.

அவ்வேலை மகேந்திரமாகிய சிறையிற்பட்ட தெய்வமாதர் அனைவரும் வந்து வணங்கி வாழ்த்தெடுத்தனர். அயிராணி மதலையாகிய சயந்தனைக் கண்டு கருணையாற்றழுவி, அன்பு பூண்டு, கவற்சி நீங்கி, வறியவர் முன்னிழந்த பொருளைப் பெற்ற தன்மையை எய்தினள். வருத்துகின்ற பசியில் பட்டோர் பெருதிதியைக் கண்ட காலத்து உவகையால் நிறைந்ததை போரத்துப் பிரிந்திருந்த புலோமசையைக் கண்ட இந்திரன், தலைவியைக் கூடிய தலைவன் தன்மையினையும் எய்தியவனாய்ப் பிறகு தேவர் கூட்டத்தோடு செம்மலருகிற்சென்று, "அடியேம் பகையை முடித்துச் செல்வமும் இறைமையுந் தந்த செல்வனே, ஏழையேன் நினக்குக் கைம்மாறு செய்ய நின்றதொன்றுண்டோ? ஆயினும், அடியேன் தவத்தின் பயனாகப் பெற்ற பெண்மணி இவ்வரைக்கண் வந்திருக்கின்றனள். அவளை மணம் புரிந்தருளி, அடியேம் உய்யுமாறு கடைக்கணித்தருளல் வேண்டும்," என்று வணங்கி நிற்றலும், முருகவேள் அமரர் கோனை நோக்கி, "முந்தே அந்நங்கை எம்மை நோக்கித் தவம் புரிந்துளாள். ஆகலான், நீ எண்ணியவாறே நாளை மணம் புரிகுதும்," என்று கூறியருளலும், இந்திரன் என்றுமில்லாத் தருக்கினை எய்தி நின்று, அறுமுகன் திருவடிகளை முடியாற் றீண்டி வணங்கி, அருள் கொடு எழுந்து, வெளியே சென்று, கணத்தில் காவதம் பல செல்லத் தகுந்த ஒற்றரை நோக்கி, "மூவரின் மேலவனாகிய முக்கணன் மேவும் கிரியில் முன்னம்

அமர்ந்த முசுகுந்தன் முதலிய காவற்றலைவராகிய புவி மன்னர்கட்கும், விண்ணுறைவார்க்கும், மாதிரத் தலைவர்க்கும், முனிவர் அனைவர்க்கும், எம்பெருமானாகிய குமார நாயகனுக்குத் திருமணம் நாளையென்று கூறி அன்னாரை இவ்வரைக்கண் வருமாறு அழையுங்கள்,'' என்று சாற்றலும், தூதுவர் நன்றென அக்கணத்துப் பணிந்து சென்றனர். இந்திரன் தேவதச்சனை அழைத்து, "முருகன் திருமணத்திற்கமையுமாறு நின் விஞ்சையின் திறத்தால் ஒரு மண்டபம் இயற்றுதி,'' என்றலும், அவன் அப்பொருப்பின் ஒருசார் நிலப்பரப்பைப் பொன்னால் அமைத்துச் சிறந்த மணிகளால் குயிற்றி, குண்டாக மண்டபமியற்றி, மேலிடத்தைப் பட்டு விதானங்களால் மறைத்து, மாலைகள், பல வன்னத் துகில்கள் முதலியவற்றைத் தூக்கி, அதனிடையே சண்முகப் பெருமான் அமருதற்குரிய நான்முறை சான்ற பீடமொன்றமைத்து, வேதநெறி விளங்க வந்த விசாகன் புடையில் நின்ற திருமால், பிரமன் முதலியவர் தங்குதற்குரிய சிறந்த ஆசனங்களை அமைத்துக் காலங் கருதாது யாவர் எப்பொருள் வேண்டினும் வேண்டியாங்கு அவ்வப்பொழுதில் அளிக்குஞ் சோலைகளையும், மலர் வாவிகளையும், சுனைத்தொகைகளையும், மணத்திற்குரிய மிக்க பல பொருள்களையும் அமைத்தான்.

தேவதச்சன் வகுத்த அவற்றை இந்திரன் கண்டு மகிழ்ந்து, அத்திருமணத்திற்கு வேண்டும் யாவையும் ஓர் இமைப்பொழுதில் வருவித்தான். தேவராஜன் செய்கை இவ்வாறிருக்க, அவனால் அனுப்பப்பட்ட தூதுவர் சென்று உரைத்தலும், முருகன் திருமணத்தைக்காண அவாக்கொண்ட முசுகுந்தனென்னுங் காவலன் வரும் பரிசினைச்சிறிதுரைப்பாம் :

கல்லெனும் ஓசையோடு அருவிகள் இழிதரும் திருக்கயிலை மலைச் சோலையில் உமாமகேசனாக எம்பெருமான் ஒருநாள் எழுந்தருளியிருந்தான். அவ்விடம் வில்வ மரங்கள் செறிந்திருண்டிருந்தன. அவைகளில், முற்றுமுணர்ந்த முனிவரைப் போன்று உடல் குவிந்து கிளைதோறும் தங்கியிருக்கும் முசுவென்னும் ஒருவகைக் குரங்குகளுள் ஒன்று, அம்மரத்தில் நெருங்கியுள்ள வில்வ இலைகளைப்பறித்து மிகுதியாகக் கீழிருந்த சிவபெருமான் திருமுடியில் இட்டது. அப்பொழுது அருகி

லிருந்த உமாதேவி அதனை நோக்கிச் சினங்கொள்ள, எம் பெருமான் தெரிந்து, "அதனை ஏன் சீறுகின்றனை? நம்மை அருச்சனைபண்ணிற்று புரிகின்றது?" என்றருளலும், அம்பிகை அதனிடத்து அருள் நோக்கம் வைத்தனள். அனைத்துயிர்க் குயிராகிய அப்பன், அம்முசுவினிடத்துள்ள அறியாமை நீங்கி நல்லுணர்வு வருமாறு திருவுளங் கொள்ளலும், அஃது அதனை அடைந்து, விரைந்து கீழே குதித்து, அம்மையப்பர்களை வலம் வந்து, திருவடி பணிந்து நின்று, "அடியேன் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருளல் வேண்டும்," என்று வேண்டி நிற்றலும், உமாபதி அருளால் நோக்கி, "நீ செய்தது தவறன்று. எமக்குக் கூவிளையின் பத்திரத்தினால் அருச்சனையாற்றினை. அதனால், நீ மண்ணுலகெய்தி, மனு வமிசத்துப் பிறந்து, முழுதுலகாள்வாய்," என மொழிந்தருளினான்.

அவ்வருண்மொழி கேட்ட அம்முசுக்கலை, பெருந்துயரெய்தி, "இறைவனே, அடியேன் அநுதினமும் அன்னையத்தராகிய நும்மைத் தரிசித்திருக்கும் இப்பெரு வாழ்வினை விட்டுப் புவிமேல் உடல் தாங்கிச் செல்வக் களிப்பில் சூழ்ந்து, கேடுறும் அதனை வேண்டேன்," என்றது.

இறைவன், "அன்பனே, யாதும் எண்ணி வருந்தலை! நலத்தக நிலத்திடை வைகிப் பின்னர் இவ்விடம் வரக்கடவை," என்ன, முசு, "அடியேன் பொய்யுடல் சுமந்து மயங்காவண்ணம் இம்முசு முகத்தோடு இருந்து மீளுதற்கு அருள் புரிய வேண்டும்," என்றது. அவ்வாறே சிவபெருமான் அருள, அக்கணமே அது திருக்கயிலை நீங்கி, நிலத்திடை இழிந்து, அரசுந் திருவுமிழந்து ஆரஞரெய்தியும் அரும்பெறல் உண்மையை உறுதியாகக்கொண்டு அரசினையாண்ட அரிச்சந்திரன் வழித்தோன்றலாய் உதித்தது. சிறந்த முகமொன்றுமே முசு முகமாக, ஏனைய அங்கங்களெல்லாம் மன்மதன் உறப்பிற்சிறந்து, முசுகுந்தன் என்னுங் காரணப் பெயர் பெற்றது. முசுகுந்தன் முன்னவர் முறைப்படி அம்மனு மரபிற்றிகழ்ந்து, முடி புனைந்து, உலக முழுதாண்டு, சிறப்பினையுடைய கருவூரில் மேவியிருந்து, சூரபன்மன் ஆணையைக் கடவாதவனாயிருந்தான்.

சூரபன்மன் மாண்டதை அறிந்து புயம் பூரித்து அரசு செய்திருந்த முசுகுந்தனை இந்திரன் தூதுவர் அடைந்து, “எம் இறைவனாகிய இந்திரனுக்கு நண்பு பூண்டுள்ள முசுகுந்த பூபதியே, நீ நின் சுற்றத்தோடு நீடூழி வாழ்வாயாக! நினக்கொரு மங்கலம் இயம்ப வந்தனம்: அஃதாவது, அடா நெறியொழுகிய சூரபன்மனைக் கிளையொடுந் தடிந்த குமரவேள், மகேந்திரத்தையழித்து, அதன் வடபுலத்திற்சென்று கடலின் குடபால் அமைந்த திருப்பரங்குன்றினில் தேவர் குழுவினோடு பூதர் சூழ வீற்றிருந்தனன். அப்புனிதனுக்கு இந்திரன் தான் பெற்ற தெய்வயானையம்மையை விதி முறை மணஞ் செய்தீவது இற்றைப் பகல் ஏகிய பின்னர் ஆதலின், அத்திருமணங் காண நீ நின் சேனையோடு எழுந்து, தென்தமிழ்ப் பரங்குன்றிற்கு ஏகுவாய்,” என்று கூறினர்.

அவன் அவ்வொற்றரைத் தழுவிக்கொண்டு, “இம்மங்கலம் உரைத்த நுங்களுக்கு யான் யாது கொடுப்பேன்? இங்குள்ள பெருநிதி அனைத்தையும் கொடுக்கவா? அல்லது என்னரசு முழுமையும் கொடுக்கவா? யாது வேண்டும்?” என்றலும், அவர்கள் உவப்படைந்து, “நீ விரைந்து சென்று இந்திரனைக் காண்குவையாயின், அதுவே போதும்; உவந்தோம்!” என்று கூறிச் சென்றார்கள்.

ஏகிய தூதுவர் பூதலத்தரசர்களுக்குரைத்து, மாதிரத்தில் மேவினார்க்கும் விளம்பி, விசும்பிற்படரும் பகலவன் முதலிய விண்ணவர்க்கும் இகலொழிந்த மாதவர்க்கும் இயம்பிப் போந்தனர்.

முசுகுந்தன், அந்நகர் உறைவாரும், தன் பெருஞ்சேனையும், வேற்படைக் குமரன் திருமணங்காண முன்னரே ஏக யானைமிசை முரசறையப் பணித்தான். அவ்வாறே முரசறைய, அக்கருவூரின்கண் உள்ளாரும் படைஞரும் எழுந்து, கடல் போலப் பேரொலி செய்து, யானைகளின்மீதும், குதிரைகளின்மீதும், சிவிகைகளின்மீதும், அவ்வவர் தகுதிக்கேற்ப ஆடவரும் மங்கையரும் அணிந்து சென்றனர். அப்பொழுது தன் கிளைஞரும், தந்திரத் தலைவரும் முன்னொடு பின்னும் பாங்கருமாக மொய்த்துச் செல்லத் தான் ஒரு பொன்னெடுந்தேரிலேறிச் சென்று

இடையே உள்ள காடுகளையும், மருத நிலங்களையும், நாடுகளையும், ஆறு முதலியவைகளையுங் கடந்து, திருப்பரங்குன்றினை அடைந்தான்.

அதன் பிறகு, தரணி காவலர் அனைவரும், ஒவ்வொரு திசையினின்றும் சேனைகளோடும் பரிஜனங்களோடுஞ் சென்று, அங்கண் எய்தினர். விண்ணுறைவார் அனைவரும் விளங்கிழை மாதரொடு அங்கண் அமைத்த படமாடம் புக்கிருந்தனர். இவ்வண்ணமே அனைவருஞ் சென்று நெருங்கிப் பரங்குன்றிலும் சார்பிடங்களிலும் தேவகம்மியனால் செய்யப்பட்ட வாவிகளில் மைந்தரும் மாதரும் நீர் விளையாடியும், சோலைகளில் மலர்களைக் கொய்தும், அன்று பகற்பொழுதைக் கழித்தனர். அருக்கனும் மேற்பாற்கடலிற்குளித்தான். அன்றிரவு, திங்களின் உதயத்தைக் கண்ட மாதரும் மைந்தரும் மனமகிழ்ச்சியோடு தேன் றலையுண்டு உலாவி இருந்தனர்.

அவர்கள் இவ்வாறிருக்க, முசுகுந்தன் முதலாய அரசர்கள் அக்குன்றினில் ஏறித் திருமணத்திற்கு அமைக்கப்பட்ட மகா மண்டபத்தின் அழகு முழுமையுங் கண்டு, தேவராஜன் அடிகளில் விழுந்து பணிந்து, பெருங்களிப்படைந்து நிற்க, இந்திரன் அவர்களுக்கு முகமன் கூறி மேவினன்.

பின்னர் விண் வழிச் செல்லும் அருக்கன் மதி முதலிய அமரரும், மாதிரத்தரும், மாதவத்தரும், பாதல வாணரும் அப்பரங்குன்றை எய்தினர். வெற்றியினையுடைய வரையர மகளிரும், வானமகளிரும், நீரரமகளிரும், திக்கு மாதரும், நாகர் மாதரும் ஆகிய அனைவரும் மறுவற்ற புலோமசையின் புடையிற் சூழ்ந்தனர். சூரரமகளிராய அனைவரும் தொல்லையிற் பேரரசு புரிந்த இந்திரன் மனைவியின் அடிகளைப் பணிந்து, தெய்வயானையம்மையின் அருகு சென்றிருந்து, "தெய்வயானை அம்மையே, நீ சூரனைத் தடிந்த வெற்றி வேலுடைய முருகப் பெருமானுக்கு மனைவியாய், அனைத்துலகினுக்கும் இறைவியாவாய்," என்றுரைத்து, அவள் பதயுகம் பணிந்து, துதித்திருந்தனர்.

கயல் போலும் கண்ணிணையுடைய அப்பெண்மணிக்கு இயற்கையழகு முற்றுப்பெற்றிருந்தும், பேதைமையால் அவ்வர

மகளிர் செயற்கையழகால் திகழ்விக்க எண்ணி, அவளது பின்னல் பொருந்திய கூந்தல் கற்றையை மெல்லிய நகமமைந்த விரல்களால் மெல்ல நீக்கி, மயிர்ச்சாந்தணிந்த நொய்ம்மையாகிய அக்கூந்தலில் புனுகு நெய்யினையும், புதிய சந்தனக் குழம்பினையும், குற்றமில்லாக் கற்பூரத்தையும், மணமமைந்த ஏனைப் பொருள்களையும் பூசித் தண்ணிய பனிநீரைக் கொண்டு ஆட்டினர். செந்நிறமாகிய பாம்பொன்று கரும்பாம்பினை வாயில் பற்றுந் தன்மையையொத்துச் செந்துகில் கொண்டு கரிய கூந்தலை ஒற்றி, மாந்தளிரையொத்த அழகும் மென்மையும் காந்தியும் எய்தி எந்நிறத்தினுந் தோய்தலடையாது தெய்வத்தன்மையால் பவள நிறமமைந்த பூந்துகில் ஒன்றினைப் புனைவுபட உடுத்தினர். பன்னிரு பரிதியும் பரங்குன்றினிற்சென்றமையால், அவற்றினையஞ்சிய இருள், அவ்வம்மையின் கூந்தலை அரணமாக் கொண்டு புகுந்தாலன்ன அகிற்புகையினை அக்கூந்தலுக் கூட்டி, அழகினைத் தருகின்ற உத்தியென்னும் அணியையும், எதிர்முக மஞ்ஞையென்னுந் தலைக்கோலத்லையும், வலம்புரி மகரப் பகுவாயென்னும் அணிகளையும் தேவர்குலஞ் செய்த தவத்தினையொத்த அப்பெண்ணின் கூந்தலில் நன்மை புரியும் மங்கலங் கூறி அணியச் செய்தனர். விரிந்து கொத்தமைந்த கோங்க மலரினையும், வெட்சி மலரினையுஞ் செருகி, மணக்கும் மலர்களை இடையிடையே வைத்துத் தெரியல், தொடையென்னும் மாலை விசேடங்களையும் செறியும்படி சூட்டினர். சுரிந்த குழலினைச் சுழியற்கொண்டையாக முடித்து, முழுமதியினிடத்து முயற்கறை இருப்பதையொத்து, இருகண்ணும் புருவமுமாகிய இவற்றிடையே கருஞ்சாந்தினால் மதி போன்ற முகத்தில் திலகந் தீட்டி, நெற்றிச் சுட்டியை அணிவித்து, புனையும் வன்மையினையுடைய அம்மகளிர் குழைகளில் வல்லிகையென்னும் பெயர் வாய்ந்த காதணிகளையும், சூல் கொண்ட சங்கனைய கண்டத்தில் முத்து மாலைகளையும், தாமரை மலரையொத்த கரங்களில் வெள்ளிய வளையினையும், தோள்களில் தொடியையும் அணிவித்தனர். கூட்டிக் குழைத்த சந்தனத்தை மேனியிற்பூசி, தேன் பிலிற்றும் மலர் மாலைகளையும் மணியாரங்களையும் அணியச் செய்தனர். சிற்றிடையின் தளர்ச்சி ஓராத அம்மாதர், படாம் ஒன்றினைத் தோள் சேர அணிந்து, வீணையின் இசையையொத்த

மழலைச் சொல்லினையுடைய அத்தெய்வயானையம்மையின் திரு வடிகளில் பாடக பரிபுர பாத ஜாலங்களாகியவற்றைச் சூடிக் கைகளாற்றொழுது, அவளை வணங்கி நின்றனர்.

இவ்வாறு தெய்வ மாதர் ஒப்பனை செய்தனர். பின்னர் மகபதி பிரமதேவனை நோக்கி, "அண்ணலே, திருமணச்சாலை செய்தாயிற்று. ஆண்டுத் தேவரனைவரும் வந்தீண்டினர். ஆத லால், மாலை தங்கிய மணி முடியண்ணலுக்குத் திருமணஞ் செய் யுங் காலத்தை நாடி உரைப்பாயாக," என்றனன்.

நான்முகன், "உரைப்பதென்? அவ்வறுமுகத்தொருவன் திருமணத்திணுக்கு எப்பகலும் நற்பகலே ஆயினும், நிகரற்ற நல்ல முகூர்த்தம் இப்பொழுதே," என்றனன்.

அம்மொழி கேட்ட இந்திரன், "இப்பகல் சிறந்ததாயின், அத்தேவதேவனை மணச்சாலைக்கு அழைத்து வரச் சொல்வது நமது கடமையல்லவா?" என்றனன்.

உடனே திருமால் பிரமர் ஆகிய பெருந்தேவர்கள் எழுந்து, இந்திராதி தேவர்களும் முனிவர்களும் சூழ்ந்து செல்லச் சென்று, சண்முகன் திருக்கோயிலுட்புகுந்து, பன்னிரு திருப் புயங்களையுடைய பரமனைப் பணிந்து கூறினார்கள். அப்பெரு மான் நன்றென மகிழ்ந்து, அரிமா அணையினின்று இழிந்து, பாங்கர் உள்ள வீரரும் பூதரும் போற்ற, மயில் வாகனத்தமர்ந் தருளித் திருமால் பிரமன் முதலிய தேவர்கள் பணிவுடன் மலர் மாரி தூர்த்துப் புடைதனிற்செல்ல வீதியில் எழுந்தருளினன். அத்திருமணத்திற்கு எழுந்தருளும் வள்ளலுக்கு அருகில் சந் திரன், சூரியன், வாயு, வருணன், நமன் ஆகிய தேவர்கள் முறையே வெண்கொற்றக் குடையை எடுத்தும், கவரி வீசியும், ஆலவட்டம் அசைத்தும், வாளினை ஏந்தியும் வந்தனர். ஆழிப் படையினையுடைய திருமாலின் கருடக்கொடியும் பிரமனது அன்னக்கொடியும் அஞ்சுமாறு, ஊழி நாயகன் கொடியாகிய செந்நிற உச்சிக்கொண்டையினையுடைய சேவல் ஆரவாரித்தது. தேவர் ஆர்த்தனர். வேதம் ஆர்த்தன. விண் மாதரார்த்தனர். மாதவர் ஆர்த்தனர். பூதரார்த்தனர். ஐம்பூதமும் ஆர்த்தன. பூமி நாதர் ஆர்த்தனர். ஆகலான், அம்மலை எதிர்த் தொனியாய்

ஆர்த்தது. திண்டி, பேரிகை, தண்ணுமை முதலிய வாத்தியங்களைப் பூதர் அண்டம் விள்ளுமாறு இயம்பினர். தலைக்கோல மணிந்த அரம்பை, உருப்பசி, மேனகை, திலோத்தமையாகிய தேவமாதர் மஞ்சத்தினும் விமானத்தினும் நின்று, வாளை யொத்த கண்களில் நஞ்சு பில்க, அமுதினையொத்த பாடலைப் பாடி நடம் புரிந்து வந்தனர். இத்தன்மையாகிய மேம்பாட்டுடனும் அழகிய வீதிகளைக் கடந்து, அமரர் கோன் இயற்றிய மணச்சாலையின் முன்னர் உமாபதியின் திருப்புதல்வன் எழுந்தருளினன்.

அவ்வருள் மூர்த்தி அணைதலும், நிறைகுடத்துத் தோய்த்த தருப்பையின் புனித நீரை அமலன் மீது தூவி, ஆசி கூறி, அருந்தவ முனிவர் எதிர்கொண்டு ஏத்தி நின்றனர். தேவமாதரும், முனிவர் மாதரும் செவ்விய கரங்களில் அட்டமங்கலங்களை ஏந்தி, எம்பெருமான் முன்னின்று துதித்தனர். பஞ்சொடு நெய்யும், கருப்புரமும், புனுகுநெய்யுங் கலந்தோங்கி ஒளிவிட்டெரிகின்ற தீப தட்டங்களைப் பெருமான் முன்னர் ஏந்திச் சிறப்பித்தனர். அவ்வண்ணம் நிகழுங் காலத்து, இளம்பரிதியை யொத்த எழிலமைந்த குமாரக் கடவுள், மஞ்ஞையினின்று இறங்கியருளி, திருமண மண்டபத்திற்கேகும் முதல் வாயிலில் அணைதலும், அரம்பையர்சூழத் தூய்மையினையுடைய அயிராணி வணக்கத்துடன் போந்து, தனது பசுவாகிய காமதேனு புதிதாக அப்பொழுது ஈந்த பாலினை மாணிக்க வள்ளத்துத்தாங்கி, வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவனவற்றையளிக்குங் கருணைநிதியின் திருவடிகளில் அன்போடு அபிடேகஞ் செய்து, பூவும் மாலையுமிட்டு, அவ்வடி மலர்களை வணங்கிப் பல்சுடர் கூட்டியுள்ள தீபக் கலத்தினை மும்முறை சுற்றி ஆராதனை செய்து, நாணத்தால் ஒல்கி, மடமின்னாருடன் தன் மந்திரத்து ஏகலும், அவள் அன்பிற்குவந்த குமாரக்கடவுள், அருள் கூர்ந்து ஏகி, அழகிய மணிகள் இழைத்துப் பொன்னரி மாலைகள் தூக்கியுள்ள வனப்பு மிகுந்த அம்மண்டபத்துட்சென்று, இந்திரனால் இடப்பட்டு ஒளி வீசிக்கொண்டிருந்த உயர்ந்த பீடத்திலெழுந்தருளியிருந்தான்.

அதன் பின்னர் அவனருளால் திருமால், பிரமன் முதலிய தேவர்கள் அவ்வவர் தகுதிக்கு ஏற்ப அமைக்கப்பட்டிருந்த

ஆசனங்களில் அமர்ந்தார்கள். அவ்வமையத்து அவனியில் அரசு புரிந்து வாழ்கின்ற முசுகுந்தன் முதலிய மன்னர்கள் முன்னர்ச் செய்த நற்றவப் பயனால், சண்முகப் பெருமான் சந்நதியடைந்து, அவனடி மலர்களை முடிகளைத் தாழ்த்தி அன்பாற்றீண்டி, எழுந்து துதித்து நிற்றலும், அண்ணல் அவ்வவருக்கேற்ற அருளினைப் பாலித்திருந்தான்.

அச்சபமுகூர்த்தத்தில், அரியயனாகிய தேவர்களாலும் காண முடியாத அரும்பரனும், ஞானமே திருமேனி கொண்டு எழுந்தருளியுள்ளவனுமாகிய சிவபெருமான், பூத சேனைகள் சூழ்ந்து நிற்க, உமாதேவியோடு விமானத்தில் எழுந்தருளி விண்ணிடையே தோன்றினன். அம்மையும் அத்தனுமாகிய அவ்விருவரின் அருள் வருகையைக் கண்ட செம்மல், அடங்காப் பெருமகிழ்வடைந்து, விம்மிதங்கொண்டு, மேன்மை அன்பினால் விரைந்தெழுந்தனன். அங்கிருந்த திருமால் முதலிய தேவர்களும், எண்ணிறந்த முனிவர்களும் கதுமென எழுந்து, "எம்பிரான் இங்கு நண்ணினன்! யாமும் உய்ந்தனம்!" என்று மகிழ்ந்து, கை தொழுது ஏத்தி நின்றனர். முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவபெருமான் உமாதேவியோடு விமானத்தினிழிந்து கணங்கள் சூழச் செம்மணி குயிற்றிய திருமணச் சாலையினுள்ளே எழுந்தருள, அறுமுகப் பெருமான் அருகிற்சென்று, அம்மையப்பரின் திருவடிகளைத் தனது திருமுடிகளில் பரிதியுந் தாமரையும் ஒன்று பட்டாங்குச் சூடியருளினன். அம்மதலையை அவ்விருவருந் தம் திருக்கரங்களால் எடுத்து, உச்சிமோந்தனர். திருமாலும், பிரமனும், புரந்தனும், முனிவரும், ஏனைத் தேவரும் ஈண்டி, அகில உலகங்களையும் ஈன்றவர் பதங்களைப் பணிந்து வலம் வந்து, "வினையிற்பட்டு மாழ்கிய அடியேம் புன்மை நீங்கி வாழ்வுற்றனம்!" என்று வழுத்தினர். நினைத்தற்கரிதாகியும், அனைத்துயிர்க்குயிராகியும் அமைந்த சிவபெருமானை மலைமகளோடும் பொன்னினாற்புனைந்த புதிய திருமண மண்டபத்தினுள் குமாரக் கடவுள் அழைத்துச் சென்றனன். அப்பொழுது இறைவன் ஆணையால் விண்ணிருந்து ஒரு மணித்தவிசு ஆங்கிழிந்தமைய, அதனிடை உலகீன்ற அம்மையோடு பராபரனாகிய சிவபெருமான் எழுந்தருளி இருந்து, குமார மூர்த்தியைப்

பார்த்து, "இங்கு வருதி," என்று அன்பால் அழைத்துத் தன் திருக்கரங்களால் எடுத்து அணைத்துத் தங்களிடை வைத்துத் தண்ணளி புரிந்தனன்.

பிரமன் கை குவித்து நின்று, "நீ முன்னொரு ஞான்று அவுணரைத் தடிந்து வருதியென்று ஆணை தந்து இவ்வறுமுகனை விடுத்தாய். அவ்வண்ணமே சூர்முதலறுத்து, நென்னல் அமரர் சிறையையும் நீக்கி அருள் புரிந்தனன். அப்பெருநன்றியை மதித்து அடியேம் புரியும் கைம்மாறு ஒன்றுமில்லையேனும், உள்ளத்தெழுந்த அன்பினால், வேற்படை முருகற்கு இன்று அமரர்கோன் தன் மகளைக் கொடுத்திட நினைந்தான். அழிவற்ற கருணையோடு ஆருயிரனைத்தையும் நித்தலும் அளித்தருளுகின்ற உமாதேவியும் நீயும் இற்றைப்பொழுதினில் வந்தால் சிற்றடியேங்கள் செய்த செயல் சிறப்படையுமன்றோ?" என்று இசைத்தனன்.

சிவபெருமான் மகிழ்ந்து, "நாமும் இது காணும்பொருட்டு மணங்கமழ் கூந்தல் மாதுமையோடு வந்தனம். இனி இத்திருமணத்திற்கு உரியவற்றைச் செய்க," என்றனன்.

நான்முகனும் திருமாலும் மகிழ்வெய்தி, வாசவனைப் பார்த்து, "வேத விதிப்படி குமாரக் கடவுள் திருமணஞ் செய்து கோடற்கு உன்றன் புதல்வியை அன்பொடு அழைத்து வருதி," என்று கூறினர்.

இந்திரன், பைந்தொடி அணிந்த பாவையர் வைகும் மந்திரஞ்சென்று, அம்மையைக்கண்டு, "அன்பினால் நம்மைக் காத்தருள வந்த நங்கையே, வருக!" என்று அழைத்தனன். தெய்வயானையம்மை எழுந்து, அரதன நூபுரம் அரற்றாநிற்பவும், மேகலை ஒலியாநிற்பவும் நடந்து, திருமகளும் கலைமகளும் போற்ற, மகிழ்ந்து நிற்கும் இந்திரன் அருகிற்சென்றாள். மகபதி அத்தேவகன்னிகையைத் திருமணமண்டபத்தின் எதிரே அழைத்துச் செல்ல, அங்கிருந்த தேவரும் முனிவரும், "அன்னையே, வாழி!" என்று வாழ்த்தினர். அவ்வம்மை அப்பெரிய அவையினிடத்திருந்த உமையம்மையையும் சிவபெருமானையும் வணங்கி, வேற்படையினையுடைய வள்ளலாகிய குமார

மூர்த்தியைப் பார்த்து நாலினள். வணங்கிய அத்தவக் கன்னிகையைச் சிவபெருமான் அருளால் நோக்கி, அம்பிகையைக் குறித்து நோக்கலும், அவ்வுமையம்மை தனது செவ்விய கரத்தினை நீட்டி, அத்தெய்வக் களிற்றின் முதுகினைத் தடவியருளித் திறலமைந்த முருகப்பெருமானையும், தெய்வயானையம்மையையும், பொன்னில் மணிகள் குயிற்றிய திருமணப் பீடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தனள்.

சிவபெருமான் உமாதேவியோடு எழுந்தருளியிருத்தலும், எதிரில் வீற்றிருந்த மணமகனும் மணமகளும் அவ்விருவருடைய பிரதி பிம்பம் போன்று தோன்றினார்கள். அப்பொழுது அனைவரும் தொழுது துதித்தனர். அம்மையும் அத்தனுமாகிய இருவரும் அருள் கூர்ந்தனர். அண்டர்கோன் அவர்கள் கோலத்தினைக் கண்டு புகழ்ந்து, உச்சிமேற்கரங்குவித்துத் தேனுண்ட வண்டினையொத்து மகிழ்வினுள் ஆழ்ந்து நிற்க, அவனது ஆணையால் மஞ்சனம் மலர் முதலிய பொருள்களைக் கொண்டு இந்திராணி வந்தாள். அவை கொண்டு இந்திரன் முறைப்படி முன்னின்று முருகன் திருவடிகளைப் பூசிக்கத் தொடங்கினன். நாணி ஒல்கிய புலோமசை, உயர்ந்த கரகத்திருந்த புனலால் அபிடேகிக்க, இந்திரன் குமாரக் கடவுளின் திருவடிகளைத் தொட்டு விளக்கிச் சந்தனக் குழம்பினைப் பூசி, மலர் அணிந்து, அகிற்புகை காட்டித் தீபாராதனை செய்து, பூசனை இயற்றியதும், செவ்வேற்பெருமான் திருவடியாட்டிய புனித தீர்த்தத்தினை அயிராணி ஒரு தூய பாத்திரத்தில் நிரப்பி வைத்தனள். அச்சுபமுகூர்த்தத்தில் இந்திரன், சண்முகப்பெருமானுடைய திருக்கரத்தில் தெய்வயானையம்மையை அளித்து, “நினக்கு அடியேன் இவளை அளித்தேன்,” என்று கூறிக் கமண்டல நீரைத் தாரையாக வார்த்தனன்.

இந்திரன் வேத விதிப்படி தாரை வார்த்துத்தர அதனை ஒருத்தியின்பொருட்டுத் தனது திருக்கரத்தினால் ஏற்றருளினன். அடியவர்க்கனைத்தையுந் தந்தருளும் அமலன்.

செங்கமலத்தயன் சிந்தையால் ஆக்கிக்கொடுத்த மங்கல நாணை அறுமுகவள்ளல் தெய்வயானையம்மையின் திருக்கழுத்தினில் அணிவித்து, முடியில் நல்ல மலர் மாலையைச் சூட்டி

யருளினன். அப்பொழுது மாங்கனி, வாழைக்கனி, பலாக்கனி, இனிய கரும்பு, செவ்விய தேன், காமதேனுவின் பால் ஆகிய வற்றை அமரர்கோன் ஏந்தி அறுமுகனை அருத்தினன். அக் காலை மத்தளம், தக்கை, வலம்புரி சங்கு முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கின; நவவீரர்களும், கணநாதர்களும், குமார நாயகனை வணங்கி ஆரவாரம் செய்தார்கள். தண்டுழாயண்ணல், சரோருக மேலோன், எண்டிசைப் பாலகர், இந்திரன், ஏனையர் ஆகிய அனைவரும் ஆங்கவர் கோலத்தினைக்கண்ட கட்புலன் சிறந்த தென்று கூறினர். அப்பகலில் நான்முகன் உபகரணங்களைக் கொணர்வித்து, முருகப்பெருமானைக்கொண்டு ஓமம் இயற்ற வேண்டுவனவற்றை முறைப்படி அருகிலிருந்து செய்வித்தனன். குமார நாயகன் தெய்வயானையம்மையோடு தீயை வலம் வந்து, அவ்வம்மையின் சிறிய திருவடியை அம்மியாகிய சிலையின்மீது வைத்தருளினன். திருமகள், கலைமகள், மாலினி, காளி ஆகிய பெண்கள் சூழ்ந்து வாழ்த்தெடுப்பக் குமாரநாயகன், அத்தெய்வ யானையம்மையோடு அருந்ததியைப் பார்த்தருளினன். இவ் வாறாக விவாகச் சடங்குகள் அனைத்தும் முடிந்த பின்னர் அம்மையையும் அத்தனையும் தெய்வயானையம்மையோடு முருகப் பெருமான் வலம் வந்து, மும்முறை வணங்கினன். திருவடி களில் விழுந்த மணமக்களை இருவரும் எடுத்தணைத்து, அருள் புரிந்து, தம் பக்கத்தில் இருத்தி, "உமக்கெமது முதன்மை யைக் கொடுத்தனம்," என்றனர். அங்கிருந்த தேவரனைவரும் மற்றையரும் வணங்கித் துதித்தனர். பன்னிரு தோளனையும் மணமகளையும் அவையினர் வணங்கலும், அவர்க்கருளி உமா தேவியோடு சிவபெருமான் கணங்கள் சூழ மறைந்தருளினன்.

வேதமுதல்வன் உமையம்மையுடன் மறைந்தருளியதால் அங்குள்ள தேவர், முனிவர் அனைவரும் வருந்திச் சண்முகப் பெருமானைத் தரிசித்தலால் மகிழ்வடைந்தனர். உமையம்மை யோடு சிவபெருமான் அமர்ந்த மணியாசனத்தில் தெய்வக் களிற்றினொடு சண்முகப்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்க, அதனைக் கண்ட அனைவரும், "இஃது அடியேம் பெருந்தவம்!" என்று அடி பணிந்தனர். முருகப்பெருமான் அவ்வணையி னின்றுமிழிந்து, அனைவருஞ் சூழத் தனது கோயிலுக்கு

அம்மையோடு ஏகி, மாலயன் முதலியவர்க்கு முறையின் அருள் புரிந்து, அவ்வவர் இடங்களுக்கு ஏகுமாறு பணித்துத் தன் பரி ஜனங்களைக் கடைமுறை போற்றும்படி அருளிச் செய்து, அகில மீன்ற அன்னையொடு அமளியில் மேவிப் புவனம் உய்ந்திட முயங்கி வைகினன். இந்திரன் காமதேனுவால் தரப்பட்ட பல வித உணவுகளைக்கொண்டு முசுகுந்தன் முதலிய புவியரசர்களை உபசரித்து அனைவரையும் விடை கொடுத்தனுப்பினன். மன்னர் யாவரும் அகன்றதற்பின் மகவான், தன்னில்லக் கிழத்தியோடு இன்னல் தீர்ந்த போகமுண்டிருந்தனன். இன்ன தன்மையில் பல பகல் கழிந்தன.

3. விண் குடியேற்று படலம்

அணங்கினோடு உறைந்த அறுமாமுகன், இந்திரன் குறையை நீக்க விரும்பித் தன் கோயிலின் முன்கடையில் எய்தி யருளினன். அம்மையோடு வந்த அப்பெருமானை அனைவரும் வணங்கித் துதித்து ஆரவாரித்தனர். அவ்வோசையைக் கேட்ட அமரர் அனைவரும் அறுமுகன் எழுந்தருளினன் போலுமென்று விரைவில் வந்து நெருங்கி, முறை முறை வணங்கி நின்றனர். அண்ணல் அவர்களுள் வாயு தேவனைப் பார்த்து, "நமது தேரினைத் தருதி," என்றருளலும், அவன் மனத்தினும் விரைந்து செல்லுந் தேரினைக் கொண்டுய்ப்ப, அச்செம்பொற்றேர்மிசை வாசவன் மகளொடு சண்முகப் பெருமான் வையமனைத்தினுக் கும் அருள் புரியும் ஈசனும் உமையும் போன்று இருந்தருளி னன்.

தேவர் அன்பு மேலீட்டால் பூமாரி பொழிந்தனர். பூதவீர ரும், போர்ப்படை மன்னரும், முனிவர் மைந்தரும் அறு முகற்குப் பணியியற்றி அருகிற்சூழ்ந்தனர். விண்ணவர் பணியும் மணி முடிக்கருகில் வேலவன் அருளால் முன்னின்ற மஞ்ஞை செய்த தவம் சிறந்ததன்றோ? நம்பி நாரணன் நான்முகனாதி யரை நோக்கி, "நீவிர் நும் ஊர்திகளின்மீது எம்முடன் விண் ணுறுக வருதிர்," என்றலும், நாரணனாகிய உலகளிக்கும் ஒரு வன் கருடன்மீதும், பிரமன் அன்னத்தின் மேலும், மகபதி அயிராவதத்தின்மிசையும், ஏனையர் தத்தமக்கமைந்த வாகனங்

களிலும் விண்ணிற்றுவன்றி, அறுமுகன் தேரினுக்கணியராயி ஞர். வள்ளல் இவ்வாறு வானுலகம் செல்கின்றனெனப் பலர் கூறலும், கூளிகளின் வெள்ளம் விரைந்தெழுந்தன. குடமுழா, பணை, தண்ணுமை முதலிய வாத்தியங்கள் இடி போல இயம் பின. முருகவேள் அப்பரங்குன்றினையகன்று, மகபதியாளும் வானுலகை நொடிப்பொழுதிற்கடந்து, தன் மாதுலனுகிய அமரர்க்கிறைவன் முன்னர் வாழ்ந்திருந்த அமராவதி நகரினை எய்தினன்.

அந்நகரம் பானுகோபனல் அழிக்கப்பட்டதையும், அந் நகர் வளம் எய்த எண்ணிய இந்திரன் கருத்தையும் நோக்கிய குகப்பெருமான், அருகில் நின்ற சிற்ப நூற்றெளிவுடைய தேவ தச்சனை நோக்கி, "துன்பமொழிந்த தேவராஜன் இன்புற்று இனிது வைகுமாறு, முன்னையினும் வனப்பமைய இந்நகரை நொடிப்பொழுதில் ஆக்குவாய்," என்றருளலும், அவன் நன் றென்று வணங்கி, அவ்வமராவதியினிடத்து நூன்முறைப்படி விண்ணோங்கிய மாமதில் அமைத்து, அதன் நான்கு திக்கிலும் நான்கு வாயிலை வகுத்து, அதனிடை ஏழ் நிலைகளையுடைய கோபுரங்களை அமைத்து, அம்மதிலுக்குள்ளிட்ட இடத்தில் சக்கரவாளகிரியாற் சூழப்பட்ட உலகம் போலத் திகழுமாறு எண்ணிறந்த வீதிகளை மாளிகைகளோடு அழகு பெற அமைத் துப் பூமேலுறையும் பிரமனும் நாணுமாறு அந்நகரினிடை அரசமாளிகையொன்றமைத்து, அமரர்கோன் விரும்பி ஆடத் தக்க காவிகள் மல்கிய கயங்களும் வாவியும் பொய்கையும் வளம்பட இயற்றி, செய்குன்றங்களையும் வரம்பிலவாக ஆக்கி, மாடமாளிகை மண்டபம் ஆகியவற்றில் அரியணைகளையும், அகன்ற இடங்களில் தேவகோட்டங்களையும் அமைத்தனன். பின்னர்ச் சிறப்பமைந்த இந்திரன் இருக்குங் கோயிலும், அறுமாமுகப்பிரான் அமர்ந்தருள் கோட்டமும், திருமால் பிர மருக்குயர்ந்த மந்திரங்களும், வேறுளார்க்கு இருக்கைகளும் அமைத்துத் திருமாலின் பதியாகிய வைகுந்தத்தினும், மல ரயன் பதியாகிய மனோவதியினும் வனப்பமைய, அமராவதி என்னும் நகரினைச் சிற்பநூல் முறைப்படி இயற்றி முடித் தான்.

பொன்னினுக்குப் புகலிடமாகும் வான் மன்னனுக்கமைத்த அவ்வள நகரின் தன்மை கலை மின்னுக்கும் இயம்புதல் அரிதே. இவ்வளப்பமனைத்தையும் இமைப்பொழுதில் நினைத்துச் செய்த நிலைமையை நோக்கித் திருமாலும் பிரமனும் சிந்தையில் மகிழ் வெய்தினர். பிரமன் தேவகம்மியனை நோக்கி, "நகர் வளம்பட அமைத்தற்கு நின்னை நேர்பவர் ஒருவருமிலர்," என்றலும், இந்திரன் மகிழ்ந்து, அக்கம்மியனை உவகையால் தழுவிக் கொண்டனன். அப்புனைவன் அறுமுகப்பண்ணவனிடத்துச் சென்று அடி பணிந்து நிற்றலும், அவற்கருளிய பெருமான் துணைவர் சூழ எழுந்தருளினன். அவ்வமயம் பொன்னின் ஆய விமானத்தேறி அரம்பையர் சூழ இருந்த அயிராணி, இந்திரன் மாளிகையை அடைந்தாள். அறுமுகப்பெருமான், அந்நகருக் கிடை அமைத்த கோயிலின் முன்னர் எய்தியதும், தேவர்கள் தத்தம் ஊர்திகளினின்று இழிந்தார்கள். சண்முகப்பெருமான், மயிலின் சாயலைப்போலுஞ் சாயலினையுடைய தெய்வயானை யோடு இரதத்தினின்று இறங்கி, பொன்னினும் மணியினும் புனைந்த பெருங்கோயிலிற்புகுந்து, அரியாசனத்து அமர்ந்தருளி னன்.

பின்பு அவன் திருமால் பிரமன் முதலிய தேவர்களைக் கருணையால் நோக்கி, "இந்நகரின் இருந்தரசாள இமையவர் இறைக்கு மணி முடி விரைவிற்புனையுங்கள்," என்றலும், அவர்கள் நன்றென இசைந்து, அதற்கு வேண்டும் பொருள் களாகிய அட்டமங்கலங்கள், மங்கலமமைந்த கவரி, ஒள்ளிய வாள், மணி முடி, வெண்கொற்றக்குடை ஆகியவும், பிறவும் கொண்டு சார்ந்து, கங்கை முதலிய தீர்த்தங்களால் இந்திரனை அபிடேகஞ்செய்து, ஒள்ளிய ஆடை ஆபரணங்கள், சந்தனம், மலர் மாலை ஆகியவற்றைக்கொண்டு புனைந்து, சிங்கந்தாங்கிய பெரிய ஆதனத்தின் ஏறி இருக்கும்படி செய்து, முறைப்படி மகுடஞ் சூட்டினார்கள். மணி முடி தரித்து அரியணையமர்ந்த அமரர் கோன் அடிகளைத் தேவர் முடிக்கணிந்து வணங்கவும், முனிவர்கள் ஆசி கூறவும், அரம்பையர் நடிக்கவும், வித்தியா தரர் யாழிசை எடுக்கவும், சுதன்மை என்னும் அச்சபை பொலிவு பெற்றிருந்தது. இந்திரன் அப்பொழுது எழுந்து

சென்று, சிவகுமாரன் திருவடிகளை வணங்கி ஏத்தி நின்று, "வளப்பம் நிறைந்த சுவர்க்கபூமியை முன் போல ஆக்கி அளித்தனை! அடியேன் உய்ந்தனன்! இதனினும் பெறும் ஊதியம் உண்டோ?" என்றலும், அண்ணல் அருள் புரிந்து, அமரரை அவ்வவர் இடஞ்செல்லப் பணித்துத் தோகையுந்தானும் தன் பெருங்கோயிலில் எழுந்தருளினன்.

குறிலும் நெடிலுமாகிய அளவினையுடைய பூதர்களும் வீரர்களும் வாயில் காத்திருக்க, முருகவேள் அமளியகத்துப் பல்வேறு ஆடல் புரிந்து வைகினன். அறுமுகன் வைகுதலும், அமரர் தத்தமக்கமைந்த மாளிகைகளில் இன்புற்றிருக்கவும், இந்திரன் தன் பெரிய போகத்திலாழ்ந்து அரசு புரிந்தனன். அந்நகரவாசிகளாகிய தேவர்கள் அவ்விந்திரலோகத்துப் பொருளேயன்றி அனைத்து உலகத்துப் பொருளும் பெற்றுலொத்து மனமகிழ்ந்தார்கள்.

4. கந்த வெற்புறு படலம்

ஒரு நாள் முருகவேள் கந்தவெற்படைவது கருதித் தெய்வயானையம்மையோடு கோயிலினின்றும் புறம் போதர, அதனையறிந்த மால் முதலிய தேவர்கள் சூழ்ந்து வணங்கினார்கள். வெற்றி வேலினையுடைய பெருமான், மால் முதலிய தேவர்கட்கு விரைவில் தத்தம் பதிகளை எய்துமாறு விடையளித்தருளி, அவ்வமராவதியில் இருந்து வானநாட்டையாள இந்திரனை நிறுத்தித் திருந்திய இழையினையணிந்த தெய்வயானையம்மையோடு இரதத்திலேறியருளலும், அப்பெருமான் ஆணையால் வீரபாகு தேவன் முளவுகோல் பற்றி இரதத்தை நடாத்த, வீரரும் பூதருஞ் சூழச் சென்று, அனைத்துயிர்க்குயிராகிய சிவபரஞ்சுடர் வைகும் திருக்கயிலையைச் சேர்ந்தான். சேர்ந்த குமாரமூர்த்தி, விரைந்து சென்று பரமன் சன்னதி அடைந்து, உமையம்மையையும் சிவபிரானையும் வலம் வந்து வணங்கி, அவர்களிடத்து அருளொடு விடையும் பெற்று, மீண்டு ஏகி, கந்தகிரியெய்தித் தன் ஆலயத்தில் புகுந்தருளினன். ஆலயம் புகுந்த அமலமூர்த்தி, திறலமைந்த வயவர் கடைதோறும் போற்றியிருப்ப, தெய்வயானையம்மையோடு மேவி, மிக உயர்ந்த இரத்தினபீடத்தில் வீற்றிருந்தருளினன்.

" துப்பதோர் மறைக ளாலுந் துதித்திடற் கரிய செவ்வேள்
செப்பபே ரடிகள் வாழ்க! சேவலும் மயிலும் வாழ்க!
வெப்பவர் மார்பு கீண்ட வேற்படை வாழ்க! அன்னான்
பொய்யில்சீர் அடியார் வாழ்க! வாழ்கவிப் புவனமெல்லாம்!"

5. இந்திரபுரிப் படலம்

அவுணர் வேரறுத்த ஆண்டவன் அருளினால் அமரர்கள் போற்ற அரசு வைகிய இந்திரன், பகைவர் இட்ட குற்றேவல் செய்ததும், அளவற்ற உகங்கள் மறைந்தொதுங்கி இருந்ததும், அவ்வொளிவின்கண் உற்ற தீமையும், பெற்ற துன்பமும், பிறவுமாயவற்றை எண்ணி, இந்திராணியோடு சேர்ந்து வாழும் வாழ்க்கையை மறுத்துச் செல்வத்தை வெறுத்து, அரசுரிமையையுஞ் செறுத்து, 'தவத்தினையியற்றி வீடடைகுவன்!' என்று துறத்தலை எண்ணினான்.

இந்திரன் எண்ணத்தையறிந்த அவன் மந்திரியும் புரோகிதனுமாகிய வியாழபகவான் தனது மனத்தினில் ஒரு வஞ்சனையை எண்ணி, இந்திரன் பக்கல் சென்று வைகி, அவனை நோக்கி, " வச்சிரபாணியே, கேட்பாயாக: இந்திரபதம் நிலைக்க வேண்டும் என்றெண்ணிய வியாழன் அதற்கு வேண்டியதொரு பொய்யை மொழிந்தனன். ஆனவாற்றால் அஃது பொய்ம்மை அறிக. அன்பற்ற சூரபன்மனாற் பட்ட துன்பத்தினை எண்ணிச் சுவர்க்கலோகத்தரசையும், இன்பமிக்க வாழ்வையும் வெறுத்தனையாகிப் பின்பு சென்று நோற்றுப் பெறும் பயன் யாதுகொல்? மொழிகுதி. சிந்தையிற்பெருந்துயர் எய்தியவரன்றோ திருவும் அந்தமில் வாழ்க்கையும் அடைகுவர்? இது நின்னளவன்று. மூன்றுலகங்களிலும் வழங்கிய இயற்கை விடாது தவமுயன்றவர்களுள், உலகத்துள்ள தேவர்களுள் மூவரென்றிசைக்கப்படுபவருள், எவர் மங்கையரை விழையாது போகத்தை நீத்தவர்? உடலை வருத்திப் புலனைந்தையும் அவித்து, மோகம் முதலிய குற்றம் ஆறனையும்போக்கி, யோகஞ் செய்திருக்கின்றார் அடையும் பெரிய பயனை உரைக்குமிடத்துப் போகமன்றி வேறில்லைகாண். காணப்படுகின்ற புலனைந்தும் ஒடுங்கும்; அந்தக்கரணங்களும் இல்லையாம்; கைக்கொண்ட செயல்களும் ஒழியும்; யாக்கையும் போம்; அவ்விடத்து

ஒரு பேரின்பம் உண்டென்பர். அதனை அறிந்தவர் யாவர்? ஈண்டுக் கண்டதே மெய்யென்பர் உலகுளார் யாவரும். பொய்ம்மை தங்கிய கானலை நீரெனக் கருதிக் கையகத்திருந்த அமிழ்தினை விடரகத்து உகுத்தாற்போன்று, மெய்ம்மை போலுஞ் சிலர் கூறும் வீடுபேற்றை விரும்பி இம்மைப் பயனை இழக்கின்றனை. நினது எண்ணம் நன்றாயிருக்கின்றது! மங்கை மாரிடத்துள்ள இன்பமே இன்பம்! அம்மங்கையரோடு கூடி ஈண்டு வாழ்வுறும் வாழ்க்கையே முதன்மையாகிய வாழ்க்கை! அவ்வனிதையரைப் பெறுஞ் செல்வமே செல்வம்! அவர்தம்மை முயங்காத வறுமையே கொடிய வறுமை! குற்றமற்ற மதி போலும் முகத்தினையுடைய மகளிர் இன்பத்தினைச் சிறிய இன்பமென்றுரைப்பர் அறிவிலார். அதன் சிறப்பை அறிகுவ ராயின், அன்னதே பேரின்பமாகும். மன்னனே, அதைக் கேட்பாயாயின், செவ்வனே மொழிகுவன்,'' என்று கூறினன்.

சூலிச பாணியாகிய இந்திரன் நகைத்து, ஓமகுண்டத்திற் பெய்யும் இழுதென உள்ளுடைந்து, காமமிக்க மனத்தினனாய், "உடலிற்பொருந்திய குற்றத்தினைப்போக்கி நல்ல விளக்கத்தைத் தரும் மருந்தினையொத்த குரு மூர்த்தியே, மடந்தையர் சிறப்பையும், திருத்தமாகிய காம இன்பத்தினையும் நீ எனக்கு இந் நாள்வரை உரையாதிருந்த காரணமென்?'' என்று வினவினன்.

'மையலுற்றிவன் மதி மயங்கினன்,' என்று எண்ணிய மந் திரி, "மன்னனே, பெண்களின் உயர்வினை விளக்கும் மதனாகமம் கூறுகின்ற உண்மையை ஆழ்ந்துணர்கின்ற காதலில்லா வழி அறிஞர் அதனைக் கூறார். ஆகலான், நினக்கு இந்நாள்காறும் உரைத்தேனில்லை. மதியினைக் குடையாக உடைய மன்மத னுடைய மாட்சிமை அமைந்த நூலெனுங் கடலை யான் எனது நெடிய புத்தியால் உணர்ந்தேன். அதனைக் கேட்பாயாக: சமய பேதங்கள் அளவற்றன. அவ்வற்றிற்கேற்ப நூல்களும் பலப்பல. மெய்ம்மைச் சமயங்கள் ஆறென ஓதினர். மேற்கூறிய தொகை யுள் அமிழ்தத்திற்குச் சமானமாக அனுபவிக்குந் தன்மையினை யுடையார்க்கு மிக்க இன்பத்தினைக் கொடுப்பதும், இம்மையின் முத்தியளிப்பதுமாகிய உலோகாயதம் என்னும் ஒரு சமயம் உண்டு. அச்சமயநெறி நின்று வீட்டினை அடைந்து இன்புறு

பவராவர், மெச்சும் உறுப்பிலக்கணம் வாய்ந்த ஆடவர். அவ் வீட்டின்பத்தினைத் தருபவர் நஞ்சொத்த கருங்கண்ணியர். அம் மாதரார் தன்மையும், அன்னாரை அடையுந் தன்மையும், அவருடன் இன்பம் நுகரும் ஆடவர் தன்மையும் ஆகிய அனைத்தையும் மதனுசமம் உண்மையின் உரையாநிற்கும்,'' என்று, அம் மதன நூலின் முறையனைத்தையும் முன்னர்த் தொகுத்துரைத்து, அதன் பின்னர் வகைப்படுத்தியும், முடிவில் விரித்தும் உரைத்தனன்.

வியாழ பகவான் மொழியைக்கேட்ட இந்திரன், அத்துறை ஓர்ந்து பெருமயலெய்தி, இன்பந்துய்க்க அயிராணியை விழைந்து, மனங்கலங்கிக் குரவனை வணங்கி, "எந்தையே, நீ சொற்ற பான்மையைத் துணிவாக மனத்திடைக் கொண்டேன்; மற்றொரு பொருளும் விரும்பேன்; வரம்பற்ற இன்பத்தினைப் பெற்றேன்,'' என்று பெருமகிழ்ச்சியோடும் போயினன்.

கடல் போலப் பரந்த காமநூலினை விரித்துரைத்து, வியாழ பகவான் உவப்புடன் செல்ல, மாலை தாங்கிய வேந்தன், விண்ணுலக அரசினை மைந்தனாகிய சயந்தனிடம் விடுத்துச் சென்று, தண்ணிய முகத்தினையுடைய அயிராணியைக் கூடி, மறுமையின்பமெய்தினும் கைக்குங் கருத்தினையுடையவனாய், மதன நூலின் துறையினை நாடிக் காம இன்பத்தையே நுகர்ந்திருந்தான்.

ஒரு நாள் அரசுரிமையைத் தாங்கி விண்ணுலகத்தைக் காக்கும் வேந்தன் புதல்வன், தன்னயற்சூழ்ந்துள்ள முனிவருந் தேவருமாகிய குழுவினுள் எதிர்முகமிருந்த குரவனாகிய வியாழ பகவானை நோக்கி, "எந்தையே, மலரயன் ஆதியாய விண்ணவரும், அந்தமற்ற முனிவரும் ஆற்றலமைந்த சூரனால் வெந்துயருழந்து, மேன்மையுமிழந்து, தாழவந்த காரணமென்கொலோ?'' என்ன, அந்தணன், "விண்ணவர்க்கும் மேதகு முனிவர்க்கும் நண்ணலனாகிய சூரனால் வந்த தீமையெல்லாம், புரத்தினையட்ட புங்கவனின்றித் தக்கன் மகத்தினையாற்ற, அம்மகத்திற் சென்ற பாவப் பெருக்கால் விளைந்தன,'' என்றான்.

சயந்தன், "ஏது இஃதாயின், அப்புல்லிய தொழிலினையுடைய தக்கன் வாழ்க்கையையும், அவன் புராரி இன்றிச்

செய்த வேள்வியையும், அவ்வேள்வியிற் பட்ட செய்கைகளையும் விடாது உரைத்தருள வேண்டும்," என்றனன்.

வியாழபகவான் மனச் செருக்கடைந்து, "மைந்தனே, கேட்பாயாக," என்று நயமொழிகளால் அத்தக்கன் கதையை உரைக்கத் தொடங்கினன் :

VI

தக்ஷ காண்டம்

---

1. உபதேசப் படலம்

உலகங்களுள் மேலதாய், ஓங்கிய பேரொளியுள்ளதாய் வானின் மேல் தலைமையாய்த் தங்கிய சத்திய உலகத்தில் அறிவினையறிந்த முனிவரும், தேவரும், புதல்வருஞ் சூழ்ந்து புடையிற்போற்றியிருக்க, மலர்மிசைக் கடவுள் தனது ஆஸ்தான மணிமண்டபத்தில் மேதக வீற்றிருந்தான். அப்பொழுது முன்னர்ப் படைப்புத் தொழிலைச் செய்தல் வேண்டிப் பெற்ற புதல்வர் பதின்மருள்ளுஞ் சிறந்த அறிவினையுடைய தக்கன் என்பவன், "அரிய தவத்தின் வழியால் தேவருள் தலைவனும், ஞானத்தின் முதன்மை பெற்றவனும், முத்தேவரின் மேற்பட்டவனும், அழியாதவனும், உயிர்தொறுமுயிராயுறைபவனும் ஆகிய ஒப்பற்றவனை யானுணருமாறு உரைத்தருளுவாய்," என்று தன் பிதாவை வினவினான்.

இவ்வினாவைக் கேட்ட பிரமன் புதல்வனை நோக்கி, "நன்று! கேட்பாயாக: அன்று நாரணனும் யானும் போர் புரிகையில், தீப்பிழம்பாயெழுந்து இடையே நின்று எம்மை உணர்த்திய சிவபெருமானே யாவர்க்குந் தலைவன். நீ உணர்வாயாக," என்றனன்.

தக்கன், "இரு தொழில் இயற்றும் நீங்கள் ஏதிலராகப் பின்னர் ஒரு தொழிலியற்றும் ஈசன் உங்களுக்குத் தலைவனாய் வந்த காரணமென்னை?" என்று அகந்தை கொண்டு கேட்க சிவபெருமான் திறங்களை உணர்ந்த பிரமன், சத்தரூபமாகிய வேதங்களைத் துகளறக்கற்று அவற்றின் பொருளை நன்குணர்ந்த அவன் திறம் நன்றாயிருந்தது என்று நகைத்து, "அழித்தற்றொழில் ஒன்றுடையானைத் தலைவனென்று எவ்வாறுரைப்பதென்றனை. எமது படைப்பளிப்புகளை எம்மோடும் இறுதியில்

அழிப்பவன் அவனாயின், ஆதியில் அனைத்தையும் படைத்தவன் அவனேயன்றோ? அவ்விறுதிக்காலத்துத் தான் ஒருவனாய் நின்று அனைத்துயிரையும் முன்னர் வந்த முறையே ஒடுக்கி, பின்னரும் உயிர்கட்கு அம்மையப்பராய் இருந்து வினைக்கேற்ற உடல்களை உயிர்களுக்களிக்கும் முக்கண் எந்தையின் செய்கை இத்தகையதென்பது உரைக்கவும் இயலுமோ? திருமாலையும் என்னையும் திண்ணிய புயங்களினின்றும் நல்கி, காத்தல் படைத்தல்களாகிய தொழில்களைக் கொடுத்து, அவனே எம்முள்ளுமிருந்து நடத்துகின்றான். அவனன்றி எம்மால் ஆவதொன்றுமில்லை; எம்மில் ஒருவனொத்து இறுதியைப் புரிய ஒருவனாகியும் பொருந்துவன்; உலகுயிர்களாகிய எல்லாப் பொருள்களின்கண்ணும் நீக்கமற நிறைந்திருப்பன்; வேதம் முதலிய கலைகளனைத்தையும் முன்னாளில் எங்களுக்கு உரைத்தவன்; மயங்கிய காலத்து அருளால் வந்து தெருட்டுவன். இதனை நீ அவ்வேதத்துள்ளும் அறியலாம். அனைவரையும் ஒன்றாகக் கருதுகின்ற நீ, பெரிதும் பேதையாயினை," என்று வலித்துக் கூறினான்.

தக்கன், "சிவபெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய வேதம், பூதத்திறத்தையும், உயிர்களோடு யாவரையும் பிரமமென்று உரைப்பதென்னை? அதனால், என் மனம் கவற்சியுறுகிறது ஆதலின், கடிதின் உரைப்பாய்," என்றனன்.

பிரமன், "அவ்வேதங்களுட்கூறும் உறுதியைக் கேள்: அழிவற்ற சிவபரஞ்சுடரைக் குறித்து உரைப்பவை அனைத்தும் உண்மையே; ஏனைய அனைத்தும் உபசார மொழியெனக் கொள். யாவரையும் நீக்கி நின்ற சிவபெருமானே விரும்பினார்க்கு முத்தியளிப்பனென்று அவ்வேதம் கூறுமாயின், எவரோ தலைமைத் தேவராவர்? அச்சிவபிரானைச் சுட்டி உணர்த்தும் உண்மை மொழிகளை யான் உகம் பல இருந்து மொழியினும், அவை முற்றுறா. யாங்கள் படைப்பளிப்பாகிய அரசினைச் செலுத்த, சிவபரஞ்சுடரின் திருவடிகளை அருச்சித்துத் துதித்த ஆலயம் பலவற்றையுங் கண்டு வேதத்தில் கூறியவற்றைத் தெரிந்துகொள்ளுவாய். அவனருள் பெறாது முத்தி அடைந்தாரில்லை; அவனருளின்றி வாழும் அமரருமில்லை;

மற்றையபருமில்லை; அவனருள் எய்தினர் எய்தாப் பொருளொன்றில்லை; இதனை ஆணையிட்டு உரைக்கின்றேன்; அவனினுந் தலைவனில்லை. அவனையே நீ அடைவையாக," என்றனன்.

2. தக்கன் தவஞ்செய் படலம்

படைப்புத் தொழிலினையுடைய சரோருகத்தவன் புதல்வனுக்கு இவ்வாறு வகுத்துரைத்ததும், அம்முக்கண்ணன் பெருமை அனைத்தையும் கேட்டுணர்ந்த தக்கன், வீட்டினை அடையுங் கருத்தினைக் கொள்ளாது, 'மலரயன் முதலியவரினும் மேம்பாடுடையனாய், எல்லையற்ற பெருவளத்தையும் அதிகாரத்தையும் எய்துவன்,' என மனத்தில் எண்ணித் துணிந்து, துன்பம் பயக்கும் தீவினையிற்பட்டுழலும் ஊழிற்பட்ட அவன், "நீ கூறிய சிவபெருமானை முதல்வனென்று அறிந்தேன்; அவனிடத்து ஒப்பற்ற வரங்களைப் பெற நினைந்தேன். ஆகலான், யான் அவனைக் குறித்துத் தவமியற்றற்கு ஏகுவன். அதற்காமிடத்தினை இயம்புவாய்," என்றனன்.

பிரமன், "முன்னுளில் மனத்தாலாக்கியுள்ள அம்மானத மடுவிற்கேகுவாய்," என்றனன்.

தக்கன் அத்தன்னிய மடுவின் ஒரு சார் எய்தி இருந்து, விசுங்காற்று, மழை, வெயில், பனி முதலியன தன்மீது பட அவற்றால் மெலிவடைந்து, பாசத்தை நீக்கும் தவத்தினர் போன்று அருந்தவத்தை ஆற்றினன்.

அவன் பிராண வாயுவை நேராக ஓட்டி, மூலக் கனலை எழுப்பி, போகங்களை வெறுத்துத் தன்னுருவிற்பொருந்துமாறு அன்பினால் மஞ்சனமாட்டி, மலர்களைச் சூட்டி, மனோபூசை இயற்றி, தூய்மையாகிய தன்னுள்ளம் ஒருமைப்பட இத்திறத்தினால் எம்பிரானுக்கு அருச்சனை செய்து, உள்ளத்திடை அவனது திருநாமத்தை விதி முறை சொல்லி, ஆயிரமாண்டு அரிய தவத்தினை இழைத்தான். அத்தக்கன் தவத்திற்குப் பயனாய் நல்ல வளங்களைத் தரும்பொருட்டு உமையம்மையோடு வெள்ளேற்றின்மிசை அனைத்துயிர்க்கும் உயிராகிய அமலன் தோன்றியருளினன். அஃதுணர்ந்த தக்கன், சிவபரஞ்சுடர்

அருள வந்தனன் என்றெழுந்து, எண்ணம் முற்றியது என்னுங் களிப்புடன், கீழே விழுந்து பணிந்து ஏத்தி நின்றனன்.

சிவபெருமான், "உனது வழிபாட்டினை உவந்தாம். நீ பெற விரும்புவது யாது?" என்றனன்.

தக்கன் பிறவியை மாற்ற நினையாதவனுய், பழைய வினை வழியே புத்தியும் செல்லுதலால் பெருமானை நோக்கி, "பரந்த பூமியும், வித்தியாதரர் கந்தருவர் முதலியவர் பொருந்திய விண்ணுலகும், அரி பிரமர்களின் உலகங்களும், திசையெட்டும் ஆகிய இவ்விடங்களில் என்னுணை தடையின்றிச் செல்லுமாறு அருள் புரிவாயாக. அன்றியும், உன்னை வணங்குவார் யாவரும் என்னை வணங்கப் பின்னர் யான் நின்னையன்றி வேறு எவரையும் மனத்தாலும் வந்திக்காத தன்மையும் ஈவாய். தேவர்களும் அசுரர்களும் யான் ஏவியவற்றைச் செய்யவும், எனக்கு நல்ல புதல்வர்களும் பெண்களும் மாய்தலின்றி மல்குமாறும் நல்குவாய். அனைத்துயிரையும் ஈன்ற அம்மையாகிய பராபரை யான் பெற்ற மகளாகவும், நீ மறையவனுகி வந்து காதலால் கடிமண முடிக்கவும் வரம் நல்குதி," என்று வணங்கிக் கேட்டனன்.

சிவபெருமான், "அவ்வாறே ஆகுக. அனைத்தையும் நல்கினம். நன்னெறியில் நிற்றியேல், இச்சீர் நிற்கும்," என்று உரைத்து மறைந்தருளினுன்.

தக்கன் யாவராலுங் கூறுதற்கரிய பெருங்களிப்படைந்து தன் பிதாவை நினைக்க, அவன் சிவபெருமான் அருளிய அனைத்தையும் உணர்ந்து, பின்னர் அவற்றாலெய்தும் அனைத்தையும் உணர்ந்து, தன் புதல்வன் பண்ணுளியற்றிய தவம் நன்றாயிற்று என்று நகைத்து, "அவன் வீடடைதற்குரிய மார்க்கத்தினைக் கருதிச் சிவபெருமான் தலைமையை எடுத்துரைத்தேன். இவ்வாறு தவத்தைப் பாழாக்கினேன்," என்று இரங்கி, அறியாமையைக் கொண்ட தக்கனிடம் சென்று ஆசி கூறி நின்றான்.

அவனது வருகையைக் கண்ட தக்கன், "அப்பனே, இவ்விடத்துக் கடிதின் ஒரு நகரத்தை ஆக்குவாய்," என்று இயம்பினுன்.

பிரமன், அவன் கூறியபடியே அவன் கருத்தினை உணர்ந்து, தன் நகரத்திற்கு உவமையாம்படி அழகிய நகரமொன்றனை ஆக்கி, அந்நகரினுக்குத் தக்கமாபுரி என்னும் பெயரினை இட்டு நல்கினான். புவியின்கண் அமைத்த அந்நகரிடை சென்று தனக்கென அமைத்த பெருங்கோயிலில் வைகி, முனிவர்களும் தேவர்களும் வணங்கித் துதிக்க, அசுரர்கள் அடங்கி நடுங்க, அரிகள் தாங்குந் தவிசின்மிசை இருந்து, உண்மையுணராத் தக்கன் தன்னாணை உலகனைத்தும் செல்லுமாறு அரசு புரிந்தனன். அவனுக்கு தேவியாயினவள், பிரமன் காலடியிற் பிறந்தவள், சிறுத்த இடையும் அருந்ததியின் கற்பும் அமையப் பெற்றவளாய், **வேதவல்லி** என்னும் பெயர் பெற்று, அனைத்துலகிற்கும் முதல்வியாயினள். அந்நல்லாளோடு பொருந்தித் தக்கனென்பவன், பணிக்கிறை மணிகளீன்றதொத்து, ஆயிரம் புதல்வர்களைப் பெற்றான். அப்புதல்வர்கள் தகுதியாக வளர்தலும், அவர்க்குச் செய்யவேண்டிய பூணூல் அணியுஞ் சடங்கினை முறைப்படி முடித்து, வேதங்களையும் செவ்வனே கற்கும்படி செய்து, அதன் பின் அவர்களைப் பார்த்து, "நீங்கள் மானத தடாகத்திற்குச் சென்று, சிவபெருமானைக் குறித்து அருந்தவமாற்றிப் படைப்புத் தொழிலைப் பெற்று வாருங்கள்," என்றனன். அப்புதல்வர்கள் அவ்வாறே சென்று மானதத் தடாகத்திடை மூழ்கிப் பன்னாள் கடுந்தவம் புரிந்தார்கள்.

அவர்கள் தவம் புரிதலை உணர்ந்த நாரதன், ஒரு நாள் அத்தடத்திற்சென்று அவர்களை அன்பால் அழைத்து, "நீவிர் இவ்வாறு தவமியற்றற்கு ஏதுவென்னை?" என்று வினவலும், அவர்கள், "படைப்புத் தொழிலைப் பெறும் விருப்பமுடையேம்," என்றார்கள். அத்தூய மைந்தர் உரைத்த சொல்லினைக் கேட்ட முனிவன், "எல்லாம் வல்ல இறைவனிடத்துப் பெற வேண்டிய முத்தியை விடுத்துத் துன்பத்திற்கு இடமாகிய இத்தொழிலை விரும்பினீர் போலும்! உம் தந்தையின் கட்டளை நன்றாயிருந்தது! நீவிர் அதனை விட்டு முத்தியடைய அருந்தவம் இயற்றுதிர்," என்று அவர்கள் மனத்தை முன்னையிலும் வேறாக்கி, அந்நற்றவத்திற்காகும் மந்திரங்களும் செயல்களும் உபதேசித்து, அவ்வண்ணமே இருந்து தவஞ்செய்து முத்தி அடையுமாறு கூறி, விண்ணிடை ஏகினான்.

அம்மைந்தர் அவ்வாறே நற்றவ முயற்சியினின்று வீட்டினை எய்தினர். தக்கன் தவஞ்செய்யச் சென்ற மக்கள் செய்கையைத் தெரிந்திலேனென்று ஞானத்தால் உன்னிப் பார்த்து, நாரதன் சூழ்ச்சியால் நற்றவமியற்றி அனைவரும் விடெய்தினர் என்றுணர்ந்து, மனம் மிகக்கவன்று, மீண்டும் ஆயிரம் புதல்வர்களைப் பெற்று, அவர்கள் சடங்கினை முடித்து, வேதம் அறிவுறுத்தி, அவர்களை நோக்கி, "நீவிர் முக்கண்ணனை நோக்கிப் படைப்புத் தொழில் பெற மானத சரஸில் தவமியற்றுங்கள்," என்றனன். அப்புதல்வர்கள் நன்றெனச் சென்று, மானத மடுவில் கயமுனிக் கூட்டம் போன்று நீரிடை இருந்து தவம் புரிந்தார்கள்.

அஃதுணர்ந்த நாரதன், அத்தடத்தருகிற்சென்று, மைந்தரைக் கூவி, "நீவிர் இத்தவம் புரிதல் எதன்பொருட்டு?" என்றனன். அவர்கள், "படைப்புத் தொழில் பெறற்பொருட்டு," என்றார்கள். நாரதன் நகைத்து, "தீவினைப் பிறவியிற்பட்டுழல நினைத்தீர் போலும்! முடிவற்ற இன்பமாகிய முத்தியை அடைகுதிர். நம் முன்னோர் ஆயிரவரும் தந்தை கூறி விடுத்த தவமாகிய நெறியினை விட்டு, நன்னெறியைக் கைப்பற்றியதனால், பெறுதற்கரிய முத்தியைப் பெற்றனர். நீவிரும் அவ்வாறடைய விரும்புவீராயின், அதனை உணர்த்துகின்றேன்," என்றான்.

அந்நன்மொழி கேட்ட தக்கன் புதல்வர், தந்தை சொல்லைக் காட்டிலும் அஃது உயர்வுடைத்தாயிற்றென்று எண்ணி, அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து, "அடியேம் முத்தியில் அவாவுடையேம். அடியேங்களுக்கு அருள் புரிய வேண்டும்," என்று தாழ்ந்து நின்றனர்.

நாரதமுனிவன், அவர்களும் தக்கனுக்குப் புறத்தாராய்த் தனது நெறியை அடைந்தனர் என்றுவந்து, சிவாகம விதிப்படி அவர்கள் உணருமாற்றால் உபதேசஞ் செய்து, அவ்வாறே சிவயோகத்தில் மோனமோடிருந்து முத்தி அடையுமாறு விண்ணுலகம் சென்றான். அவ்வண்ணமே அத்தக்கன் புதல்வர் ஆயிரவரும் மோனமிருந்து முத்தியடைந்தனர்.

சென்ற புதல்வர் நெடுநாளாகியும் வாராமையால், தக்கன், "என் புதல்வர் எங்ஙன் ஏகினர்? இன்னும் வரக் காண்

கிலேன்," என்றயர்ந்து, ஞானத்தால் நோக்கி உணர்ந்தான். அப்பொழுது அவனிடத்து வெகுளி கிளம்பிற்று; உள்ளம் பரிதபித்தது; துன்பமாலை விரிந்தது; கோள்கள் இரிந்தன; ஞாலமெல்லாம் இரங்கி நின்றன; இவ்வாறாக இருந்து தன் புதல்வர் செய்கையையும், நாரதன் புணர்ப்பையும் எண்ணி, "என் மக்களை முத்தியிற்செலுத்திய அந்நாரதன் இவ்வுலகிடைத் திரிகலைக் கடவன்!" என்று முனிவனைச் சபித்தான். பின்னர் அவன், "யான் ஆண்மக்களைப் பெற்று நன்மையடைந்தது போதும்! இனி யான் பெண் மக்களைப் பெறுவன்," என்று எண்ணி, இருபான்மூவராகிய பெண்மணிகளைப் பெற்று, அவரைத் தருமன், பிருகு, மரீசி, புலத்தியன், அங்கிரா, புலகன், வசிட்டன், அத்திரி, பித்திரா என்னும் இம்முனிவர்களுக்கு விதி முறை அளித்தான். அவர்களிடமாக ஆண் மக்களும், பெண் மக்களும் வழி வழியே மல்கி வந்தார்கள்.

3. சந்திர சாபப் படலம்

இவ்வாறாகப் பரந்த கிளையொடும் இராநின்ற தக்கன், பின்னர், நாண்மீன் கூட்டத்து இருபத்தேழெனும் தொகையினைப் பெற்ற கன்னியரைப்பெற்று, வேத விதிப்படி அழகிய சந்திரனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுத்தான். அவன் சந்திரனை நோக்கி, "நீ இப்பெண்களிடத்து எஞ்ஞான்றும் ஒத்த அன்போடு கூடி வாழுதல் வேண்டும். சிலரிடத்து அன்பு மிகுந்தும், ஏனையரிடத்து அன்பு குறைந்தும் ஒழுகுதல் கூடாது," என்று கூறித் தன் பெண்மக்களைச் சந்திரனோடு கூட்டி அனுப்பினான். அவ்வாறே நடந்துகொள்ள ஒருப்பட்டு அழைத்துச் சென்ற சந்திரன், அப்பெண்களை அணைந்து, ஒரு பகற்கு ஒருவர் பாலாகப் போகம் நுகர்ந்து, வைகலுங் களித்து, இன்பக்கடலில் ஆழ்ந்திருந்தான்.

அவ்வாறு இன்புற்ற திங்கட்கடவுள், தன் பன்னியருள் பேரழகு வாய்ந்த கார்த்திகை, உரோகிணி என்னும் இருவரிடத்தும் மிக்க காதலுடையனாய், அவர்களையே விழைந்து, இன்பம் நுகர்ந்து, ஏனையரிடத்துப் புணர்ச்சி வெஃகாது வெறுத்திருந்தனன். அத்தன்மையை நோக்கிய மற்றைப் பெண்கள் முனிவு

கொண்டு, தக்கனுகிய தந்தைபால் ஏகி, நிகழ்ச்சியைக் கூறி வருந்தினர்கள். தக்கன் சினமடைந்து, "அச்சந்திரன் கலைகள் முற்றும் தேய்ந்தொழிந்து பொலிவு அழிக!" என்று கடிய சாபம் புகன்றனன். புகன்ற சாபத்தினல், என்றும் விளக்க முற்றிருந்த மதியின் கலைகள் வைகலுக்கோரொன்றுகப் பொய்யுடைய பெருஞ்செல்வத்தினன் புகழைப் போன்று குறைந்தன. அவ்வாறு பதினைந்து நாட்களில் பதினைந்து கலைகள் தேய்ந்து, சந்திரன் அவனே என்று சான்று கூற இருப்பது போன்ற ஒரு கலை இருக்க, அதனைக் கண்ட சந்திரன், மனந்திகைத்து, தேவராஜனிடஞ் சென்று, "தக்கனிட்ட சாபத்தினல் என் கலையனைத்தும் நீங்கி, இக்கலையொன்றே உளது. ஈதும் இன்று இறக்குமாயின், என்னியல்பு குன்றி, என் பெயர் தொலைந்து, புகழொழிந்து, வசையே நிற்கும். ஆதலின், இதற்கொரு தீர்வு கூறுதல் வேண்டும்," என்று வருந்திக் கூறினன்.

தேவராஜன் அவனைத் தழுவி, "என் நண்பனே, நீ முன்னொரு காலத்தில் விநாயகப் பெருமான் முதிரையுண்ட வயிற்றையும், மோதகம் தங்கிய கரத்தையும் நோக்கி நகை செய்தாய். அதன்பொருட்டு அப்பெருமான் சினந்து, "யாவரும் நின்னைக்கண்டு இகழ்ந்து அகல, நீ நீசரைப்போல ஆகக் கடவை!" என்றனன். அப்பெருஞ்சாபத்தால் யாவரும் நின்னை எள்ள, அதனல் நீ விண்ணிற்செல்லாது மறைந்தனை. அதற்கிரங்கிய பிரமன் முதலிய தேவர்கள் வெள்ளி வெற்படைந்து, விநாயகப் பெருமானை வேண்டி நிற்க, அப்பெருமான், "சூரியனது மேடவீதியிலுள்ள ஆவணித் திங்களின் முதற்பாலில் நாலாம் வைகலில் உலகினர் நமக்குப் பூசனையாற்றுவர். அந்நாளொன்றில் இவ்விகழ்ச்சி அடையக் கடவன்," என்றலும், அக்குறையை இன்றுகாறும் நீ அடைந்துள்ளாய். அஃதன்றி, மேலும் இது கொண்டனை போலும்! நின் மதி நன்மதியே! இதனைப் பிரமன்பாற்சென்று புகன்றனையாயின், அவன் தன் மகனை வேண்டி ஈதகற்றுவன்," என்று கூறினன்.

திங்கட்புத்தேள், 'அன்னதே புரிவேன்,' என்று விரைந்து சென்று, பிதாமகனை அடைந்து, அவனடி வீழ்ந்து, வருந்தி

உற்றதுரைத்தலும், பிரமன், "அத்தக்கன் தன் மனஞ்சென்ற வழியிற் செல்லாநின்றான். அவன் முன்னையன் அல்லன். இது பொழுது யாவர்க்குந் தலைமை எய்தியுள்ளான். என் சொல் கொள்ளான். யானும் அவனிடம் செல்லேன். வேறு சில மொழிவதென்? சிவபெருமான் தலைமையனைத்தையும் பண்டை நாளில் யானுணர்த்தியும், அவன் பெருந்தவம் புரிந்து, இப்பெருஞ்செல்வத்தை வெஃகி, இங்கு வைகி, அச்சிவபெரு மானை மதியாதிருக்கின்றான். எப்பொருளும் அடையச் சிவ பெருமானிடத்துச் சென்று வேண்டுவரேயன்றி அத்தக்கன்பாற் சென்று இரப்பரோ? கண்ணும் அறிவும் இழந்தவன், மேலும் கள்ளினையுண்டு களித்தக்கால், அவன் நடக்கும் வழி நடை யினையொத்து அத்தக்கன் செல்வக் களிப்பில் ஆழ்ந்து, தீமை யுள்ளத்தனுய்க் கண்ணற்ற காரியங்களைப் புரியாநின்றான். அவனிறத்தலேயன்றி அவனொடு நம்மவர் பதங்களும் அழி வெய்துதலைக் கருதாது, சிவபெருமான் அத்தீயன் வேண்டிய வரமனைத்தையும் நல்கினான். யாம் அவனை வேண்டுவோமாயி னும், அவன் எம்மை வெகுண்டு இகழ்தலுஞ் செய்தலன்றி, நின் சாபத்தையொழித்தலுஞ் செய்யான். ஆயினும், ஒன் றுரைப்பதுண்டு: அதாவது, அடைந்தார்க்கருளும் அருள் மூர்த்தியாகிய சிவபெருமானையடைந்து, நின் குறையை இயம்பு வையாயின், அப்பெருமான் அருள் புரிகுவன். அவனால் முற்றுப்பெறாத காரியம் உலகின்கண் உண்டோ? நீ அயர்ந் தனை போலும்! அன்று மறைச் சிறுவன்மீது வந்த கூற்றுவ னுக்குக் கூற்றுவனான பதங்களைப் பணிகுவை. ஈதே துணிபு," என்று கூறி விடுத்தனன்.

சந்திரன், "அவ்வாறே விரைந்து சென்று பரமனிடத்து விண்ணப்பிக்கின்றேன்," என்று அவ்விடம் நீத்து, அன்புரு வாகிய அண்ணல் வைகுங் கயிலையை அடைந்து, நந்திபால் அருள் பெற்றுச் சென்று, அமலன் அடிகளில் வீழ்ந்து அரற் றினான்.

கங்காதரன் இரங்கி, "யாது வேண்டினை?" என்றலும், சந்திரன், "தக்கன் சாபத்தால் இவ்வொன்றொழிந்த கலை

பதினைந்தும் மாண்டன. யான் பொலிவிழந்தேன். இவ்வொரு கலையொடு இறந்த கலைகளை அருள வேண்டினேன்,'' என்றனன்.

பரமன், "அஞ்சலை,'' என்று கரமமைத்து, அவ்வொரு கலையினைத் தனது அருமைத் திருக்கரத்தினால் வாங்கித் தனது சடையின்கண் அணிந்தருளலும், தக்கன் சாபம் அக்கலையைச் சார்ந்திலது. அப்பொழுது சிவபெருமான் சந்திரனைப் பார்த்து, "நீ எதற்கும் அஞ்சலை; எமது முடியிற்சேர்த்திய இச்சிறப்பினால் அழிவின்றி இக்கலை இங்கு இருந்திடும். அதனால், நின் கலையனைத்தும் நின்பால் நாடொறும் மரபால் வந்து தோன்றும். நின் பழைய கலைகள் பதினைந்து தினங்களில் நிரம்பிப் பின்னர் அம்முறையே குறைந்து வந்து, ஒரு கலை பிரியாது இத்தன்மையே எக்காலமும் நிகழும்,'' என்றுரைத்தருளினன்.

அவ்வருளைப் பெற்ற மதிக்கடவுள் வணங்கி ஏத்தி மீண்டு சென்று, தனது பதியிடைப் பண்டையின் இருந்தான். சந்திரன் செயலனைத்தையும் தூதரால் அறிந்த தக்கன், "யானிட்ட சாபத்தை என் பிதா பிரமனும், அவன் பிதாவாகிய திருமாலும் நீக்கிற்றிலர். அன்றியும், என்பால் அவர்க்குள்ள அச்சத்தினால் என்னிடம் வந்து வேண்டி நீக்கவும் நினைந்திலர். அத்தன்மை இருக்கத் தாயுந்தந்தையுமில்லா ஒருவனோ நீக்குபவன்? நன்று நன்று! 'அனைத்துயிரையும் யாமே அழித்துப் பின்னர் ஆக்கி எங்கும் நிறைந்திருந்து ஐந்தொழிலை இயற்றுவோம்!' என்று அச்சங்கரன் அகந்தை கொண்டனனோ! அஃதன்றித் 'தன்னிகரற்ற தக்கன் தவத்தால் நென்னல் திருவடைந்தவன்தானே!' என்று கருதி எளிமையின் என்னுரை தடுத்தனனோ? 'யாமளித்த செல்வத்தினால் திகழும் தக்கன் எமை வணங்காதிருக்கிறான்,' என்று கருதியோ யானுரைத்தசாபத்தினைத் தடுத்தான்!'' என்று இன்ன கூறி வெகுண்டனன்.

அவ்வாறு வெகுண்டு கூறிய தகுதியற்ற தக்கனை நோக்கிய புலகன், "நீ இவ்வாறு சிவபெருமானை நிந்தித்தல் தகுதியன்று. உன்னை எல்லாரும் இகழ்வர். அஃதேயன்றி, நினது திருவும் நில்லாது,'' என்று கூறினன்.

தக்கன் அதைக்கேட்டு, "என்னை இகழ்வார் யாவர் உளர்? திருமால் முதலியவர்கள் என் பணியின் நிற்கின்றார்கள். எனது தவத்தினால் வந்த இத்திரு அகலுமோ?" என்றனன்.

புலகன், "நின் திருவும் பொன்றும். எனினும், நினக்கன்று அருள் புரிந்த சிவபெருமானைப் பழிப்பது தகுதியோ?" என்று கூறினன்.

தக்கன், "தவத்தினால் யான் பெற்ற திருவை இடையே நீக்குவானல்லன். வினைக்கிடாகவன்றி அதிகரித்து அச்சிவன் ஒன்றுஞ் செய்யான். ஆகலான், வன்மை கொண்டு என்மாட்டு அவ்வரன் செய்வதென்னை?" என்றனன்.

புலகன், "நீ கூறியது உறுதியாயினும், அச்சிவபெருமானை இகழ்ந்தவர் உய்யார். மறைகளின் துணிவும் அஃதே. ஆதலின், இனி நீ அவனை மனத்தொடு வழிபாடாற்றுவாய். அன்றியும், அச்சிவபெருமான், யாவர் எக்குறையைக் கூறி வேண்டினும், அவர்களுக்கு அவ்வண்ணமே அருளுவது இயற்கை. அங்ஙனமாதலின், சந்திரன் தனது குறையைக் கூறி அருள் பெற்றான். அவன் நின் மருகன். நீ உரைத்த சாபத்தையும் சிவபெருமான் ஒருவாறு நிலைப்படுத்தினன். இனி அவனை முனிவதென்? அச்சிவபெருமானும் நினக்கு மருகனாகப் போகின்றான்," என்று மொழிந்தனன்.

தக்கன் சினம் மாறி, மலரயன் முதலியவர் புகழாநிற்பப் பன்னெடுநாள் அரசு புரிந்து வைகினன். பின்னர் உலகீன்ற பராபரையானவள் அவனுக்கு மகளாய் வருதலை இனிக் கூறுவாம் :

4. உமை கயிலை நீங்கு படலம்

மாலயன் காணாத மாதொரு பாகன், அன்பினர் காணுமாறு அம்பிகையோடு அருங்கயிலையில் அமர்ந்தருளியிருந்தான். அப்பொழுது அருகிலிருந்த அம்பிகை, "ஐயனே, நினது உண்மையை உரைத்தருளுக," என்றனள். பேரன்பினால் பரமன் உருவம், குணம், செயல் ஆகிய யாவும் இன்றி நிருமலமாய்ச் சிவம் நிறைந்து நிற்கும் தன்மையும், விரிந்த உயிர்த்தொகை

யின் பந்தத்தைப் போக்குதற்கு நிகரற்ற ஏக சத்தியாய் எண்ணப்படுவதும், சத்தி ஐந்தனையாக்கியதும், அருவுருத் தாங்கி அனைவருஞ் சிந்தித்து உய்ந்திடச் சதாசிவ உரு ஐந்துற்றதும், இருபத்தைந்து கேவல உருவமாக இருத்தலும், குடிலையின் வழி ஆக்கிப் பின் அருள் புரி மூர்த்திகளாகிய பேதமும், மாயைகளை முதலாகக் கொண்டு முப்பத்தாறு தத்துவங்களைத் தோன்றச் செய்ததும், முறைப்படி ஐந்தொழிலை உளத்திற்கொண்ட கருணையால் நடாத்துகின்றதும், மூவகை உயிர்த் தொகையும், தத்துவக் கூட்டமும், அதிற்பொருந்திய கணங்களும் ஆகிய அனைவரும் தோன்றிய முறைப்படி ஒடுங்கச் செய்து, தான் ஒரு தன்மையாய் மன்னி நிற்றலுமாகிய இயற்கைகள் அனைத்தையும் உமையம்மை கேட்கும் வண்ணம் முன்னர்த் தொகுத்தும், பின்னர் வகுத்தும் விரித்தும் கூறியருளினன்.

அரன் மொழி கேட்ட அம்மை, “இறையே, நினக்கு உருவமே இல்லை என்றனை. அவ்வாறிருக்க, ஐந்தும் பலவுமாகிய உருவங்களைக் கொண்டதென்னை?” என்று கேட்டனள்.

பெருமான், “எமக்கு உருவமில்லை என்றே அறிதி. நீ உரைத்த அவ்வுருவமனைத்தும் அருளுருவமாம்,” என்றனன். அதனைப் பொருளாகக்கொண்ட அம்மை மிக மகிழ்ந்து, “அச் சதாசிவாதி உருவனைத்தும் அருளுருவென்றமையானும், என்னை உனதருள் என்று நீ கூறுதலானும், அவ்வுருவனைத்தும் என்னுடையனவே!” என்று தன்னை வியந்துரைத்தாள்.

அம்மையின் மொழி கேட்ட அண்ணல், “நங்கையே, நின் புகழை நாடி நம்முன் புகழ்ந்துரைத்தாய். யாம் இருளுருவாகிய மலத்தில் கட்டுண்டு கிடக்கும் உயிர்தொறும் இருந்து தெருட்டுவம். அத்தொழிலினை விடுவமாயின், மருளுறு சடமாகி மாயும். நின்னிடத்தும் யாம் பொருந்தாதிருப்பின், உனதுயிரும் உணர்ச்சியை அடையாது. அதனை நீ உணருமாறு காட்டுகின்றும், காண்பாயாக,” என்று பிரமன் முதலிய தேவரிடத்திருந்து செய்யுஞ் செயல் நீங்கி நின்றனன். முழுமுதற்கடவுள் செயலற்றிருந்தமையான், உலக முதல் புவனங்களிலுள்ள அனைத்தாம் உயிர்த்தொகை செயலற்றுச் சடங்களாய்ச் சித்திரமொப்ப அறிவிழந்து கிடந்தன. இஃது எது போலுமெனின், ஆட்டு

பவன் தன் தொழிலைச் செய்யாவிடத்துப் பாவைகள் நிலை குலைந்து வீழ்தலைப்போலும். இவ்வாறு உயிர்த்தொகை மயங்கிச் சடமாய் வீழ்ந்ததைக் கண்ட உமையம்மை அஞ்சி, அரனடி பணிந்து, “ எம்பெருமானே, நீ அனைத்துயிர்க்கு உயிராகி இருத்தலையும், எங்கும் நிறைந்திருத்தலையும் யான் உணர்ந்திலேன். அடியாள்பொருட்டு அவ்வுயிர்த் தொகையை ஒருவி நின்றனை. நினக்கு ஈதோர் கணப்பொழுதாயினும், மற்றையார்க்கு உகம் பலவாயிருக்கும். ஆதலின், அடியாள் பிழையைத் திருவுளத்துக் கொள்ளாது, உயிர்கள் தெளிந்து மல்குமாறு அருளுவாய்,” என்று பன்முறை வணங்கித் துதித்து நின்றனள். நின்மலன் அம்மைக்கருள் புரிந்து, ஆவிகள் முன்னைபோலிருந்து வினைப் பயன் நுகருமாறு கருணை கொண்டு திருவுளத்தெண்ணினன்.

தவத்தருள் அடைந்த பல திற உருத்திரக் குழாத்தினுக்கு முன்னர் அருள் பாலித்த வழி, அவர் தாண்டவமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானை நினைத்து, அச்செயல் யாதெனக் கருத்தில் ஆராய்ந்தனராகிச் சிவபெருமானது செயலெனத் தெரிந்து, இறந்து கிடக்கின்ற உயிர்த் தொகையை எழுப்ப நினைந்து, அச் சிவபிரானது பழைய சுடர் வானத்து இன்மையால், பூவுலகத்தில் திருவிடைமருதூரை அடைந்தனர். அடைந்த உருத்திரர் எவ்விடத்தும் இருள் நெருங்கியுள்ள அக்காலம் இரவுபோலும் என்றெண்ணி, அவ்விரவில் சிவபெருமானுக்குரிய அருச்சனையைப் புரிகுவோமென மனத்திடை எண்ணி, முக்கண்மூர்த்தி கொண்டருளிய ஐந்து மூர்த்தங்களாகிய உருத்திர தேவர்களுக்கு மூவகை முறைமையால் அன்னார் மண்டல விதியால் உருவமமைத்து, பதினாறு வகையாகிய உபசாரப் பொருள்களை அன்பினால் உய்த்து, அயன் மால் இயற்றும் இரவு பூசனையை அன்பின் மேலிட்டால் செய்தலை மேயினார். சோடசகலைப் பிரசாதத்துடன் பஞ்சாக்ஷரத்தையும் ஜெபித்து, நீறும் கண்டிகையும் அணிந்து, இறைவன் தன்மையை உள்ளே நினைத்து, வேறாகிய முறையனைத்தையும் விதிப்படி இயற்றி, வில்வம், தாமரை, மல்லிகை, நந்தியாவட்டமாகிய மாலைகளைக்கொண்டு நான்கு யாமத்தும் இறைவன் பெயரைக் கூறி அருச்சனை புரிந்து, உயர்ந்த பயறு பால் முதலிய கலந்த ஓதனத்தையும், சுத்தான்னத்தை

யும் அமைத்து நான்கு யாமத்தும் சிவபெருமானுக்கு நிவேதனஞ் செய்து துதித்தனர். அவர்கள் பின்னுஞ் செய்ய வேண்டியவற்றைச் செய்து முடித்தலும், முக்கண்ணனாகிய எந்தை, அவ்வுருத்திரர் எதிரே தோன்றி அவர் வேண்டியவாறே அருளித் தொன்மைபோல எல்லா உயிர்களையும் ஆக்க நினைத்தலும், மாலயன் முதலியவர் எழுந்தனர். பிறகு இந்திரன் முதலிய தேவர் எழுந்தனர். ஏனையாரும் எழுந்தனர். பிறவும் எழுந்தன. இருளும் நீங்கிற்று. இரவிடைத் துயின்ற உயிர் மெல்லென உணர்ச்சி பெற்று அயர்ச்சி நீங்கி எழுவதைப் போன்று, எல்லையற்ற உயிர்த்தொகை உணர்ச்சி பெற்று எழுந்தன. புவனங்களுக்கு வேண்டிய அத்தகைய நிகழ்ச்சியைக் கண்ட உருத்திரர், எழுந்தருளிய சிவபெருமான் திருவடிகளை வணங்கி நிற்றலும், இறைவன், "நமதெண்ணத்தை முடித்தனம். இன்னும் நீங்கள் விரும்பியவற்றைக் கூறுங்கள்," என்றனன்.

அவர்கள், "நாள்தொறும் இரவில் எம்மைப்போல நினது திருவடியை அன்போடு யாவராயினும் அருச்சிப்பராயின், அவர்களுக்கு மாசித் திங்களின் அமாவாசையின் முதல் நாளான சதுர்த்தசியின் இரவாகிய மகாசிவன் இரவின் பூசனைப்பயனை அளித்தருள வேண்டினம்," என்றார்கள். அவ்வாறே சிவபரஞ்சுடர் அவர்க்கு அருள் புரிந்து மறைந்தருளினன்.

ஏகன் எழுந்தருளலும், உருத்திரர் தத்தம் பதஞ்சார்ந்து வைகினர். அப்பொழுது பிரமன் முதலிய தேவர்கள் திரண்டு சென்று, திருக்கயிலையை அடைந்து, பரமன் சன்னதியை நந்தி அருள் கொண்டு அணைந்து, பரமனைப் பணிந்து, "அடியேம் உணர்ச்சியற்று இருளிடைக் கிடந்த பாவத்திற்குத் தீர்வு புரிந்தருள வேண்டினோம்," என்றார்கள்.

சிவபெருமான், "வேத ஒழுக்கத்தினைத் தவிர்ந்து செயலற்ற உங்களிடம் அணையும் பாவமனைத்தும் உமையினிடத்துச் சேரும். நீங்கள் இன்று முதல் உங்கள் கடன்களை இயற்றுங்கள்," என்றனன். அவர்கள் இறைவனை வணங்கி ஏகினார்கள்.

அவ்வுழி அரனிடத்திருந்த உமையம்மை, "உயிர்களிடத்துச் சேரவேண்டிய வினை என்னையடையக் காரணமென்னை? அதனை அருள் புரிய வேண்டும்," என்றனள்.

17

சிவபெருமான், "நங்கையே, நீ உன் புகழுரைத்து உன்னை வியந்தனை. ஆகலால் யாம் வெகுண்டு, உன்பொருட்டு உயிர்களின் உணர்ச்சியைப் போக்கிப் பின் உணர்த்தினம். ஆகலான், அவ்வுயிர்களை எய்தும் பாவமனைத்தும் நின்னை எய்தும். உயிர்களனைத்தையும் பெற்ற நீ அனுபவிக்கும் அப்பெரும்பாவத்தைத் தாங்கும் வன்மை அவ்வுயிர்களுக்கு உண்டோ? ஆகலான், நீ அதனை ஏற்றுக்கொள்," என்றருளினன்.

அச்சொல்லைக் கேட்ட அம்பிகை நடுக்கமுற்று, பெருமான் திருவடிகளில் வீழ்ந்து, 'அப்பாவத்திற்குத் தீர்வு புரிந்தருளல் வேண்டும்,' என்றலும், இறைவன், "நீ விடம் போலும் கரிய நிறமும், அமிர்தம் போலும் இனிமையும் வாய்ந்ததாய், உலகிடை ஒழுகுகின்ற காளிந்தி யாற்றிற்சேகிப் பிரணவ ரூபமாகிய வலம்புரி சங்காயிருந்து, உலகினையருளுங் குறிப்புடன் தோற்றல் செய்வாயாக. அக்காளிந்தி நதியில் பல்பகல் சென்றதும், அயன் புதல்வனாகிய தக்கன் உன்னைக் கண்டெடுத்ததும், குழவியுருவாகி இருந்து, பின்னர் அவன் மனைவி வேதவல்லியிடம் வளர்வாயாக. நினக்கு ஆண்டைந்து கழிந்ததும், நீ எம்மை விரும்பித் தவம் புரிவாய். யாம் வந்து நின் தவங்கண்டு மணமுடித்து, ஒருவரும் அறியாவண்ணம் இத்திருக்கயிலைக்கு உன்னை அழைத்து வருவேம்," என்றுரைத்தருளினன்.

அம்பிகை அதைக் கேட்டு அப்பெருமானை வணங்கித் திருக்கயிலை நீங்கி, உலகமியற்றிய பெருந்தவத்தால் அக்காளிந்தி யாற்றையடைந்து, வேத மூலத்தின் உருவினைக் கொண்ட வலம்புரியாகித் தாமரைத் தவிசின் வீற்றிருந்து, சிவமந்திரத்தைச் சிந்தித்துப் பல்பகல் தவமுஞற்றி இருந்தாள். இத்திவ்வண்ணம் நிகழவும், தக்கன் அக்காளிந்தியையடைந்து, அம்பிகையை எடுத்துச்சென்ற விஷயத்தை இனி உரைக்கத் தொடங்குவாம்:

'விண்ணிடைச் செல்லும் காரும் கண்டறியாத கட்லிது,' என்று கூறும் பெருமை வாய்ந்து உலகிடைச் செல்லும் அக்காளிந்தி நதியில், மாசி மக நீராடுதலை வேண்டி உலகின்கண் உள்ளார் செல்லுதலும், அந்நாளில் தனக்கு நிகரின்றி உலகந்

களை ஆளும் தக்கன், தன் மனைவியைப் பரிஜனங்களோடு அந் நதியில் நீராட முன்னர் அனுப்பிப் பின்னர் அரியணையிருந்து அரசாளுதலை விட்டு, வினையின் விளைவால் நீராடக் கருதி, தேவர் முனிவர் சூழ்ந்து போற்றச் சென்று, யமுனை ஆற்றை அடைந் தான். காளிந்தியை அடைந்த தக்கன், அந்நீரில் படிந்து மீளு கையில், ஒரு தாமரை மலரில் சங்குருவாயிருந்த அத்திருவுரு வத்தைக்கண்டு, தனது கையை நீட்டி எடுத்தலும், அஃது ஒரு குழந்தையாயிற்று. அவன் அதனை விம்மிதங்கொண்டு ஏந்தி, இறைவன் திருவருளால் அம்பிகை அவ்வடிவமெடுத்து வந்தனள் போலுமென்று உணர்ச்சியாலறிந்து, தேவர் குழுவினை நீத்து, முன்னரே தன் பணியால் அரம்பையர் சூழ நீராட வந்திருக்கும் வேதவல்லியை அடைந்து, அப்பெண் மகவை அவள் கரத்தளித் தான். அவள் தன் கணவனால் அளிக்கப்பட்ட அக்குழவியைத் தழுவி முத்தமிட்டுக் கொங்கை நின்றிழியும் பாலருத்தி, அரம் பையர் போற்றக் கடிநகரெய்தி, மாளிகையில் புகுந்தாள். தக்கன், தேவர் குழாத்திஞேடும் தன்னகரடைந்து, அரியணை இருந்து அரசு புரிந்து வைகினன்.

அனைத்துயிரையும் அருளிய பராபரையானவள் மகளாய் எய்த, அக்குழந்தையை வேதவல்லி மிக்க அன்பு பாராட்டி வளர்த்து வந்தனள். அக்குழந்தைக்கு ஆண்டைந்து நிரம்பி, ஆறுவதாகிய ஆண்டு எய்துதலும், அக்குழவி வேதவல்லி தக்கன் என்னும் தாய் தந்தையரை நோக்கி, "யான் அருளுருக் கொண்ட சிவபெருமானைப் பதியாக எய்துதற்கு அரிய தவத் தினைச் செய்ய எண்ணினேன். அதற்காகும் தனித்த மாட மொன்று அமைக்க வேண்டும்," என்று கூறிற்று. தக்கன் உவந்து அவ்வாறே தன்னகர்ச் சார்பில் ஒரு மாடமமைத்துப் பல சேடியர் கூட்டத்தோடு அம்மை அருந்தவம் புரியுமாறு விடுத்தான். அருளுருவாகிய அப்பெண், பரமனைக் குறித்து முறைமையில் தவருது அருந்தவமியற்ற, அவ்விமலையாகிய பெண்ணுக்கு ஆண்டு பன்னிரண்டு ஆயின. அப்பொழுது சிவ பெருமான் அம்பிகையின் தவத்திற்கு உவந்து, மறையவன் திருவுருக்கொண்டு, தக்கமாபுரி அடைந்து, அம்மையிருந்து நோற்கும் அக்கோட்டத்துள் நுழைந்து, அம்மையின் உப

சாரப் பூசையைப் பெற்ற பின்னர், "யான் ஒன்றைக் கருதி ஈண்டடைந்தேன். அதனை முடிக்க வல்லைகொல்?" என்று கேட்டனன். அம்மை, "இயலுமேல் ஆகும்," என்றனள். மறையவன்வடிவங் கொண்ட சிவபெருமான், "நின்னை யான் மணம் புரிய வேண்டினேன்," என்றனன். சங்கரியாகிய அம்மை, "நின்னைப் பெரியனென்று கருதினேன்! இத்தீய மொழியை இங்குரைத்து இருந்தனை! யான் அன்புருவாகிய சிவனைவேண்டித் தவம்பயற்றுகின்றேன்! ஆகலின், இவ்விடம் விட்டு விரைவில் அகலுதி!" என்று சீறி உரைத்து, ஒரு புறம் ஒதுங்கி அகன்றுள்.

அவளது செய்கையைக் கண்ட பரமன், "அரிக்கும் அயற்கும் எட்டாப் பரமன் நின் தவத்தைப் பொருட்படுத்தி ஈண்டெய்துவன்கொல்? வீணே உடலை வருத்துகின்றனை," என்றனன்.

அம்மை, "யானியற்றுந் தவத்திற்கெய்தாவிடின், அவனைக் கருதி என்னுயிரை வலிந்து நீப்பன். இது சத்தியம்! நீ எழுந்து போதி," என்றனள்.

அண்ணல் உவந்து, தன் பழைய உருவத்தை அம்மை பொருத்தி காணுமாறு காட்டியருள, அமலை கண்டு மெய் பனித்து, "ஏதிலாரென்று இகழ்ந்தனன்! அனைத்தையும் பொறுத்தருளல் வேண்டும்," என்று கூப்பிய கரத்தோடு கண்ணீர் வார நின்று துதித்தலும், அருகிலிருந்த தாதியர், "இம்மறையவன் மாயை வல்லன்கொல்! அன்றி இவள் முன்னர்க் கருதிய மூர்த்தியோ! இதனைப் பின்னர் அறிகுவம்," என்று மொழிந்து அவருள் சிலர் சென்று அரசனுக்குரைப்ப, அவன் ஞானத்தாலுணர்ந்து, திருமணத்திற்குரிய நாள் அன்றேயாக, அதற்கு வேண்டுவன யாவும் அமைக்கச் செய்து, திருமால் முதலியவரை வரும்படி தூதுவரைப் போக்கினன். பின்னர் அவன் பொன்னுலாகிய தன்னகரினைத் திருத்தித் தன் மனை நீங்கி, அம்மை இருந்து நற்றவம் புரியும் அச்செல்வக்கோட்டம் புக்கு, அருள்மூர்த்தியைக் கண்டு, அவனடி பணிந்து, "பெண்ணின் தவத்தைப் பெரிதுவந்த பெரும, என்னில்லிடைச் சென்று இக்குமரியை மணம் புரிய வேண்டினேன்," என்றனன். அண்

ணால் அதற்கொருப்பட்டு, அவனது அரச மாளிகை ஏகி, அட்ட மங்கலந் தாங்கி எதிர் வர, மணத்திற்கமைத்த மண்டபம் புக்கு, அரியயன் ஆதியரும் ஏனையரும் சூழ, அரும்பெறல் ஆசனத்து மணவணி முற்றிய மங்கையோடு வீற்றிருந்தருளினன். கின்னரா தியர் கீதங்களிசைத்தனர்; தேவ வாத்தியங்கள் இயம்பின; வான மங்கையர் வாழ்த்தொலி இயம்பினர்.

அனைய காலையில் தக்கன் மந்திரமியம்பித் தன் மனையவள் சிரக நீர் வார்க்க அமலனடிகளை விளக்கி, மலர் முதலியவைகளால் பூசனை நிரப்பிப் பின்னர் ஞானரூபனாகிய சிவபெருமான் திருக்கரத்தின்மீது சங்கரியின் திருக்கரத்தை வைத்து, "செல்வனே, இவளை நன்று போற்றுதி. நினக்கு இவளைத் தந்தனன்," என்று கூறிக் கரகந்தரு புனலோடீந்தனன். அச்சுபமுகூர்த்தத்தில் தேவரனைவரும், முன்னவனையும் அம்மையையும் தரிசித்துப் பெறத் தகும் பேறு பெற்றனர். அது பொழுது பிரமன், திருமணச் சடங்கிற்கு வேண்டும் பொருளைக் கொண்டு, நூன்முறைப்படி சடங்கனைத்தையும் முற்றுப் பெறச் செய்ய, திருமால் முதலியவர் இறைவன் உண்மை வசனங்களாகிய வேதங்களை ஓதினர். அது பொழுது சிவபெருமான் அம்மையோடு வீற்றிருந்த மணத்தவிசினின்றும் அருள் கருதித் தன்னுருவத்தை மறைத்தருளினன். அருகிலிருந்த அம்பிகை இறைவனைக் காணாது இரங்கி ஏங்க, இலக்குமி முதலிய மாதர்கள் சூழ்ந்து தேற்றத் தெளிந்து, முன்போல அப்பெருமானை அடையத் தவமியற்றக் கருதி அத்தவக் கோட்டமெய்தித் தவமியற்றினள்.

அங்குத் தக்கன் ஈசன் மறைந்த செயலைக் குறித்துத் தேவர்களோடு வெறுத்துக் கூறிச் சினம் கொண்டிருந்தான். அங்குத் தவக்கோட்டத்தில் நோற்றிருந்த அம்பிகை காண இறைவன் அருந்தவ முனிவனைப்போலேகி நிற்க, அம்பிகை வணங்கி நின்றனள். அப்பொழுது அவள் காணுமாறு இடபாரூடனாய் நின்று, அன்பால் அணுகிய அவளைத் தன் திருக்கரம் நீட்டித் தன்னிடப்பக்கத்தில் இடபத்தில் இருத்திச் திருக்கயிலையடைந்து, அத்தாணி மணி மண்டபத்தில் அம்மையோடு அமர்ந்தருளினன்.

அவ்வண்ணம் அழைத்து ஏகியதைக் கண்ட பாங்கியர் ஓடிச்சென்று தக்கனுக்கு உரைப்ப, தக்கன் பெருஞ்சின மடைந்து, சூழ்ந்திருந்த தேவர்களைப் பார்த்து, "அச்சிவன் முன்னாளில் மறைச்சடங்கு முடிவதற்கு முன்னரே ஒளித்த தன்றி, இந்நாள் என்னை வந்து காணாது என் மகள் தவமிருந்த இடத்திற்கேகி அவளை அழைத்துச் சென்றான். அந்நாள் மணம் வேண்ட என் மகளை இரந்து கேட்டதை யான் கேட்டு மகளை மணம் புரிவித்தேன். இந்நாள் அதைக் கருதினானில்லை," என்று பலவாகிய சிவநிந்தைகளை எடுத்துக் கூற, தேவர் அஞ்சின தக்கனைப் பார்த்து, "நீ சிவநிந்தை செய்வதால் நன்மையில்லை. அன்றவன் அமரும் திருக்கயிலைக்கேகி நின் புதல்வியையும் பெருமானையும் கண்டு வருவாய்," என்றனர்.

அவர் மொழி கேட்ட தக்கன், பிரமனாதியரை அவ்வுழி நிறுவி, "யான் கயிலை சென்று மீள்வேன்," என்று இயம்பி, மெய் காப்பாளரொடு திருக்கயிலை சென்று, நந்தியெம்பெருமானால் காவல் போற்றப்படும் கீழ்த்திசை வாயிலை அடைந்தான். அப்பெருங்கோயிலின் கீழ்த்திசைக் கோபுர வாயிலைக் காக்கும் பூதர் தக்கனை உட்செல்ல விடாது தடை செய்தனர். தக்கன் வெகுண்டு, "யான் என் மகளையும் மருகனையும் காணச் செல்லாநின்றேன். நீவிர் ஏன் தடுக்கின்றீர்?" என்றனன். பூதர், "நீ முன் சிவபெருமானை இகழ்ந்துரைத்தனையாதலின், நின்னை அவர்கள் சன்னதிக்குச் செல்ல விடோம். அன்றியும், நின்னொடு யாங்கள் உரையாடினும் எங்களுக்குச் சிவாபராதம் நேரும். ஆயினும், ஒன்றுரைப்பதுண்டு: நீ உள்ளே சென்று எம்மிறைவனாகிய சிவபெருமானை வணங்கி வேண்டிக்கொள்ளுவையாயின், உள்ளே செல். அன்றேல், மீண்டேகுதி," என்றனர்.

அப்பூதரின் சொற்றிறம் கேட்ட தக்கன் வெகுண்டு, பல்லாயிர பூதர் காக்கும் வாயிலை இகந்து உட்செல்ல இயலாதவனாய், நாணமுற்று வருந்தி, இறுதியாகச் "செம்பொற்கடை காக்குங் குழாங்களே, கேண்மின்கள்: நும் இறைவன் என் மருகன். அதை நீவிர் அறிவீர். எந்நாளும் நான் அவனைப் பணிதல் செய்யேன். எப்புவியும்

என்னைப் பணியும். அரியயனாதியரும் அப்படியே. அன்றியும், என்னைத் தடை செய்து நீர் இயம்பிய அனைத்தையும் அவ்விருவர் இயம்பத் தகுமேயன்றி, நீவிர் இயம்பத் தக்கவரல்லீர். நீவிர் அன்னாருக்கு அடிமைகள். உங்களுக்கு ஈது தக்கதோ? சிறிதும் ஆராயாது உங்களைக்கொண்டு என்னை அவமதித்த சிவனை யாரும் வந்து போற்றுதும், பணியாதும், புகழ்ந்து மேன்மை சாற்றுதும் இருக்க என்றும் யாரையும் புரிகிற்பன்!" என்று கூறி, முன்னையூழ் பிடித்துந்த, மீண்டேகித் தன் பதி புக்கு, அவையிடையமர்ந்து, மால் முதலிய விண்ணவரிடத்துத் தான்பட்ட குறையினை விளம்பி வருந்தினன். பின்னர் அவன் அத்தேவரை நோக்கி, "இன்று முதல் என்றும் நீவிர் யாவரும் அந்நக்கனையும் உமையையும் பரவி வணங்காமலும், மதியாமலும் இருப்பீர். இதனை மறுத்து நடப்பீராயின், நுந்தம் உரிமைகளை நொடிப் பொழுதில் போக்குவன்," என்று வெகுண்டு கூறினன்.

அச்சொற்கேட்ட தேவர் அஞ்சி நடுங்கி, "எங்கள்மீது சீற்றங்கொண்டனையோ? இதுகாறும் நாங்கள் தவறி நடந்ததில்லை. நின் பணி தலைமேற்கொள்வோம்," என்று வணங்கி உரைத்துத் தத்தம் பதி புக்கனர்.

5. பிரம யாகப் படலம்

இவ்விதமாக நீண்ட காலம் யாவரும் தக்கன் ஆணையை அஞ்சி, இட்ட ஏவல் புரிதலோடும், பூமேலமரும் பிரமன், சிவபெருமான் திருவருளை முன்னிட்டு ஒரு வேள்வி இயற்றுவான் சிந்தித்து, அதற்கு வேண்டும் பொருள்களைத் திரட்டி வைத்துப் பின்னர்த் தக்கன் ஆணையை நினைந்து, "யான் இறக்க நேரினும் நேருக. இந்த வேள்வியில் சிவபெருமானைச் சிறப்பித்து முன்னர் அவிர்ப்பாகத்தை அப்பெருந்தகைக்கே அளிப்பன்," என்று மனத்தில் உறுதியாக வைத்துத் தன் வழி நிற்கும் புதல்வரையழைத்து, "நீவிர் திருமால் முதலிய தேவர்களை அவிர்ப்பாகம் கொள்ள அழைத்து வருதிர்," என்று கூறித் தான் திருக்கயிலை நோக்கி விரைந்து சென்றனன். அங்கு நந்தியருள் கொண்டு சிவபெருமானைத் தரிசித்து வணங்கி

எய்துதலும், சிவபெருமான், "வந்த காரியமென்ன?" என்றலும், அவன், "அடியேன் இயற்றும் வேள்விக்கெழுந்தருள வேண்டும்," என்றனன்.

சிவபெருமான், "நமதுரு அடைந்த நந்தி ஆங்கு வருவன். நீ போதி," என்றருள, பிரமன், அடி பணிந்து, விரைவில் புவியிடை எகித் தக்கனிடஞ்சார்ந்து, "ஐயனே, யான் அவிக்குரிய வேள்விபொன்று ஆற்றுவன். அங்கண் தேவர் முனிவரோடு நீயும் வருவாய்," என்றனன்.

தக்கன், "முன்னரே சென்று யாகத்தைச் செய்வாய். யான் வருவேன்," என்றனன்.

பிரமகன் மனோவதி நகரடைந்து, அவ்வேள்விக்குரிய கடன்களைப் புரிதலும், திருமால் முதலிய தேவர்கள் தெரிந்து தக்கனை அடைந்தார்கள்.

எய்திய திருமால் இந்திரன் முதலிய தேவரோடும் முனிவரோடும் கலந்து பேசிய தக்கன், முக்கண்ணனுக்குதவும் அவியினைத் தடுப்பதாகத் தீர்மானித்தான். அவ்வாறு கருதிச் சென்ற தக்கன், பிரமனது வேள்விச்சாலை எய்துதலும், பிரமன் எழுந்து, ஆசி கூறிப் பாங்கரில் அமைத்த ஆசனத்தில் அமருமாறு உபசரிக்கத் தக்கன் தேவர் யாவரும் சூழ்தர அதில் இருந்தான். அவன் திருமாலுக்கோர் ஆதனமளித்து, வணங்கி அதிலிருத்தினன். ஏனையரையுந் தகுதிப்படி இருக்குமாறு இயற்றி, வேத ஒலி தழங்கத் தானும் அவர் நாப்பண் ஓர் ஆதனத்தமர்ந்தான்.

அவ்வமயம் இறைவனாகிய சிவபெருமான், நந்தி தேவனை விளித்து, "நான்முகன் இயற்றும் வேள்விக்குச் சென்று, விரைவில் நம்முடைய அவிர்ப்பாகத்தைப் பெற்று வரக் கடவாய்," என்றனன்.

நந்தியெம்பெருமான், அடி வணங்கி நன்றெனச்சென்று, நூறு கோடி வெவ்விய கணத்தவர் சூழ்ந்து வரப் பிரமன் வேள்விச் சாலையை எய்தினன். பிரமன் தன்னைன எழுந்து வணங்கி, அந்நந்தியடிகளைச் சிறந்த ஆதனத்திலிருத்திப் பின்

கனைத்தவரைத் தத்தந் தகுதிக்குத்தக இருக்கச்செய்து, தான் வேள்வியை இயற்றினன்.

தக்கன் எரி எழ விழித்து, "நாரணன் முதலிய தேவர்களும், திருமகள் முதலிய தேவமாதரும் நிறைந்துள்ள இச் சபையில், புரமெரித்த ஒருவனது மலையினைக் காக்குங் காவலாளனும், அவனைச் சார்ந்த பூதர்களுமோ நடுவணிருப்பது? இது நன்று!" என்று கனன்று நகைத்து, அன்னார் ஆண்டெய்த அழைத்தவர் யாவரென மனத்தால் ஆராய்ந்து தெரிந்து, பிரமனை நோக்கி, "ஆதி நான்முகனாகிய நீ அழல் மகமியற்றலை அப்பேதை பாகனுக்கு உரைத்தனை; அவன் அனுப்ப வந்த நந்தியை என்முன் காதல்கூர அழைத்து நடுவண் இருத்தினை. நினக்கிது தகுமோ? தாதையாதலின், பிழைத்தனை. அல்லையேல் நின் தலை தடிவன்! ஆயினும், இனி ஒன்றியம்புவன்; அறிவிலியே, கேட்டி: ஈமமே இடமாகப் பூதஞ் சூழ நின்றாடுமவனுக்கு முன்னை நாள் போல அவியினை இத்தினம் வழங்கற்க. இத்தினமுதல் அவி அவற்கின்று. என்பையும், விடப்பாம்பையும், தலை மாலையையுந் தாங்கிச் சாம்பரைப் பூசி, அனைத்தையும் நொடிப்பொழுதில் கொல்லும் அந்தப் பித்தனோ அவியினைப்பெறற்குரியவன்? இந்நாள்காறும் எத்திறத்தினரும் வேதவொழுக்கமென்று நினைந்து, எதையுமறியாமல், தூய்மை வாய்ந்த அவியினைக் கொடுத்தனர். அதனையே தொன்றுதொட்டதென்று கொள்ளத்தகுமோ? அதை மற்றைத் தேவர்களுக்குத் தருதி. மாலையே இன்று முதல் முதலாகக் கொள்ளுதி. அவியினை இவற்கு முன்னர் ஈகுதி. கற்றை யஞ்சடையனைப் பரமாகச் சொற்ற மறைச்சுருதிகளை விலக்குதி. இஃதுனக்குத் துணிவுரை," என மொழிந்தான்.

சாற்றத்தகாத பவமொழி கேட்ட தண்ட நாயகனாகிய நந்திப்புத்தேள், சிற்றமிக்குச் செவியினைக் கரத்தாற்பொத்தி, "இச்சொற்கேட்கவும் அடியேனை அனுப்பினைகொல்!" என வருந்தி எரி எழ விழித்தலும், நடுங்கினர் தேவர். ஒடுங்கினர் ஏனையர். மலையும் புவியுஞ் சலித்தன. மாலும் பிரமனும் மயங்கித் திகைத்தனர். இவ்வாறாகிய காலத்து நந்தியம்பகவன், தக்கனைக் கடிந்து நோக்கி, "இறைவனை இகழ்ந்த வாயினை

இப்பொழுதே பிளப்பேன்! அஃது ஆதியம்பண்ணவன் அருளன்றென விடுத்தேன்! மறு மாற்றம் உரைக்கின், நின் சிரத்தினை இறக்குவன்!" என்று தக்கன் நடுங்கும் வண்ணம் உரைத்தனன்: பின்னர் அவனை நோக்கி, "மேலும் சிவபெருமானை விலக்கி ஈயும் அவியினைக் கொள்ளுவானெவனோ? இது முதல் சிவனையன்றி வேள்வி செய்பவர் சிரம் விரைவில் அறுக," என்று சாபமிட்டனன்.

பின்னரும் நந்தி தேவன், "தக்கனே, சிவநிந்தை செய்த நின் திரு இன்று முதல் அழிக. நின் தலை போய், வேறு சிறு தலை நினக்கமைக. நின் சார்பாகிய தேவர் ஒரு பகல் உயிர் நீக்கிப் பின்னெழுந்து அளப்பிலா உகங்கள் சூரனென்னும் அவுணனால் அலைக்கப்பட்டுத் துயரின் மூழ்குக," என்று உரைத்துத் தன் கணஞ்சூழ வெள்ளிவெற்பிடை எய்தி, இறைவனுக்கு இவையனைத்தும் உரைத்துக் கீழ்த்திசை வாயில் போற்றி இருந்தருளினன்.

வேள்வி இடத்திருந்த தேவர் நடுங்கினர். பிரமன் நந்தியின் சாபத்தை அஞ்சி, யாகத்தை முடிக்காமல் இடையே விட்டனன். தக்கன் மனநடுங்கி உவகையற்று, மாநகர்க் கேகினன். வானவர் நந்தி சாபத்தை எண்ணி எண்ணிப் புலந்து தத்தம் பதி புக்கனர்.

6. வேள்விச்சாலை செய் படலம்

அன்று முதல் அளவற்ற காலம் வேள்விச் சடங்குகளைத் தேவர்களேனும் முனிவர்களேனும் செய்தாரில்லை. அதனை அறிந்த தக்கன், ஒரு நாள் தனது சபையின்கண் இருந்த தேவரை நோக்கி, "நீண்ட காலமாக யாக கிருத்தியங்களைச் செய்யாமலிருப்பதற்கு ஏதுவென்னை?" என்றனன்.

தேவர், "அன்று நின் தாதை செய்த யாகத்தில் நந்தி இட்ட சாபத்தினை நினைந்து அஞ்சி, இயற்றாது விட்டனம்," என்றனர்.

தக்கன் அதைக்கேட்டு, "அஃதாயின், முன்னதாக யானோர் யாகத்தைப் புரிவேன். அஃதினிது முற்றுமாயின்,

பின்னர் நீங்கள் புரியுங்கள்,'' என்று கூறி, அன்னோர் இசைந்ததும், விசுவகர்மனை அழைத்து, "யானோர் வேள்வி செய்யக் கருதினேன். அதற்காகுஞ் சாலையொன்று கங்கையின் கரையில் அமைப்பாய்,'' என்றனன். அவன் நூன்முறைப்படியே சாலையொன்றினை விண்ணவரும், மண்ணவரும், ஏனையரும் மெச்சும்படி இயற்றி, அதன் சார்பாக மலர் வாவிகளும், சோலைகளும், பண்ட சாலைகளும், அன்னசாலைகளும் அடங்கக் கனகலமென்னும் இடத்தினில் அமைத்துத் தக்கனுக்குக் காட்டி உபசரிக்கப்பட்டுச் சென்றான்.

அச்சாலையை அடைந்த தக்கன், அருகிலிருந்த முனிவர்களைப் பார்த்து, "சமிதை, சாகை, சிருக்கு, சிருவம், யூபஸ்தம்பம், தருப்பைக் கயிறு, யாகப்பசு, ஔவிகோல் முதலியவும், முதிரை முதலியவற்றிற்கு வேண்டுவன யாவும் விரைந்து கொணர்திர்,'' என்று அவர்களை அனுப்பிவிட்டான். பின்னர் அவன் காமதேனு முதலியவைகளைப் பார்த்து, "நமது வேள்விக்கு வரும் மறையவர்களுக்கு ஊண் உடையாதிப் பொருள்களைச் சிறப்புடன் நல்குங்கள்,'' என்று கூறினான். கிளைகளாகிய முனிவர்களை வருவார்க்கு அன்னம் முதலிய யாவும் குறைபாடின்றி அளிக்குமாறு பணித்துப் பின்னும் பலரை அவ்வேள்விக்காகுங் காரியங்களை நன்றுற்றுமாறு பணித்துத் தான் யாகத்தைப் புரிதற்கு விண்ணவர் முனிவர் முதலியவரை அழைக்கும்பொருட்டுத் தூதரைக் கூவி, "சிவனொருவன் நீக்கமாக நின்ற ஏனைய தேவர்களையும், மற்றைய முனிவர்களையும் தவறாது அழைத்து வருதிர். மண்ணுலகிலுள்ள மறையுணர்ந்தாரையும், ஏனைய எட்டுத் திக்கிலுள்ளாரையும் ஈண்டழைக்குதிர்,'' என்று கூறித் தூண்டினான்.

அவர்கள் அவ்வாறே பண்டங்களனைத்தையுங் கொண்டு சென்று நிறைத்தார்கள்; தூதுவர் அனைவரையும் அழைத்தார்கள். அப்பொழுது திருமால், திருமகளும் பூமகளும் உடன் போதர ஊர்தியிற்போந்தனன். பிரமன், காயத்திரி, சாவித்திரி, சரசுவதி ஆகிய தேவியரோடும் அன்ன வாகனம் ஏறிச் சென்றான். இந்திரன், தன் பரிசனங்களோடு வெள்ளை வாரணமூர்ந்து சென்றான். ஏனைய தேவரும், முனிவர் பலரும் ஒழிவின்றிப்

போந்தனர். தக்கன் யாகத்தைக் கண்ணுற்று, அங்குக் கிடைக்கும் அருமையாகிய உணவினையருந்தி, வேண்டும் பொருள்களை நிரம்பப்பெற்று மீளுவோமென்னும் பேரவாவுடன் புவி மறையவர் உட்புக்கிருந்தனர். திருமால் முதலியவர் வருகையைக் கண்ட தக்கன் அவர்களை மரபால் உபசரித்து அழைத்துச் சென்று, தகுந்த ஆதனங்களில் அமர்த்தினன்.

அழைக்கச் சென்ற தூதுவர் வந்து வணங்குதலும், தக்கன் அவர்களை நோக்கி, "நீவிர் யாவரையும் அழைத்தீர்கொல்? அழைக்கப்பட்டவர் அனைவரும் தவறாது வந்தனர்கொல்?" என்றனன்.

அவர்கள், "ஐயனே, அகத்தியன், சனகாதியர், அத்திரி, வசிட்டன், பிருகு, ததீசி, துருவாசன், பராசரன் ஆகியவர் நம் மகத்தினை இகழ்ந்தனராகி, ஈண்டை எய்துவார் அல்லர் போலும்!" என்றார்கள்.

அவர் மொழி கேட்ட தக்கன், "இதனைச் செய்தவர் முனிவருள்ளும் இவர்கள்தாமோ? முக்கண்ணனுக்கு மிக்க நேசமுடையார் போலும்!" என்று வெகுண்டு, கறுவி, தேவர் நடுங்கச் சிரித்தான்.

7. ததீசிப் படலம்

அவ்வண்ணம் நிகழுங் காலத்துத் ததீசி முனிவன், முனிகணஞ்சூழ அவ்வேள்விச் சாலையின்கண் வந்தெய்துதலும், அவனை நோக்கிய தக்கன், "இவன் சிவனுக்கு அன்பனல்லன். என்னை யஞ்சி மகங்காண வந்தவனே," என்று கருதி, அவனெதிர் சென்று, உவந்தழைத்துத் தக்க ஆசனத்திலிருத்தினன். அப்பேரவையின்கண் அமர்ந்த ததீசி முனிவன், தக்கனை நோக்கி, "எம்மை நீ அழைத்தது எற்றிற்கு? நீ செய்ய நினைத்ததென்னை? அதனை யாம் தெரியுமாறு மொழிவாய்," என்றனன்.

தக்கன், "யான் பெற்ற மகளை நக்கன் நண்ணி, மணந்து ஒளித்து, பின்னர் ஒரு பகல் எய்தி என்னைக் காணாது அவளை அழைத்துக் கயிலை நண்ணினன். அவனைக் காணுமாறு சென்ற

என்னைப் பூதர் தடைப்படுத்தினர். யான் மீண்டனன். இது நாள்வரை என் மகளும் அவன் சார்பினளாய் வைகி, என்னை வந்து கண்டாளில்லை. அப்பொழுது அரியதொரு யாகத்தை எந்தை யாற்றினன். அவ்வுழி அச்சிவன் விடுக்க நந்தி வந்தனன். சிவனுக்களிக்கும் அவிர்ப் பாகத்தை யான் தடுக்க, நந்தி வெகுண்டு சாபமிட்டுச் சென்றனன். பிரமன் அஞ்சி அம் மகத்தை அம்மட்டில் விட்டான். இந்நாள்வரை அந்நந்தி சொற்ற சாபம் நினைந்தும், என் விரதத்தை நினைந்தும், யாவரும் மகமியற்றாராயினர். ஆன பான்மையை உணர்ந்து, அச் சிவனுக்கு அவியினை மாற்றும் ஆற்றல் ஒரு வேள்வி புரிகின்றேன், வேறொரு பயனையுங் கருதினேனல்லேன். அன்னதற்கே அனைவருந் தொக்கனர். தவத்தான் மிக்கீர், நுமக்கும் யான் சொல்லி விடுத்தது இதன்பொருட்டே," என்று தன் சொல்லை இறுத்தான்.

அத்தக்கனுரையைக் கேட்ட ததீசி முனிவன் பெருநகை செய்தலும், தக்கன் ஊழிக்கனலொத்து வெகுண்டு, அம்முனிவனை நோக்கி, "நீ அச்சங்கரனுக்கு அன்பன் போலும்!" என்றனன். ததீசி முனிவன், "பிரமனை முதலாகவுள்ள உயிர்களை முன்னாளிற் கருணைகொண்டு உதவிய தாதையாய்க் காத்தழித்து உலகனைத்துமாகி, ஏகமாகி, உயிர்க்குயிராய், அனைத்திற்கும் மேலாய் விளங்கும் பரனை விலக்கியோ யாகமியற்ற நின்றாய்? தேவரனைவர்க்குங் கொடுக்கும் அவியினைக் கொள்பவனும், அக்கினியின் முதல்வனும், யாகாதிபனும், அருள்பவனும் ஆகிய ஒருவன் சங்கரனே என்று வேதங் கூறும். அங்ஙனமிருக்க, எச்சக் கருத்தாவாக இங்கொரு தேவனிருந்தால் எழுகவென்று கூறுவாயாக. தேவ தேவனும், மகாதேவனும், சிறப்புடைய ஈசனும், மூவருள் முதல்வனும், ஏகனும், முடிவிற்கு முடிவாய் நின்றானும், ஆவிக்குள் ஆவியாயிருப்பவனும், அந்தணனுவானும், ஆதியும் என்று வேதம் எவனை உரைத்தன? ஆகலான், எவர்க்கும் மேலாகிய சிவபெருமானை இகழ்தல் பேதைமையே யன்றிப் பெருமிதமன்று. அருந்தவமியற்றினோர் யாவர்? நீ யன்றே? அத்தகைய நீ, வேதவொழுக்கினை விட்டு யாகஞ் செய்கின்றனை. அவ்வேத உண்மையைத் தள்ளி நீ வேள்வி

செய்பினும், அது முடிவு பெறாது. அன்றியும், அவன் தண்ட சத்தியைக் காண்பாய். சிவனையஞ்சார் யாவரேனும் மாய்வர்; வேதங்களும் தம் முதல்வனென்று கூறித்துதித்தன; ஆகலான், ஆதிமுதலில்லா அவ்வமலனுக்கு அவியை நல்கி, வேள்வி ஆற்றுதி," என்னலுந் தக்கன், "சிவனுக்களிக்கும் அவிர்ப் பாகத்தைத் திருமாலுக்களித்து வேள்வியை முடிப்பேன்," என்றான்.

அம்மொழியை முனிவன் கேட்டு, அனைவரும் புகழுஞ் செவ்வியரை இழித்துச் சிறியரையுயர்த்தல் உய்யுந்திறமன்று. தம்மனோர் உயிர்க்கெலாம் ஈது இறுதியைத்தரும்," என்றுரைத் தனன்.

தக்கன், "உன் உருத்திரனையொத்தவர் பதினொருவரிருக் கின்றனர்; அன்றியும், திக்கின் முடிவுகளில் ஈசானர் இருக்கின் றனர். அன்னார்க்கு முன்னர் அவியினை நல்கி வேள்வியை முடிப்பேன்," என்றான்.

அதற்கு முனிவன், "உலகம் முழுமையுமழித்துத் தன்னி டத்திலொடுக்கிப் பின்னர்ப் படைத்து, யாவராலும் அறிதற் கரிய தன்மையில் எழுந்தருளியிருக்கும் உருத்திர மூர்த்திக் கொப்பவரோ அவன் வடிவும் பெயரும் அவனருளாற்பெற்ற அப்பதினொருவர்? உருத்திரமூர்த்தியென்பான் உயர்பரம் பொருளாய், உள்ளே நடம் புரியும் ஒருவன். அவனடிகளைக் கருத்தினில் வைத்தவர் அவனுருவமும் பெயரும் ஆயவற்றைப் பெற்று நிற்பர். அன்னார் தொகையைக் கணக்கிடக்கூடுமோ? அன்னார் உருவத்தால் ஒத்திருப்பவன் இறைவன் சிவபெருமான் ஒருவனே. ஈசனை அளவில்லாத காலம் இதயத்துன்னி நோற்று இவ்வரிய உருவம் பெற்ற சிவநேசர், இந்திராதியரைப்போல இங்கு வரத் தகுந்தவரல்லர். எம்பெருமானிடத்து நீ அன்பற் றவனென்று உணர்ந்திலர் போலும்!" என்றனன்.

தக்கன், "மால் பிரமர்களினும் சிவன் சிறந்து முதல்வனா யிருப்பது யாது காரணத்தால்? அதனை எனக்கு உரைப்பாய்," என்றனன்.

"இருவர்தம்மொடும் ஒப்ப எண்ணி மயங்கிய நீ தெரிய வேண்டின் சாற்றுவன்," என்று முனிவன், சிவபெருமான்

பெருமையும், ஏனையர் சிறுமையும், சிவன் இயற்கையிற்பெற்றுள்ள தலைமையும், வேதம் அவனையே சிறப்பித்துக் கூறுதலையும் வகைப்படுத்திக் கூறினன். பின்னர் அவன், "நீ அன்னானிடத்துத் தவம் புரிந்து பெற்ற திருவினைக் கொண்டு மயங்கி அவனையே இகழ்ந்தாய்! இனி அதனைவிட்டு அவியை அவனுக்கு அன்போடு உதவி, மகத்தினை முடிப்பாய்," என்று தன்னுரை முடித்தான்.

8. ததீசி உத்தரப் படலம்

இவ்வண்ணம் ததீசி முனிவன் இயம்பக் கேட்ட தீவினையுடைய தக்கன், நகை செய்து, "இடுகாட்டிற்சிந்திய என்போடு சிரத்தொகையை அணிந்து, தேவர் வெந்த நீற்றையும் பூசுமோ பரனெனும் மேலோன்? உயிர் கழிந்த உடலைச் சுமந்து திரியுமோ? இழிந்த கேசமுந் தாங்குமோ? என எயிற்றையும், ஆமையோட்டையும் அணியுமோ? உலகழியும்படி உயிர்களை முடிக்குமோ?" என்று அப்பரமனுக்குள்ள அனைத்தையும் எடுத்து இகழ்ச்சியாகக் கேட்டனன்.

ததீசி முனிவன், அவ்வகந்தையன் வினாக்களுக்குத் தக்கவாறு அவன் உணருமாற்றால் உத்தரம் விரித்துரைத்து, பின்னர்ப் பெண்ணைப் பாகங் கொண்டதும், அருளே அப்பெண்ணுருவானதும், அவனருளே அப்பெண்ணொடு கூடி மால்முதலியரைப் பெற்றதும், கயமுகனென்னுந் தூய புதல்வனைப் பெற்றதும் முதலாய அவன் வரலாற்றினை விரித்து உரைத்தனன்.

அனைத்தையுங் கேட்ட வலிமையும், செல்வமும், அதனால் அகந்தையும், அதனால் அழிவும் எய்திய தக்கன் மனம் பொறாதவனாய், "முனிவனே, கேட்பாயாக: நீ இங்குப் பலவும் உரைப்பதிற்பயனென்ன? வெள்ளி வெற்பில் உறையும் உனதிறை பகவனேயெனினும், அனையனுக்கு யான் அவியினை நல்கேன். நீயும் இருந்தினியாதும் மொழியற்க. எழுந்தேகுதி. என் செயல் முடிப்பன் யான்," என்றனன்.

அக்கணமே முனிவன் கடுஞ்சினங் கொள்ள, அதனைக் கண்ட தேவரும், மற்றை யாவரும் நடுநடுங்கினர். முனிவன் சிறிது தணியப் பெற்றவனாய்த் தக்கனைப் பார்த்து, "இங்குச்

சங்கரனைத் தவிர்த்துச் செய்யும் இவ்வேள்வி அழிவெய்தக் கடவது! நின்னுடன் இங்கிருக்குந் தேவரும் விரைவின் அழிக!" என்று சாபமுரைத்து, அந்தணரைப் பார்த்து, "அலித்தன்மை அடைந்த வஞ்சகரே, வேதங்களால் துதிக்கப்படும் ஈசனையும், அவன் விபூதி உருத்திராக்கத்தையும் எஞ்ஞான்றும் இகழ்ந்து மறையவராகிப் பூமியிற்பிறந்திறந்து, பல பிறவிகளிலும் உழன்று அவைதிக மார்க்கத்திலிருந்து, பாசத்துட்பட்டு முத்தியடையாதிருக்கக்கடவீர்!" என்று சபித்து, இம்முறையே பல சாபமும் உரைத்துத் தன் பரிசனத்தோடும் எழுந்து சென்று, தன் தவச்சாலையை அடைந்தான். சென்ற அம்முனிவன் பின்னரே தக்கன் வரப் பெருமை அனைத்துஞ் சென்றன.

9. தானப் படலம்

ததிசி முனிவன் சென்ற உடனே தக்கனுடைய கொடிகள் அறுந்து விழுந்தன. வேள்வித் தம்பத்தில் காகங்களும் கழுகுகளும் துன்றின. இவை போலுந் தீய நிமித்தங்கள் பல உண்டாயின. இவ்வாறு தீய சகுனங்கள் பல தோன்றியும், தக்கன் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாமலும், அஞ்சாமலுமிருந்து, தன் பிதாவாகிய பிரமனையும் திருமாலையும் முகமன் மொழிந்து பூசனை புரிந்து, மற்றைத் தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் முறைப்படி வேண்டிய பொருள்களைக் குறைவற வழங்கி, அதன் பின் தான் பெற்ற புதல்விகளுக்கும், மருகர்களுக்கும் பெரிதும் சிறப்பு வாய்ந்த மங்கலப் பொருள்களைச் சிறப்புப்பெற அளித்தான். பிரமன் சேய் இவ்வாறு நல்கித் திருமாலும், மற்றைபருங் காத்திடத் தீய தொழிலாகிய வேள்வியைப் புரியும் சமயத்தை நோக்கித் தொடங்கினன். அத்தீயவன் வேள்விச் சாலையில் நிகழ்ந்தவற்றையும் இனிச் சிறிது கூறுவாம்:

முன்னர்த் தக்கனேவலால் எய்திய காமதேனு, அவன் கட்டளையை ஏற்று நின்று, ஒரு வெள்ளி அடுக்கலையொப்ப அன்னக்குவியலை ஆண்டு ஆக்கியது. அஃது பாலளைந்த அன்னத்தினையும் அளவிறந்த பேதமாகிய முதிரையாதி உணவுகளையும், அவையன்றி அமைந்த ஓதனங்களையும் நிலவுலகினில் திகந்தங்களில் அமைந்த குலாசலங்களையொப்ப வகுத்தது; மண

மமைந்த நுண்பொடி தூவி, நெய்யொடு குய்யின் ஆக்கியவற்றின் ஆவி எத்திசையும் மணம் வீச அவைகளைப் பொறிக்கறிகளாகக் குவித்தது; பல பண்ணிய வகைகளையும், பல கனியின் வகைகளையும் கண்டார் விரும்பத் தொகுத்தது; நெய், பால், தயிர் ஆகியவற்றைக் கடல்கள் ஆக்கியது. அன்றியும், அவ்வான் பசு, சாந்தம், பனிநீர், புழுகு, வெற்றிலை, பாக்கு, மாலைகள் ஆகிய இவை முதலியவற்றை உண்டாக்கிற்று. பின்னர்த் தக்கன் ஆணையால் சங்கநிதியும், கற்பகச் சோலையும், சிந்தாமணியும், பதுமநிதியும் அத்தானசாலை அடைந்தன. பின்னர்க் காமதேனு கணக்கற்ற பரிதி போலும் ஒளி வீசும் மணிகளை ஒரு புறம் தொகுத்தது; பொன்னை மலை போல ஒரு புறம் குவித்தது; அணிகளை ஒரு புறம் தொகுத்தது; ஆடைகளை ஒரு புறம் படைத்துத் தொகுத்தது. இவ்வாறு மற்றும் வேண்டிய பொருள்களையெல்லாம் உதவவும், தக்கன் ஏவலின் ஆண்டு நின்ற முனிவர் யாவரும், "பூதேவருக்கு இவற்றை யாமே வழங்குதும்," என்றிசைத்தனர். அவற்றையெல்லாம் முன்னரே உணர்ந்த முப்புரி நூலினர், நெருங்கித் தம் மனம் ஈர்க்க அவ்வன்ன சாலையை அடைந்து, அப்பொருள்களைக் காண்டலும் உவகை மிக்குத் தக்கனை ஏத்தி, இளஞ்சிறாரைப்போன்று பாடியாடி, மார்பிற்குலாவிய வெண்துகிலை வீசியார்த்து, நெருங்கினர். அம்மறையவர்களை முனிவர் கண்டு, 'விரைந்து வம்மின்,' என்று அழைத்துச் சென்று, அரும்பெறல் உணவுகளை அளித்தனர். அது பொழுது அவர் அழிபசி நீங்க ஆரவுண்டு, உண்டவுணவு சாலவும் சுவையுடையதாதலின், எண்ணி எண்ணி அவ்வுணவு மிகவும் இன்னும் வேண்டுமென்று சிலர் ஆர்வமுற்றனர். 'ஈண்டு ஒரு குற்றமுள்ளது. நான்முகனிடத்துப் பெருந்தவமுயன்று இவ்வுண்டியை அயில நற்பசியொன்று பெற்றேமில்லை,' என்றனர் சிலர். இவ்வாறு பல பகுதியராய்த் தீஞ்சுவையமைந்த உணவின் பெருமையைப் பல்லாற்றானும் எடுத்துக் கூறி அவா அடங்கப் பெறாதவராயினர்.

அதன் பின்னர், 'அளவற்ற அமுதினையொத்த உணவினை மிக அளிக்கும் காமதேனுவை வலிய கயிற்றாற்கட்டி ஈர்த்து நம்மூர் புகுவோம்,' என உரைத்தனர் நன்றியற்ற சிலர். இவ்

வாறு பேரவாக் கொண்டு வறுமையின் இறுதிக்கண் நின்ற அம்மறையவர்க்கு வேண்டுவனவற்றை எவ்வாற்றானுங் குறைவின்றி அளித்து, அம்முனிவர் அருத்தினர். பின்னர் அம்மறையவர்க்கு வாசனை மிகுந்த பனிநீர், சந்தனக்கலவை முதலியவைகளையும், வெற்றிலை பாக்குடன் மற்றவைகளையும், வண்டுலாவும் வள்ளிய மாலைகளையும் வரிசையின் வழங்கினர். அம்மறையவர் அதன் பிறகு தானசாலையை அடைந்தனர். அங்குள்ள முனிவர்கள் பொன்னையும், ஆபரணங்களையும், ஒளி வீசும் மணிகளையும், கன்னிப் பசுக்களையும், கறவைப் பசுக்களையும் அளித்துப் பொன்னாலாகிய பாதுகைகளையும், குடைகளையும், கமண்டலங்களையும், மற்றும் அவர் வேண்டுவன யாவையும் வேண்டியவாறே கரங்கள் சிவப்பேறும் வண்ணம் வாரிக்கொடுத்தனர். இவ்வாறு அம்மறையவர்க்கு ஒரு புறம் மனநிறைவு செய்து நிற்கவும், விண்டு முதலிய தேவர்களின் ஊர்திகள் முழங்கும் முழக்கம் ஒருபுறமெடுக்கவும், ஒரு புறம் விமான வரிசைகள் தோன்றவும், ஒரு புறம் வீணை முதலிய வாத்தியங்களின் இசையொலி நிரம்பவும், ஒரு புறம் அரம்பையர் ஆடல் நிகழவும், அரமகளிர் மலர் வாவிதோறும் புனல் விளையாடலைப் புரியவும், வேதவல்லி அரிதிற்பெற்ற ஆசைப் பெண்களும், அழகிய தேவமாதரும், அயிராணியும் யாகப் பெருமையை எடுத்துக் கூறி, அவைகளைக் கண்ணுற்று ஒரு புறத்திலிருந்தனர். இவ்வாறு செயல் பல எவ்வழியும் நிகழுமாற்றால் அத்தக்கன் வேள்வி காண விரிகடலனைத்தும் விரைந்தெய்திச் சூழ்ந்தன போன்று மிக்க பேரொலி கலீரென முழக்கங் காட்டியது.

10. வேள்விப் படலம்

அரும்பொருள் வளத்தான் மிக்க மேன்மை வாய்ந்த அச்சாலையின்கண் அகந்தையுற்ற தக்கன் வேள்வி செய்தலும் அவ்வேள்வி அழிய வந்த செயலினையும் இனி எடுத்துரைப்போம்: துளவமாலை அணிந்த திருமாலும், அவன் உந்தி பூத்தானும் அருகிலிருக்க, யாக கர்த்தனாகிய தக்கன் முன்னர் வரித்துள்ள மேலவரைப் பார்த்து, 'முறைப்படி முத்தீயினையுங் குண்டங்களில் அமையுங்கள்,' என்ன, அவர் ஒன்றென இசைத்து, செயலுணர்ந்த இருத்விக்குகள் அரணியிற் கடைந்தெடுத்த

தீயினை வேதிகைகளில் வைத்துள்ள நெய்விடு கருவிகளில் வைத்து, கூறும் மந்திர விதியினால் குண்டங்களின் வட்டங்களைச் சுற்றி மற்றுமுள்ள முறையனைத்தையுஞ் செய்து முடித்தனர்.

பிறகு தக்கன், அருகிலிருந்த இருத்விக்குகளைப் பார்த்து, "நீவிர் உம் செயல்களைச் செவ்வையாகச் செய்மின்," என, பன்னிரண்டு இருத்விக்குகள் முன்னர் அமைத்துள்ள அவி யும், வன்னியாதி சமிதையும், தருப்பையும், இவை போல்வன பிறவுங் கொண்டு வழங்கினர். ஓர் இருத்விக்கு யாகத்தை நடத்த, ஓர் இருத்விக்குச் சிவபிரான் நீங்கிய ஏனைய தேவர் பெறும் வண்ணம் அவ்வவர்க்குக் கூறிய மந்திரமுரைக்க, அத் தேவரைக் கூவி ஓர் இருத்விக்கழைக்க, அவிகளை எடுத்து அக் கினியில் அளித்தும், அம்முறையிற் காலம் பார்த்தும், அதற்கு அம்முதலையொப்ப நல்லருள் செய்தும் இவ்வாறியற்றிய இருத் விக்குகளோடு மற்றையரும் இவைகளைச் செய்யுங் காலத்து யாக கருத்தாவாகிய தக்கன், அந்த அந்தத் தேவர்களை நோக்கி, "அவி கொடுக்குந்தோறும் நீங்கள் அவியினைப் பெற்றுண்ணுங்கள்," என்று கூறி அருத்தினன். அவ்வவி, தூய்மையானும், சுவையினா னும் அமிழ்தினையொத்ததாயினும், உயிர்க்குயிராகிய சிவபெரு மான் இன்றி உண்ணுதலால் கொடிய நஞ்சையே ஒத்திருந்தது.

11. உமை வரு படலம்

தன் வாழ்வினுக்கு இறுதியிட்டுத் தக்கன், புவியின்கண் இவ்வண்ணம் வேள்வி இயற்றுதலை நாரத முனிவன் சென்று கண்டு, "இத்தக்கன் தான் பெற்ற செல்வச் செருக்கால் ஈசனை மதியாது இவ்வேள்வியைப் புரிகின்றனன். இவன் உய்தலுங் கூடுமோ!" என்றெண்ணி, விரைவில் அங்கணீங்கித் திருக் கயிலையெய்தி, நந்திதன்னருளால் நம்பன் அம்மையோடு வைகும் ஆத்தான மணி மண்டபம் புக்கு, அவரடி பணிந்து நின்றனன். நீலகண்டத்து நின்மலன் நாரதனை நோக்கி, "எங்குநின்றேகினை?" என்றனன்.

முனிவன், "காசியினின்றும் போந்தனன். கங்கையின் கரையில் தக்கன் புது[illegible]மயாய் ஒரு வேள்வி புரிகின்றனன். இஞ் ஞான்று யான் அறிந்ததிது," என்றனன்.

அருகிலிருந்த அம்பிகையெழுந்து, "என் பிதாவாகிய தக்கன் செய்யும் வேள்வியை யான் சென்று கண்டு மீள அண்ணல் அருள் புரிய வேண்டும்," என்று பரமன் அடி வணங்கினாள்.

பரமன், "உன் தந்தை உன்னை மதியாது, விண்ணவரோடும் ஏனையரோடும் பொருந்திச் செருக்குடன் யாகமியற்றுகின்றான். நீ அங்குப் போக வேண்டா," என்றனன்.

அம்மை, அப்புல்லியன் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருளித் தான் செல்லுமாறு விடையளிக்க வேண்டுமென்று பணிந்தனள்.

அம்மையின் விருப்பத்தையறிந்த சிவபெருமான், "அத்தக்கனியற்றும் வேள்வியைக் காணும் ஆவல் நினக்கிருக்குமாயின், நீ சென்று கண்டு விரைவின் மீளுவாய்," என்று கூறினன். அம்பிகை விடை பெற்றுச் சேடியர் பலருஞ்சூழ, பூதகணங்கள் புறங்காப்ப, பொன்னின் இயன்ற பெரிய விமானத்தேறி, ஆலவட்டங்களும் துவசங்களும் குடைகளுங்கொண்டு அருகில் வரவும், அட்ட மங்கலங்களேந்தவும், பன்னிரண்டு கோடி பூதர்கள் தொடரக்கணுதிபணிந்த சோம நந்தி இடபத்தேறி முன்னே செல்லவுஞ் சென்று, தக்கனியற்றியுள்ள யாக சாலையை அடைந்தாள். சாலையை அடைந்து உள்ளே செல்லுதலும், தகுதியற்ற தக்கன் அம்மையை வெகுண்டு நோக்கி, "தந்தையுந் தாயுமில்லாத சிவனுக்கன்பு பூண்டு அவன் மனைவியாகிய நீ, யான் இவ்வேள்வி செய்யும் போழ்து, ஒரு பெண் போன்று எற்றுக்கு வந்தனை? இப்பெரு வேள்விக்கு நீ வருமாறு நினக்கு யான் கூறி விடுத்ததுமில்லை. அங்ஙனமாக, நீ வருதல் ஆகுமோ? நீ விரைந்து மீண்டு நின் மலைக்கு ஏகுவாய்," என்றான்.

அக்கடுமொழி கேட்ட ஆருயிர்க்கிறைவி, "மருகர் அனைவருக்கும், என் தங்கைமாருக்கும் தக்க சீர் இங்குச் செய்து உறவு செய்தனை. என்னை ஒரு சிறிதளவும் நீ எண்ணுகின்றாயில்லை. அன்றியும், இந்த யாகத்திற்கு வந்த என்னைச் சீறிப்பார்க்கின்றனை. இஃது உனக்கு நல்லதா? உனக்கொரு குற்றமே

யாகும். உன்னெண்ணந்தானென்னை? அதனை உரைப்பாய்," என்றனள்.

நன்றி கொன்ற அத்தக்கன், "முக்குணங்களுள் கொடிய தாமத குணத்தினைச் செய்து, ஈறுபடுத்திப் பேயோடாடும் பித்தனுக்கு மனைவியாகி நீயும் அவனிலைமை அடைந்தனை. அவனோடு நீ செருக்கி இருந்தமையால், நின்னை இகழ்ந்தேன். உன் தங்கையரையடைந்த என் மருகர் எவ்வாற்றானும் எனக்கு இனியர். ஆகலான், எல்லா வரிசைகளையும் அவர்க்களித்து, இவ்வேள்வியிலுள்ள நல்ல அவியினையும் அளித்தேன். உலகமுண்ட பெருமாயனும், பிரமனும் வந்தென்னை நித்தலுந் துதிக்கின்றனர். சிவனும் நீயும் ஒரு சிறிதும் மதிக்கின்றிலீர். ஆனவாற்றால், உம்மிடத்து எனக்கன்பில்லை. ஆனேறு ஏறும் நின் கணவனுக்கு வேள்வியில் அவியும் அளியேன்; எனது வன்மையால், சிவனுக்குப் பரத்துவங் கூறும் வேத யாகங்களையும் மாற்றுகின்றேன். அஃதன்றி, இங்குற்ற நினக்கு ஒரு சிறிதுஞ் சிறப்பும் செய்யேன்," என்றனன்.

எம்பெருமாட்டி யாவராலும் ஆற்றற்கரிய பெருஞ்சீற்றத்தைக் கொண்டனள். அப்பொழுது பூமியும், கடலும், மேகமும், திசை யானையும் ஆகிய அனைத்தும் நடுக்கங் கொண்டன. அங்குள்ள தேவர் நடுங்கினர். சத்தியின் சினஞ் சிறிதோ! அது பொழுது அம்மையின் அருகு நின்ற மாதராகிய விமலை அடிபணிந்து, "உலகனைத்தையும் அளிக்கும் அம்மையாகிய நினக்கு அவ்வுயிரனைத்தையும் அழிக்க வல்ல இச்சீற்றந் தகுமோ? தாங்குநர் யாவர்?" என்று வேண்டி அம்மையைச் சினம் தணியுமாறு செய்தனள்.

அங்ஙனஞ் சினம் நீத்த அம்மை, தக்கனைப்பார்த்து, "நீ இங்கு என்னை இகழ்ந்த தன்மையை உன்னினேனல்லேன். என்னையுடைய நாயகன் சிறப்பினைக் கருதாது இகழ்ந்தனை. அதனால், என்னுள்ளம் பொறாது வருந்துகின்றேன். நீ கூறிய அச்சிவபெருமான் தாமதகுணம் ஒன்றினையுடையவனோ? உயிர்கள் அடைந்த களைப்பை நீக்க அருள் கொண்டு சங்கரிக்கும் பொழுது மாத்திரம் தாமதகுணமுடையவன். அஃதும் அருள் கருதியல்லவா? ஏனைய காலங்களில் தாமதகுணம் அவ

னுக்கில்லை. பேரருளே திருவுருவாக உடையவன்; குணரகிதன். காத்தல் படைத்தலைச் செய்யுமவரால் அவ்வழித்தலைச் செய்ய இயலுமோ? முன்னர் அழித்தவாறே பின்னர் எல்லா உயிர் களையும் தோற்றுவிப்பன். இதுவே சிவபெருமானின் உண்மை நிலை. குற்றமற்ற வேதங்களையும் ஆகமங்களையும் அருளி, ஆன் மாக்களுக்குக் காப்பாகிய வித்தை அனைத்தினுக்கும் இறைவ னுகிக் குற்றமற்ற பொருள்களை நல்கும் என் நாயகனைத் தாமத குணத்தனென்று கூறவுங் கூடுமோ? வேதமனைத்தும் 'சிவனே முதற்கருத்தா; சிவனே முதற்கருத்தா,' என்று வியந்து அவ னையே துதியாநிற்க, நீ அவனை இகழ்ந்து அவனுக்கு அவி கொடுக்காமல் இருக்கின்றனை. சிறந்த 'சிவ' என்னுமிரண் டெழுத்தினை உரைக்கின்றவர் விரைவிற் கதியடைகுவர்; அவனை நீ இகழ்ந்தாய். நின்னையன்றி யாரிது செய்குவர்? நீ எங்ஙன முய்குவை?" என்று தக்கனைச் சுளித்துப் பார்த்து, "ஓ தக் கனே, இதனைக் கேட்டி: இவ்விடத்தில் ஒரு மகத்தினை வேத நாயகனுகிய சிவபெருமானை விலக்கிச் செய்தனை. ஆதலால், உனக்குத் தண்டம் வந்தடைக," என்று சபித்து, அவ்விடை நில்லாது பொருக்கென அகன்று, தன் பரிசனங்கள் சூழ விமானமேறி, வெள்ளியங்கிரியையெய்தி, விமானத்தினிழிந்து, உலக நாயகன் வீற்றிருக்குஞ் சன்னிதானமடைந்து, தொழுது நின்று, அரனை நோக்கி, "தக்கன் உன்னைப் பெரிதும் இகழ்ந் தனன். அன்னவன் இயற்றும் வேள்வியை அழிப்பாய்," என்று கூறினுள்.

இறைவன் அருள் மூர்த்தியாதலின், வாளாவிருந்தனன். அது பொழுது அம்பிகை துன்பங்கொண்டு, "என் நாயகனே, நினக்கு விருப்பும் வெறுப்புமில்லையாயினும், என்பொருட்டு அத்தக்கன் வேள்வியை அழித்தல் வேண்டும்," என்று கூறி வணங்கினுள்.

அச்சமயத்தில், நம்மையாளாக உடைய அண்ணல், அம்மை யின் அன்பை வியந்து, அவள் சிந்தை செய்த செயல் முற்று மாறு சிறிதே தன் மனத்திலெண்ணியருளினுன். எண்ணிய அப்பொழுதே பொன்னிறத்தோடு மேருவின் சிகரத்தை யொத்து, மதியணிந்த மவுலிகளையுடைய ஆயிரஞ்சிரங்களும்,

குண்டலங்களமைந்த காதுகளும், சிரமொவ்வொன்றிற்கு மும் மூன்று கண்களும், பிறையையொத்த வாளெயிறுகளும், நாசியி லும் இதழிலும் 'தீவிழிபிற்கக்கிய தீயோ! அல்லது மனத் திடைக் கிடந்த கோபமாகிய தீயோ!' என்று பார்ப்பவர் வெருவ எரியைக் கக்கும் முகங்களும், அரவினங்களைக் கடகங்க ளாகவும் அங்கதங்களாகவும் அணிந்த இரண்டாயிரங் கரங்களுங் கொண்டு, ஒரு பெரு வடிவத்துடன் உலகங்களெல்லாம் எடுத்து விழுங்கும் ஆற்றலும் வெகுளியுமுடையனாய், வீரபத்திரன் என் னும் பெயரினையுடைய தோன்றல், அச்சிவ பெருமானது நெற் றிக் கண்ணினின்றுந் தோன்றினான். அப்பொழுது உமாதேவி தனது சீற்றத்தினால் பெண்களுள் திண்மை வாய்ந்த பத்திர காளியை உண்டாக்க, அக்காளி ஆயிரந் தலைகளும் இரண்டாயி ரங் கரங்களுமுடையவளாகி, உயர்ந்த வீரபத்திரனுக்குத் துணை வியாய் அருகிற்சென்று நின்றாள்.

அவ்வீரபத்திரையுடன், வீரபத்திரன், அம்மையையும் அப் பனையும் வலம் வந்து வணங்கி, "மாலையும் அயனையும் பிடித் துக்கொண்டு வரவா? மிக்க கொடிய காலனுவியை முடிக்க வேண்டுமா? அசுரரைக் கொல்ல வேண்டுமா? கடல்களை உண்ண வேண்டுமா? உலகங்களை விழுங்க வேண்டுமா? அண் டங்களை நடுக்குவிக்கவா? எல்லா உயிரையுந் தேய்க்கவா? மலை களை உருட்டவா? இவற்றுள் எத்தொழிலைச் செய்யக் கருதி என்னையாக்கியது? எது கூறியருளினும் நுந்துணையடிச் சார் பினால் இயற்றுவேன்," என்று கூறினான்.

இங்ஙனம் இயம்பிய வீரபத்திரனைப் பார்த்துச் சிவபெரு மான், "எம்மை மதியாது தக்கனென்பவன் வேள்வி இயற்று கின்றான். அவ்வேள்விச் சாலையெய்தி, எமக்குச் சேரவேண் டிய அவிர்ப்பாகத்தைக் கேள். அத்தீயன் தருவனேல், மீண்டு வருதி. மறுப்பனேல், அத்தக்கன் தலையை அறுத்து, அவன் சார்பினரையுமழித்து, அவ்வேள்வியையுஞ் சிதைக்கக் கடவை. அதுபொழுது யாம் அவ்வழியெய்துவம். நீ செல்க," என்று ஆணை தந்தருளினான்.

வீரபத்திரன் அவ்விருவர் திருவடிகளையும் பணிந்து, விடை பெற்றுத் தீய தக்கன் இயற்றும் யாகத்தை அழித்திட மனத்

தில் எண்ணித் தன் திருமேனி முழுவதும் ஆங்காங்கு ஆயிர மாயிரமாகிய பூதர்களை உண்டாக்கினன். அவ்வாறே வீரபத் திரையும், அநேக காளித் தொகைகளையும், ஏனைய வன்மை வாய்ந்த பெண்களின் தொகைகளையும் ஆக்கினள். இவ்வாறு தொகுதி கொண்ட அவர்கள், படைகளைத் தாங்கிப் போரினை உவந்து, யாண்டுமாகிப் பரந்து நெருங்கி வர, அக்குழுவிற்கு முன் பானுகம்பன் முதலியவர் பல வாத்தியங்களை இயம்பிச் சென்றனர். இவ்வாறாகப் புறப்பட்டு மிக்க கோபத்துடன் சென்று, தக்கன் யாகமியற்றுமிடத்தினையடைந்து, விண்ணிடி யும் நடுங்குமாறு தனதருகில் வராநின்ற படைத்தலைவரை நோக்கி, வீரன், "பகைவரது புரத்தினை எரித்த நஞ்சிவபெரு மானை இகழ்ந்து நீக்கிச் சிற்றினத்தைப் பொருளென மதித்துத் தானிருக்குந் திறத்தாலாற்றுகின்ற இத்தக்கன் வேள்வியின் சாலை வாயில்களைச் சுற்றி நின்று, ஒருவரும் வெளியே போகா வண்ணம் குறிக்கொண்டு காத்திர்," என்றான். உடனே சேனை கள் மதிலின் புறத்தைச் சூழ்ந்தும், விண்ணிடை நெருங்கியும், வாயில்களில் புகுந்தும், தக்கன் சேனை வீரரைக் கொன்றும், அவர் ஊன்களைத்தின்றும், நமனும் அஞ்சும் வண்ணம் ஆர்த்து நின்றன.

பூதர்கள் புறத்தே ஆரவாரிக்க, வீரனும் பத்திரையும் உள்ளே புகுந்து அணுகலும், அவ்விருவரை நோக்கிய திசை முகத்தனுதியர், உள்ளம் திடுக்கிட்டுப் பதைபதைத்து, அச்சங் கொண்டு, மடங்கலைக் கண்ட மானினம் போன்றும், இடி ஏறுண்ட அரவினம் போன்றும், உடல் நடுங்கி வன்மையிழந்து, முகப்பொலிவிழந்து, உயிரற்றவரையொப்ப, 'ஈசனும் உமை யுமே இக்கோலங் கொண்டு வந்தனர்,' என்பர்; 'அவரது பெருஞ்சீற்றத்தாற்றோன்றியவர் ஆவர்,' என்பர்; "இவர் சீற் றமே உருக்கொடு எய்தினர்; நம்முயிர் இன்றே இறுதி எய்தும்," என்பர்; 'தக்கனும் இற்றைப்பகலில் முடிவெய்துவன் போலும்!' என்பர்; 'சிவபெருமானை இகழும் அத்தக்கன் யாகஞ் செய் தல் எற்றிற்கு?' என்பர்; 'தேவர் கூட்டத்தையெல்லாம் ஒன்று கூட்டி அன்றே முடிக்க விட்டனன்,' என்பர். 'வன்மை மிக்க பூதர் சாலையை முற்றினராவர்,' என்பர்; 'ஓடவும் அரி

தாயிற்று ; ஒளிக்கவோ இடமில்லை ; என் செய்வது !' என்றிரங்கினராகிக் காட்டுத் தீயாற்சூழப்பட்ட யானைகளையொத்து வருந்தினர்.

இவ்வாறு மறுக்கமுறும் காலத்து வீரன் பல பெரும்பூதர் நெருங்கிச் சூழப் பத்திரையுடன் சென்று, தீய தக்கன் வேள்வி செய்தலைக் கண்டு, இடி போலச் சிரித்துச் சீறி, எரி தோன்றக் கண்களை உருட்டி விழித்துப் பதைத்துக் கருச்சனை செய்து, வெற்றிக் கொம்பினை ஊதிக் கடுந்தொனி உண்டாக்கினன். அவ்வோசையால் மேரு மலை பிளந்துவிட்டது ; உலகம் வெடித்தது ; அண்டங்கள் பிளவெய்தின ; உயிரனைத்துந் துடித்தன ; தேவர் நடுங்கினர். அங்ஙனமெழுந்த ஓசையைக் கேட்டு, இடி விழுந்த நாகம் போலத் தேவரும் முனிவரும் விழுந்தனர் ; பதைத்தனர் ; வாய் வெருவினர் ; ஏங்கி ஓடினர். அப்பொழுது யாகத்தின் எதிரிற்சென்ற வீரனைக் கண்ட தக்கன், சாலவும் நடுக்கமடைந்து, தலைமை நீங்கி, உள்ளந் தளர்ந்து, பூதர்கள் புறஞ்சூழ்ந்த தன்மையும், யாகம் அழிவெய்தும் நிலைமையும், அங்குற்ற வானவர் அலமரும் ஆறும், ஏனைய தீமையாகிய யாவும் நோக்கிப் பெருந்துயர் உழந்து, பின்னர்த் தேறிப் பெருந்திறலாளன் போல வீரபத்திரனை அணுகி நின்று, "நீ யாவன்? இங்கெய்திய கருமமென்னை ?" என்றனன்.

வீரன், "யான் சங்கரனுக்குப் புதல்வன் ; நீ செய்யும் வேள்வியில் அச்சங்கரனுக்கு அளிக்கும் பாகத்தினைக் கொடுக்கக் கடவை. அதனைப் பெறுதற்காக அப்பரமன் ஆணையால் ஈண்டெய்தினன்," என்றான்.

அதனைக் கேட்ட தக்கன், வீரனை நோக்கி, "உங்கள் அத்தனுக்கு இனி வேள்வியின் அவியினை உலகம் தாராது," என்றனன்.

உடனே அங்கிருந்த நான்கு வேதங்களும், சுத்தமான பிரணவமும் விரைவின் எழுந்து, "முடிவற்ற உயிர்கட்கெல்லாம் இறைவனாகிய அரனொருவனேயன்றி, மகத்தினுக்குத் தலைமை எய்தினன் வேறொரு வானவனும் உண்டோ? வேள்வியில் அவனுக்குரிய பாகத்தை நீ தாமதிக்காமல் வழங்குவாயாக," என்றன. அவ்வேதம் நான்கும், அவற்றின் சிரத்த

தாகிய குடிலையும் ஒருங்கு கூடி உரைத்துங் கேளாத தக்கன் தின்மையைக் கண்டு, இறைவனை வழுத்தி, அவை தத்தம் புகலிடம் போயின.

அம்மறையுங் குடிலையும் மறைந்த பின்னர், வீரன் தக்கனைப் பார்த்து, "வேதமும் பிறவுங் கூறிய விழுப்பொருள் கேட்டனையன்றே? ஆகலின், எம்பெருமாற்குரிய அவியினை ஈதி!" என்றனன்.

தீயவன், "சுடலையில் பேதையுடன் நடிக்கும் பித்தனுக்கு அவியினைக் கொடேன்," என்றான்.

அவனுரை கேட்ட வீரபத்திரன், பிரமனை முதலிட்டுப் பாங்கர் அமர்ந்த தேவர் குழுவினை நோக்கி, "நீங்களும் இவன் சார்பிலுள்ளீர்கள். இவன் அமலனுக்கு அவியினை மறுப்பது உங்களுக்கு இசைவாகுங்கொல்?" என்று வினவினன். அவர் முன்னையூழின் வயத்தால் வீரன் கூறியவற்றைக் கேளாதார் போன்று, ஒன்றும் உரையாராய், ஊமையரை ஒத்திருத்தலும், நின்ற வீரன் நெருப்பெழச் சிரித்துப் பெருங்கோபம் தாங்கி, அண்டம் நடுங்க உரப்பிப் பற்களை நறநறவென்று கடித்துக் கையிற்பிடித்துள்ள கதாயுதத்தை வலிமையுடன் சுழற்றி, மலையையொத்த திண்மையுடைய தக்கன் மார்பகம் பிளவுபடும் வண்ணம் ஓங்கி அடித்தனன். அவ்வடியுண்ட தக்கன், நெஞ்சங் கலங்கி எதிரிலிருந்த அரி முன்னர் அவசமாகி வீழ்ந்தனன். அவன் வீழ்தலும், வீரபத்திரன் அங்கிருந்த மணமலர்த் தவிசனுகிய பிரமன் சிரத்தில் உருமேறு விழுந்ததை யொத்துத் தனது நெடிய கரத்தை ஓச்சி ஒரே குட்டாகக் குட்டினன்.

அக்குட்டினைப் பெற்ற பிரமன், அங்ஙனே கவிழ்ந்து, அடி பணிவானைப் போன்று விழுந்தனன். உடனே அவன் நாவின் கண் உள்ள தேவியின் மூக்கும் தனமும் மற்றைத் தேவியரின் மூக்கும் தனமும் தனது வாளினல் ஊழிக்கால உருத்திரனை யொத்த வீரபத்திரன் அறுத்தான். இவ்வாறு வீரபத்திரன் அவரை முற்பட்டுச்சாட, அது கண்டு அங்கண் சார்ந்த இமையவர் யாவரும் ஓடினர்; உலந்தனர்; விழுந்தனர்; ஒளித்தற்

கிடமேதென்று தேடினர்; சிதறிக் கதறினர். இம்முறையிற் கடுந்தண்டம் நிகழுங்காலத்து, வீரபத்திரன் இரிந்தோடிய மதிக் கடவுளைப் பிடித்துக் காலினுற்றேய்த்து மாய்த்தான்; அடுத்து ஓடுகின்ற பரிதியைப் பிடித்து, அவன் கவுளிடைக் குத்தலும், அவன் பற்கள் தகர்ந்து சிந்தின. மற்றொரு பகனென்னுங் கதிரவன் கிடைத்தலும், அவனைப் பிடித்து விழிகளைப் பறித்தான். அவ்வுழி நடுங்கியோடின யமன் சிரத்தைத் தன் கரத்து வாளாற்றடிந்தான். குயிலுருவெடுத்து வெருவியோடிய இந்திரனைப் பார்த்துத் தன் வாளால் வீசி இரு துணியாக்கினன். இவ்வாறு அக்கினியைக் கையின்கண் வெட்டியும், கூசாமல் அவியினையுண்ட அவன் ஏழு நாக்களை அறுத்தும், அவன் மனைவி நாசியினை நகத்தாற்கிள்ளி எறிந்தும், இரிந்து சென்ற நிருதியைத் தடுத்து முடித்தும், சரணடைந்த உருத்திரக் குழுவினைச் சீறி வைது செல்ல விடுத்தும், ஈசானனை ஏசித் துரத்தியும், வருணன், வாயு, குபேரன் ஆகிய தேவரைக் கொன்றும், அசுரர்க்கிறையாகியவனைக் கொன்றும், மானுருக் கொண்டோடிய மகத் தெய்வத்தின் சிரத்தை ஓர் அம்பினுல் அறுத்தும், இன்னவாய தண்டம் பல புரிந்து, வீரன் அவ்வேள்விச் சாலையில் காற்றெனத் திரிந்து வருகையில், அங்கிருந்தவருள் பெரும்பாலார் தொலைவெய்தினர்.

அப்பொழுது கலங்கி வீழ்ந்த தக்கன் தெளிந்தெழுந்து, "இவ்வேள்வி என் கண்முன் அழிகின்றதன்றோ! என் பிதா கூறிய மாற்றத்தை எண்ணினேனல்லேன்! சிவனை மருகனென்று எண்ணினேன்! அவன் அவியினை மறுத்தேன்! வீரன் நின்று கேட்டும் என் உறுதியைச் செலுத்தினேன்! அச்சிவனளித்த செல்வம் பெற்றும் அவனுக்கு அன்பு பூண்டேனல்லேன்! என்ன காரியஞ் செய்தேன்!" என்று கூறி இரங்கினன். பின்னர் அவன், "இனி யான் வெளியே போவதற்கும் வழி இல்லை. பூதர் நெருங்கினர். ஆதலின், யான் மனத்துணிவுள்ளவன் போன்று இவ்வீரனெதிரே நிற்பேன்," என்று மனம் வலிந்து, வீரபத்திரன் முன்னர் நின்றனன்.

வீரன் சினந்து, "தேவர்களோடு நீ ஈசனை இகழ்ந்தனை. அதனுல், நினக்கு இது தண்டம்," என்று வாளினுல் அவன்

தலையைத் தடிந்து, அதனைக் கீழே விழாமற்பிடித்து அங்குச் சுழித்து எரிகின்ற அக்கினியில் இட்டு, "இதனை விரைவில் உண்ணுவாயாக," என்றனன். அத்தீ, அத்தீயோன் தலையைச் சாம்பராக்கியது. அப்பொழுது கூந்தல் சரியவும், கைகள் குலையவும் அவ்வுழி அலமந்து அழுது வந்த வேதவல்லி முதலிய பெண்களைப் பார்த்துப் பத்திரகாளி, முன்னர் அவன் மனைவியாகிய வேதவல்லியின் காதுகளை அறுத்துப் பின் சூழ்ந்து வந்த பெண்களின் தலைகளையும் அவள் பெற்ற அச்சுவினியாதிப் பெண்களின் தலைகளையும் அறுத்தெறிந்தாள்.

இவ்வாறு ஊழிக் காற்றும் ஊழித் தீயும் ஒன்றினாற் போன்று, வீரனும் பத்திரையும் அத்தக்கனால் ஆக்கப்பட்ட வேள்விச்சாலையைத் திரிந்து திரிந்து நாசமாக்கினார்கள். அப்பொழுது புறஞ்சூழ்ந்த பூதசேனை மதிலைத் தள்ளிக்கொண்டு உள் நுழைந்து, நெருங்கிச் சூழ்ந்து நின்ற தேவரையும், முனிவரையும், உண்டிக்கு ஏங்கி வந்த மறையவரையும் பிடித்துப் பிசைந்தும், எற்றியும், தேய்த்தும், மோதியும், வாரியெறிந்தும், கடித்தும், கிள்ளியும், உதைத்தும், வாளால் வீசியும், அங்கங்களைத் துணித்தும், பெண்களைப் பிடித்து அவர் தன்மையை அழித்தும், சருவசங்கார காலம் போன்று நாசம் செய்தனர்.

அச்செயல் கண்ட திருமால் மயக்கம் நீங்கி எழுந்து, யாகத்தைத் தான் காத்தது நன்றுயிற்றென்று கூறிக் கருடனை நினைக்க, அக்கருடன் வீரனால் மாண்டனன் ஆகலின், வாராமையைத் தெரிந்து, மனத்தால் மற்றொரு கருடனை உண்டாக்கி, அவன்மீதேறிப் போருக்கு வீரனை எதிர்த்தான். வீரபத்திரன் ஈசனருளால் எய்திய இரதத்தைப் பிரமன் பாகனாக அமைந்து செலுத்த, அதனிடை ஏறித் திருமாலை எதிர்த்து நெடும் போர் இயற்றினன். வீரபத்திரனுக்கு ஆற்றாத திருமால், வீரன் அருகிற்சென்று அவனைப் புகழ, அவன் திருமாலுரைத்த புகழ் மொழியைக் கேட்டு உவந்திருந்த சமயத்துப் பூதர் சூழவும், நந்தி தேவன் தோத்திரிக்கவும், உமையம்மையோடு இடபவாகனத்தில் எம்மையாளுஞ் சிவபெருமான் தோன்றினன். வீரன் அப்பெருமானைக் கண்டு, அச்சமும் பணிவுமுடையனாய், அருகில் ஒதுங்கி நின்றனன். திருமால் முதலி

யவர் தாழ்ந்தெழுந்து நின்று, நீங்கிய தாயினைக்கண்ட குழவியின் நிலையராயினர்.

உமாதேவி, அவ்வேள்விச் சாலையில் கால் வேறு, தலை வேறு, கரம் வேறு, உடலம் வேறாகத் துணிந்து கிடந்த தேவர் நிலையினை நோக்கி, அருள் பூண்டு, சிவபரஞ்சுடரைப் பார்த்து, "முன்னை யான் வேண்டியதை இவ்வீரனைக்கொண்டு முடித்தாய்; இன்று யான் வேண்டுவது இன்னோரை நீ எழுப்புவதே," என்று வணங்கலும், சிவபெருமான் வீரனைப் பார்த்து, "இவர்களை எழுப்புவாய்," என்றான். அவ்வீரபத்திரன், 'எழுவீர்,' என்று கூறுதலும், இறந்த அனைவரும் முன்னையுருப்பெற்றெழுந்து, இந்திரனை முதலிட்ட அத்தேவரும், முனிவரும், மற்றையரும் உமாபதியின் திருவடி வணங்கித் துதித்து நின்றனர். அக்குழுவினுள் தக்கனைக் காணாத பிரமன் சிவபெருமானை வேண்டிக் கேட்கவும், அப்பெருமான் ஆணையால் மாண்ட தக்கன் உடலைப் பூதர் கொணர்ந்தனர். அங்ஙனம் துணிக்கப்பட்டு மரித்துக் கிடந்த அவ்வுடலுக்கு ஆட்டின் தலையைப் புணர்த்தி, வீரன் அவனை எழுப்புதலும், அவன் பெரும்பயமடைந்து வணங்கி, ஒரு புறம் நின்றனன்.

இறைவன், "தக்கனே, அஞ்சற்க," என்றருளினான்.

தக்கன் அம்மையோடெழுந்தருளிய முன்னவன் திருவடிகளில் விழுந்து பணிந்து, "அடியேன் அறியாது செய்த குற்றமனைத்தையும் பொறுத்து அருள்புரிய வேண்டும்!" என்றனன். சிவபெருமான், 'அவ்வனைத்தும் பொறுத்தனம்,' என்றருளி, பணிந்து சூழ்ந்த மற்றைத் தேவர்களுக்கும் அருள் புரிந்து, வீரபத்திரன் பத்திரகாளியோடு முன்னரேகப் பூதகணஞ்சூழ, உமையம்மையோடு இடபமேறிக் கயிலையை அடைந்து, அங்கிருந்து கணத்தலைவர் அனைவருக்கும் தத்தம் இடம்புக விடையளித்தனன்.

"பின்னர் அப்பரமன் அருகிலிருந்த வீரபத்திரனுக்கு மேலுலகத்தில் ஓரிடங்காட்டி, அங்கு அவனைத் தன் தேவியோடும் பூதரோடும் இனிதிருக்குமாறு அருள் புரிந்து, நந்தி கணத்தவர் வாயில் போற்ற உமையம்மையோடு அம்மகா மண்டபத்தில் அரியணையில் எழுந்தருளி இருந்தான்.

"இங்ஙனம் நிகழவும்; தக்கன் வேள்வியில் இறந்து எழுந்ததைக் கண்ட பிரமன், அவனை நோக்கி, 'யான் முன்னர்க் கூறிய அனைத்தையுங் கேளாது விடுத்தாய்; பொருளைப் பெரிதென மதித்தாய்; உன்னை மிக வியந்தாய்; பின்னர் நன்றியை மறந்தாய்; அனைத்துலகையும் ஆள ஆவலடைந்தாய்! பேதை நீயிலுப், நிலைக்கிஞ்ஞ தருமோ? முன்னுள்ள தலையை இழந்து, ஆட்டின் தலையை அன்றோ பெற்றனை? அச்சிவபெருமானை வேதங்கள் பரமென்று கூறவுங் கேட்டிலையே! இனியாவது அவனை வணங்கி சற்றவமியற்றி ஞானத்தைப் பெறுவாய். நாங்களிருவரும் முன்னை நாளில் எம்மைப் பரமென்று மதித்து, மயங்கிக் கிடந்தோம். அப்பொழுது அப்பரமன் அக்கினிப் பிழம்பாய் நின்று, திருமாலையும் என்னையும் அடைந்துள்ள அகந்தையை நீக்கியருளினன்,' என்றனன்.

"அவ்வுறுதியைக் கேட்ட தக்கன், 'நும்மிருவருக்கிடையே வந்து அப்பரமன் உணர்த்திய செயலனைத்தையும் யானுணருமாறு விரித்துக் கூறுவாய்,' என்றனன்.

"பிரமன் முற்காலத்தில் இறைவன் அனற்பிழம்பாயிருக்க, அவன் அடியையும் முடியையும் விஷ்ணுவும் பிரமனுமாகிய தாமிருவருந் தேடிய சரித்திரத்தைத் தக்கன் உணருமாறு உரைத்து, அவனறிவை விளக்க, அவன் தெளிவு பெற்று எழுந்து, பிரமன் அடிகளில் விழுந்து பணிந்து, 'அவ்வாறே அச்சிவபெருமானை அருச்சித்து, முத்தி இன்பத்தினைப் பெறுவன்,' என்று கூறி, விடை பெற்றுக் காசி நகரடைந்தான். அவிமுத்தத்தினெய்திய அத்தக்கன், கங்கைக் கரையில் மணிகன்னிகையின் ஒரு புறத்தில் அமலனுக்கு ஓராலயமமைத்து, அதனிடை அருளுருவாகிய சிவபெருமானைப் பூசித்தற்கு அவ்வுருவத் திருமேனியொன்றைப் பிரதிட்டை செய்து, சிவபரம்பொருளால் உரைக்கப்பட்ட சிவாகமங்கள் கூறும் முறையானே சிவதீக்ஷா விரதத்தினையுடையனாகி, சிவபெருமானது திருவடி மலர்களை ஆயிர வருடங்காறும் முறைப்படி அருச்சனை புரிந்து துதித்தான்.

"மாசற்ற தக்கன் அன்பினையறிந்து சிவபெருமான் எழுந்தருள, அப்பெருமான் திருவடிகளைத் தக்கன் வலம் வந்து, பன்

முறை வணங்கி, ‘அடியேன் செய்த சிவாபராதத்தினால் எய்திய தீவினையைப் போக்கி, அடியேனை நின் திருவடிக்காளாக்கி அருள வேண்டும்!’ என்று இரந்து வேண்டுதலும், பெருமான் அவனுக்குத் தன் கணத்தலைமை நல்கி மறைந்தான். யாகத்தி லிருந்து உயிர் பெற்ற தேவர் தத்தம் பதி புக்குச் சிவார்ச்சனை செய்து, தத்தம் இறைமையில் இனிதிருந்தனர்,” என்று வியாழ பகவான் சயந்தனை நோக்கிக் கூறுதலும், அச்சயந்தன் சென்னி துளக்கி, கவலையற்று நனி மகிழ்ந்து அரசு புரிந்து வந்தான்.

12. கந்த விரதப் படலம்

சிறப்பமைந்த மகவான் புதல்வன், விண்ணுலகத்தில் அரசு செலுத்தி இருப்ப, இவ்வுலகின்கண் தானை வேந்தனாகிய முசு குந்தனென்னும் அரசன், முருகப்பெருமானுக்குரிய விரதத் தினையாற்றிக் கடல் சூழ்ந்த உலகினையாண்டதை இனி இயம்பு கிற்பாம்:

முன்னொரு கால் முசுகுந்தனென்னும் அரசன் வசிட்ட முனிவன் உறையும் ஆச்சிரமமடைந்து, அம்முனிவனை வணங் கித் துதித்து, “எந்தையே, கந்தவேள் விரதமனைத்தையும் உரைத்தருளல் வேண்டும்,” என்றனன். வசிட்டன், “மைந் தனே! கேட்பாயாக,” என்று அம்முருகவேள் விரதமனைத் தையும் கீழ் வருமாறு உரைக்கத் தொடங்கினான்:

“குற்றமற்ற ஞாயிறு முதலாகிய எழுவகை வாரங்களுள் வெள்ளி நாள் விரதமே குமாரஸ்வாமியின் விரதமாம். அவ் வெள்ளி நாள் விரதத்தை அனுட்டிக்கும் பெரியார்கள், தம் உள்ளத்திலெண்ணிய பேறனைத்தையும் பெறுவார்கள். பகீரதன் என்னும் ஓரரசன், தான் ஆண்ட மண்ணுலகமனைத்தை யும் கோரன் என்னும் வலிய அசுரன் கைப்பற்றிக்கொள்ளத் தன் மனைவியும் மகனுந் தொடரக் காட்டிற்கேகிப் புகரிடம் புக்குத் தனது குறையை மொழிந்து நின்றான். பார்க்கவன் என்னும் அசுரகுரு, பகீரதனைப் பார்த்து, ‘முருகப் பெருமா னுக்குரிய வெள்ளிநாள் விரதத்தினை மூன்று வருடங்காறும் நோற்பையாயின், நுங்களுக்குத் துன்பஞ்செய்த அக்கொடியவ் மாய்வன். நீயும் நின்னரசினை எய்துவாய்,’ என்றனன். பகீரதன்

அதனை நன்றென்று கேட்டு வெள்ளிக்கிழமைத் தினமுற்றும் உண்டி துறந்து, முன் பின்னான வியாழன், சனி ஆகிய இவர்களுக்குரிய நாட்களில் பகலுணவருந்தித் துயில் நீத்து, இம் முறையே மூன்று வருடம் நோற்றலைச் செய்தான்.

"நோற்ற அளவில் முருகப்பெருமானுடைய செவ்விய வேற்படை சென்று, மாற்றலன் உயிரை வௌவி ஒல்லையின் மீள, குகப்பெருமான் திருவடிகளைப் போற்றிப் பகீரதன் தன் னூர் எய்தித் தன்னரசினை ஆண்டு வந்தான். இஃதொன்றன்றி மற்றுமொரு விரதமுமுரைப்பாம்: மலர்மிசை வதியும் நான் முகன் மைந்தனாகிய நாரதனென்பான், நல்ல விரதமியற்றி, எழுமுனிவருள் உயர்ந்திடு பதமும் மிக்க சீரொடு சிறப்பும் எய்தச் சிந்தனை செய்து, உமையம்மையின் மூத்த புதல்வனாகிய கணேசப்பெருமானையடைந்து, அடி பணிந்து நின்று, 'முதல்வனே, தகுதி வாய்ந்த சப்தரிஷிகளுள் யானே சிறப்புற்று ஓங்க, ஒரு விரதத்தினை அடியேனுக்கு உரைத்தருளல் வேண்டும்,' என்றனன்.

"அம்மொழி கேட்ட கணேசப் பெருமான், அருள் சுரந்து, 'ஆறுமாமுகத்து நம்பியின் பொன்னடி வழிபாடாற்றி, நிகரற்ற கார்த்திகை நாள் நோன்பைப் பன்னிரண்டு வருடங்காறும் புரிகுவையாயின், அதனை உறுதியாகப் பெறுவாய்,' என்றருள் புரிந்தான். நாரதன் நன்றென விநாயகப்பெருமான் அடிகளைப் பணிந்து, விடை பெற்றுச் சென்று பூவுலகெய்திப் பரணிநாள் பிற்பொழுதில் ஒரு பொழுது உண்டு கார்த்திகை நாளிற் செவ் வேற்கரத்தனுக்குரிய நோன்பினைப் புரியத் தொடங்கி, உடுத்த ஆடையுடன் நீரின்மூழ்கித் தூய்மையுள்ள வெள்ளிய ஆடை புடுத்து ஆசாரியம முடித்துச் சிறந்த புலன்களையுடையனுய்க் குருவின் பதத்தைத் தலைமேலமைத்து, சிவபரஞ்சுடராகிய முருகன் திருவடிகளைப் பூசித்து, அப்பெருமானது புராணத்தை யுங் கேட்டனன். பின்னர் நீரினை அள்ளித் தன்னொருகை கவித்து, மும்முறையுண்டு, பரப்பிய தருப்பையாகிய பாயலிற் படுத்து, இளங்கொடியனைய பெண்களைக் கடுவென நினைத்து, வள்ளல் அறுமாமுகன் துணையடிகளை மனத்திலுன்னிக் கங் குல் கழிதருமளவுங் கண்டுயிலாது இருந்து, அற்றைநாள்

அகன்று உரோகிணி எய்தியதும், சந்திவந்தனுதி நியமங்களைப் பொருக்கென முடித்துக் கந்தவேள் திருவடியைக் காதலித் தேத்தி, சென்ற மாதவரொடு சேர்ந்து பாரணஞ்செய்தான். விரத முடிவில் உண்ணுதலாகிய பாரணத்தினை முடித்தவன் அற்றைப் பகற்போதில் உறங்குமாயின், ஆரணமுணர்ந்த மறைய வரில் நூற்றுவரைக் காதிய பாவம் வந்தெய்துமென்று அம் மாயம் வல்ல நாரதன் உணர்ந்து, கண்களைச் சற்றும் இமை யாது மேற்கடலிற் கதிரவன் செல்லுங்காறுமிருந்து, பின்னர்ச் செய்ய வேண்டியவற்றைச் செய்து முடிக்க இவ்வண்ணமே பன்னிரு வருடஞ் செய்து, எழுமுனிவருக்கும் உயர்ந்த பதத்தினைப் பெற்றான்.

"இந்த நல்ல விரதத்தை இங்கொரு மறையவன் இயற்றி, முதல் மனுவாகப் பிறந்து, உலக முழுவதுந் திகிரியுருட்டி ஆண்டனன். பின்னொரு மறையவன் ஆற்றி, மனத்திலெண்ணிய அனைத்தையும் எய்தித் திருசங்குவாயினன். இங்கு ஓரரசனும் வேடனும் நோற்று அந்திமான் சந்திமான் என்னும் பெயரினையுடைய வர்களாய்க் கடல் சூழ்ந்த நெடிய உலகினையாண்டனரென்று கூறுவர். இவ்விரதத்தினை அனுஷ்டித்தவர் பின்னாளில் முத்தி அடைவது திண்ணம். இவ்வகையாகக் கார்த்திகை நாளின் விரதத்தினையாற்றி, முப்புவனத்தின் வேண்டும் முறைமையை அடைந்த தகுதியினர் தொகையினை உரைக்க வல்லுநர் யாவர்! இஃதன்றி நிகரற்ற வேறுமொரு விரதமுமுண்டு. அதனையும் உரைக்குதும்; கேட்டி :

"குன்றினையட்ட குமரவேளினைத் துதித்துத் தேவரும் முனிவரும் துலாமாதத்துச் சுக்கிலபக்கத்து முதற்றினம் முதல் ஆறு தினம் வரை நோன்பு புரிந்தனர். பிரதமை முதல் சஷ்டி இறுதியாக வைகலும் காலையில் நீரின்மூழ்கி, இரண்டாடை உடுத்துச் சந்திக் கடன்களை முடித்து, இரவில் தம்பவிம்ப கும்பங்களிற் குமரவேளை முறைப்படி பூஜித்து, இனிய பண்ணி யங்களை அவனுக்கு நிவேதித்து, மற்றுமாவன செய்து, அக் குகப் பெருமான் திருப்புகழினைத்துங் கேட்டுச் சிறிது நீரருந்தி, உபவசித்திருந்தனர். ஆரண முனிவரும், அமரரும் அச்சட்டியின் பின்னாள் அறுமுகற்குச் சிறப்புடன் பூஜை செய்து, முறைப்படி

பாரணஞ் செய்தனர். இவ்வாறு செய்த விரதத்தினால் புவியிலிருந்த அசுரர் கொண்ட தம் பதத் தலைமையைத் தாமே பெற்றனர்."

வசிட்ட முனிவன் இவ்வாறு கூற, அவற்றைக் கேட்ட முசுகுந்தன், நன்றென அடி பணிந்து, "இவ்விரதத்தினை யான் புரிகின்றேன்," என்று பேருவகையடைந்து சென்று, அன்று முதல் அளவிறந்த காலம் அவ்விரதமியற்றிக் குமரவேள் குரைகழல் நினைந்திருந்தான். அவ்வாறு நிகழுங் காலத்து, அறுமுகப் பெருமான் அருள நினைந்து, வீரபாகுவும், எண்மரும், ஏனைய இலக்கத்தவருஞ் சார்ந்து வர, மஞ்ஞை ஏறி, அமரர் காண அங்கு வந்தடைந்தான். அடைந்த கந்தவேளை வலம் புரிந்து அடி பணிந்து, "அளப்பில் காலம் அருந்தவம் உஞற்றுநர்க்கும் எய்தாத மூர்த்தியே, அடியேன்பொருட்டு எய்தினையோ!" என்று பன்முறை துதித்து நின்ற முசுகுந்தனைப் பார்த்து, "நீ வேண்டுவது யாது?" என, முசுகுந்தன், "அண்ணலே, பாரெலாம் நன்று என் ஆணையின் நடாத்த, வீரபாகு முதலிய வீரரைக் கேண்மையோடு என் படைத் துணைவீரராகத் தந்தருள வேண்டினேன்," என்றான். முருகப்பெருமான், "அவ்வாறே அருளுவேம்," என்றுரைத்து, வீரபாகு முதலிய வீரரைப் பார்த்து, "முசுகுந்தன் நம்மினும் எம்மிடத்து ஏற்ற மிக்க அன்புடையன். ஆதலின், அவன் உலகமுழுமையும் அரசு புரிவான் அவனுக்கு நீவிர் படைத்துணைவராகி, நண்புடன் அமையுங்கள்," என்றலும், அவ்வீரரனைவரும், "அளவற்ற வன்மையானாகிய சூரபன்மன் மரபை வேரோடும் அறுத்த திறலுடைய அடியேம், இப்பாரகத்தமைந்த பானுவின் வழி வந்த சிறுமகன் பாங்கராகி, இழிதொழில் புரியகில்லோம்," என்று மானத்தால் மறுத்துரைத்தனர். ஞான நாயகன் அவர் உரைத்ததைக் கேட்டு, "நீவிர் நமதுரையை மறுத்துரைத்தீராதலின், அம்மண்ணுலகிடை மானிடராய், இம்மன்னன் சேனைக்காப்பாளராய், இவனைப் புறங்காத்துப் பல நாள் வாழுதிர். பிறகு தேவரும் புகழுமாற்றால் நோன்பினை இழைத்து, நம்மிடைச் சாருதிர்," என்று சபித்தருளினன். அவ்வுரை ஏற்ற வீரர் நடுநடுங்கி, மெய் வியர்த்து, மயங்கி, முன்னைய வலி குன்றி

எம்பிரான் திருவடிகளில் விழுந்து பணிந்து, "எம்மை ஆண்டருள வேண்டும்," என்று இரந்து கூறி, விடை பெற்று, முசுகுந்தன் பக்கலிற்சார்ந்து, படைத்தலை வீரராகி, நண்பு பூண்டு, அவனோடு ஏகினர்.

முசுகுந்தனுக்கு விடை கொடுத்தருளிய முருகப்பெருமான் மஞ்ஞையூர்ந்து, தன் பதி புக்கனன். குமாரமூர்த்தி மறைந்தருளலும், முசுகுந்தன் மகிழ்ச்சி கொண்டு, சிறந்த கருவூர் என்னும் பதியில் அரசின் மேவியிருந்து, அங்கண் அளவில வாய மாட வீதிகளைப் புரிவித்து, நிலைத்த வீரரை அங்ஙனே இருத்தி, அவ்வீரரனைவர்க்கும் பெறற்கருஞ்செல்வமுடைய தேயங்களையும், யானைத்தொகுதியையும், பரியின் பகுதியையும், ஏனைய வரிசைகளையும், நல்ல ஆட்படையையுங் கொடுத்துச் சேனாபதியராகச் சிறப்பித்தனன். அவ்வாறாகிய காலத்து அரம்பை முதலிய மங்கையர், புவி மன்னரிடங்களிற் பிறந்து வளர்ந்து வருதலும், முசுகுந்த மன்னன் அக்கன்னியரை வருவித்து, வானகமொய்ம்பன் முதலிய வீரர்களுக்குக் கடிமணம் புரிவித்தான்.

அளவற்ற வன்மை சான்ற வீரபாகு தேவன், புட்பகந்தி என்னும் பெயரினையுடைய பெண்ணை மணந்து, மகிழ்வுடன் அவளைக் கலந்து, சித்திரவல்லி என்னுஞ் சிறப்பினையுடைய புதல்வியைப் பெற்றுப் பின்னரும் அனகன், சனகன் என்னும் புதல்வரைப் பெற்றனன். அவ்வீர மொய்ம்பன் தன் மகளாகிய சித்திரவல்லியை உலகினையாளும் முசுகுந்தனுக்கு வேத விதிப் படி மணமுடித்துக் கொடுத்தான். ஏனைய வீரர்களும், முறைப் படி மணந்த மாதருடன் கூடிச் சிறந்த இல்லறம் நடாத்தி, ஆண் பெண் ஆகிய மகவுகளைப் பெற்று, அம்மனுக் குலத்து ஒன்றி வாழ்ந்தார்கள்.

அங்ஙனம் நிகழும் நாளில் சித்திரவல்லியென்னுஞ் சீருடைய செல்வி, ஒரு கிள்ளையைக் குலாவி வளர்த்தனள். அத்தத்தையின் திறத்தைத் தெரிந்த தருமனது தேவி, அதனைப் பெறுந்திறத்தை விரும்ப, அதனைத் தெரிந்த அந்நமன் தூதுவர் விரைந்து சென்று, சித்திரவல்லியின் கைத்தலத்துற்ற கிளியைச் சடக்கெனப் பற்றிச் சென்று, தண்டகன் தேவி கையிற்

கொடுத்தனர். அது பொழுது கிளியைக் காணாது சித்திரவல்லி வருந்தலும், அவள் கணவனாகிய முசுகுந்தன், அக்கிளி யாண்டுச் சென்றதென்று ஆராய்ந்து, இறுதியில் தென்றிசைக் கிழவன் தேவியின் கரத்ததென்றுணர்ந்து, வீரபாகு தேவன் முதலிய வீரரையழைத்து, அப்பொழுதே நமனுலகிற்கனுப்ப, அவ்வீரர் நால்வகைப் படையொடும் புறப்பட்டுச் சென்று, தென்றிசையி லுள்ள மேதியன் முதுநகரை முற்றி நின்றனர். அதனை உணர்ந்த தருமன், போர்க்கோலங் கொண்டு நின்று போர்புரிய, வீரர் அவன் வன்மையை ஒழித்து, அவன் மனைவி கையகத் திருந்த வன்னமென்கிள்ளையைப் பெற்று, மீண்டு சென்று, மின்னற்கொடி போன்ற தங்குல மடந்தை உளமுவப்ப நல்கி, அரசனுக்கு விஜயஞ் செய்தனர்.

சித்திரவல்லி, பின்னர் அரிய கருவினைத் தாங்கி, கருக் கொண்ட காலத்து மகளிர் வெஃகும் சிறந்த கனி காய் முதலிய பொருள்களைக் கேட்டலும், அவைகள், அரசனுக்கு அடங் காதார் புலத்திலிருக்க, அவைகளை வீரபாகு தேவன் முதலிய வீரர்களால் அப்பகையை வென்று அடைந்த அரசன், மனைவி கைவீந்து, உவப்பினையூட்டினுன். இவ்வாறு அவன் ஆணை யாண்டுஞ் செல்ல, வெற்றியளித்து, வீரர் வைகினர்.

கரு முதிரப் பெறுகின்ற காமர் கற்பகக் கொடியனைய அச்சித்திரவல்லி, ஒளியினையுடைய அக்கினி வர்மன் என்னும் அரிய புதல்வனைப் பெற்றனள். அங்ஙனம் அரிதிற்பெற்ற அப்புதல்வனைக் கண்டு முசுகுந்தன் உளமகிழ்ந்து, பேரரசு புரிந்து வைகினுன். அக்காலத்தில் வலாசுரன் என்னும் அவுணனொருவன், பெருஞ்சேனையோடு சென்று, இந்திரனை எதிர்த்துப் போர் புரிகையில், பல நாள் அமர் புரிந்தும் இந்திரனுக்கு வெற்றி வாராமையால், 'பூவுலகில் அரசு புரியும் முசுகுந்த மன்னனை அழைத்து வருவாய்,' என்று ஓர் ஒற்றனை விடுப்ப, அத்தூதுவன் முசுகுந்த மன்னனை எய்தி, மகவான் உரைத்ததையுரைக்க, மன்னன் வீரபாகு முதலிய வீரர் சூழ, படையொடும் பெயர்ந்து, விண்ணுலகடைந்து, மகபதியைப் பணிந்து, தேவசேனையின் தலைமையைப் பெற்று, மான் குழுவிற் செல்லும் மடங்கலையொத்து அவுணப்படையைக் கலக்கிச்

செறுத்தான். சூழ்ந்து நின்ற அவுணப்படை மாய்தலும், வல்ாசுரனை இந்திரன் எதிர்த்துச் சில பகல் பொருது, பின்னர் வச்சிரப்படையால் அவனை மாய்த்து, முசுகுந்த மன்னனை அழைத்துச் சென்று, ஒப்பற்ற தனது மாளிகையை அடைந்தான்.

மனையினெய்திய மகவான், முசுகுந்த மன்னனைப் பார்த்து, "காய்ந்தெதிர்ந்த பகைவர் வலியைக் கடந்து, என்னை அமரர் வேந்தாக்கினை; வீரமும், மேதகு புகழும் ஈந்தனை; நற்றுணைவனுமாயினை. இதனால், நீ எனக்கு அந்தரங்கமான உறவினன் அல்லவா?" என்று கூறி, அளவற்ற முகமன்கள் இயம்பி, அரசனுக்கு வேண்டும் காரியங்களை முடிக்க அங்குள்ளாரை உபசரிக்குமாறு பணித்துத் தான் மணமமைந்த நீரின்மூழ்கி, தூய ஆடையணிந்து, திருமால் தொழுந்தேவனைப் பூசையியற்றினான்.

நண்ணார் புரமெரித்த நஞ்சணி கண்டன், இமயமங்கையும் மைந்தனும் ஒரு புடை மகிழ்ந்து மேவ, திருக்கயிலையின்கண் அமர்ந்தருளி இருத்தல் போல இருத்தலைக் கண்டு, முசுகுந்த மன்னன் அன்பினாற் பரவசமாகித் தன்னை மறந்தான்; அதன் பின்னர்த் தெளிந்து, ஆடியும், பாடியும், அடிகளை முடிமேற் சூடியும், உருகியும், துள்ளியும், சுருதி பாடியும், கரங்கொட்டியும், பகரொணு உவகை கொண்டு, மொழி குழறி, உடலிற்புளகம் உண்டாக நின்று, 'சிறந்த வெள்ளி வெற்பில் எழுந்தருளும் பரமனை நெடுநாளாக மறந்தனன்கொல் தியேன்!' என்று, அவனை மறவாதிருத்தற்கு அவனையே வேண்டி, அப்பொழுதுடைய அம்முசுவின் முகத்தொடு மனுக்குலத்திற் பிறந்தரசனுகி வந்த அம்முசுகுந்தன், தேவதேவனுகிய சிவபெருமானை நோக்கித் தொழுது, பலவாறு துதித்து நின்றனன். எம்பிரான் கருணை செய்து அவன் முகத்தை நோக்கி, "மன்னனே, எம்மைச் சக்கரப்படையினையுடைய மாயோன் எல்லையற்ற காலம் மனமகிழ்ச்சியால் பூசை செய்து, பின்னர் தேவராஜனிடத்து வைத்தனன். நீ நம்மைப் பூவுலகத்திற் கொண்டு சென்று பூசனை புரிவாய்," என்றருளினன்.

இவையனைத்தையும் இந்திரன் கேளா வகை முக்கண் மூர்த்தி முசுகுந்தனுக்கு உரைத்தருளலும், மன்னவன் மகிழ் வடைந்து, "தேவரீர் திருவுளம் இஃதாயின், அடியேன் உய்ந் தனன்!" என்று விம்மிதமுற்று நின்றனன்.

அதன்மேல் சிவபெருமானுக்குரிய பூசனையை மரபின் முடித்து வந்த இந்திரன், அக்கினி காரியம் முடித்து, ஏனைய கடன்களையும் ஆற்றி, வேறொரு மாடமணைந்து, சுரபியை விளித்து, வெந்திறல் வாய்ந்த வீரனாகிய முசுகுந்தனுக்கு அந் நாள் விருந்து செய்வித்தனன். பின்னர் விசித்திரமான ஆடை களையும், பூண்களையும், ஒளிதரும் மணிகளையும், முத்துகளையும் உவந்து நல்கி, தெய்வப் படைகளையும் ஈந்த பின்னர், பரிவா னோக்கி, "வேண்டுவ இன்னும் பகருதி," என்றனன்.

முசுகுந்தன், "எவரும் அறியா இமையா முக்கண் எந் தையை யான் பூவுலகத்து வைத்துப் பூசனை புரிதற்பொருட்டு, இப்பாவையோடு பாகன் தன்னைப் பரிந்தெனக்கீதி," என்றனன்.

அதனைத் தேவர்கோன் கேட்டு, பின் வருமாறு கூறினன்: "உந்தியில் உலகினைப்பெற்ற உயர்வுடை முசுகுந்தன், முன்னர் மைந்தரின்மையால், மன்னுயிர்த் தொகைக்கு ஒரு தனி முதல் வனாகிய பரமனை உன்னிப் பல காலம் தவமுஞற்றினன். அத் தவத்தினை உவந்த சிவபெருமான், பூதப்புணரி சூழ, அருளுரு வாகிய அம்மையோடு அவ்விடைத்தோன்ற, அவனியுண்ட அண்ணல் அவன் சரணடைந்து, வணங்கித் தொழுதெழுந்து ஏத்தி நின்றான்.

"மங்கையோர் பாகன் மகிழ்ந்தருளி, 'நெடும்பகல் பெருந் தவம் ஆற்றினை; யாது வேண்டினை? அதனைக் கூறுதி,' என்ற னன். திருமால், 'அந்தமில் ஆயுளும், ஆருயிர் அளிப்பும், செந் திரு உடனுறை செல்வமும் முற்பகல் ஈந்தனை. இப்பகல் மக வின்றி வருந்தினேன். ஆதலின், இவ்வின்னலைப் போக்கி அருள வேண்டினேன்,' என்றனன். சிவபரஞ்சுடர் சிரித்து, 'குற்ற மற்ற ஒரு புதல்வனை நினக்களித்தனம்,' என்றான். குன்றமேந் திக் கோவினங்காத்த அம்மாயவன், அரனருகிருந்த அருளுரு வாகிய அம்மையை யாது காரணத்தாலோ வழிபடாமலும்

எதிர் முகம் தந்து பேசாமலும் உபேக்ஷையாயிருந்தனன். அவ்வாறு நின்ற அரியை நோக்கிய அம்மை வெகுண்டு, 'நீ அமலனிடம் வரத்தாற்பெற்ற புதல்வனும் ஐயன் வெகுளியால் முடிந்திடுக,' என்று வெவ்வுரை விளம்பிப் பரமனை நோக்கி, 'அளிலா மானுடப் பசுக்களை மருட்டி, 'ஒப்பற்ற பரப்பிரமம் யானலதில்லை,' என்று திரிதரும் வஞ்சகன் முன் ஞானிகளின் அறிவான் அன்றி எய்தாத தேவரீர் எய்தி நிற்பது அழகோ? ஊழி முதல்வரே, செல்லுதும் வருக,' என்று அண்ணலை அழைத்துச் செல்லுதலும், அச்சுதன் கண்டு, அச்சமுற்றயர்ந்து, கடலின் கரையை அண்மிய கலத்தை நிரம்பிய பொருளொடு கவிழ்த்து நின்ற வணிகனுமெனப் பேரஞருடையனுயினன்.

"அவ்வின்னலுற்ற திருமால் அம்மையால் இவ்விடையூறு உற்றதென்று கருதி, எம்மையாளுடைய இறைவன் தன்னையும், இறைவி தன்னையும், இளங்குமரன் தன்னையும் செவ்விய உருவொடு பிரதிட்டை செய்து, வேதாகம விதிப்படி மெய்யன்பு கொண்டு பல்லாயிரங் கோடி வருடம் நோற்றிருத்தலும், உலகிற்கு அம்மையப்பர்களாகிய பார்வதியுஞ் சிவபெருமானும் அங்குக் காட்சி தந்தருளினர். திருமால் கண்டு, அம்மையின் திருவடிகளில் முன்னர்ப் பணிந்து, எம்பெருமானைப் பின்னர் வணங்கி ஏத்தி நிற்றலும், சிவபெருமான் அருள் கூர்ந்து, அம்மையை நோக்கி, 'நீ அருள் புரிக,' என்றனன். அம்பிகை, 'நம் ஐயன் ஓதிய வாய்மையும், யான் வெகுண்டு கூறிய மாற்றமும் ஆகிய இரண்டும் பேதப்படா. ஆகலான், அப்புதல்வன் எம்பிரான் விழி பொரி கனலான் மாய்ந்து, மேன்மை போய்ப் பின்னரும் முன்பு போலத் தோன்றி இருக்க,' என்று மொழிய, 'அன்னதே யாகுக,' என்று கூறிச் சிவபெருமான் அம்மையோடு மறைந்தருளினன்.

"ஆழிப்படை அண்ணல் அகமகிழ்ந்து, தன் உறையுளை எய்தி மன்மதனை மனத்தாலளக்க, அவன், கரும்பு வில்லும், பூங்கணையுங் கொண்டு வளர்ந்து, வானினுள்ளாரையும், மண்ணினுள்ளாரையும், யாண்டுமுள்ளாரையும், எவற்றையும் மயக்கி, கருணையங்கடலின் கட்கனலால் மாய்ந்து, பின்னர் அவனருள் அருவும் உருவும் பெற்று மன்னினன். இஃதித்திறம் நிற்க,

திருமால், தானருச்சித்த உலகீன்ற அம்மையோடு குமரனையும் பாகஞ்சேர் கொண்ட அச்சிவபெருமானைத் தன் மார்பிற்றாங்கிப் பணிப்பாயலிற் பாற்கடலிற் பன்னாள் துயின்றான். அக்காலத்தில் அசுர மன்னனாகிய வாற்கலி என்பவன் என்னொடு போர் புரிந்து, தேவரை வருத்தப் பின் தோல்வியுற்று, அத்திருமாலை அடைந்து, நிகழ்ச்சியை விளம்ப, அவன் எனக்கு அபயமளித்து, இந்த சோமஸ்கந்த மூர்த்தியை என் கரத்தளித்து, 'இம்மூவரையும் பூசித்து நின் வினைத்தொடர்பு அறுப்பாய்,' என்று பணித்து, பின்பு பாற்கடல் நீங்கித் தில்லையையடைந்து, திருநடம் புரியும் செம்மலைக் கண்டு, பரவசமாகித் தாழ்ந்தவன், சிறு திங்கள்காறும் எழாதவனாய்ப் பின் துரியம் நீங்கிச் சாக்கிரத்தை உயிர் அடைதலும், ஆண்டெழுந்து நடராஜப்பெருமானைத் துதித்து, விடை பெற்றுச் சென்று, அவ்வசுரனை மாய்த்து, எனக்கும் தேவர்களுக்கும் விடையளித்துப் பண்டையிற் பாற்கடல் துயின்றான்.

"அன்று முதல் இம்மூவரையும் விதிமுறையான் அருச்சித்து வந்தேன். மன்னர் மன்ன, நீ வழிபடுதலைக் கருதித் தன்னொப்பிலாதாரைத் தருக என்றனை. இவர்களைத் தருதல் என்னிச்சையன்று. அத்திருமால் இசைவு உனக்குண்டாயின், பின்னைத் தந்திடுவேன்," என்றனன்.

"முசுகுந்தன் அங்ஙனமே நன்றென்று பாற்கடலெய்தி, மாயனை வழிபட்டு ஏத்தலும், அந்நாரணன் வினவி, 'அவ்வண்ணமே நீ அம்மூவரையும் பெற்று பூமியிற் சென்று பூசனை புரிவாய்,'' என்றனன். மன்னன் அம்மாயோன் அடிகளைப் பணிந்து விடை பெற்றுச் சென்று, வாசவனை எய்தி உற்றதுரைத்தான். வாசவன் மனங்கலங்கித் தாயினைப் பிரியும் கன்றினையொத்துக் கவன்று, தன்னுள் ஒரு சூழ்ச்சியை எண்ணினவனாய்த் தெய்வகம்மியனை அழைத்து, மூன்றுருவங்களையும் ஆறுமுறை வேறாக யாவரும் வியக்கும் வண்ணம் இயற்றச் செய்து, மன்னன் கரத்தினில் அளிக்க, அதனை வஞ்சமென்றோர்ந்த முசுகுந்தன், முதலில் தேவதச்சனால் ஆக்கப்பட்ட அவ்வாறு சோமஸ்கந்த மூர்த்தங்களையும் பெற்று, அத்திருவுருவம் போலிருந்தும், யாதும் உரையா வகையினால், 'இவர் அவரல்லர்,'

என்றே கூறினன். சிறப்பினையுடைய முசுகுந்தன் உரைத்ததைக் கேட்ட இந்திரன், ஆழிப்படையோன் மார்பிலிருந்த அம்மூவர் திருவுருவத்தைக் கொண்டு சென்று, "இவராமோ?" என்றனன். இமையவர் இறை இவ்வாறுரைக்க, இமையா முக்கண் எந்தை, முசுகுந்தன் முகநோக்கி, "நின்பால் வந்தனம். எம்மை மாநிலத்திற் கொண்டு சென்று, புந்தி மகிழும் பூசனை புரிவாய்," என்று மகவான் உணரா வகையுரைப்ப, மிக்க உவகையெய்திய மன்னன், பணிந்தேத்தி, "ஆழியான் பூசனையை உவந்தவராகிய இவரை, வாழி நீ தருவாயாக," என்று வணங்கினன்.

"பின்னர் இந்திரன் முசுகுந்தனை நோக்கி, "இப்பெருமானை இவ்வாறு மூர்த்தங்களுடன் புவியிற்கொண்டேகித் திருவாரூர் முதலாகப் புகலுந் தலங்களில் வைத்து, வழிபடுவாயாக," என்றியம்பி, விடை கொடுத்து அனுப்பினன்.

"நன்றென்று பெற்றுச் சென்ற முசுகுந்தன், புவியில் இறங்கித் தென்திசையிலுள்ள ஆரூரில் சிவபெருமான் உவந்தருளி இருக்கும் பூங்கோயிலெய்தி, விண்டுவின் திருமார்பிலிருந்த மூவரை அரியணையில் விதி முறை வழாமல் தாபித்து, ஏனைய மூர்த்திகளைத் திருநாகை, திருநள்ளாறு, திருக்காறுறல், திருக்கோளரியூர், திருவாய்மியூர், திருமறைக்காடு ஆகிய ஆறு தலங்களிலும் அமர்வித்தான். இப்படி ஒரு பாலிலே எழு திருவுருவத்தையுந் தாபித்து, உண்மையன்பினல் பூசனை புரிவித்து, புகழ் பரவும் ஆரூர் எம்பெருமானுக்கு விழாவினையாற்றித் தரிசித்தற்கு முசுகுந்தன் மனத்தில் எண்ணினன்.

"அப்பொழுது இந்திரன், அருச்சனைசெய்த திருவுருவத்தை மன்னனிடங் கொடுத்த பாவத்தினல் விண்ணாட்டுச் செல்வமிழந்து, புலையனுருவடைந்து, தெய்வக் களிற்றினையூர்ந்து, திருவாரூரையெய்திச் சிவபெருமான் திருவிழாவைத் தரிசித்தற்குப் பாரூரும் பல ஊரும் வருகவென்று கூறித் தேரூரும் வீதியினிற் களிறேறி முரசறைந்தான். அன்னதற்பின் பூங்கமலாபுரியின் வைகும் புராரிக்கு விழாவாற்றி, ஏனைய மூர்த்திகளுக்கும் அவ்வாறே நிகழ்வித்து, அம்முசுகுந்தன், பாங்கரில் வந்த வீரரோடு பாருலகம் ஆட்சி புரிந்து வந்தான்.

"ஆண்டு பல அவ்விழவினைத் தரிசித்துத் தக்க தவத்தினை யாற்றி அம்மகவான், கடைஞர் உரு நீங்கிப் பண்டையுருப் பெற்று, அண்டருலகினை ஆண்டிருந்தான். விண்ணவர் கோன் சென்ற பின்னர், முசுகுந்தன் கருவூரில் எண்ணிறந்த காலம் அரசு புரிந்திருந்து, தன் புதல்வனாகிய அங்கிவன்மனுக்கு மணி முடி சூட்டித் தான் தவமியற்றித் தொன்மையிற் கயிலையெய்தினன்.

"முசுகுந்தன் ஏகலும், வீரபாகு முதலிய வீரர் தங்கள் சிறப்பனைத்தையுந் தங்கள் தங்கள் புதல்வருக்களித்து, அரசினைப்போற்ற இருத்தித் தாம் தவமுயன்று மானிட யாக்கை நீத்து, முந்திய வன்மை பெற்றுக் கந்தகிரியெய்தி, வேற்படைக் கடவுளின் திருவடிப் பத்திமையின் வழாதிருந்தனர். ஆகலான், அயனுமறியாத அருமறையின் மூலப்பொருளையுணர்ந்த ஏக நாயகனாகிய குமாரமூர்த்தியின் விரதத்தினை யாவராயினும் போற்றுவரேல், அவர் எண்ணிய எண்ணியாங்கெய்தி, விண்ணவரும் வந்து அடி பணியுஞ் சிறப்பினை எய்தி வாழ்வர்."

13. வள்ளியம்மை திருமணப் படலம்

திருக்கயிலை மலையின் ஒரு சாருள்ள கந்த வெற்பின் மணிப் பெருங்கோயிலில் தெய்வயானையம்மையோடு இனிதமர்ந்து அருளியிருக்கும் வெற்றிவேற்பெருமான், பூவுலகின்கண் வேடர்களால் வளர்க்கப்பட்ட வள்ளிநாயகியைத் திருமணஞ் செய்த முறைமையை இனி எடுத்துக் கூறுவாம்:

நற்பொருளனைத்துந் துன்றிய நானில வளப்பம் பொருந்திய தொண்டை நாட்டிடைப் பெருமை மிக்கதாய் விளங்கியது மேற்பாடி என்னும் பதி. அப்பழைய ஊரின் அருகில், திருமாலின் நெடிய உருவம் போன்று உயர்ந்து, ஒரு மலை சிறப்புற்றிருந்தது. அம்மலை, தன் சிகரத்து, அரவு, மதி, ஆறு, ஆத்தி, குரா, கொன்றை, வில்வம் ஆகிய இவற்றைக்கொண்டு நிற்குந் தன்மையால், தேவர் போற்றும் கண்ணுதற்பெருமானை ஒத்து விளங்கியது. தேன் பிலிற்றும் கடப்பமலர் மாலையை அணிந்த குமரவேள், பன்னாள் விரும்பித் திருவிளையாடல் புரிதற்குரிய வள்ளி நாயகியைத் தன்பாலுடைய அவ்வள்ளி

மலையின் பெருமையைப் பகரவும் நம்மால் ஆமோ! இன்னன பல வளஞ்சான்ற அக்கிரியில், எயினர் நெருங்கி வாழும் சிற்றூரொன்று, அறுமுகத்தையன் பின்னர்த் தன்னிடத்து எழுந்தருளுதற்குரிய பெரிய தவத்தினையுடையதாய் விண்ணகரம் போன்றிருந்தது.

அத்தகைய குறிச்சியில் வாழும் வேடர்களுக்கு அரசனுய் நம்பி என்னும் பெயரைத் தாங்கித் தவத்தாற்சிறந்து பொலிபவன், சில ஆண் மக்களைப் பெற்று, மற்றும் பெண் மக்களைப் பெறக்கருதித் தன் வழிபடு கடவுளைத் துதித்திருந்தனன்.

அக்கிரியின் சாரலில் ஐம்புலன்களையும் ஒரு வழிப்படுத்தும் முறையினையுடைய சிவமுனி என்னும் ஒரு பெரியான், சிவபெருமானை நோக்கி, ஆண்டுத் தவமுஞற்றி வைகினன். அத்தவத்தின் சாரலில், சிறந்த பெரிய கண்களும், சிறிய தலையும், ஒலிக்குஞ் சிறிய வாயும், நெறிப்புறு காதுகளும், புள்ளி வாய்ந்த புனித யாக்கையும், புன்மயிர்க் குளப்புக்காலும் ஆகிய அழகிய அங்கங்களையுடையதாய் ஒரு பொன்னிறப் பெண்மான் புதுமையின் வந்துலவியது. முருகப்பெருமான் திருவருளால் அங்ஙனமடைந்த அப்பெண்மானைத் தவத்தாற் சிறந்த அத்தூயவன் கண்டு, இளஞ்செவ்வி வாய்ந்த பிரமன் மனைவியைக் கண்ட தூர்த்தனைப்போல மையலெய்திக் காமத்தால் மனந்தளர்ச்சியடைந்தான். பொன்னிற வடிவொடு வந்த அப்புதிய மானிடத்துக் காம இச்சை வைத்துக் கவலையால் அவலமெய்தி, ஒன்றுந்தோன்றாத நிலைமையாகிய உன்மத்தமெய்தி இருந்த அவன், மாதரிடத்துத் தேவர்கள் நுகருங் காட்சி இன்பம் போன்று, புணர்ச்சியால் அம்மானின்கண் வைத்த மையலைப் போக்கிப் பண்டைய உணர்வடையப் பெற்றுத் தவமுயன்றிருந்தான்.

நற்றவனது காமக் காட்சியினால் அந்நவ்விபால் கருப்பஞ் சேர, அதனையறிந்த திருமாலுதவும் பாவையாகிய சுந்தரி முன்னர்ச் சரவணத்தில் தன் தவத்திற்கு வந்தெய்திக் கூறிய குமாரப் பெருமானுடைய அருள் வழிப்படி அம்மானின் கருப்பத்திற் புகுந்தாள். அனைய காலத்து அப்பொன்மான் தினைப்புனமெங்கணும் உலவிச் சுனை நீருண்டு, ஒரு சூழலி

லிருந்து, மலைமீதேறி வேடர் மகளிர் உளித்தலையிட்ட கோலால் வள்ளியின் கிழங்ககழ்ந்து பொள்ளல் செய்துள்ள அப்புன் புலத்திற் சென்று, தோன்றலுக்குத் துணைவியைச் சுமந்து, தளர்ந்து தளர்ந்து வருந்தி, வயிறு நொந்து, வள்ளியகழ்ந்த அச்குழியில் அக்குழவியை ஈன்றது.

ஒப்பற்ற அச்சுந்தரி, பழைய குழையும், சிறு தொடியும், கோல்வளையுமாகிய அணியொடு புதிய தழை ஆடை புனைந்து, தன் பண்டையுணர்விழந்து, அம்மான் வயின் உதித்தனள். அணியொடு திகழுங் குழவியை நோக்கிய அப்பிணை, அஃது தம்மினத்ததன்று, வேற்றுருக் கொண்டிருந்ததென்று மருண்டு, அகன்று அப்புறம் போயது.

ஈன்ற அவ்வரிணம் ஏகியதும், தலைவியாகிய அக்குழவி, 'வீணையின் இசையோ! கலை மகளின் இன்னிசையோ!' என்று ஐயுறுமாறு ஏங்கி அழுதது. அப்பொழுது முருகன் திருவருளால், வேட ராஜனாகிய நம்பி என்பவனும், அவன் மனைவியும் பரிசனங்கள் சூழ, அப்புனம் அடைந்தனர். கொடிச்சியொடு புகுந்த வேடர்கோன், அவ்வோசையைக் கேட்டு, 'இவ்வின்னோசை எங்கிருந்து வருகிறது?' என்று மனைவியை வினவிக்கொண்டே அவ்வழிச் செல்லுதலும், வள்ளியின் கிழங்ககழ்ந்த குழியில் அழுதுகொண்டிருக்கும் அக்குழவியைக் கண்டு உவந்து, தம் பெருந்தவப் பயனென்று எடுத்து, மனைவி கையில் கொடுத்து, வில்லைக் கீழேயிட்டு, எழுந்து குதித்து, ஆரவாரித்துக் களிப்பென்னுங் கடலில் மூழ்கி, முன்னைத் தவத்தை வியந்துரைத்தான்.

கொற்றத்தினையுடைய அக்கொடிச்சி அக்குழந்தையைக் கையில் வாங்கி, அப்பொழுதே சூலும் உளைவும் உடையளாய்ப் பெறுவாள் போன்று பேணிப் பெரிதும் மகிழ்ந்து, கனதனத்தி லூறிய அமுதினை ஊட்டினுள். அக்குன்றவன் தன் வெற்றிச் சிலையை எடுத்து, அக்குழவியைப் பெற்ற மனைவியோடும் அப்புலமகன்று, சிற்றூரெய்திச் சிறு குடிலிற் புக்கனன்; விண்ணமுதம் போன்ற பெண்மணியைப் பெற்ற உவகையால், கொறியை மாய்த்துத் தங்குழுவினரொடும் உண்டு, தொண்டக மார்ப்பக் குரவை தூங்குவித்தான்; அதன் பின்னர், முருக

வேட்கு ஆகும் முறையின் விழாவினை நடத்தி, வெறியாட்டு நேர்வித்தான். இன்னன பலவும் புரிந்த வேடர்கோன் மனைவியாகிய அருந்ததியனையாள், அவ்விளமகட்குக் காப்பிட்டு, கானமயில் சிறையைப் பரப்பிய பூந்தொட்டிலில் அவளை ஏற்ற, நாத்தளர்ந்து, சோர்ந்து, நடுக்கமுற்றுப் பற்கழன்று மூத்து நரைத்த மூதாளர் சென்று நெருங்கி, வள்ளிபட்ட குழியில் வந்திடலால் அவட்கு வள்ளி என்று பெயர் வழங்கினர். தம் மரபிலுள்ள முதியார் இம்முறையால் ஆராய்ந்து, இயற்பெயர் புனைந்துரைப்ப, அக்கொடிச்சியும் நம்பியும் இறைவியாகிய அவளைத் தம்மகளென்று உவந்து வளர்த்தனர். முல்லைப் புறவத்திறையோன் திருமடந்தை, கொல்லைக் குறிச்சிக் குறவன் மகளாகி, புல்லினை வேய்ந்த அச்சிறு குடிலில் வளர்ந்தது எது போலுமெனின், தன் தந்தையாகிய திருமால், அரசகுலத்திற் பிறந்து இடையர் குலத்தில் வளர்ந்தது போலும். அவ்வள்ளி நாயகி, பொற்றொட்டில் விட்டுப் புவிமிசைத் தவழ்தல் கற்று, தளர்நடையுங் காட்டி, வேங்கைமர நிழலுள்ள வீட்டின் முன்னுலவி, முற்றத்தான் மணி கொழித்து, சிற்றில் கோலி, சிறு சோறட்டு, முன்னை உணர்வின்றி இம்முறை மகிழ்ச்சியால் ஆடலைச் செய்து வளருங்கால், எந்தையாகிய முருகவேளின் தோளினைப் புல்லுதற்கு இப்பருவம் தகுமென, ஆண்டு பன்னிரண்டு ஆயிழைக்குச் சென்றன. அத்தகைய பருவத்தை அறிந்த ஆயும் அத்தனும், தங்குல முறைமையால் வள்ளி நாயகியைக் காட்டில் எளிதாய்க் கிடைத்த தெய்வ மணியாகிய ஒன்றைக் கொணர்ந்து கூட்டிலுள்ள இருளையோட்டக் குருவியினம் வைத்தாங்குச் சுடர்வேற்குமரன் தேவியாகிய தெள்ளமுதைச் சிலைக்கை வேடர் தினைப்புனம் காக்க வைத்தனர்.

அவள் அங்கு அழகு பெற அமைத்த ஏணியிட்ட அப்பரண்மீதேறி, எத்திசையுங் காணுமாறு இருந்தனள். அந்நிலத்திற்குரிய கிளியோடு மயிலன்றிப் பிற நிலத்திற்குரிய பறவையும் விலங்கும் அவ்வள்ளிமலைப் புனத்தில் வந்துற்றன. பிற நிலத்து மாவும் புள்ளும் மயங்கல் பொருள் நூல் துணிபாகலான், அவ்வேடர் கைத்தலத்தால் அமைத்த அப்பரண்

மீதிருந்த நங்கை, தட்டையுந் தழலுந் தாங்கித் தினைப்புனத்தைக் கிட்டனுறு வகையால் கிளிமுதற் புள்ளோட்டி, எய்யும் இரலையும் கொய்யாத் தினைக்குரலைக் கொள்ளாதவாறு, மணிக் கற்களைக் கவணில் இட்டுக் கையால் கடிதோச்சி வீசினள். "பூவைகாள், செங்கண்கள் வாய்ந்த புறவங்காள், ஆலோலம்; தூவிமா மஞ்ஞைகாள், சொற்பயிலுங் கிள்ளைகாள், ஆலோலம்; கூவுகின்ற குயிலினங்காள், ஆலோலம்; சேவல்காள், ஆலோலம்," என்றனள் அத்திருந்திழையாள்.

இம்முறையால் அவள், ஏனற்புனம் காத்திருப்ப, அப்பொழுது அவளுக்கு அருளுமாற்றால் முருகப்பெருமான் கந்த வெற்பு இகந்து, கடிகமழ் பொழில் சூழ் தணிகை வரை எய்தித் தனித்து வீற்றிருந்தருளினன். அப்பெருமான் அம் மலையின்கண் அமருங்காலத்து வார்தல், வடித்தல், உந்தல், உறழ்தல் ஆகிய முறையால் யாழினை வல்ல நாரத முனிவன், பூவுலகெய்தி வள்ளியங்கிரியை அடைந்து, தினைப்புனம் காக்கும் புளினர் பாவையைக் கண்ணுற்றுக் கரங்குவித்துப் போற்றித் தன் மனத்திடை, "அன்னையாகிய இவள் பேரழகைப் பன்னுள் மொழியினும் முடியுமோ! நம் அத்தனாகிய செவ்வேளுக்கு மனைவியாக முன்னர்ப் பெருந்தவமியற்றிய மாது இவள்," என எண்ணி வணங்கி, மூர்த்தம் ஒன்றினில் மூன்று காவிகள் பூத்திடுஞ் சுனையினையுடைய தணிகை வரைக் கண் எய்தினன். அவன் அங்கமர்ந்த அறுமுகன் துணையடியைத் தன் முடிமேலிட்டு வணங்கி எழுந்து, "மோன நற்றவச் சிவ முனியின் புதல்வி, மான் வயிற்றிற்பிறந்து வள்ளி மலையில் வேடர் மகளாகி, தினைப்புனங் காத்து, இதனில் இருக்கின்றாள். ஐயனே, அவளுடலழகு திருமாதிற்குமில்லை; இது புனைந்துரையன்று. சிறியேன் இது பொழுது கண்டு வந்தேன். சென்று நீ காண்பாய். தாயாகும் அத்தையல், முன்னர் நின்னைப் பதியாக அணைய விரும்பி நற்றவம் முற்றியுள்ளாள். ஆகலின், அடியேன் கூறிய இடத்திற்கேகி, அம்மாதுக்கு அருள் புரிதி," என்று வணங்கினன்.

அவ்வுரை கேட்ட முருகன், "ஏதமற்ற காட்சியையுடையாய், இது நன்று! நீ போதி," என்றுரைத்து, அவனைப் போள்

ளென அனுப்பி, அதன்பின் கன்றுங் காம நோயாகிய கவலையைத் தன்னுள் வைத்தான். குறவர் மகள் உய்யுமாற்றால் அருள எழுந்த அவ்வண்ணல், தன் பெருவடிவு நீத்து, மானிட வடிவத்தொடு சிலையேந்திக் கச்சினை இறுக்கி, மாலையணிந்து, கழலார்த்து, வேட்டுவக் கோலங் கொண்டு, கிளியின் மொழி போலும் மொழியினையுடைய வள்ளி நாயகியினிடத்து வைத்துள்ள மோகமானது தன்னுள்ளிருந்து தள்ள, அத்தணிகை வரை நீங்கி, மண்ணினர் புகழும் சீரினையுடைய வள்ளி மலையின் மேற் போய்த் தினைப்புனத்தில் இருக்கும் இறைவியை முன்னர்ப் புதைத்து வைத்த பொருளைக் கருத்தொடு சென்று கண்டடைந்தாலன்ன விருப்ப மிகுதியால் கண்டருளினன். 'அழகிய மேகத்திலுள்ள மின்னலோ!' என்று கருதும்படி தினைப்புனங்காக்கின்ற காம இன்பம் நுகருதற்கேற்ற பருவத்தினையுடைய வள்ளி நாயகியைக் கடப்பமலர்த் தாரினன் கண்டு, காமத்தீச் சுடச் சோர்ந்து, வெம்பி மயங்கி, அப்பரணினுக்கு அணித்தாகச் சென்று, "வாளினையொத்த கண்களையுடைய மாதே, இவ்வுலகத்து மாதர்க்கெல்லாந் தலைவியாகிய நின்னை இத்தினைப்புனங் காக்க வைத்த வேடர்களுக்குச் சிறிதும் அறிவு வைத்தானில்லையோ அப்பிரமன்? வார்ந்து விளங்குங் கூந்தலையுடைய பெண்ணே, உன்னைக் கண்டமையால் மதி தளர்வுறும் எனக்கு உன் பெயரினை உரைப்பாய்; அஃதுரையாயென்னில், உன்னூரினை உரைத்தி; ஊரும் உரைக்க முடியாது என்னில், சிறந்த நின் சிற்றூருக்குச் செல்லும் வழியேனும் உரைப்பாய்; மொழியொன்றும் புகலாயாயின், புன்முறுவலும் புரியாயாயின், விழி நோக்கும் வையாயாயின், விரகமிக்குழலும் யானுய்ய வழியொன்றுங் காட்டாயாயின், என்பால் மனஞ் சற்றும் உருகாயாயின், நின்பால் பழி வந்து எய்தும். ஆகலான், பராமுகம் தவிர்தி," என்றான்.

இவ்வாறு முருகன் கலங்கும் நீரில் மதியிருந்து அசையுந் தோற்றம் போன்று, உலைப்பட்ட மெழுகு உருகுமாறு மனங் கரைந்து, ஒருத்தி காதல் வலைப்படுகின்றவனைப் போன்று வருந்தி இரங்கி நின்று, திருமகள் குமரி முன்னர்த் தன்மையால் மிகுதி காட்டி, இவை உரைத்திடும் காலத்தில், முட்பன்றிகளும்,

கரடிகளும், யானைகளும், ஏனையவும் வெருவியோடும் வண்ணம் கொம்புகளை ஊதிக்கொண்டு, வேடர் சூழ்ந்து வர வள்ளியின் தந்தையாகிய நம்பி என்னும் வேடன் அத்தினைப் புனத்தினை அடைந்தான். அப்பொழுது அடி முதல் வேதங்களாகவும், உயர்ந்த நடுவிடமெல்லாம் சிவாகமங்களாகவும், கிளைகளனைத்தும் கலைகளாகவும் ஆங்கொரு வேங்கை மர உருவங்கொண்டு வேற்படை வீரன் நின்றருளினன்.

வேடர் அரசன், அவ்வுழி விரைந்து வந்து, குலமகளாகிய வள்ளி நாயகியைக் கண்டு, தேனும், கடமான் பாலும், கிழங்கும், மாவுமாகிய பல உணவுகளை அவளுக்கு அன்போடு கொடுத்து, அவ்வேனற்புனத்துப் புதிதாயிருந்த அவ்வேங்கை மரத்தினைக் கண்டான். அவன் சார்பிலுள்ள வேடர், அவ்வேங்கையின் நிலைமையை நோக்கி, வியப்படைந்தவராகி, "ஈங்கிது முன்னுற்ற தன்று! இவ்வாறு புதிதாகத் தோன்றிய காரணத்தால் தீங்கு வருதல் திண்ணம்," என்று வெகுண்டு, "இப்பொழுதே நெருங்கி இருண்டு தழைத்துள்ள இம்மரத்தினை முறித்திடுங்கள்," என்றும், "வேரோடும் பறித்திடுங்கள்," என்றும் "கணிச்சியால் தறித்திடுங்கள்," என்றும் கூறினார்கள்.

நம்பியானவன் அத்தீயரை விலக்கி, தன் மகளாகிய நங்கையை நோக்கி, "புதிதாக இம்மரம் இங்குற்றதென்னை? உண்மையை உரைத்தி," என்ன, வள்ளி நாயகி அச்சமுற்று, "ஐயனே, இது வந்த வரலாற்றை யானறியேன். இது முன்னுளில்லை; இந்நாளிற்புதிதாய்த் தோன்றியுள்ளது. யான் இதனைக் கண்டு நடுங்கியிருந்தேன். இதுவே நிகழ்ச்சி," என்றனள்.

வேடராஜன், "நங்கையே, நீ அஞ்சற்க! இவ்வேங்கை மரம் நினக்கினிய துணையாக இத்தினைப்புனத்துத் தோன்றியுள்ளது," என்று கூறி, வேடர்களோடு அப்புனம் அகன்று, அப்பாலேகினன்.

பின்னர் முருகப்பெருமான் வேங்கையின் வடிவம் நீத்து, பழைய வேட்டுவக்கோலம் அடைந்து, வள்ளி நாயகியின் எதிரில் சென்று நின்று, அளவற்ற காமமெய்தி இரங்குவானைப் போன்று, அவளை நோக்கி, "குறவர் மாதே, இங்குன்னைப் புக

லாக அடைந்தேன். நின் அடித்துணையல்லாது வேறு பற்றுக் கோடு இல்லை: உன்னை விட்டு என்றும் நீங்கேன், நீங்கேன்! மான் விழி பெற்ற மடந்தையே, நின்னை யான் விட்டுப்போக வன்மையுடையனோ? உயிரை விட்டு உடல் அறிவோடு பொருந்தி எழுந்து செல்லுமோ? நீயே புகலுதி. குன்றவர் குல மாதே, நீ நீராடுஞ்சுனையும், பூசுஞ்சாந்தமும், சூடும் மலர்களு மாகி இருந்து, நின்னைப் பொருந்தப் பெற்றிலேன்! இனி யான் செய்யுந் திறமென்னை? மெல்லியல் வாய்ந்த மாதே, இப்புல்லிய தினைப்புனங் காத்தல் நினக்குச் சாலவும் இழிவு! என் பின் போதருவாய். நின்னை வானுலக மாதர் போற்றத் தலைமை தந்து பேரின்பம் நுகருமாறு ஆக்குவன்," என்றனன்.

குறவர் மாதராகிய வள்ளி நாயகி அக்காளையை நோக்கி, அவன் திறம் நன்றென்று நாணி, "இழிகுலத்து எயின மாதா கிய என்னைத் தழுவுதல் உன்னி, முழுதுலகளிக்கும் முதல்வ ராகிய நீர் தாழ்ச்சி செப்பி இரத்தல் பழியன்றித் தகுதியாமோ? ஏனற்புனம் காக்கும் பேதையேன் யான். நீர் உலகளிக்கும் அரசர் குலத்து வந்தீர். என் கலவியை விரும்புதல் முறைமை அன்று. புலி பசித்தும் புல்லை அயிலுமோ?" என்று இன்னன பலவும் இயம்பி நின்ற சமயத்து, அவள் நெஞ்சம் வெருக் கொளத் தொண்டகம் துடி முதலிய இயம்பிக் குன்றவர் சூழ நம்பி அங்கெய்தினன்.

அத்தன் வருகையைக் கண்ட அம்மாது மயங்கி, அக்கடவு ளின் செய்ய முகத்தினை நோக்கி, "வெந்திறல் வாய்ந்த வேடுவர் மிகக் கொடியர்! ஆகலின், இங்கு நீர் நில்லாது உய்ந்திட விரைந்தோடுமின்!" என்றாள்.

அவள் உரைத்த மொழியினைக் கேட்டு, பெருமகிழ்ச்சி எய்தி அங்கு நின்ற குமாரமூர்த்தி, சைவ நெறியினில் நின்று நற்றவம் இயற்றும் விருத்த முனிவன் வேடங்கொண்டு, எதிரே வந்த அவ்வேடராஜன் முன் சென்றருளினான். சென்ற கிழவன், குன்றவர் செம்மல் எதிர் நண்ணிப் பரிவொடு நின்று, திருநீறு நல்கி, "நினக்கு வலிய திறல் மிகுக! வாகையும் பெரிதாகுக! பெரிய எவ்வளங்களும் ஒல்லையின் நின்னை எய்துக!" என்று ஆசி கூறினான்.

கானவர்கோன் கிழவனை வணங்கித் திருநீற்றை அன்புடன் வாங்கி அணிந்து, "சீரிய இம்மலையிற் கிழவராய் வந்தவரே, உமக்கு என்னால் எய்துவது உளதேல், அதனை விரைந்து மொழிமின்," என்று வணங்கிக் கூறினான்.

அதனைக் கேட்ட இளையான், "ஆண்மைத் தொழில் வாய்ந்த அண்ணலே, யான் எய்தியுள்ள முதுமை நீங்கவும், மனத்தின்கண் அமைந்த மருள் நீங்கவும், இங்குள்ள நம்வரைக் குமரியை அடைந்து இனிதே ஆடுதற்கு விரும்பி, மெலிவடைந்து விரைந்திவண் உற்றனன்," என்றனன்.

அதனைக் கேட்ட வேடராஜன், "நன்று! நீர் நவின்ற தீர்த்தம் வைகலும் ஆடி, தமியளாயுற்ற எங்கள் நேரிழைக்கு ஒரு தனித்துணையாகி இங்ஙனே அமருவீர்," என்று கூறினான்.

அத்தவமுதியான், "அஃதே அழகு!" என்றனன். நம்பி அவ்வள்ளி நாயகியின்பால் ஏகி, தினையொடு கிழங்கும் மாவும் தீங்கனி முதலியனவும் நல்கி, அம்மாதினுக்கு அருந்துணையாக அவ்வருந்தவனை வைத்து, வில்வேடரோடும் விரைந்து மீண்டனன். நம்பி மீண்டதை அம்முதியவன் கண்டு, அப்புனை இழையினை நோக்கி, "நானினிச் செய்வதென்? சொல். பசி நோய் நலியாநின்றது," என்றனன்.

வள்ளிநாயகி, தேன், கனி, மா ஆகியவற்றைத் தன் செங்கையால் கொடுப்ப, வள்ளல் அத்தகைய கரத்தால் அமுதென உவந்து வாங்கி உண்டனன். பின்னர், எம்பெருமான், "வேனில் முடுகியவாற்றால் உண்ணீர் நசை பெரிதுடையேன்!" என்ன, அம்மாற்றத்தினை இறைவி கேட்டு, "இப்புற வரைக்கு அப்பால் எழு வரை கடந்தால், அவற்றிற்குப் புறம்பே ஒரு சுனை இருக்கின்றது. அவ்விடை ஏகி வெப்பு நீங்க நீரருந்திப் பின் வருதிர்," என்றனள்.

அவ்விருத்தன், "வேடர் பாவையே, யான் புலந்து நீர் வேட்டனன்; அஃதன்றி விருத்தன்; வெற்பிடைச் செல்ல வழி சிறிதும் அறியேன். ஆகலான், நின் சீறடி வருந்துமென்று மறுத்துரையாது, விரைவின் என்னுடன் ஏகி, அச்சுனை நீர் காட்டுதி," என்றான்.

அம்முதியான் மொழியை அம்மொய்குழல் கேட்டு, "அண்ணலே, வருக!" என அன்பால் அழைத்து, முன் சென்று, அவ்வரையெலாம் கடந்து, மலர் மணம் கமழுஞ் சுனை நீர் காட்ட, அவன் வேனிலால் வெப்புற்றான் போலப் பெரிதும் பருகிப் பின்னர், "கார்மேகம் ஒத்த கருங்குழலினையுடையாய், என் ஆகத்தை வருத்திய அரும்பசியினை அவித்தாய்; தெண்ணீர்த் தாகத்தையும் தவிர்த்தாய். ஆயினும், தவிர்ந்திலது இன்னமும் தளர்ச்சி! வினையேன் கொண்ட மோகத்தைத் தணித்தியாயின், முடிந்தது என் குறை!" என்று இரந்து, மதி மயங்கிக் கும்பிட்டு நின்றனன்.

தேன் பிலிற்றும் மலர்க் கூந்தல் செழுந்திருவினையாள் நகைத்து, உயிர்த்து, சீறி, நடுநடுங்கி, "தினைப்புனங் காப்பேனது மெய் தழுவ உன்னி, உரையாதன உரைத்துக் கைதொழுது நிற்றல் நுமக்கு முறையோ? இச்செய்கை குன்றவர் அறிந்தால், தீது வந்தொன்றுமே! சங்கையொத்த நரை முடியீர், நல்ல உணர்வு சற்றுமில்லீர்! எற்றுக்கு மூத்தீர்? இழிகுலத்தேனை விழைந்து, பித்துற்றாற்போலப் பிதற்றுகின்றீர். வேடர் கொத்துக்கெல்லாம் ஒரு கொடும்பழியைச் செய்தீர். யான் காக்கும் தினைக்குரலைச் சேவலொடு புள்ளும் மாவுங் கூடிக் கவர்ந்துண்ணும். ஆகலான், விருத்தரே, நீர் மெல்ல நடந்தருளும். யான் முன் செல்வேன்," என்று விரைந்து தனித்து நடந்தாள்.

தன்னேரில்லா வள்ளி நாயகி தனித்து ஏகலும், அவள் திறம் நோக்கிய அருந்தவன், "இனி யான் செய்வதென்னை!" என்று வருந்தித் தனித்து விளங்கும் தந்தி முகத்து எந்தையை நினைத்து, "என் முன்னவனே, இவள் முன் வருவாய்," என்று வேண்டினன். அப்பொழுது அறுமுகத்து இளவலுக்கு இரங்கி, முந்தி விரைந்து செல்லும் மொய் குழல் முன்னே, வேழமுகத்து விநாயகப்புத்தேள், தனி வாரணப் பொருப்பாய் முழக்கத்துடன் எதிர்த்து வந்தனன். அவ்வேழம் விரைந்து வருதலைக் கண்ட வள்ளி நாயகி அச்சமடைந்து, மீண்டேகித் தவவேடத்தில் மறைந்து நின்ற புங்கவன்பால் அணுகி, "இவ்வேழம் என்னை வருத்தாமல் காத்தருள்வீராக! யான் தேவரீர்

மொழிந்தவாறு செய்வேன்!" என்று அக்கிழவனை ஒரு புறம் சேர்த்துத் தழுவிக்கொண்டனள்.

கந்தக் கடவுள் வந்தெய்திய களிற்றை வந்தனைகள் செய்து வழுத்தி, "நீ வந்திடலால் என் மனமருள் ஒழிந்தேன். இவ் வாயிழையுஞ் சேர்ந்தனள். ஆதலின், நீ மீண்டெழுந்தருள்க," என்று மொழிந்தான். அவ்வாறு மொழிந்த இளவல் குறிப்பினை உணர்ந்த பானை முகத்தெந்தை அங்குநின்றெழுந்தருளலும், அக்குமரன் வள்ளியைக்கொண்டு சென்று, ஒரு கடிகாவினில் புகுந்து, ஐம்புல இன்பம் ஆரத்துய்த்துப் பண்டைய திரு வுருவத்தினைப் பரிந்து அவட்குக் காட்டி, பன்னிரு தோளும், முகமீராறும், கொன்னுடை வடிவேல் முதலிய படையுந் தாங் கிப் பொன் மயிலாகிய புரவிமேல் ஏறித் தினைப்புனங் காக்கும் வள்ளி கண் களிக்க வனப்புடன் காட்சி தந்து நின்றருளினன்.

வள்ளி, கூரிய வேற்படையான் திருவுருவினைப் பார்த்து வணங்கித் துதித்து, விம்மிதத்தளாய், நடுக்கமுற்றுச் செங்கை குவித்து, வியர்த்து, அடங்காக் காதல் கொண்டு, "மின்னலை பொரத்த வேற்படை ஏந்திய வீரரே, இவ்வுருவத்தினை முன்னரே காட்டி என்னை மயங்காமல் இத்துணைக் காலமும் வறிதே கழித்து ஆடல் புரிந்தீர்! யான் செய்த குற்றமனைத்தையும் பொறுத்தருள்வீர்!" என்று வணங்கினள்.

பெருமான், "முற்பிறப்பில் நீ உலகினை உண்ட பெரு மாயன் திருப்புதல்வி. நம்மை அடைதற்கு வேண்டிய நற்றவ முடித்தனை. ஆயினவற்றால், இப்பிறப்பில் நின்னை அடைந்தேம்," என்று மொழிந்து, அவளைத் தழுவி அருள் புரிந்தான். பின்னர்க் குமரவேள் அம்முதல்வியை நோக்கி, "நீ தினைப் புனத்துறைந் திட முன்னர் ஏகுதி. யாமும் பின்னர் அவ்விடம் அணைவேம்," என்று மொழிந்தருள, அவ்விடை பெற்று அடி பணிந்த நங்கை ஏகினள்.

வளைந்த சிலையினையொத்த நுதலினையுடைய அவ்விறைவி, பூங்குரல் ஏனற்புனத்துப்புக்கு அமர்தலும், அயற்புனங் காக் கும் இருளை வந்து, அவ்வள்ளி நாயகியின் அடிமுறை பணிந்து, அருகில் நண்ணி, மணமும் உருவும், ஒழுக்கமும் சொல்லும்,

செயலும் மனமும் ஆகிய யாவும் வேற்றுமை எய்தலால், புதிதின் எய்திய நகர்ச்சியைக் குறிப்பாலுணர்ந்து, "இத்தினைப் புனம் அழிதர எங்கண் ஏகினை? எனக்கதனைச் செப்புதி," என்றனள்.

அப்பாவை நாணி, "வேனில் மெலிய வெதுப்பலான் வரைப்புறத்துள்ள தெண்ணீர்ச் சுனையாடப் புக்கனன்," என்றனள்.

பாங்கி, "மைக்கண் சிவப்ப, செவ்வாய் வெளுப்ப, மெய் வியர்வெய்த, கொங்கைகள் விம்ம, கரவளை நெகிழக் காட்டுந் தண்சுனை எவ்வழியுள்ளது? எனக்கு இயம்புதி," என்று கேட்டனள்.

வள்ளியம்மை அவளைச் சுளித்து நோக்கி, "உற்ற நற்றுணையாய் உன்னைக் கொண்ட யான் இங்ஙனே இருந்தனன். இங்கு வந்து நீ எனக்குமொரு குற்றமுரைத்தனை. கொடியை நீ அல்லையோ?" என்று இன்னன பகர்ந்தனள்.

அதனையுணர்ந்த அறுமுகேசன், அதுவே நல்ல சமயமென்று அவ்வேனற்புனம் எய்த நினைந்து, வளைந்த வில்லும், அதிற்பூட்டிய அம்பும், தீட்டிய சுரிகை சேர்த்துக் கட்டிய கச்சும் உடைய இளவீரனாகி, வேட்டைத் தொழிலில் இளைத்த வல்லுநனைப் போன்று, இரு திருவடியும் செம்மையுறத் தனித்து அங்குச் சென்று அவ்விருவரைக் கண்டு, "காந்தளங் கரத்தீர், யான் எய்த கணையால் உதிரம் சோர, புண்படு மேனியை உடையதோர் யானை, இந்நெறிச் சென்றதுகொல்? புகலுதிர்," என்று வினவினன்.

இன்னன பல வினவி, வெற்றி வேல் கரத்தன் அச்சிற்றுருக்கொண்டு அங்கு நிற்றலும், பாங்கி உணர்ந்து, "நம் வன்மையை நமக்கு நேருளார் மாட்டு உரைப்பதன்றி, அஃதிலாப் பேதையேம் மாட்டுப் பகர்வதெற்றிற்கு?" என மொழிந்தனள்.

அவள், "இவ்வையன் வேட்டமாடுதலும், இத்தையல் புனங்காத்தலும் உண்மை உண்மை! இவ்விருவர் கண்களும் உறவாடுதல் நன்று நன்று! இவ்விருவரின் இடைக்கிடந்த காதலை இவர் கண்களே உரையாநின்றன," என்று அறிந்து, பாங்கருள்ள புனத்துக்கேகி இதணில் இருந்தனள்.

சிலைக்கரியைத் தேடி வந்த செம்மல் அவ்வயற்புனம்புக்கு உத்தோழியை நோக்கி, "கனம்போலக் கருத்த கூந்தலினை உடையாய், கேட்டி: எனக்குற்ற கேளிரும் நீரே. நீவிர் விழையும் பொருளனைத்தையும் தரவல்லேன். நும் பணி அனைத்தையும் வழுவாது செய்வேன். நீவிர் என்மீது சினம் கொள்ளாது, சிறிதே அருள் புரிதிர்," என்று கூறிய அனைத்தையும் தோழி உணர்ந்து, "இவ்வையருடைய எண்ணம் இதுவோ! இவர் எம் பெருங்கிளைக்கு இப்பெரியதோர் இழுக்கை மண்ணகத்து காட்டவோ வந்தனர்!" என்று உன்னி, அவரை நோக்கி, "பெரியராவார் குறவர்தம் பேதையைக் காமுறுவரோ?" என்று கேட்டாள்.

அதைக்கேட்ட சிவகுமாரன், "திரு மறு மார்பன் பெற்ற திருந்திய அமுதினை—எயினர் செய்த தவத்தினை—வனிதையர்க் கரசை—எனக்குக் காதல் நல்கும் காரிகையைக் குறவர் பேதையென்று நீ பேசுவது பெரும்பேதைமையே!" என்றனன்.

அவன் மொழி கேட்ட பெருமிதமுடைய அப்பாங்கி, "இவ்விடையில் குன்றவர் கூடி வருகுவர். அன்னார் மிகக் கொடியர்; நன்று தீது உணரகில்லார். நம்மை ஈண்டு ஒருங்கு காணின், நம்முயிரினைப் போக்குவர். அன்றியும், நீர் இங்கு நின்று ஆவதென்? போமின், போமின்!" என நெறிப்படுத்து உரைத்தனள்.

அங்ஙனம் மொழிந்த பாங்கியின் உரையினைக் கேட்ட குகப்பெருமான், "காதளவுலவுங் கண்களை உடையாய், நின் துணைவியாய தோகையோடு என்னைச் சேர்த்தல் ஒழிவையேல், யானவள் உருவினைப் படத்திலெழுதிப் பனைமடற்பரிமீதேறி, அப்பரவியை நும்மூர் மறுகிடைச் செலுத்துவன். இது நாளை யான் செய்யுந் தொழில்," என்று மொழிந்தனன்.

அத்திறத்தினைக் கேட்ட அம்மாது, மனம் நடுக்குற்று, "தன்பனை மடலேறுந் தகைமை ஐயர்க்குத் தகுமோ? நீர் தளிர்த்துக் குளிர்ந்திருண்டிருக்கும் இம்மாதவி நிழலில் மறைந்தினிதிருப்பீர். என் காதல் மங்கையைக் கடிது ஈண்டுத் தருகுவல்," என்றுரைத்து, கடிதில் ஏகினள்.

அதுபொழுது அறுமுகப் பெருமான், அகமகிழ்ச்சியொடு இனிதே சென்று, மங்குல் தவழும் அம்மாதவிப் பொங்கரில் தங்கித் தனித்திருந்தருளினன்.

விரைந்து சென்ற தோழியானவள், அயற்றினைப் புனத் தெய்தி, வள்ளி நாயகியின் திருவடிகளை வணங்கி, மானவேற் குமரன் மனக்கருத்துரைத்து, அவளது உள்ளத்தைத் தேற்றி ஒருப்படச் செய்து, அவ்வனப்பு வாய்ந்த மாதினை உடன் கொண்டு, அம்மாதவிப் பந்தரெய்தி, அவளை நோக்கி, "அன்பு மிக்க பாவையே, இவ்வரை சுற்றி ஏகி, நீ சூடுதற்குரிய காந்தள் மலரினைப் பறித்து வந்து, நின் கூந்தலுக்கு அளிப்பேன். அது காறும் இங்கிருப்பாய்," என்று குறியிடத்தினில் உய்த்துச் சென்றனள்.

அணி முற்றிய அத்தோழி, தான் பிரிதற்காம் வகை கூறி அவ்விடத்தினின்று நீங்கக் குறவர் மாதாகிய கோகில மொழி யாள் ஆண்டு நிற்கப் பெருமகிழ்வெய்திய சண்முகப் பெருமான், தொன்மை போலவே தோன்றி நின்றனன். வடுவினையொத்த விழியினையுடைய வள்ளி நாயகி, எம்பிரான் துணையடிகளை வணங்கி நிற்றலும், அப்பெருமான் அவளைத் தன் திருக்கரத் தாற்றழுவி, ஆயிடை இன்பம் நுகர்ந்திருந்து, பின்னர் அத் தேவியை நோக்கி, "குறவர்கோனும் ஏனையரும் நின்னைத் தேடு வர். ஆகலான், செந்தினைப்புனம் சேவல் போற்றற்கு உன் பைந்தொடி பாங்கியொடு அடைதி. நான் ஆங்கு நாளை வந்திடு வன்," என்றருளி மறைந்தனன்.

அத்தையல் ஐயன் பிரிவினை ஆற்றுதவளாய் வருந்தி, அம் மாதவிப் பொதும்பரை இகந்து செல்லலும், பாங்கி எதிரே வந்து, "நங்கையே, நின் குழற்கு யான் பறித்து வந்த மலர் இவை," என்று சில அணிந்து, அவளை அழைத்துச் சென்று ஏனற்புனமெய்த, ஆங்கு யாழினையொத்த இன்சொல் நங்கை தோழியோடாடிச் சேவல் காத்து, ஐயனை கருத்தில் எண்ணி யிருந்தாள்.

வளர்தரு தினைப்புனத்து வள்ளிநாயகி வதனம் ஆறுடை யான் வருகையைக் காணாது வாடியிருப்ப, அவ்வமயம் தினைக்

குரல் முற்றி விளைவினையடைய, வேடர் அது கண்டு விரைந்து அவணுற்றுச் சிற்றிடை வள்ளியை நோக்கி, "துன்னிய தினைக் குரல் செவ்வனே விளைந்தன. அது வேங்கைகளும் மலர்ந்து உரைத்தன. ஆகலான், அம்மையே, இந்நாள்காறும் வருந்திக் காத்தனை. இனி நீ நம் சிற்றூருக்கு ஏகுவாய்," என்றனர்.

அயினர் உரைத்த சொல்லைக் கேட்ட அப்பாவை, எறி வேற்பட்ட புண்ணிடை எரி நுழைந்தாலொத்து வருந்திய மனத்தினையுடையவளாய், அப்புனம் நீத்துத் தோழியொடு சிற்றூருக்கேகக் கருதி மானினங்களையும், மயில்களையும், கிளி களையும், புறாக்களையும், மற்றுமுள்ளவற்றையும் நோக்கி, "யாங்கள் சிறு குடிலுக்குச் சென்றதை இங்கு வரும் புங்க வற்குப் புகலுதிர்," என்றுரைத்து, இரங்கிச் சென்றனள்.

சென்ற அத்தையல் தன் மனையெய்தி, எண்ணம் வேறாகி, பாவைபாட்டும், கழங்காட்டும், மற்றவும் நீத்துப் பண்டை மடவாரைப் பிரிந்து, பேசாது தனித்திருந்தனள். அப்பொழுது செவிலியும், நற்றாயும், மகளாகிய வள்ளி நாயகியை நோக்கி, "உனக்கு மேனி வேறாகியது. இத்தகைய குற்றம் நேர ஏது வென்னை?" என்று கடுமொழி கூறிச் செயிர்த்து, அவளை இற்புறம் போகா வண்ணம் ஆணையிட்டு, உள்ளிருத்தலாகிய இற்செறித்தலைச் செய்தனர். அவள் வேற்கை வள்ளலைக் கூடிப் பிரிந்தமையால், உடல் வருந்தி, உள்ளம் வெதும்பி, உயிரிலா தாள் போன்று அவசமாகி மயங்கி வீழ, ஆண்டிருந்த வேட மாதர் அவளை விரைந்தெடுத்து அணைத்து வருந்திச் சூழ்ந் தனர்.

அவள் சூர்ப்பகைவன் தொட்டமையால் அடைந்த உட லின் துவளுதலையும், கைவளை கழலுதலையும், கூரிய கண்கள் நீர் துளித்தலையும், குணவேறுபாட்டையும், அச்சத்தையும் நோக்கிய மாதர், தம் மலைச்சாரிலுள்ள தெய்வம் தொட்ட தென்று மயங்கிக் கருதினர். தந்தையரும், குறவர்களும், தமர்களும், ஏனையரும் ஒருங்கே ஈண்டி, சிந்தை நொந்து, தெரிவையின் செயலைக் கண்டு, முன்னாள் போன்று தேவராட்டி யுடன் முருகனை முறையால் விளித்து, வெற்றி வேற்பெரு மானுக்கு வெறியாட்டென்னும் விழவினைச் செய்வித்தனர்.

அவ்விழா எடுக்குங்கால் வேலனாகிய வெறியாட்டாளன்மீது குமரவேள் தோன்றி, 'இவளுக்குண்டாகிய இது, மற்றொரு செயலுமன்று. இந்நங்கை தமியளாகி ஏனற்புனத்து இருந்த போழ்து யாமே தொட்டோம். ஆகலான், இவள்மாட்டு மாறுகிய இக்குணங்கள் தோன்றின. எம் மனம் மகிழுமாற்றால் பூசையைப் புரிவீராயின், குறையனைத்தும் நீங்கும்,'' என்று குறிப்பிற்பகர்ந்தான்.

வீரவேல் அண்ணல் விளம்பிய மாற்றம் காதில் நுழைதலும் கையாறு அகன்று அக்காரிகை கடிதின் எழலும், அதனைக்கண்ட செவிலித்தாய், 'முருகற்குப் பூசனை முறையின் முடிப்பேம்,' என்று துதித்தாள்.

இவ்வாறு வள்ளி நாயகி இல்லிடை இருக்க, வேடர் முதிர்ந்த ஏனலைக் கொய்த பின்னர், முருகவேள் அவ்விடை எய்தி, அருமை நாயகியைக் காணாது வருந்தி, முகில், தினைப் புனம், மயில், கிள்ளை, புறவு முதலிய பொருள்களைப் பொருட்படுத்தி, "என் அருமை நாயகியைக் கண்டீர்கொல்? அவள் எங்ஙன் ஏகினாள்? யான் அறியுமாறு விளம்புமின்,'' என்று ஆவலித்து, வருந்தி, அன்று பகற்பொழுதை அப்புன்புலத்துக் கழித்தருளினான். இஃதவ்வறுமுகற்கு ஓர் ஆடல் போலும்! அப்பகல் கழிந்து இரவடைதலும், அந்நள்ளிரவிடை நம்பிராஜனது ஊருக்கேகி, அவன் சிறு குடிலுக்குப் பின் புறஞ் சென்று நின்றருளினான்.

நின்ற அக்குமரனைப் பாங்கியானவள் கண்டு பணிந்து, "நீர் கங்குலில் இவ்விடை வருதல் தகாது. இறைவியும் நும்மைப் பிரியின் உய்யாள். நீவிர் இருவிரும் இவ்விடத்தில் கூடத் தக்கதொரு சூழலுமில்லை. ஆகலான், அடிகளே, அவளை உடன் கொண்டு விரைந்து செல்லுதிர்,'' என்றிவை கூறி, இறைவனை ஆங்கே நிறுவி, தன் துணைவியாகிய மாதையெய்தி, "உன் தலைவர் உன்னைக் கொண்டு செல்ல இற்புறம் எய்தி நின்றார். வருதி,'' என்றனள்; நல்லதென்று சம்மதித்த அந்நங்கையைப் பாங்கி தாயரின் துயிலையும், தங்கள் உறவினர் துயிலையும், தூங்காத நாயின் துயிலையும், அந்நகரினர் துயிலையுமறிந்து, கொடிய பேயும் உறங்கும் அந்நடு நிசியின்

கன். வாயிற்கதவைத் திறந்து, வள்ளி நாயகியை அழைத்துக் கொண்டு சென்று, அண்ணலிடத்து உய்த்தாள்.

அறுமுக அண்ணலை நோக்கிய வள்ளி நாயகி அடி பணிந்து, "நீயிவள்பொருட்டு இச்சிறியர் ஊரில் நறுமலர்ப் பாதம் வருந்த நடந்தீர்! இந்நள்ளிரவிடை இறைவர் நீர் நடப்பதோ!" என்றிரங்கித் தொழுது நிற்பப் பாங்கி வள்ளலை நோக்கி, "தீத்தொழில் எயினர் காணின், தீமையாய் முடியும். ஆதலின், இவளைக் கொண்டு நும் ஊரிற்சென்று இம்மாதுக்கு அருள் புரியும்," என்று கூறி, அவளை அடைக்கலமாக்கினாள்.

வள்ளியை அன்போடு ஈந்து மொழிந்து வணங்கி நின்ற பாங்கியை அப்பன் நோக்கி, "நீ எம்பால் வைத்த கருணையை எக்காலும் மறக்ககில்லேம்," என்று கூறி உவந்து, அருள் புரிந்தான்.

அப்பாங்கி வள்ளி நாயகியைப் பணிந்து தழுவி, "அன்னையே, விரைந்து செல்லுவாயாக," என்று குமாரமூர்த்தியின் பாற்கூட்டிப் பின்னர் அவரிடம் விடை பெற்று, மீண்டு கவரி வேய்ந்துள்ள கூரையினையுடைய சிறு குடிலுட்புக்கிருந்தனள்.

வேற்படை வீரன், வள்ளி நாயகியோடு நடந்து, அச்சிற்றூரைக் கடந்து, மன்மதன் படைபெற்றுக் குலவுகின்றதொரு பசிய இளமரக் காவினுட்சேர்ந்து, வள்ளி நாயகியோடு இன்புற்றிருந்தனன். வைகறைப்போது செல்லாநின்றது. அப்பொழுது வேடராஜன் மனைவி உறக்கம் நீத்து எழுந்து தொடி யணிகரத்துத் தூமொழி மானை எங்கணுந் துருவிக் காணாளாகி, பெட்புறு தோழியைப் பின்னர் வினவ, அத்தோழி, "அவளும் யானும் நேற்றைய இரவில் ஒப்ப வைகி உறங்கியதுண்டு. அன்னையே, பின்னர் அவள் செய்ததை அறியேன்," என்றாள்.

பின்பு நற்றாய், தன் மகள் இன்மையை நம்பிராஜனுக்கு உரைக்க, அதனைக் கேட்ட வேடர் கோன், மனஞ்சுழன்று வெகுண்டு, பொங்கி, "நம் மனைக் காவலுங் கடந்து, நன்னுதல் மடந்தையை நாம் அறியா வகை கொண்டு சென்றான்

யாவனே!" என்று வீரம் பல மொழிந்து, வாட்படை மருங்கிற்கட்டி, வெற்றி வில் வாளியொடு ஏந்தி, "குமரியைக் கவர்ந்து சென்ற கள்வன் செல்லும் நெறியை நாட ஒல்லையிற் செல்வன்," என்று சீற்றமொடு சென்றான்.

அதனைச் சிற்றூரின்கண் உள்ள எயினர் அறிந்து, "காப்பு மிக்க இச்சிற்றூரில் நள்ளியாமத்தேகி வள்ளியைக் கவர்ந்து சென்ற அக்கள்வனைத் தொடர்ந்து பற்றுவாம்," என்று பொள்ளெனச் சிலையையுங் கோலையும் பற்றி, போர்த்தொழிற் கமைந்து விரைந்தெழுந்து, வேந்தனொடு குழுமி, இரலையூதி, நெறிதோறும் ஓடி, பொதும்பரெல்லாம் புக்கு, புனந்தோறும் நாடி, காற்சுவடு நோக்கி, இடந்தோறும் நடந்து நம்பிராஜனொடு சென்றனர். அங்கு அணித்தாகிய ஒரு தண்ணிய சோலையில் களவொழுக்கத்தினால் கந்தனொடு சென்ற வள்ளி நாயகி அதனை உணர்ந்து, அறுமாமுகத்து வள்ளல் அடிகளில் விழுந்து, பொருமி, "எம்பெருமானே, வேடர் பலருங் குழுமி, அம்பொடு வில்லும் ஏனைய படையுங் கொண்டு, இடந்தொறும் நம்மைத் தேடிச் சென்று, இது பொழுது இச்சோலையின் அருகிலும் வந்தனர். அதனால், என் சிந்தை நடுங்குகின்றது. மேற் செய்யத் தகுவது என்னையோ! யான் அறிகிலேன்! உரைத் தருளுக," என்றனள்.

குமரன், "நல்லாய், வருந்தலை! கிரவுஞ்ச வரையொடு சூரன் உரந்தனைக் கீண்ட செவ்விய வேல் நம் கரத்துள்ளது. நம்மவர் விரைந்து அமர் புரியச் சூழின், அவரை ஒரு கணப் பொழுதில் வீட்டுதும். உவந்து நோக்கி நம் பின்னிருப்பாய்," என்றருளினன்.

அம்மொழி கேட்ட மடந்தை, ஆறுமாமுகன் புறத்தினில் நிற்ப, அத்திறத்தினையுணர்ந்த அச்சிற்றூர் எயினர், சீறி வெய்துயிர்த்துப் பொங்கி, அக்காவினை வளைந்துகொண்டனர்.

அவ்வேடர் கோன் அதனைக் கண்டு அத்தண்டலையிற் சென்று, "நங்குமரியைக் கவர்ந்த கள்வன் சிறிதும் அவ்விடம் விட்டுப் பெயர்கின்றானல்லன். நமது வன்மை முதலியவற்றை அறியான் போலும்! இனி அவனது வன்மையை யாம் முனிபுற்

கானில் எரி நுழைந்தாங்கு அழிக்குதும்," என்று கூறினன். பின்னர் அவனும் எயினரும் ஆர்த்துச் சிலையனைத்தையும் வளைத்துச் செஞ்ஞாயிற்றை முகில்கள் மறைத்தாங்கு, முறை முறை அம்பு மாரி தூர்த்து, முருகனை வளைந்தனர்.

அவ்வொன்னலர் விட்ட வெவ்விய படைகளெல்லாம் தேன் ததும்பிய மென்மலர் போன்று, கட்டழகுடைய காளையாகிய அக்கந்தன்மீது படுதலும், பின்னர் நின்ற பைந்தொடி பதைபதைத்து, "கொடிய அம்புகளை நேர்பட எய்து நிற்கும் எயினரைச் சுடர் நெடு வேலால் கொல்லுதல் வேண்டும்! அரியும் அடுந்தொழில் குறியாதென்னின், மரையும், மானும், கேழலும், பிறவும் அச்சமின்றி அணைந்தெதிர்த்தல் இவ்வுலகில் இயல்பன்றோ?" என்று இன்ன பல செப்ப, எம்பெருமான் அருட்குறிப்பால் நிகரற்ற கொடியாய் அமைந்த கோழியானது நிமிர்ந்து எழுந்து ஆரவாரிக்க, எயினர் கோனும், அவன் மதலையரும், கிளைஞரும், அணைந்த பிறரும் வலியழிந்து இறந்து, துண்ணென அவனியில் வீழ்ந்தனர்.

தந்தையும், முன்னையரும், தமர்களும் வீழ்ந்திறந்தமையை வள்ளி நாயகி நோக்கிப் பதைத்திரங்கிச் சோர்வடைய, அறுமுகன் அத்துணைவியின் அன்பினை அளவிடக் கருதி, அக்கடி மென்காவை நீத்துச் சிந்தையில் அருளைத் தாங்கி ஏக, அவனிடத்துத் தலையன்புள்ள அத்தோகையும் தொடர்ந்து சென்றனள். அப்பொழுது யாழினில் வல்ல நாரத முனிவன், அண்ணலெதிரே வந்து வணங்கி நின்று, "நின் செய்கையெல்லாம் செப்பியருளுக," என்றனன்.

அம்முருகன், மயில் போலுஞ் சாயலினையுடைய வள்ளி நாயகியைக் கண்டது முதல் வெவ்வியவேடரை வீட்டியது ஈறுகவுள்ள அனைத்தையும் வகையே மொழிந்தனன்.

முனிவன் கேட்டு, "பெற்ற தந்தையையும், மற்றுமுள்ள சுற்றத்தினரையும் செற்றத்துடன் கொன்று நீக்கி, அவர்க்கு நல்லருள் புரியாது நங்கைதனைக் கொண்டேகுதல் எந்தைபிராற்கு இயலுமோ?" என்று கூறினன்.

வள்ளல், "நீ கூறியதே முறைமை," என்று அக்குளிர்ந்த சோலையிடத்து மீண்டு சென்றருளித் தன்னிடத்து மிக்க அன்

புடைய வள்ளி நாயகியின் முகத்தினை நோக்கி, "நம்மிடத்துப் பகைத்துப் போரியற்றிப்பட்ட நுங்கிளைஞரையெல்லாம் எழுப்புதி," என்று கூறினன். இனிதென வணங்கி அக்கிளி மொழியாள், "உயிர் நீத்து வீழ்ந்த நங்கேளிர் யாவரும் எழுதிர்," என்று கூறியருளலோடும், நிலத்திடை உறங்குவார் தொல் துணர்வு பெற்று எழுதல் போன்று, சூழ்ந்த தமரொடு அவ் வெயினர் கோன் எழுந்தான்.

அன்னர் எழுந்த காலை எம்பெருமான், கருணை வெள்ளம் பொழியும் வதனமாறும், எவரும் புகழும் திறற்புயமீராறும், வேலும், ஒழிந்த படையுங் கொண்டு, ஞானியர் காணும் நற்றிருவுருவினை அக்கானவர் காணும் வண்ணம் காட்ட, அக்குறவர் கண்டு பணிந்து போற்றி, விம்மிதமுடையராய், "திறலமைந்த எயினர் வாழும் சிற்றூரினைக் காக்கும் நீயே எங்குல மடந்தையைக் கனவினில் வெளவி, எங்குல வரம்பினையழித்து, நெடியதொரு பழியினை இத்தரையிடை நிறுவினை. தாம் பெறும் மக்கள் மாள விடத்தினையூட்டுந் தாயரும் உளரோ? எங்குலப் பெண்ணை யாங்கள் உணரா வகையே காதலால் கவர்ந்து, காவல் நீங்கி இவ்விடைக் கொணர்ந்த எந்தையே, இனியெஞ்சிற்றூர்க்கு இவளொடும் ஏகி, கனல் சான்றாக விதி முறை வேட்டு, நின் ஊருக்கு அழைத்துச் செல்க," என்று கூறினர்கள்.

முருகன் அம்மாதுலன் முதலியவர் மொழிந்த அவ்வதுவை மொழிக்கிசைந்து, பெருங்கருணை புரிந்து, அப்பெண்ணையும் உடன் கொண்டு யாழ் முனியோடும் அக்காவினை நீங்கிப் பதமலர் நோவப் பருப்பதச் சிற்றூர் புக்கனன். தந்தையும் சுற்றத்தினரும் சண்முகப்பெருமான் பாங்கர் நின்று, மனமகிழ்ச்சியோடும் ஆங்குற்ற சிறு குடியினரை நோக்கி, "முருகனே நமது மனத்தைக் கவர்ந்தனன். அவனே நமது வேண்டலால் மணத்தினுக்கிசைந்து மாதொடு மீண்டனன். இதுவே நடந்தது," என்றனர்.

சங்கரன் மதலையே தமது தையலைக் கவர்ந்து மங்கல வதுவை முடிக்க அங்ஙன் வந்தனனென்று தங்கிளைஞர் கூற, அச்சிற்றூர் உற்றார், பொங்கிய சினமும், நாணும், மகிழ்ச்சியும் தோன்ற நின்றனர். குன்றவர் கோன் சரவண முதல்வனை

மங்கையொடு மாயினால் அக்குறிச்சியின் முதன்மையான தன் அழகிய மனையின் உள்ளறைக்குச் சென்று, பொலிவமைந்த புலித்தோலில் இருக்கினான்.

அவ்வமயத்து முருகப் பெருமான், அருகிலிருந்த மணமகளை அருளொடும் நோக்க, அக்கொடிச்சியர் புனைந்த வேட்டுவக் கோலம் நீங்கி, முந்துள்ள தெய்வதக் கோலம் முழுமையும் ஒருங்குற்றது. கவலை நீத்த தாதையும், அளவிகந்த கிளைஞரும், செவிலியும், நற்றாயும், பாங்கியும், மற்றை மாதரும் கேடற்ற சற்பாற்சூழும் தம் புதல்வியின் வனப்பை நோக்கி, "இம்மாது எம்மிடத்து வந்திருந்தது யாம் முன்னர்ப் புரிந்த பெருந் தவமே!" என்று போற்றினர்.

அந்நன்முகூர்த்தத்தில், அன்பினையுடைய குறவர் கோமான், கந்தவேள் திருக்கரத்தில் அக்கன்னிகை திருக்கரத்தை வைத்து; "எமது தவமாகி வந்த நங்கையைப் பெருவிருப்பால் இன்று தந்தனன். கொண்டருள்க!" என்று தண்ணிய நீரினால் தாரை வார்த்தனன். நல்ல தவத்தினையுடைய நாரதன் அக்கொற்ற வேற்பெருமான் குறிப்பினால் தீயொடு ஏனைய பொருளுந் தந்து, மணத்தின் சடங்குகள் நாடி ஏதமுறா வண்ணம் அருமறை விதியாற்செய்ப, அன்ன பொழுதில் அரியும், நான்முகனும், வானவர் இறையொடு பிறருஞ்சூழ, மலையான் மகளொடு அத்தேவ தேவன் வந்து விண்மிசை நின்று, தன் அரும்புதல்வன் அறுமாமுகத்தன், பாவையை வேட்கும் பரிசினைக் கண்டான்.

கண்ணுதற்பெருமானும் கவுரியும் கண்டு களித்துத் தண்ணளி புரிந்து நிற்றலும், தண்டுழாய் முடியினன் ஆதிய தேவர், உவகைமிக்கு, நறுமலர் மாரி வீசி, அறுமுகத்து அண்ணலை வழிபட்டு ஏத்தி, அஞ்சலி கரத்தொடு ஆரவாரித்தனர். சண்முகப் பெருமான், அத்தகுதி நோக்கி, அச்சிற்றாரின்கண்ணுள்ளார் சிறிதும் அறியா வண்ணம், இமாசலப் பாவையொடு கறைமிடற்று இறைவனைக் கை தொழுது, ஏனையர்க்கு முறையான் உவகையொடு முழுதருள் புரிந்தான். அது பொழுது அரி முதல் அமரர் சூழ, அருந்தவத்தார் தம்மொடும் மங்கை பாதியன் மறைந்தருளினான். சிவபரஞ்சுடர் எழுந்தருளிய எல்லையில் நிகரற்ற நாரத முனிவன், தானியற்றிய சடங்கு முற்றுதலும்,

கானவர் கன்னியொடு அம்மான வேலனை வணங்கி ஏத்தினன். மாதுலனாகிய நம்பி என்பவன், வள்ளியை மணந்த வேலவன் வதுவைக்கோலம் நோக்கி, "இவ்விழியாற்பெறும் பயன் ஒருங்கே இன்று பெற்றனன்!" என்றான். அவ்வெயினர் உவகை யின் அளவைக் கூறுவார் யாவர்! சிற்றிடையில் தழையுடை கொண்ட அக்கொடிச்சியர் குழுமி, "நிகரற்ற சீர் மலிந்த மரு கனும், மின்னேரிடை மென்மயிலும் இன்றேபோல வைகலும் வாழ்க!" என்று ஆசி கூறி, தூமலரொடு கலந்த அறுகினைத் தூர்த்தனர். பிறகு அக்கானவர் செவ்விய தினைமாவும், தேனும், இனிய கனி பலவும், காயும், கிழங்கும் பிறவுமாகிய நல்லுணா வினை இலையாலமைத்த கலமாகிய கல்லையிலிட்டு, "எம் மாதும் நீயும் பரிவுடன் நுகருதிர்," என்று கூற, அதற்கு ஐயன் அருள் புரிந்தனன்.

குறவர் மங்கையும் எயிலெரித்த புங்கவன் குமரனும் கலந்து, அச்சில்லுணா மிசைந்திடும் தன்மை முகுந்தனை முத லிட்ட தேவர்பாலும், முனிவர்பாலும், ஏனைச் சராசரங்கள் பாலும் யாண்டுஞ் சார்ந்துளது. குன்றெறிந்த குமரவேள் பின்னர் எழுந்து நின்று, வில் வேடருக்கு இறைவனாகிய நம்பியை நோக்கி, "இந்நங்கையொடும் யாம் சென்று, திருத்தணிகை வரையில் இனிது வைகுவேம்," என்றலும், அம்மாதுலன் நன் றென இசைந்தான். தாயரும், பாங்கியும் அத்தையலை நோக்கி, "நங்காய், நின் அருமை நாயகன் பின்னர்ச் செல்வாயோ?" என்று நவின்று, உவந்து தழுவி, அன்புடன் ஆசிகள் பல கூற, அவள் உவந்து அவர்க்கருளி, வேற்படை வீரனொடு விரைந்து செல்லத் திருவுளங் கொண்டனள்.

அப்பாவையொடு குமரன், குறவர் கோன் மனையை நீத்து, நம்பி என்னும் அரசனை விளித்து, "தேவரும் புகழும் இச்சிற் றூரில் அரசியல் நடாத்தி, இவ்வுழி இனிதிருத்தி," என நவின்று, ஆண்டுநின்றெழுந்தருளி, அவ்வள்ளியின் சிலம்பு நீத்து, மின்னும் பரிதியும் இயைந்தென ஒத்து விண்ணுறுகச் சென்று, தன்னையே நிகர் தணிகை வரையின் எய்திப் பண்டை யின் தேவர் கம்மியன் இயற்றிய கோவிலுட்புகுந்து, வனசரர்

பாவையொடு ஒன்றி இச்சகத்து உயிர் யாவும் இன்புற்று உய்யத் தான் இன்பந் துய்த்து, இனிதமர்ந்தருளினன்.

அக்காலத்தில் வள்ளி நாயகி அறுமாமுகன் அடியிணைப் பணிந்து, "இம்மலையின் இயற்கையை இயம்பியருளுக!" என்றதும், பேரருளாளனாகிய பெம்மான், "சூர் முதலிய அவுணர் போரினும், ஏனல் போற்றும் எயினர் போரினுந் தணிவடைந்து சென்று, யாம் இங்கிருத்தலால் இம்மலை, செருத்தணி என்னும் மங்கலப் பெயரினை எய்தியது. அன்றியும், மால்வரை மங்கை பரமனை உன்னிப் பெருந்தவம் இழைத்துப் பின்னர்ப் பெட்புடன் தழுவிக் குழைத்து, மாமூலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் அக்காஞ்சிமாநகரின் அருகில் நின்றிடலால் சொல்லலாவதோ இம்மலையின் தூய்மை! மலைகளிற்சிறந்த இம்மலையில் யாம் என்றும் உவந்து, இன்னிசை முழக்கத்துடன் ஆடலைப் புரிவேம். எமக்கு இம்மலை பேருவப்பினைத் தரும். அதற்குச் சான்று விண்ணவர்க்கிறை வைகலும் நமக்குச் சார்த்துதற் பொருட்டு, இம்மலையின்கண்ணுள்ள தண்ணிய சுனையில் மூன்று காவிகளை வைத்துள்ளான். காலைப்போதினில் ஒரு மலர், பரிதி உச்சி சேரும் போதினில் ஒரு மலர், விண்ணிருள் மயங்கும் மாலைப் போதினில் ஒரு மலர் ஆக நீலப்போது மூன்று ஒழிவின்றி நித்தலும் மலரும். மதி முகத்து மாதே, உலகம் திரியும் ஞான்றும் இச்செயல் மாறாதிருக்கும். இம்மலையின் பெருமையை வகுக்கும் வன்மையுடையவர் யாவர்? இக்கிரியைத் தொழுதுளார் பவமெலாம் ஒழியும். சிந்தையால் அன்பு கொண்டு ஏகி, இச்சுனையிடை விதி முறை மூழ்கி, நம்மைத் தொழுபவர் நம் பதமடைகுவர். ஐந்து வைகல் இம்மலையினை அடைந்து, எம் அடியினைப் புகலெனக் கருதி வழிபடுந் தவத்தினையுடையார் உள்ளத்தில் எண்ணியாங்கெய்தி, இம்மை இன்பமுற்றி இறுதியற்ற வீட்டின்பத்தினையும் எய்துவர்," என்று அவ்வரையின் பெருமையை விரித்துரைத்தலும், வணங்கிக் கேட்ட வள்ளி நாயகி, "உன் திருவருளால் உணர்ந்து உய்ந்தனன்," என்றாள்.

பின்னர் அம்மலையின் ஒரு சாராக மாலயன் உணரா வள்ளலின் ஐவகை உருவின் ஒன்றாகிய சிவலிங்கத் திருவுருவத்தை

களிற்றினுக்குரைப்ப, அதனைக் கேட்ட அவ்வம்மை, "முன்னை யின் முராரிபால் தோன்றிய எம்மிருவரிடை நேர்ந்த பிரிவினை அகற்றி, நம்முடன் ஒருங்கே கூட்டிய நம் பெருந்தகுதிக்கு யாம் செய் கைம்மாறும் உண்டுகொல் !" என்றனள்.

அருகிலிருந்த வள்ளி நாயகி, "முற்பிறப்பில் இளையளாகிய யான் இப்பிறப்பிலும் நின் தங்கையாகி, இங்குற்றேன். என்னைக் காத்தி," என்று தாழ, தெய்வயானையம்மை அவளை எடுத்தணைத்து, "நின்னை இனிய துணையாகப் பெற்றேன் ! எம் பிரானது அருளும் பெற்றேன் ! ஆதலின், எனக்கரியதென் ?" என இவ்வாறு அவ்விருவரும் அளவளாவி அன்புடன் மலரும் மணமும் போன்று கலந்து, வேறுபாடின்றிச் சரவணத்து ஐயனைச் சேர்ந்து, போற்றியொழுகாநிற்ப, வெற்றி வேற்பெருமான் உவந்து, வீற்றிருந்தருளினன்.

உமையம்மையை இடத்தினிற்கொண்ட சிவபெருமானது ஒரு முகத்தினில் கண்ணொரு மூன்றும் வைகுங் காட்சியைப் போலக் குறவர் மாதும் வானவர் மாதும் ஆகிய இருவரும் இரு புறங்களில் மேவ, அண்ணலாகிய குமரவேள் அவர்க்கு அருள் புரிந்திருந்தனன். சேவற்கொடியும், கொடிமான் தேரும், சிறையணி மயிலும், தொன்னாள் வேள்வியிற்றோன்றிய தகரும், சூர் உரங்கிழித்த வேலும், ஏனைய படையும், யாவும் முருகவேள் மொழியும் பணிகளையாற்றிக் கோயிலின் மருங்கும் முன்னும் குழுமி வைகியிருந்தன.

"ஆறிரு தடந்தோள் வாழ்க ! அறுமுகம் வாழ்க ! வெற்பைக்
கூறுசெய் தனிவேல் வாழ்க ! குக்குடம் வாழ்க ! செவ்வேள்
ஏறிய மஞ்ஞை வாழ்க ! யானைதன் அணங்கு வாழ்க !
மாறிலா வள்ளி வாழ்க ! வாழ்கசீ ரடியா ரெல்லாம் !

"புன்னெறி யதனிற் செல்லும் போக்கினை விலக்கி மேலாம்
நன்னெறி யொழுகச் செய்து நவையறு காட்சி நல்கி
என்னையும் அடிய னாக்கி இருவினை நீக்கி யாண்ட
பன்னிரு தடந்தோள் வள்ளல் பாதபங் கயங்கள் போற்றி !

"ஏன்னு யகன்வின் னவர்நா யகன்யாவு நாம
மின்னு யகனுன் மறைநா யகன்வேடர் நங்கை

ஆகம முறைப்படி பிரதிட்டை செய்து, அம்மையொடு வழி பட்டு, விரும்பிய அருளும் பெற்று, அந்நங்கையொடு சின்னாள் அங்கண் வைகி, ஒரு நாள் விழைவின் மிக்க அத்தணிகையி னின்றும் வள்ளியொடு ஒரு விமானத்தெழுந்தருளி, வெள்ளி மலைக்கருகிலிருக்கும் தன் கந்த வெற்பிற்சென்று, விமானத்தி னிழிந்து, எல்லையற்ற பூதர் போற்றும் அப்பொன்னாலயத்தில் வள்ளி நாயகியொடு புகுந்து, இந்திரன் மகளாகும் ஏந்திழை வாழும் அம்மந்திரத்தினில் வனிதையொடு புகுந்தருளினான்.

வேதமும் அறிதற்கரிய அப்பெருமான் எழுந்தருளுதலைக் கண்ட தெய்வயானையம்மை உவப்புடன் வந்து வந்தனை செய்த லும், அவளை மார்புறத் தழுவித் தான் விட்டுச் சென்றதால் எய்திய தனிமையின் துயரினை நீக்கியருளினான். அருகில் நின்ற வள்ளி நாயகி அமரர் கோன் பாவையை வணங்க, அவள் நங்கையை எடுத்துப் புல்லி, "தனித்த எனக்குத் துணைவியாய் உற்றனை! நன்று நன்று!" என்று பரிவு கூர்ந்திருந்தனள்.

செவ்வேல் முருகன், துணைவியர் இருவரோடும் மணியிட்டி ழைத்த மடங்கலாதனத்து அமர்ந்தருளி இருக்கும் சமயத்து, மகவான் மகள் அக்குகப்பெருமானை நோக்கி, "இங்கிப்பாவை யின் வரவினை இயம்புதிர்," என்ன, சண்முகப் பெருமான் பேரு வகை பூத்து, "உலகளிக்குந் திருமாலின்பால் முன்னர் நீவிர் இருவீரும் தோன்றினீர்; ஆண்டு பன்னிரண்டாமளவும் எம் புயந்தோய வேண்டி நின்று விழுத்தவம் இயற்றினீர். யாம் உம் பால் எய்தி, 'நீவிர் விண்ணினும் மண்ணினும் வேறு வேறாகித் தோற்றுவீர். யாம் உம்மை விருப்பத்துடன் மணந்து சேரு தும்,' என்றருளினம். சொன்னதொரு முறையால் முன்னை நீ முகிலூர்தியின்பால் மாமகளாகி வளர்ந்தனை. அப்பொழுது உன்னை அன்பொடு வேட்டனம். பிறைநுதற்பேதையே, நின் இளையவளாகிய இவள், யாம் உரைத்த ஒன்றையோர்ந்து தீக் குளித்துப் பழவடிவினை நீத்துச் சூக்கும உடலுடன் எழுந்து, வள்ளி மலையிற்சென்று, சிறப்புறத் தவமிழைத்து இருந்தனள். அங்குச் சிவமுனியின் காட்சி இன்பத்தால் கருவெய்திய நவ்வி யின்பால் பிறந்தது முதல் வேடரிடம் வளர்ந்து, ஏனல் காத் திருந்து, எம்மிடம் அணைந்தனள்," என்று அத்தெய்வக்

21

தன்னா யகன்வேற் றனிநா யகன்றன்பு ராணம்
நன்னா யகமா மெனக்கொள்க விஞ்ஞால மெல்லாம்.

"வற்றா அருள்சேர் குமரேசன் வண்காதை தன்னைச்
சொற்றாரு மாராய்ந் திடுவாருந் துகளு றாமே
கற்றாருங் கற்பான் முயல்வாருங் கசிந்து கேட்கல்
உற்றாரும் வீடு நெறிப்பாலி னுறுவ ரன்றே.

"பரராகி ஏனைப் பொருளாய் உயிர்ப்பன்மை யாகிப்
பேரா வுயிர்கட் குயிராய்ப் பிறவற்று மாகி
நேராகித் தோன்ற லிலதாகி நின்றான் கழற்கே
ஆராத காத லொடுபோற்றி அடைது மன்றே."

கந்த புராணம் முற்றிற்று.